virtual-project.eu

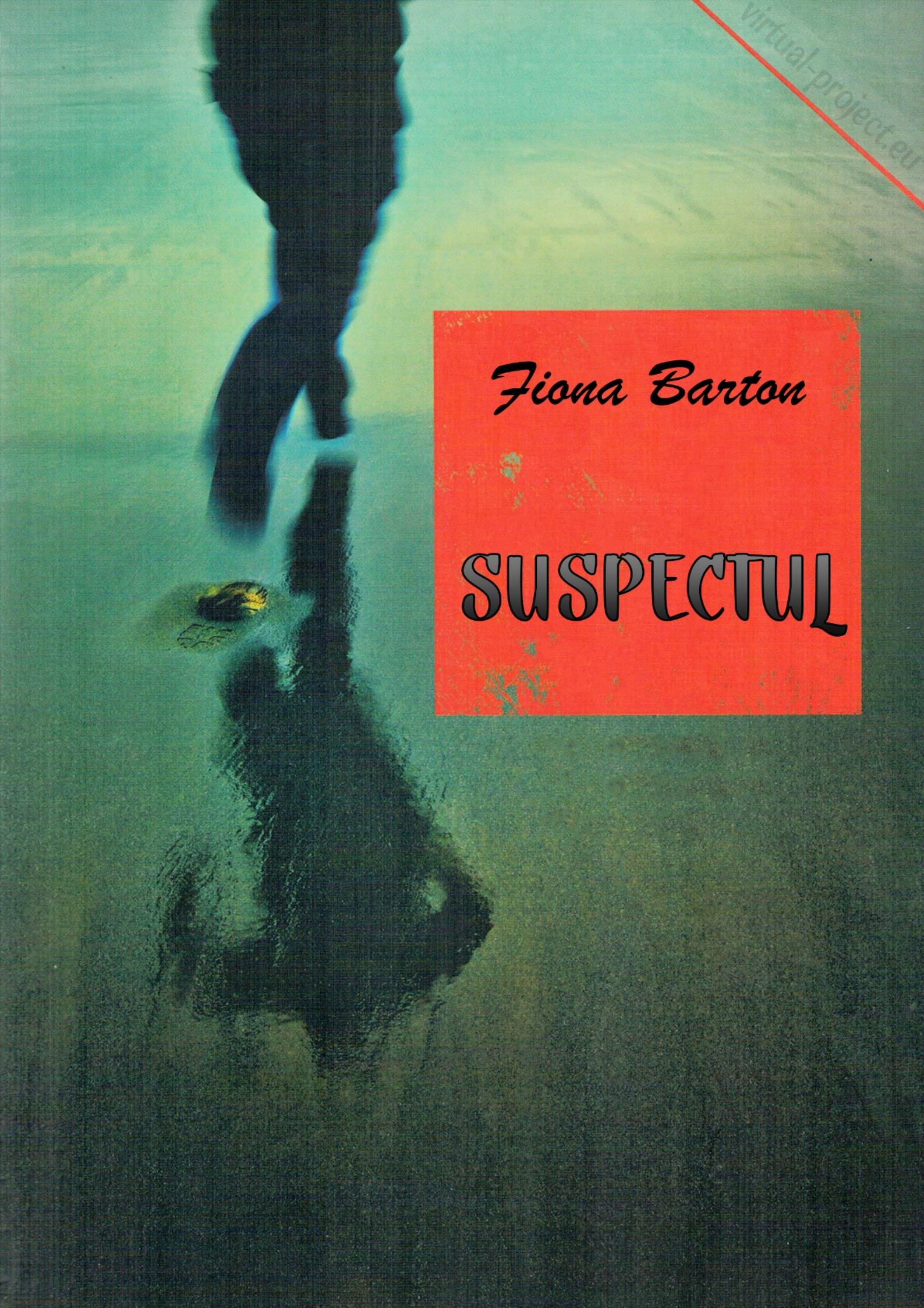

Fiona Barton

SUSPECTUL

FIONA BARTON

SUSPECTUL

Original: *The Suspect* (2019)

Traducere din limba engleză și note de:
IOAN CIUPERCĂ

virtual-project.eu

LITERA®

2023

„Nu permite niciodată adevărului
să distrugă o poveste frumoasă”.

Anonim

PARTEA ÎNTÂI

MISIUNEA

1.

Duminică, 27 iulie 2014

REPORTERIȚA

Telefonul sună la ora trei dimineața. E pe noptieră, destul de aproape pentru ca țârâitul lui ascuțit să ne străpungă somnul. Întind o mână, ca să-l opresc.

— Alo! răspund eu în șoaptă.

Aud doar niște șuierături. Apropii și mai mult telefonul de ureche.

— Cine e?

Îl simt pe Steve întorcându-se către mine, dar nu spune nimic.

Șuierăturile încetează și aud pe cineva vorbind.

— Alo… Alo, spune, căutându-mi glasul.

Mă ridic în capul oaselor și aprind lumina. Steve mormăie și se freacă la ochi.

— Kate! Ce se întâmplă?

— Cine-i? întreb din nou, deși știu. Jake?

— Mami, aud vocea distorsionată, din pricina distanței – sau *poate a băuturii,* mă gândesc, oarecum malițios.

— Îmi pare rău că am uitat de ziua ta de naștere, spune el.

Din nou șuierături, apoi legătura se întrerupe.

Mă uit la Steve.

— El era? mă întreabă el.

Încuviințez din cap.

— Îi pare rău că a uitat de ziua mea de naștere…

E pentru prima dată în ultimele șapte luni când telefonează. Între timp, am primit trei e-mailuri, dar fiul nostru cel mare ne spusese de la bun început că nu va putea fi contactat prin telefon. Ne spusese că voia să scape de stresul convorbirilor telefonice și că ne va contacta el într-un fel sau altul.

Ultima dată când ne-a sunat a fost în dimineața de Crăciun. Speraserăm că va veni acasă pentru a fi împreună cu noi, să dea cu artificii și să prepare vin fiert, după rețeta lui mortală. I-am propus atunci la telefon, apoi am insistat și în e-mailuri, chiar i-am cumpărat bilet de avion atunci când părea că se lasă convins. Dar Jake nu a venit, iar în acea zi totul s-a rezumat la o conversație telefonică de zece minute. Steve a răspuns la telefon și a vorbit cu el mai întâi, în timp ce eu mă foiam pe lângă el. Apoi Jake a vrut să vorbească cu fratele lui mai mic, Freddie, și, la urmă, cu mama lui.

Am ținut strâns telefonul, ca și cum i-aș fi putut simți mișcările și căldura trupului și m-am străduit doar să ascult, fără să spun nimic. Dar, pe măsură ce secundele se scurgeau, el rămânea distant și rece în acea cabină telefonică de la capătul lumii, iar eu m-am trezit, fără să vreau, că încep să-l interoghez.

— Unde ești acum, dragule?

— Aici, mi-a răspuns el râzând.

— Tot în Phuket?

— Da, da.

— Și lucrezi?

— Da, sigur. Mai fac una, alta.

— Cum te descurci cu banii?

— Mă descurc, mami. Nu-ți face griji. Totul e în regulă.

— Bine, dacă tu ești fericit… m-am auzit spunând.

O lașitate, desigur.

— Da, sunt.

După ce am pus telefonul jos, Freddie mi-a dat un pahar cu Prosecco și m-a sărutat pe obraz.

— Hai, mami. Nu-ți mai face griji. El se simte bine acolo, la soare, în timp ce noi ne murăm în ploaia asta de aici.

Dar, în adâncul sufletului, știam că nu se simte bine. Glasul lui trăda neliniște. Și râsul acela nervos… Nu mai era Jake al meu de odinioară.

2.

Vineri, 15 august 2014

MAMA

Lesley s-a uitat din nou în Inbox. Doar pentru a vedea dacă nu i-a scăpat ceva. Era sigură că nu-i scăpase, dar dacă nu se uita, însemna că trebuie să acționeze. Fuseseră de acord asupra acestui lucru. Malcolm era în spatele ei și-i urmărea fiecare mișcare. Lesley îi simțea încordarea.

— Ai găsit ceva? a întrebat el.

— Nu.

— Atunci chem poliția.

Ea a încuviințat din cap. Nu chemaseră niciodată poliția de când erau căsătoriți. Poliția era dintr-o altă lume – cea pe care o vedeau doar la televizor și în ziare. Nu era lumea lor. S-a cutremurat atunci când Malcolm a ridicat telefonul. Ar fi vrut să-i spună să mai aștepte puțin, poate încă o zi. Să nu înceapă asta. Să nu aducă așa ceva peste casa lor.

— Mal, a spus ea, dar el i-a aruncat o privire care a redus-o la tăcere.

Auzea zumzăitul frigiderului și o mașină trecând pe alee. Viața mergea înainte.

— Bună ziua! Aș vrea să vă semnalez dispariția fiicei mele, l-a auzit spunând.

Viața trecuse dincolo de asta.

— De o săptămână. Nu mai știm nimic despre ea sau despre prietena cu care era atunci, a zis el. Ieri s-au anunțat rezultatele la bacalaureat și ea încă nu știe că l-a trecut cu bine… Alexandra O'Connor… Optsprezece ani. I-a împlinit în luna mai.

Lesley și-a adus aminte cum pictase glazura de pe tortul aniversar. *Nu semăna deloc cu Ed Sheeran, în afară de părul roșcat, dar lui Alex îi plăcuse.*

Și-a revenit în fire când l-a auzit pe soțul ei scuzându-se.

— Îmi pare rău, am crezut că v-am spus. E plecată în excursie prin Thailanda, împreună cu prietena ei, Rosie Shaw. În ultimul mesaj, spunea că sunt încă în Bangkok.

Lui Malcolm i-au trebuit încă douăzeci de minute pentru a explica situația, pentru a pune la dispoziție toate detaliile și pentru a asculta sfaturile ce i se dădeau. După ce a încheiat convorbirea, s-a frecat la ochi și i-a ținut acoperiți cu mâinile câteva momente.

— Ce-i, ce-au spus? a întrebat Lesley, vorbind neobișnuit de tare din pricina panicii ce pusese stăpânire pe ea. Cu cine ai discutat? Spune-mi!

Soțul ei a tresărit și a ridicat capul, ca pentru a se asigura că femeia care țipa în bucătăria lor era chiar soția lui.

— Și-au notat toate detaliile, iubito. Ai auzit ce le-am spus. M-ai auzit. Am vorbit cu o polițistă. Am notat totul, a zis el, întinzându-se peste blatul de lucru și luând un post-it. Aici, uite.

Leslie a dat deoparte bilețelul, care a aterizat pe gresie.

— Lasă asta. Ce-a zis polițista? Ce au de gând să facă pentru a le găsi pe Alex și Rosie?

Malcolm s-a aplecat să ridice bilețelul și l-a pus la loc pe blat. Lui Lesley îi venea să-l lovească.

— Malcolm!

— Iartă-mă, iubito, dar vom avea nevoie de asta.

Vorbea rar, ca și cum s-ar fi adresat unei rude mai în vârstă.

— Mi-a spus că va transmite toate detaliile la Interpol și că noi ar trebui să sunăm Ambasada Marii Britanii din Bangkok. Ei așa ne sfătuiesc. Dar a spus că se întâmplă foarte des: tinerii pleacă în călătorii și uită să mai ia legătura cu părinții lor. Și că e prea devreme să ne facem griji.

— Deci ea crede că totul va fi în regulă?

Lesley voia ca el să spună că da sau, măcar, să încuviințeze din cap. *Dă, Doamne, să fie bine…*

Malcolm a clătinat din cap.

— Nu știe, iubito. Va trebui s-o sunăm dacă Alex ne dă, cumva, de știre sau dacă nu aflăm nimic despre ea într-o săptămână.

— O să ne sune, nu-i așa?

Malcolm a tras-o lângă el.

— Bineînțeles că da. O să vrea să știe ce note mari a luat la examene. Mâine sau poimâine.

Lesley s-a șters la ochi cu un șervețel și a încercat să pară mai optimistă.

— Ar trebui să o sun pe Jenny, a zis, mulțumită că poate face ceva concret. I-am spus că o anunț de îndată ce vorbim cu poliția. Nu prea era în apele ei ieri.

— Cred că e și ea la fel de îngrijorată ca și noi. Rosie e singurul ei copil. Și Jenny mai e și singură.

Malcolm tasta ceva la laptop.

— Poliția are nevoie de o fotografie. Le-am spus că le trimit. Pe urmă, caut numărul de telefon al ambasadei.

Lesley s-a uitat peste umărul lui. Alesese poza pe care le-o trimisese în prima zi de vacanță, cu ea și cu Rosie zâmbind larg la cameră, într-un triciclu electric, pe un fundal blurat.

— Cel puțin, sunt împreună, a spus Lesley, și-a lăsat capul pe brațe, la masa din bucătărie, și a izbucnit în plâns.

Bangkok, prima zi
Duminică, 27 iulie 2014

Alex O'Connor
Duminică, ora 05.00
…a sosit. E genial. Începe aventura!

Degetele i se mișcau cu repeziciune pe tastatura telefonului în timp ce posta pe Facebook un selfie cu ea în fața Aeroportului Suvarnabhumi. Avea ochii obosiți și un zâmbet prostesc pe față. Se gândise încă din avion să facă această fotografie, dar nu luase în calcul zgomotul și căldura care au întâmpinat-o atunci când ușile terminalului s-au deschis. Căldura a izbit-o din plin. Știa că va fi cald, dar nu așa. Fața îi era plină de transpirație. Smocuri de păr i se lipiseră de frunte. Aerul era atât de greu încât îl simțea pe limbă. A lăsat cu grijă rucsacul jos, ținându-l între picioare ca să nu-l fure careva, și a simțit pentru prima oară gustul libertății.

Alex aștepta acest moment de un an de zile, visând cu ochii deschiși la locuri, oameni și aventuri, în timp ce se pregătea din greu pentru examenul de bacalaureat și mai lucra câte ceva pentru a strânge banii necesari călătoriei.

Așteptase totul cu nerăbdare, începând cu zborul; întotdeauna îi plăcuse senzația de a încerca ceva nou.

Simțise același fior și atunci când motoarele puseseră avionul în mișcare pentru a o duce departe, în acest capăt de lume. Dar această senzație a părăsit-o destul de repede. Stătuse unsprezece ore în avion, pe un loc din mijloc, încercând să nu atingă brațul persoanei aflate lângă ea, ascunsă toată sub niște pături subțiri, de ziceai că-i un cadavru.

Rosie băuse trei pahare de vin, la mâncarea oribilă servită în avion – „Pui sau paste?" – și Alex

o prevenise că se va deshidrata. Prietena ei dăduse ostentativ ochii peste cap, încercând să flirteze cu bărbatul aflat de cealaltă parte a culoarului, înainte de a adormi și a începe să sforăie ușor. Alex încercase și ea să adoarmă, foindu-se în scaunul îngust ca să-și găsească o poziție confortabilă, trăgând pătura sus, dar dezvelindu-și astfel picioarele, și tot reglând centura de siguranță ca să nu-i mai intre-n șold. Într-un târziu, stând în întuneric, se uitase la filme pe micul ecran din fața ei, până când i se închiseseră ochii.

Când se aprinseseră luminile, cu o oră înainte de aterizare, își desfăcuse centura și mersese la toaletă. Chipul ei în oglindă arăta straniu: după noaptea aproape nedormită, ochii îi erau roșii și gura căzută. Căscase profund și se chinuise să iasă din cabină, războindu-se cu ușa nefamiliară, cuprinsă brusc de panică.

La ușă, aștepta un băiat. Alex tratase situația cu autoironie.

— E de-a dreptul un coșmar să ieși de aici, îi zisese.

El îi zâmbise rușinos și o lăsase să treacă.

•

Acum, se afla aici. Bangkok. Și-a luat rucsacul și l-a aruncat peste umăr, clătinându-se ușor din pricina gestului brusc. Se simțea înțepenită, pierdută, ca și cum picioarele n-o mai ascultau.

Oameni necunoscuți îi tot cereau să meargă cu ei. Bărbați micuți, cu zâmbete largi și mâini insistente.

— Taxi? Taxi?

— Știu pensiune bună.

— Vreți să vedeți templu?

A rămas nemișcată, asurzită de toate aceste oferte. Era ora cinci dimineața, era întuneric și cald și-i venea să se culce pe jos.

Hai, Alex, să plecăm de aici, și-a spus. *Dar unde-i Rosie?*

Prietena ei plecase să caute ceva pentru durerea ei de cap.

— N-ar fi trebuit să bei tot vinul ăla în avion. N-ai luat niște paracetamol la tine?

Alex încerca să-și deschidă buzunarul exterior al rucsacului.

— Nu, a mormăit Rosie și a luat-o înainte.

Alex și-a spus că totul va fi în regulă. Oricum, era prea târziu pentru îndoieli. Acum, erau aici. Și totul era minunat. Sau avea să fie.

3.

Vineri, 15 august 2014

INSPECTORUL

În dimineața aceea, sergent Zara Salmond pășea atât de ușor în jurul inspectorului Bob Sparkes încât ai fi putut spune că-l pândește. Se ținea cât mai la distanță, dar n-ar fi fost mai intruzivă nici dacă ar fi avut o pancartă luminoasă pe care ar fi stat scris: „Soția șefului e pe moarte”.

Cancerul lui Eileen recidivase cu două luni în urmă și-i mânca noi țesuturi, condamnând-o la o moarte lentă.

— Las că-l învingem noi, îi spusese el după ce primise ultimele rezultate. Am făcut-o o dată, o putem face din nou.

Ajunși acasă, plânseseră și el, și copiii, fără ca ea să-i vadă. Sam suna în fiecare zi, înainte de a pleca la muncă și după ce se întorcea, pentru a-i spune fratelui ei ce mai e nou. Se încurajau unul pe celălalt, iar efortul acesta îi secătuia de orice urmă de energie. Dar era tot ce putea face ca să se dea jos din pat dimineața.

La muncă, toți se comportau exemplar. Șefii îl îndemnau să-și ia câte zile libere vrea, dar Sparkes

nu-și găsea liniștea nici la spital, nici acasă. Avea nevoie de ceva care să nu aibă legătură cu cancerul. Avea nevoie de ceva care să-l convingă că o viață normală este posibilă, de dragul lui Eileen, dar și pentru a-și alina durerea care-i cotropise sufletul.

Numai că acum uitase cu desăvârșire să o informeze pe sergent Salmond.

Sparkes știa că, din amabilitate, Salmond încerca să-i țină la distanță de el pe cei din sala de operațiuni, dar și-a pierdut răbdarea când a auzit-o spunându-i unui coleg: „Va trebui să vii altă dată. Nu are o zi prea bună". Își și imagina privirea ei plină de îngrijorare.

— Salmond, vino aici! i-a strigat.

Când a băgat capul pe ușă, el i-a șters surâsul de pe buze.

— Ai început să mă cam scoți din sărite, Salmond, încetează să le mai spui oamenilor să nu mă deranjeze. Du-te și fă ceva mai util. Mă simt de parcă aș fi în carantină.

Sergentul s-a făcut c-o ia în glumă și a dat să plece, dar Bob știa că a fost prea dur. S-a ridicat în picioare pentru a o opri.

— Îmi pare rău, dar atunci când le spui oamenilor ceva despre mine, vorbești de parcă ai de-a face cu un sinucigaș care vrea să se arunce de pe un pod. Sunt bine, Salmond.

— OK, șefu'. Am înțeles. Vă las acum. Am de terminat niște rapoarte.

— Spune-mi, la ce lucrezi acum? a întrebat-o el în timp ce făcea semn cu mâna către un scaun.

Salmond s-a așezat și și-a încrucișat mâinile în poală. *Aceeași atitudine defensivă,* s-a gândit Bob.

— Hai, Zara. Adu-mi aminte.

— Păi, încerc să strâng rezultatele finale ale capturii de droguri din Portsmouth.

— Merge cam greu, nu-i așa?

— Da. Dar, de fapt, mulți oameni au fost plecați în concediu.

— Ar trebui să ne îngrijoreze ceva?

— Nu, totul pare în regulă. A, și mai e și un raport despre două fete din Winchester date dispărute.

— Dispărute? Ce vârste au? Când a venit raportul? De ce nu mi-ai spus imediat despre el?

Bob intrase în alertă.

— Au optsprezece ani și au dispărut în Thailanda.

— Ah, a mormăit Sparkes, amintindu-și de întâlnirea de mai târziu cu medicul lui Eileen.

— Eu sunt gata să plec dacă vreți să trimiteți… a început să spună sergentul Salmond, dar s-a oprit când a văzut că ochii lui sunt goi de orice expresie.

— În visele tale, Zara. Tu, oricum, abia ai fost plecată.

— Aia nici n-a fost vacanță, șefu'. Când Neil mi-a zis de Turcia, m-am gândit imediat la șezlonguri pe plajă. În schimb, am petrecut cea mai mare parte din timp uitându-ne la vechi latrine. Pe o căldură de patruzeci de grade!

— Latrine? Excelent. Ai poze?

Salmond a izbucnit în râs.

— Neil are o mulțime. O să-i spun să vă trimită câteva.

— Da, dar nu e grabă. Ce mai știi despre fetele acelea?

— A trecut doar o săptămână, dar părinții sunt neliniștiți. Fetele au plecat pentru prima dată și nu au sunat să afle rezultatele de la bacalaureat. Tatăl uneia dintre ele a sunat azi-dimineață și o să transmit toate detaliile la Interpol. Deși eu pun pariu că sunt undeva la plajă. Norocoasele!

— Mda, norocoase… în fine, dacă mai afli ceva, să-mi spui și mie, a zis și i-a făcut cu ochiul ca să înțeleagă că nu e supărat pe ea.

— Ultimele informații, domnule, i-a spus Salmond douăzeci de minute mai târziu. Oficiul de presă a emis un comunicat despre cele două

excursioniste, iar pe Facebook s-a inițiat o campanie, la inițiativa familiei.

Sparkes a strâmbat din nas.

— Dar e o idee foarte bună, domnule. Acolo se uită puștii care poate că sunt chiar acum într-un bar, alături de Alex și Rosie.

— Da, ei și toți ciudații și vânătorii de glorie care-și manifestă falsa simpatie și care vor să arate lumii întregi că participă la această dramă. Se adaugă trolii care-i vor învinovăți pe părinți că și-au lăsat copiii să plece în călătorie și care vor spune despre fete că sunt niște târfe. Of, Doamne, cine le-a pus microfonul în mână unor asemenea oameni? Cel puțin, înainte de rețelele de socializare, nu erai obligat să auzi toate porcăriile astea. Astfel de oameni stăteau frumos în crâșmă sau la ei acasă și își vărsau acolo gălețile de fiere.

— În fine, dacă putem trece mai departe… a spus Salmond.

— Sigur, sigur.

•

Sparkes se uita la rapoartele de pe monitor, dar mintea lui era în altă parte.

S-a lăsat pe spate, și-a întins mâinile pentru a ajunge la tastatură, apoi le-a ridicat deasupra capului și spatele i-a trosnit. Avea un gust metalic în gură și nu se putea ridica din scaun fără să-i scape un geamăt. Se simțea bătrân, foarte bătrân.

Când se dusese s-o vadă de dimineață, Eileen îi spusese că trebuia să doarmă mai mult, dar el fluturase din mână, a nepăsare.

— N-am nimic, iubito. De ce vorbim despre mine? Acum trebuie să ne concentrăm atenția asupra ta, să vedem cum scăpăm de infecția asta nenorocită și să reîncepem tratamentul.

— Încerc, Bob, mai zisese ea în timp ce-și lăsa capul pe pernă.

Încerca să fie atent la cuvintele de pe monitor, dar gândurile-i fugeau la slăbiciunea care se instalase în privirea soției sale. Ochii i se

înfundaseră în cap și parcă nu-l mai vedeau. Părea goală pe dinăuntru. El și-a apropiat degetele și le-a trosnit.

Nu acum. Nu mă pot gândi la asta acum. Totul va fi bine.

A apăsat pe touchpad pentru a reporni computerul, iar pe monitor a apărut o fotografie. Sergentul Salmond încărcase imagini cu cele două fete dispărute și trimisese un link către pagina de Facebook creată de familia O'Connor.

Sparkes s-a uitat la chipurile fetelor și a oftat adânc. A dat clic și a început să citească, începând cu ultima postare de pe Facebook a lui Alex și e-mailul trimis acasă sâmbătă, pe data de 9 august.

Alex O'Connor
Sâmbătă, ora 11.00
…se gândește să sărbătorească rezultatele de la bac, împreună cu cea mai bună prietenă, în Kho Phi Phi, uitându-se la „formațiunile stâncoase de tip monolit, din apele azurii ale mării", după cum spun cei de la *Lonely Planet*…
De la: Alex O'Connor
Pentru: Les și Mal O'Connor
Subiect: Rezultate

Bună, mami și tati. Încă sunt în Bangkok (sunt atâtea lucruri de văzut încât am hotărât să mai rămân), dar am de gând s-o iau din loc la timp pentru aflarea rezultatelor! Pumnii strânși pentru admiterea la Warwick. Vă sun așa cum am stabilit la ora 12 la prânz (ora 18 aici), pe 14 august, pentru a deschide împreună plicul. Va fi ca la Oscar! Scrieți-mi dacă ajunge mai repede. Vă iubesc, Alex xx

P.S. Mâine, mă duc să văd elefanții. Încă un obiectiv bifat din lista mea cu lucruri de făcut…

Primul semn de îngrijorare a venit din partea fratelui lui Alex. A fost mai degrabă ca un mic ghiont.

> Bună, Alex.
> Nu mai știu nimic despre tine de vreo două zile.
> Unde ești acum?
> Nu te putem prinde la telefon. Mama e puțin îngrijorată. Ai putea să ne scrii.
>
> Alex?
>
> Alex??
>
> CE DRACU', ALEX! SUNĂ ODATĂ!

Mesajul cu majuscule marca momentul în care solicitările politicoase se transformau în strigăte de panică.

> Au trecut 4 zile de când nimeni nu le-a mai văzut pe sora mea și pe prietena ei.
> Vă rog să distribuiți și să postați.
>
> Au trecut 5 zile.
>
> 6 zile.

Și „comunitatea" virtuală a reacționat:

> Alex și Rosie, spuneți familiilor voastre că sunteți OK. Vă rugăm!
>
> A fost din cauză că v-am dat de băut ieri-noapte la Oxxi's Place? Sunați-i pe părinții voștri. Vor doar să știe că sunteți în siguranță.
>
> Nu fiți egoiste! Sunați-vă familiile!

Părinții le vor ciufuli bine la întoarcere după toată zarva asta, s-a gândit Sparkes. *Pariez că regretă acum că le-au lăsat să plece.*

El nu fusese pus niciodată în fața unei asemenea decizii. Copiii lui nu erau genul care să aibă spirit de aventură. Nici măcar nu-și amintește să fi discutat vreodată despre întreruperi ale ciclului educațional cu ei. Jim fusese hotărât să meargă la facultate și să urmeze o carieră în domeniul contabilității, iar fata lui, Sam, se îndrăgostise, deci nu mai pleca nicăieri.

Mă întreb, oare viețile lor ar fi fost altfel dacă ar fi plecat și ei în Thailanda, se gândea el în timp ce se uita apatic pe mesaje. Băiatul lui Kate Waters fusese acolo. Îi mărturisise asta atunci când se întâlniseră ultima oară să discute despre un caz. Sparkes nu vorbea de obicei cu reporterii despre chestiuni legate de viața personală, dar Kate simțise nevoia să i se destăinuie cu privire la tăcerea lui Jake timp de mai multe luni. Și despre temerile ei, cum că el ar fi putut fi într-o situație dificilă, temeri pe care se ferea să i le dezvăluie soțului ei.

Sparkes nu ar fi vrut să-și mărturisească și el teama secretă că fiul său îmbătrânea înainte de vreme. Jim avea puțin peste treizeci de ani, dar părul i se rărea vizibil și umbla încălțat în papuci prin casă.

— Au parchet de stejar, spusese Eileen atunci când el adusese vorba despre asta. Nu-i nicio problemă.

Dar cu siguranță fiul lui nu ar fi mers niciodată la petrecerea de lună plină în Haad Rin[11].

Poate că el și Eileen au avut viață ușoară cu copiii. Și-a întors rapid privirea spre monitor și s-a uitat la fețele zâmbitoare ale fetelor dispărute. Fețe tinere. Copile pierdute.

Oare unde or fi? O va suna mai târziu pe Kate și o va informa despre subiect. Lucrurile trebuie să se pună în mișcare.

4.

Vineri, 15 august 2014

REPORTERIȚA

Joe Jackson stă pe scaunul meu și se uită la știri. Vrând să trec, îl lovesc ușor peste umăr.

— Hei, Jackson! Dă-te la o parte!

Zâmbește la mine și-și trage scaunul ca să-mi facă loc să trec. Îmi revine în minte imaginea lui Jake, care se prostea și mă tachina, cu părul căzut peste ochi.

— Hai, vezi-ți de treabă, mormăi eu.

— Trebuie să dau niște telefoane.

Drept dovadă, îmi arată telefonul mobil. Apoi sare dintr-odată în picioare și împinge scaunul la locul lui.

— Deocamdată, nu e mare lucru de spus. Am vrut să am ceva timp la dispoziție înaintea ședinței de redacție și sper că Terry nu o convoacă mai devreme ca de obicei.

Și, ca prin minune, apare, din biroul lui cu pereți de sticlă, ca un acvariu, noul redactor de știri.

— Ne-a pus microfoane, așa-i? murmură Joe, și eu încuviințez din cap.

— Ce tot șușotiți acolo? strigă Terry de la biroul lui. Mai bine ați găsi o știre importantă. Rata ta de audiență e de tot râsul, Jackson.

Fiind cel mai tânăr reporter, Joe Jackson este ținta predilectă a ironiilor tuturor. A bullyingului, dacă e să fiu cinstită. Joe și cu mine am avut o colaborare mai complicată la început, atunci când mi-a fost dat în grijă, ca să capete experiență. I-am spus lui Terry că nu am timp să fac pe dădaca pentru tot departamentul, dar editorul a insistat și, cu timpul, a început să-mi placă. Ceilalți reporteri îl numesc „copilul biroului” sau „lingăul reporterului-șef”, dar nu-mi pasă și sper că nici lui; îi spun că, după un timp, toți se vor plictisi și-și vor găsi alt subiect de glumă.

— Uite, fă asta pentru Terry, i-am spus și i-am împins peste birou o tăietură dintr-un ziar. Are multe piste de urmat.

— Mulțumesc. Rămân îndatorat.

— Trece pe răboj. Acum, informează-te, ca să pară măcar că știi despre ce e vorba.

Îi arunc o privire scurtă lui Terry. A auzit tot ce am vorbit. Aude totul. Se uită urât la mine. *Ce mămăligă ești,* parcă voia să spună. Ridic din umeri și iau telefonul în mână, pentru a evita să vorbesc cu el.

Mă uit în agendă, în căutarea unui interlocutor potrivit și mă opresc la inspectorul Bob Sparkes. Mă lovesc zilnic de numele lui, pentru că l-am trecut începând cu prenumele, tocmai ca să fie mai la începutul listei. Astăzi, nu mă uitasem încă în agenda telefonică. Îl sun. Am nevoie să aud o voce prietenoasă în dimineața asta. Poate are și vreun subiect pentru mine.

Bob Sparkes și cu mine ne-am bucurat de – cred că el ar spune, mai degrabă, că a îndurat – acea apropiere inevitabilă care se creează atunci când lucrezi la cazuri dificile. E clar că așa se întâmplă când bați la aceleași uși pentru a aduna informații și ești țintuit în aceleași baruri, aceleași cafenele și aceleași săli de judecată.

Pentru unii polițiști, reporterii sunt ca o cruce pe care sunt obligați să o poarte și ne fac să asudăm pentru fiecare informație pe care ne-o furnizează, dar Sparkes este un detectiv generos. El înțelege că trebuie să publicăm știrea respectivă și, de obicei, îi face plăcere să ne ofere informații. E un tip serios.

— Toată lumea are de câștigat dacă lucrăm împreună, mi-a spus el odată. Poliția obține publicitatea de care are nevoie pentru investigații și o oarecare recunoștință pentru munca depusă, iar voi aveți știrea.

Și el chiar merită multă recunoștință. Muncește pe brânci pentru rezultatele obținute.

L-am văzut cum lucrează. Acum opt ani, în cazul Bella Elliott, și-a petrecut zile întregi căutând-o pe micuță și gândindu-se tot timpul la ea. Mi-a spus că a și visat-o. Și chiar și în cazurile care nu-i aparțineau, tot m-a îndrumat cumva. Atunci când, în anul 2012, încercam să aflu identitatea unui bebeluș al cărui cadavru fusese găsit pe un șantier de construcții din Londra, mi-a răspuns mereu la telefon. Nu era obligat să o facă, dar mereu mă bazasem pe el și pe sfaturile lui la obiect atunci când mă implicam prea mult și eram mult prea aproape pentru a vedea ceva ce se afla chiar sub ochii mei.

Nu eram ca Morse și Lewis[2], dar ne înțelegeam bine.

Bineînțeles că știe mai multe despre mine decât știu eu despre el. Recunosc că-i împărtășesc poate prea multe lucruri, că-i vorbesc despre problemele și gândurile mele, dar asta pentru că am încredere în el.

*

Telefonul meu sună.

— Kate! spune tăios vocea de la telefon, făcându-mă să tresar.

— Ce surpriză, Bob! Ți-ai dezvoltat abilități telepatice? Tocmai voiam să te sun.

— Ha! Probabil că ne-am gândit în același timp unul la celălalt.

Simt că-mi iau foc obrajii. *Pentru numele lui Dumnezeu, stăpânește-te, femeie!*

— Te-ai gândit la mine? E de bine sau de rău?

— De bine, îmi răspunde, pe un ton egal.

El nu flirtează niciodată. Nu e genul spadasin.

Încerc să nu zâmbesc, căci și-ar da seama de asta din inflexiunile vocii mele.

— Atunci zi-mi despre ce e vorba.

— Am primit o investigație și cred că m-ai putea ajuta. Două excursioniste adolescente au dispărut în Thailanda. Familiile lor au anunțat că nu mai știu nimic despre ele de o săptămână. Asta

nu înseamnă foarte mult, doar că trebuiau să dea un telefon ieri pentru a afla rezultatele de la examenul de bacalaureat. Nu au sunat, iar părinții sunt foarte îngrijorați. Sergentul meu crede că, probabil, s-au cherchelit pe undeva, dar mă gândesc că un reportaj pe tema asta le-ar putea scoate din crâșma prin care or fi. Oricum, m-am gândit la tine. Și la Jake.

Bob Sparkes știe despre Jake. Știe și că s-a lăsat de facultate, și despre scandalul pe care l-a provocat. I-am povestit eu după ce se încheiase cazul cu copilul găsit mort pe șantier și stăteam la un pahar ca să ne liniștim. Și el are copii mari. Știe cât de greu este, uneori, să fii părinte și mă ascultă cu atenție. E întotdeauna un foarte bun ascultător. Are urechea formată. Dar el nu mi-a vorbit despre boala lui Eileen. Am aflat de la un alt polițist că soția lui suferă de cancer. Ca să fiu cinstită, am fost șocată, nu atât de boală, cât de faptul că Bob nu mi-a vorbit despre asta. De când am aflat, am încercat să-l fac să-mi povestească aducând vorba de câteva ori despre Steve și munca lui ca oncolog, dar Sparkes nu a reacționat în niciun fel.

— Da, sigur. Ce vârstă au fetele? Ai fotografii de-ale lor? De unde sunt? Pot vorbi cu părinții lor?

— Ușurel, Kate. Nu te ambala. Ești ca un ogar scăpat din lesă. Au optsprezece ani și sunt din Winchester. Îți trimit toate amănuntele după ce închid.

— Bine. Veți face publică povestea asta?

Trebuia să întreb.

— Da, biroul de presă pregătește ceva.

— Bob, am vreo șansă să-mi dai un avans de câteva ore?

Tăcere. Am așteptat.

— Da, se poate, a zis el. Nu e chiar o bombă mediatică. Am să-i rog să o dea după prânz.

— Super. Mulțumesc, Bob.

— Apropo, ce face Jake?

Uitasem de fiul meu, în graba de a scrie despre copilul altcuiva. *Ce fel de mamă ești?*

— Păi, nu prea știu. M-a sunat în toiul nopții, acum câteva săptămâni, primul telefon din ultimele luni, dar părea că e undeva în junglă, și convorbirea s-a întrerupt.

— Păcat! Dar, cel puțin, a sunat.

— Da, așa e. Cred că ar trebui să-i fiu recunoscătoare pentru asta.

— Părinții lui Alex O'Connor și Rosie Shaw ar fi, Kate. Am sesizat tonul lui vag critic și nu am mai zis nimic. Mi-am notat pe un bilețel cele două nume.

— Da, bine… Trimite-mi, te rog, cât de repede poți tot ce ai despre fetele astea. Sunt sigură că pot să public ceva. Oricum, în rest, nu se prea întâmplă nimic. Și, Bob, mulțumesc pentru răgaz. Îți sunt recunoscătoare.

•

Deschid laptopul, în așteptarea mesajului său. Inboxul e, din nou, plin. Acum o jumătate de oră, am șters toate mesajele primite peste noapte și deja s-au adunat zeci de prostii de PR despre show-uri de televiziune și despre celebrități care promit dezvăluiri senzaționale.

Nu știu de ce primesc atâtea prostii din showbiz, mă plâng adeseori lui Joe. Dar, de fapt știu. Numele meu apare într-o listă cu jurnaliști care scriu articole despre celebrități. Am acest stigmat. Eram un reporter serios, orice ar mai însemna astăzi acest lucru. Și mi-am petrecut după-amiaza de ieri scriind o poveste „înduioșătoare" – în mintea mea, am pus ghilimelele cu tentă ironică – despre o cățelușă care a adoptat niște rățuște.

— Probabil că le-a și mâncat după ce a plecat fotograful, i-am spus lui Steve când am ajuns acasă. Doamne, cât urăsc luna august! E o lună de rahat! Nu sunt știri de niciun fel, și noi scurmăm după ele, când toată lumea e plecată în concediu. Editorul mi-a dat astăzi înapoi o știre veche pe

care, probabil, o ținuse la sertar și mi-a zis să o perii puțin pentru a o putea publica. A trebuit să verific dacă mai sunt toți în viață.

Steve mi-a mai turnat un pahar de Sauvignon blanc și a ciocnit, compătimitor, cu mine.

•

Șterg e-mailurile deranjante, fără a le deschide, căutând cu atenție un mesaj de la Jake.

Mesajele lui nu vin niciodată ca răspuns la cele trimise de mine sau de Steve. Sunt scurte și directe – două sau trei propoziții, mai degrabă ca niște telegrame decât ca niște scrisori informându-ne că este, încă, în viață și, în mod evident, nici nu se sinchisește de noi. Dar noi tot le examinăm de fiecare dată, căutând vreun înțeles ascuns dincolo de cuvintele lui telegrafice.

Au trecut doi ani de când a pornit în călătoria lui prin Asia de Sud-Est, pentru „a se regăsi". Anul ăsta ar fi trebuit să se pregătească pentru examenul de admitere în barou. Se descurca atât de bine la facultate… și toți visam să devină un bun avocat. Eram atât de entuziasmați pentru el. Privind în urmă, cred că eram mai entuziasmați decât era el. Dar părea mereu calm și relaxat. Mă scotea din sărite. Era un băiat norocos – inteligent și norocos –, dar nu era recunoscător pentru asta. Nu a trebuit niciodată să se zbată pentru note mari, așa cum făcea fratele lui mai mic. Pentru Freddie ne făceam griji. Steve și cu mine am încercat să-i ascundem această temere și să discutăm despre viitorul lui după ce se băga în pat. Bietul Freddie! Mereu pus în umbră de Jake la școală. Și, apoi, Jake ne-a luat prin surprindere când ne-a anunțat că renunță la studii și pleacă în călătorie.

Ne-a spus că se alătură unui proiect având drept obiectiv conservarea țestoaselor din Phuket. Ne-am certat mult atunci. M-am înfuriat teribil pe el pentru că asta însemna să-și distrugă viața. Abia dacă am schimbat câteva cuvinte când a plecat în Thailanda.

În prima lună, nu am primit nicio veste de la el. Steve dădea vina pe mine.

— Crede că ești încă supărată pe el, mi-a spus.

— Dar *sunt* încă supărată, i-am replicat eu.

— Trebuie să fii atentă, Kate, altfel îl vei pierde.

Cum să pierzi un fiu? A *fost parte din mine vreme de douăzeci și doi de ani. Întotdeauna voi fi mama lui,* îmi venea să urlu. Dar m-am abținut. Mi-am ascuns durerea și m-am prefăcut că tăcerea lui mă lasă indiferentă. Dar teama mi s-a cuibărit în suflet; deseori, în minte îmi apăreau imagini groaznice cu el murind într-un accident de motocicletă sau fiind atacat în plină stradă.

Ca reporter, știu că astfel de lucruri li se pot întâmpla și oamenilor ca noi.

5.

Vineri, 15 august 2014

REPORTERIȚA

Au trecut cinci minute și încă nu am primit niciun e-mail. Butonez la telefon, încercând să mă hotărăsc dacă să-l sun pe Bob Sparkes ca să-l întreb când are de gând să apese tasta de trimitere. Mi-a spus că trimite imediat. Știu că nu-i place să-l bat la cap. Va trebui să aștept. Las jos telefonul. O să arunc și eu o privire în timpul ăsta. Totul se găsește pe internet.

Tastez cele două nume și… iată fetele dispărute.

Bingo! Dar e un blog. Urăsc blogurile.

— Bla-bla-bla costumat în jurnalism, i-am spus odată lui Joe, lăsând garda jos.

— Of, Doamne, ești ca maică-mea, mi-a răspuns el.

Mama lui, care fusese editor și se retrăsese de curând din activitate, era ironizată de răutăcioșii

din presă care o numeau unul dintre dinozaurii din Fleet Street[3]. Asta m-a redus la tăcere. Nu voiam să fiu aruncată și eu sub autobuz, odată cu ea.

Bloggerul e și el un excursionist, care trage un semnal de alarmă și le îndeamnă pe Alex și Rosie să ia legătura cu familiile lor.

Mă întreb câți dintre miile de adolescenți care își iau un an liber ca să călătorească dispar. Probabil că mai puțini acum când toată lumea are un telefon inteligent și wi-fi. Și totuși…

Mă uit fix la ecran. Simt cum îmi bubuie inima-n piept. Și copilul meu lipsește. Acasă, ne prefacem că totul e în regulă; este adult, are viața lui și și-o trăiește făcând propriile alegeri. Dar nici măcar nu știm în ce țară se află, de fapt. Am căutat, de atâtea ori, pe Google prețul biletelor de avion până în Thailanda. *Doar mă uit,* îmi zic de fiecare dată. În secret, am trimis zeci de e-mailuri către organizații care au desfășurat proiecte în domeniul conservării speciilor în Phuket, în ultimii doi ani, întrebând despre el. Jake nu era înregistrat în niciuna dintre ele. Ar putea fi oriunde. Dar am ținut acest lucru pentru mine. Nu avea sens să-l fac pe Steve să se îngrijoreze și mai mult. Mă întreb, câteodată, dacă nu face și el același lucru, dar ține secretul doar pentru el.

Îi scriu chiar acum un e-mail lui Jake.

> Bună. Mă întrebam unde ești și ce faci.
>
> Mulțumesc că ai sunat zilele trecute. A fost minunat să-ți auzim din nou vocea. Ne e dor de tine. Freddie și-a luat, în sfârșit, permisul de conducere!!! Dă-mi de știre când primești mesajul meu, ms.

Nu știu când îl va citi, dar de la mine a plecat; îl va vedea atunci când se va loga din nou.

— Kate, îl aud pe Joe spunând. Kate! Te-am întrebat de unde-i tăietura asta. Te rog, Terry e pe punctul de a începe ședința.

— Ce? Nu poți căuta pe net? Cred că este dintr-un supliment la un ziar de weekend. E pe hârtie lucioasă? Spune că-i din *Sunday Express.* Nimeni nu citește vreodată așa ceva.

— Vii și tu?

— Joe, ce oră e acum la Bangkok?

— Păi, după-amiază sau seară, cred. Sunt înaintea noastră, nu-i așa? De ce?

Nu-i răspund și îi fac semn să se ducă. Formam deja numărul fostului corespondent *Post* pentru Asia de Sud-Est.

— Vin într-un minut. Trebuie să verific ceva.

Don Richards a răspuns după primul apel.

— Da, a mârâit el, ca să-l facă pe apelant să înțeleagă de la început că-l deranjează.

— Don? Kate Waters sunt, de la *Post.*

Vocea i s-a înmuiat.

— Ah, minunata Kate. Doamne, de când nu te-am mai văzut? Cred că de zece ani, când ai venit să relatezi despre tsunami. Ce reportaj pe cinste a ieșit, îți aduci aminte? Așa mi-am luat noul bungalou.

Scrâșnesc din dinți. În cazul lui Don, butonul sensibilității fusese dezactivat cu mult timp în urmă. „Te cam ajunge la un moment dat, să trăiești aici", mi-a mărturisit el atunci, când amândoi eram beți și epuizați după săptămâni întregi de imagini și mărturii oribile. „Te abrutizează. Am căpătat imaginea unui bătrân colonialist". Am mai luat niște beri și l-am ademenit să-mi vorbească despre zilele lui de glorie.

— Dumnezeule, au trecut deja zece ani? îi zic. Înseamnă că îmbătrânim, Don. Uite, știu că ești prins și n-o să te țin mult. Voiam să te întreb dacă te ocupi, cumva, de povestea dispariției celor două fete englezoaice, Alex O'Connor și Rosie Shaw.

— Păi, comunitatea excursioniștilor vorbește despre asta. Dar astfel de lucruri se întâmplă tot timpul. În fiecare zi, ambasada de aici primește unul sau două rapoarte despre astfel de dispariții.

Afurisiții ăștia de adolescenți fără minte! Întâlnesc pe câte cineva într-un bar, află despre un nou loc interesant și se reped într-acolo. Fetele astea s-au cuplat, probabil, cu niște băieți și se simt mult prea bine ca să se mai gândească să spună cuiva unde se află. Oricum, de ce mă întrebi? Vor să te trimită aici pentru chestia asta?

Zâmbesc. Don este tipul de om care simte imediat mirosul banilor.

— Nu-i văd trimițându-mă prea repede, dar îi voi spune lui Terry. Ar putea fi o relatare interesantă: coșmarul tuturor părinților cu copii care-și întrerup studiile și o pornesc în călătorii prin lume. Și, apoi, aici nu se întâmplă mare lucru.

— Îți trimit ceva. Dar mă creditezi și pe mine, da?

Obsesia lucrătorilor independenți mai prost plătiți: *Vrem credit!*

— Desigur, Don. Trimite-mi ce ai și îți fac o plată. Ai contactat familiile? Eu voiam să le telefonez.

— Doar pe Facebook. Cei din familia O'Connor sunt cei mai activi.

Din sala de ședințe, Terry bagă capul pe ușă.

— Mișcă-te încoace, Kate. Ești reporter-șef. Ce naiba, ar trebui să dai un exemplu.

Bangkok, prima zi
Duminică, 27 iulie 2014

Alex O'Connor
Duminică, ora 08.30
…stă în apartamentul de la Bates Motel[4]. YOLO[5].

Ea și Rosie coborâseră din autobuz într-un sens giratoriu.

Șoferul le spusese că au ajuns unde voiau; Monumentul Democrației, de pe Khao San Road.

Stând pe trotuar, lângă cele patru benzi de circulație, Alex simțise că-i piere orice urmă de euforie. Nu era ceea ce se aștepta să fie. Văzuse poze ale orașului vechi și nu arăta așa. Unde erau străduțele și aleile înguste?

Rosie se uita la ea nerăbdătoare.

— Unde-i hotelul nostru? întrebase ea.

— Hostelul, vrei să spui, o corectase Alex, în timp ce verifica traseul, pe telefon. Se numește Green Paradise și este la cincisprezece minute de mers pe jos de aici.

— În ce direcție?

Nu era prea sigură și se simțea prea obosită ca să mai gândească limpede. Se gândise că o să se descurce cu ajutorul telefonului, dar uitase să-și cumpere un card SIM thailandez la aeroport. Plecase ca și cum ar fi știut încotro mergea, și Rosie o urmase.

— Pe aici, spusese, adăugând, ca să se îmbărbăteze: Cel puțin așa cred.

Nu era însă pe acolo, și nimeni nu părea să înțeleagă ce voia să zică atunci când rostea numele hostelului.

— E un coșmar, spusese Rosie, iar Alex grăbise pasul, ca să n-o mai audă.

•

Când, în cele din urmă, au ajuns pe strada Khao San, magazinele tocmai se deschideau, oalele cu apă, așezate pe pirostrii deasupra focurilor cu lemne sau pe plite, stăteau să dea în clocot, scăunelele din plastic, verzi sau roșii, mici ca și cum ar fi fost doar pentru copii, erau scoase afară și pregătite pentru cei care nu doreau să zăbovească prea mult la mese. Dar nici urmă de hostel.

Supărarea lui Rosie s-a transformat în disperare atunci când Alex i-a arătat ceva situat mai jos, pe o stradă lăturalnică: Mama's Paradise Bar and Guesthouse.

— Și ăsta era pe lista mea, a mințit ea. *Mă rog, e paradis doar cu numele.* Hai să nu-l mai căutăm pe celălalt și să vedem ce-i aici.

— Bine, i-a spus Rosie.

— Pare în regulă, a zis Alex, pe când scrutau întunericul de dincolo de tejgheaua barului.

*

Li s-a dat o cameră la ultimul etaj.

Le-a întâmpinat o femeie ciudată, îmbrăcată într-un capot vaporos și având pe cap o perucă de un blond platinat.

— Eu sunt Mama, le-a spus aceasta. Proprietăreasa. Vă pun în cameră privată la etaj doi.

O spunea de parcă ar fi fost vorba despre un apartament regal.

Bineînțeles că nu era. Avea aerul unui azil de noapte. Alex nu fusese niciodată într-un astfel de stabiliment, dar citise, pentru examenul de bacalaureat, *Fără un sfanț prin Paris și prin Londra*[6] și și-a imaginat că odaia aceea ar corespunde descrierilor lui Orwell.

Și-au târât rucsacurile sus, pe scările de ciment neluminate. Alex mergea înainte, ținând strâns în mână cheia, ca și cum ar fi fost o amuletă norocoasă. Numărul camerei era scris direct pe

perete, cu vopsea neagră. Când a deschis ușa, o duhoarea acră le-a împins înapoi spre coridor.

— Pe bune? Ce-i asta? a izbucnit Rosie.

— E ieftin, s-a răstit deodată Alex, prea obosită ca s-o mai tempereze pe Rosie. Doar o sută cincizeci de bahți pe noapte. Trei lire sterline! Ce-ai vrea la banii ăștia? Și doar nu vom sta prea mult.

— Sper că nu.

— E și asta o experiență, a zis Alex.

— Da.

— Nici nu e chiar atât de rău, a adăugat Alex, cu glas pierit, devenind brusc conștientă de aerul înfiorător al acelui loc. Și, cum ziceam, nu vom rămâne prea mult aici.

— Asta e minunat, a mormăit Rosie, uitându-se fix la pereții de culoarea untului, plini de țânțari zdrobiți.

Alex a tras draperiile subțiri de la fereastra care dădea către un coridor exterior. Rămăseseră amândouă cu privirea ațintită asupra pereților. Nu erau nici măcar destule agățători.

Și nici alte facilități. În cameră, se găseau doar un ventilator, un singur scaun din plastic și un mic pat dublu. Pe cearșaf, se vedeau urmele lăsate de toți turiștii transpirați care dormiseră acolo; partea din mijloc era mai închisă la culoare decât restul.

— Îmi plac pernele, a spus Rosie, rămasă încă în cadrul ușii.

— Hai, Rosie, a mormăit Alex. Pe ce parte vrei să dormi?

Nu s-a gândit că vor împărți patul și aflase în avion că Rosie sforăie.

— Cât mai departe de cimitirul țânțarilor, a zis Rosie, cu o voce posacă. Și sper că nu sforăi…

Și-a aruncat rucsacul și s-a așezat pe pat. Alex a făcut la fel. În acel moment, nu-și mai dorea decât să se întoarcă acasă.

— Mă duc să fac un duș, a zis ea, ascunzându-și tremurai din voce, și a început să scotocească prin sac, căutând periuța de dinți și săpunul.

Rosie a făcut ochii mari.

— Cine știe cum va fi și asta. Orașul gândacilor de bucătărie.

— Eu nu am văzut niciodată un gândac de bucătărie, a spus Alex. E o altă noutate pentru mine.

Brusc, și-au dat seama că două thailandeze stăteau pe coridorul exterior și trăgeau cu ochiul, printre draperiile trase, urmărindu-le fiecare mișcare.

Alex a deschis ușa și a întrebat, în timp ce mima ploaia căzându-i pe cap:

— Dușul?

Femeile au făcut semn cu degetul către capătul coridorului, fără să scoată o vorbă.

Fetele au trecut pe lângă ele și s-au dus către locul indicat. Au intrat într-o cămăruță cu gresie pe jos, cu un singur duș și o gură de evacuare în podea. Două prosoape mototolite și decolorate atârnau agățate de un cârlig.

— Gata, intru, a spus Alex, pe un ton de comedie americană. Și, dacă nu ies în cinci minute, cheamă un instalator.

Rosie a izbucnit în râs.

Slavă Domnului, s-a gândit Alex.

•

Ceva mai târziu, în timp ce se aflau la bar, deși nu-și uscaseră încă părul, Mama și-a făcut apariția, ieșind din penumbra din spate.

Rosie i-a dat un ghiont lui Alex.

— Ar putea face parte din echipa de rugby a Marii Britanii, i-a spus ea.

Mama s-a uitat scurt la ele și lui Alex i-a fost teamă că a auzit ce spusese Rosie, dar femeia s-a dus pur și simplu să mătură gunoiul din fața proprietății sale.

— Niște împuțiți, a mormăit ea, în urma unui trecător care tocmai scuipase guma de mestecat pe trotuar.

Avea o dâra de ruj roșu pe dinți.

Era, probabil, prea devreme pentru ca mulțimea de turiști să-și facă apariția; era abia miezul zilei, iar cei care petrecuseră abia se trezeau, mahmuri după bețiile din noaptea precedentă. Pe lângă ele, a trecut un băiat cam de-o seamă cu ele, având pe el doar o pereche de pantaloni scurți. Slab. Clorotic. Ochi obosiți. Trăgea cu nesaț dintr-un chiștoc.

Alex tocmai voia să comenteze ceva despre aspectul bolnăvicios al băiatului, când a auzit-o pe Rosie ciripind:

— Oamenii par să se simtă tare bine!

6.

Vineri, 15 august 2014

REPORTERIȚA

Nu mi-a luat prea mult timp ca să-l conving pe Terry să-i accepte propunerea. Lista de știri e subțire ca foița de țigară. „Văd că ai decis să faci o listă de dorințe în dimineața asta, domnu' redactor de știri; mie, unul, asta nu-mi pare a fi o știre", îi strigase editorul Simon Pearson din ușa biroului lui, fluturând în aer documentul incriminator. Terry, în schimb, zâmbise, ca și cum cineva ar fi spus o glumă. Dar știam deja că, imediat după ce o să închidă ușa, o să intre-n fibrilații.

Când mă vede, încearcă să afișeze o atitudine indiferentă.

— Vom începe cu știrea despre fetele dispărute, zice, ca și cum ar fi fost ideea lui.

— E cam puțin pentru prima pagină, Terry: „Două fete aflate în vacanță nu-și contactează părinții".

— Dă-i bătaie, Kate. E singura știre pe care o avem astăzi.

Mă uit cum se baricadează în biroul lui și se uită în gol. Mă întreb cât va mai rezista cu presiunea asta permanentă timp de douăsprezece ore zilnic. Spune mereu că îi place agitația din jurul lui și că vrea să fie în mijlocul evenimentelor, dar arată tot mai mult ca o victimă a violenței domestice.

Mai bine văd cum fac s-o scot la capăt cu știrea asta.

•

Malcolm O'Connor îmi răspunde după primul țârâit.

Cred că stă cu telefonul în mână.

— Alo! Domnul O'Connor? Îmi pare rău că vă deranjez, dar vă sun în legătură cu fiica dumneavoastră, Alex. Sunt reporter la *Daily Post* și aș vrea să vă ajut s-o găsiți.

Încerc să mi-l imaginez pe omul de la celălalt capăt al firului. Un bărbat de vârstă mijlocie, cu un început de chelie? Un om disperat, oricum. Am sperat să-mi răspundă mama fetei. Cu femeile e mai ușor să vorbești despre durere, emoții, pierderi. Oamenii obișnuiți, chiar dacă sunt tați, întâmpină dificultăți în a-și găsi cuvintele. Iar dacă bravezi în astfel de situații, într-o știre scrisă, pare că ai o atitudine mult prea rece.

Nu se mai aude nimic.

— Domnule O'Connor?

— Scuzați-mă. Cred că-i mai bine să vorbiți cu soția mea.

Am auzit zgomot de voci venind dintr-o altă încăpere și apoi un foșnet, înainte ca altcineva să ia telefonul.

— Alo! Cine e?

— Doamnă O'Connor, sunt Kate Waters. Tocmai îi spuneam soțului dumneavoastră că lucrez la *Daily Post* și că doresc să vă ajut s-o găsiți pe Alex.

— *Daily Post?* Mă tem că nu citim acest ziar, dar… Ați aflat ceva? Ce vi s-a spus? Probabil că știți mai multe decât noi.

— Mă tem că nu știu nici eu mai multe, doamnă O'Connor.

Chiar mai puține, ca să fiu sinceră.

— Am vorbit cu poliția din Hampshire și cu corespondentul nostru din Bangkok, dar, pentru moment, nu există prea multe informații. Îmi puteți spune ce ați aflat dumneavoastră?

— Doar că au anunțat Interpolul. Și am vorbit și la ambasada din Bangkok. Ne-au spus să avem răbdare și să așteptăm. Nu știu cât vom mai avea puterea să așteptăm.

Vocea i se frânge și îmi dau seama că e pe cale să cedeze nervos.

— A fost o idee grozavă să apelați la Facebook, i-am spus, încercând să nu o las pradă lacrimilor, căci aveam nevoie să vorbească, nu să plângă. În felul ăsta, intrați în contact cu mii de excursioniști și turiști de acolo.

— Așa mi-a spus și băiatul meu, Dan, îmi răspunde ea pe un ton obosit. Eu mi-am făcut cont pe Facebook abia când a plecat Alex. Îmi spusese că așa pot vedea pozele de acolo pe care ea le va posta. În felul ăsta, puteam ști ce face, dar, de o săptămână, nu mai știm nimic. Nimeni nu știe nimic. Am așteptat. Ne-am gândit că, probabil, au plecat într-o excursie pentru câteva zile, dar stabiliserăm să vorbim la telefon ieri, ca să-i spunem despre rezultatele la examenul de bacalaureat. Era nerăbdătoare să afle dacă intră la facultate. Și, dacă nu avea note suficient de bune, urma să dea telefoane să vadă încotro să se reorienteze.

— Da, înțeleg, spun eu.

Jake o nimerise din prima, dar, pentru Freddie, fusese o zi întreagă de apeluri telefonice chinuitoare. Stăteam lângă el pe holul școlii și-l încurajam zâmbindu-i și încuviințând din cap, pentru a-l face să suporte mai ușor gustul amar al respingerii. În cele din urmă, a ales cursurile de studii media ale Universității din Birmingham. Eu

nu aș fi ales așa ceva – presupunea să te prefaci timp de trei ani că ești jurnalist și, în timpul ăsta, să te umpli de datorii –, dar eram prea obosită ca să mă mai opun. Și, oricum, el zice că îi place.

— Despre Rosie știți ceva? o întreb.

— Nu, nici despre ea, dar, de obicei, Alex scria mesajele. Rosie era mai puțin… cum să spun? Înțelegeți dumneavoastră…

— Da, înțeleg. Ascultă: aș putea veni la dumneata, Lesley? Putem să ne tutuim, da? Aș vrea să vorbim pe îndelete. La telefon e mai greu, nu-i așa? Aș putea veni chiar acum, dacă nu te deranjează.

A urmat o pauză și am auzit-o pe Lesley O'Connor șoptindu-i soțului ei: „Vrea să vină să ne vadă".

Nu am auzit răspunsul, dar, câteva secunde mai târziu, Lesley mi-a spus:

— Sigur că da. Știi adresa noastră?

•

Am plecat cu mașina lui Mick Murray. Lui așa îi convine.

— Am toată aparatura video în portbagaj. E mai simplu să mergem cu mașina mea. Și, în plus, tu ești o șoferiță de tot rahatul.

Mă așez pe scaunul din față. Îmi fac loc, împingând cu pantoful sticlele goale de cola și ambalajele vechi de mâncare la pachet, încercând să ignor scrumiera supra-încărcată. Vede că mă uit în jurul meu.

— Scuze, n-am apucat să curăț săptămâna asta.

— Săptămâna asta? Mai degrabă, secolul ăsta! Sunt aici cutii de Big Mac mai în vârstă decât copiii mei.

— E o tărăboanță pe patru roți, dar e casa mea, a zis el râzând și și-a aprins o țigară.

— În fine… Terry e hotărât să pună știrea pe prima pagină. Dacă mă întrebi pe mine, e cam subțirică, dar, ce vrei, suntem în august.

— Și departamentul foto abia așteaptă. Va ieși bine. Iar fetele sunt foarte drăguțe. Sunt câteva fotografii cu ele în fața unui templu pe pagina înființată de frate.

— Să sperăm că mama și tatăl ei ne vor mai da și altele. Săracii de ei! Par oameni cumsecade.

Mick încuviințează din cap, aruncă mucul de țigară pe fereastră și scoate alta din pachetul aflat pe bordul mașinii. O aprinde și trage cu nesaț din ea.

— La naiba, Mick, deschide fereastra! Mă faci să fumez țigara odată cu tine.

El râde și-l cuprinde o tuse cumplită, de parcă ar fi pe moarte.

— Voi ăștia care v-ați lăsat de fumat sunteți niște indivizi îngrozitori. Profită! E moca!

Deschid fereastra din dreptul meu și încep să mă gândesc la interviu.

•

Ne oprim în fața casei, una dintre acele case din cărămidă roșie, cu terasă, aflate la periferia orașului. În timp ce ies din mașină, sună telefonul. E Steve, dar zgomotul din trafic mă împiedică să-l aud prea bine.

— Scuză-mă, iubitule. Sunt pe drum spre un interviu. Putem vorbi mai târziu?

— Voiam doar să-ți amintesc că diseară ne întâlnim cu Henry și Deepika, să mâncăm tapas. N-ai uitat, da? țipă el.

— Nu, n-am uitat.

Uitasem. Steve ar fi spus că am făcut-o intenționat, dar am atâtea pe cap în ultimul timp și, în plus, nu-mi place de Henry. E colegul lui Steve, dar e un măgar. Este acel gen de om care crede că-i amuzant să-și jignească soția în public, și apoi, când cei prezenți se simt jenați, să spună: „Glumesc!” Deepika, parteneră într-o firmă de avocatură, nu pare să se sinchisească. Se amuză atunci când Henry spune despre soția lui că e „cea căreia trebuie să-i dăm cu toții ascultare” și spune

că mariajul lor e osânda vieții lui, în schimb pe mine mă calcă pe nervi. Ultima dată când s-a comportat așa, am mai comandat un pahar de vin, în ciuda privirii lui Steve care voia, parcă, să-mi transmită că am băut destul.

— Spune-i că, dacă are de gând s-o facă pe Bernard Manning[17] astă-seară, o să-i bag un ardei iute în nas, țip la rândul meu.

— Katie, chiar a-i fi în stare, așa-i? mă întreabă Steve râzând, dar simțeam tensiunea din vocea lui.

— Poate. Te iubesc. Pa.

— Pe cine vrei să ataci cu ardei iuți? mă întreabă Mick în timp ce-și saltă sacul cu aparatura foto-video.

— Nu-i treaba ta. Hai să ne vedem de ale noastre.

7.

Vineri, 15 august 2014

REPORTERIȚA

Livingul familiei O'Connor te obligă la o cursă cu obstacole printre mobile și obiecte decorative și mă văd nevoită să mă strecor printre un suport capitonat pentru picioare, o orhidee uriașă, unduitoare, și o măsuță pentru cafea cu colțuri ascuțite, pentru a ajunge la fotoliul pe care mi-l indică Lesley. Pe canapea, stă o altă femeie, cu o cană de ceai în mână.

— Ea e mama lui Rosie, Jenny. Am sunat-o să-i spunem că veniți și a vrut să fie și ea de față, se grăbește să mă informeze Lesley.

Dar nu prea pari încântată de idee, îmi zic eu. *Și mă întreb de ce.* Jenny face un semn din cap către mine, fără să spună nimic, și mai ia o înghițitură de ceai.

— Bună ziua, doamnă Shaw. Eu sunt Kate, iar el este fotograful meu…

Mick îmi taie vorba, cu o privire rapidă.

— Sunt Mick, fotograful care lucrează cu Kate la acest reportaj, zice el.

Devine irascibil de fiecare dată când nu sunt atentă și spun despre el că este „fotograful meu”.

— *Nu sunt maimuța ta,* șuieră el, în șoaptă.

Lesley O’Connor se face că nu a auzit.

— Ceai? întreabă ea în liniștea care se lăsase, iar eu încuviințez din cap, cu un aer îndatoritor. Malcolm, mai adu niște ceai, te rog.

Lesley este cam de o seamă cu mine, cred, la cincizeci și ceva de ani. Poartă jeanși cu talie înaltă, sandale de culoarea pielii și un tricou lung. Nu este machiată și nu are cercei.

Îmi deschei nasturii de la sacou și mi-l dau repede jos. Nu vreau să am un aer prea oficial.

— Lesley, încep eu, dar ea mă întrerupe.

— Ne-ați găsit ușor?

Vrea să amâne momentul când va trebui să vorbească.

— Da, fără probleme. Mulțumim că ne-ați primit.

M-am tras în față, pentru a o privi mai de aproape în ochi.

— Lesley, hai să vorbim despre Alex. Cred că era foarte entuziasmată de plecarea în această călătorie.

Lesley mi-a răspuns cu un zâmbet larg. Fără doar și poate, își amintea de momentele plăcute de dinaintea ultimei săptămâni.

— Da. Amândouă erau, nu-i așa Jenny?

Jenny Shaw nu ridică privirea de la cana ei cu ceai. Și simt cum tensiunea din cameră crește, dar Lesley continuă, ignorând, aparent, ce se întâmplă în jurul ei.

— Nu vorbea despre nimic altceva. Ar fi trebuit să plece cu cea mai bună prietenă a ei, Mags, dar planul a căzut și, atunci, Rosie s-a hotărât să

meargă cu ea. Alex stătea ore întregi pe internet, uitându-se la insule, documentându-se cum se ajunge la ele, care sunt traseele autobuzelor, ale feriboturilor și unde să se cazeze. A planificat totul în cele mai mici amănunte. Aveau de gând să plece pentru trei luni, urmând să vadă mai departe ce vor face. Se gândeau chiar că ar putea să se ducă în Australia dacă ar găsi ceva de lucru.

— Era, deci, o călătorie destul de serioasă. Mai călătoriseră înainte?

— Nu, spune Jenny Shaw, intervenind pentru prima oară în discuție.

— Nu, într-adevăr, se grăbește să adauge Lesley. Este pentru prima oară când pleacă departe de casă. Dar amândouă sunt fete cu capul pe umeri și planificaseră totul în detaliu. Alex făcuse o listă foarte amănunțită.

O aud pe Jenny Shaw scoțând un soi de pufnet.

— Îmi pare rău, Jenny, nu am auzit ce-ați spus, zic eu.

— N-am spus nimic.

— Jenny e foarte îngrijorată, intervine Lesley. Toți suntem.

Malcolm O'Connor pune pe masă tava pe care se află o cană cu lapte, un bol cu zahăr, biscuiți digestivi cu ciocolată și un ceainic acoperit.

Standardele trebuie respectate, mi-am zis.

— Da, așa este, suntem îngrijorați, spune el în timp ce se așază pe canapea, între soția lui și Jenny.

— Trebuie să le găsim, zice Lesley și îl ia de mână pe soțul ei. Suntem disperați. Nu mai putem dormi, ne gândim la ce-i mai rău.

— De ce ai dat semnalul de alarmă, Lesley? A spus Alex ceva care te-a neliniștit?

— Nu, nicidecum. Tocmai că se simțeau foarte bine. Dar, de zile întregi, nu mai știm nimic și nu ni se pare normal. Aveam o înțelegere ca ele să ne contacteze în fiecare zi, un mesaj pe Facebook sau un e-mail atunci când au timp. Iar ieri am primit

rezultatele la examen. Nu am deschis încă plicul, trebuia s-o facem împreună cu Alex. Ea știa că vor sosi pe data de 14 august și mi-a scris pe e-mail la ce oră o să ne sună. Și știa că așteptăm să ne sune, nu-i așa, Mal?

El încuviințează din cap și își retrage mâna, pentru a turna ceaiul.

— Aș putea vedea aceste e-mailuri, Lesley? Aș vrea să folosesc propriile lor cuvinte, dacă-mi permiteți.

— De ce? întreabă Jenny.

Pentru ca povestea lor să prindă la public, dar cred că nu asta vor să audă.

— Pentru a auzi vocile lor în relatare. La urma urmelor, despre ele este vorba.

Mă privea cu suspiciune, așa că am continuat.

— Cu cine ați vorbit în Thailanda, Lesley?

— Am luat legătura cu ambasada de acolo. Au fost foarte drăguți cu noi, dar ne-au spus că este prea devreme. Că se întâmplă de foarte multe ori. Anul trecut, au avut peste patru sute de cazuri de turiști dispăruți. Au spus că mulți apar după un timp. Că nu trebuie să intrăm în panică. Încercăm să n-o facem.

Lesley înghite-n sec după ultimele cuvinte și tace. Mă uit mai departe în ochii ei, încurajând-o din priviri. Trage adânc aer în piept și continuă:

— Ar fi trebuit să ne sune. Alex este un copil extraordinar. Nu ar vrea cu niciun chip ca noi să suferim în halul ăsta. Știam că făcuse rezervare la un hostel din Bangkok, Green Paradise, dar, când am sunat acolo, ne-au spus că n-a fost la ei. Nu știm unde în altă parte s-a dus. Într-o postare pe Facebook, spunea că se află la Bates Motel; părea că face o glumă. Nu știam că au schimbat hostelul. Nici nu mi-a spus atunci când a sunat prima dată. Oricum, avea atâtea lucruri să-mi spună. Era atât de entuziasmată! Le plăcea la Bangkok. Ne-a povestit despre temple și despre prietenii noi pe care și-i făcuse. Apoi, tăcere. Nimeni nu a mai

primit niciun semn de la ea. Niciunul dintre prietenii ei. I-am sunat pe toți. Are telefonul închis. Și noi nu știm nimic…

Malcolm o cuprinde cu brațul. Jenny Shaw pare complet izolată acolo, la celălalt capăt al canapelei, întind mâna și o mângâi ușor pe braț, pentru a o ajuta să se simtă mai în largul ei la interviu.

— Dar tu, Jenny? Cum faceți față acestei situații, tu și soțul?

— Fostul soț!

La dracu'!

— Îmi pare rău. Trebuie să fie tare greu.

Jenny Shaw oftează adânc. E atât de fragilă încât pare că e gata să se spargă în bucăți în orice moment.

— Da, îmi spune ea. Mi-e foarte greu. E singurul meu copil. Nici măcar nu trebuia să fie în Thailanda. Ar fi trebuit să înceapă școala de asistente. Dar a decis să amâne un an.

— Ca să plece în călătorie? o îmboldesc eu.

— Da. În fine, a fost ideea lui Alex și a convins-o și pe Rosie să meargă cu ea.

O surprind pe Lesley aruncându-i lui Jenny o privire mustrătoare.

— Înțeleg că sunt foarte bune prietene, așa-i? continui eu.

— Nu chiar. S-au cunoscut acum vreo câțiva ani, când ne-am mutat aici, în cartier. Știți, a trebuit să ne restrângem după divorț.

Încuviințez din cap, cu un aer empatic.

— Trebuie să vă fi fost foarte greu.

— Ne-am descurcat, zice Jenny, cu un aer obosit. Am fost foarte surprinsă când Rosie mi-a spus că vrea să plece cu Alex în Thailanda. Fetele au urmat același liceu, dar nu au fost foarte apropiate și aveau de gând să o ia pe drumuri diferite la întoarcere.

În încăpere s-a lăsat liniștea. *Trebuie să intervin cu ceva.*

— Cum s-a descurcat Rosie la examene? întreb.

— Nu am deschis încă plicul cu rezultatul, dar sunt sigură că s-a descurcat foarte bine.

— Ce fel de fată e Rosie?

— E fată deșteaptă, răspunde Jenny cu glasul tot mai încordat și parcă pe cale să-și piardă suflul. Dar e tânără și se lasă atrasă în tot felul de lucruri. Nu lucruri rele, dar, dacă-i intră ceva în cap, nu-i chip s-o faci să se răzgândească.

— Cum ar fi plecarea ei în călătorie?

— Da. Plecarea în călătorie. I-am spus că ar trebui să-și continue studiile așa cum plănuise, dar nici nu a vrut să audă. Tatăl ei i-a împrumutat bani pentru a putea pleca.

Își alege cu grijă cuvintele, subliniind fiecare afirmație cu un mic semn de încuviințare. Îmi amintește de o pasăre închisă într-o cușcă care dă mereu din cap.

— Soțul tău, scuze, fostul soț, este implicat în campania de găsire a fetei?

— Nu, noua lui soție are nevoie de el acasă. Au un copil mic.

Nu spune nimic din ceea ce ar putea sugera reproșul pentru destrămarea unei familii, în urma divorțului. Cel puțin pentru moment. Dar simt că ceva mocnește și mă întreb cât va mai dura până să explodeze.

Nu va dura mult dacă Rosie nu va fi găsită. Jenny va avea nevoie de cineva către care să arate cu degetul.

— Poliția spune că s-ar putea ca fetele să fi plecat într-o excursie pentru câteva zile undeva unde nu există wi-fi sau semnal la telefon, spune Malcolm O'Connor, scuturând din cap.

Lesley se uită la soțul ei.

— De ce toată lumea ne tot spune asta? Noi credem că ele se aflau încă în Bangkok, atunci când ne-au scris ultima dată. Alex ne-a spus că merge să vadă niște elefanți. Se distrau de minune.

Se oprește. Fără să vrea, a vorbit la trecut despre ele.

— Mă înspăimântă ideea că am putea s-o pierdem. O văd și acum făcându-ne cu mâna, când aștepta la coadă pentru efectuarea controlului de securitate, chiar înainte de a pleca în marea aventură.

Lacrimile i se scurgeau pe obraji și i se înnodau în barbă înainte de a se prelinge pe brațul gol al soțului ei.

— Scuzați-mă, murmură ea.

Și-a șters fața cu mâneca și s-a ridicat în picioare.

— Încearcă să te liniștești, Lesley, îi zic eu pe un ton calm, încercând să găsesc un șervețel în geantă. E normal să fii înspăimântată. Ce părinte nu ar fi? Aveți poze cu ele la aeroport?

Jenny se ridică și trece cu grijă, să nu se lovească la genunchi. Și ea plânge.

— Iertați-mă un minut, spune ea.

— Oh, Jenny, rămâi, te rog! îi spune Lesley printre suspine, dar vecina ei a dispărut deja în hol.

Apoi se întoarce către mine și-mi spune:

— Suntem atât de neputincioși. Ne veți ajuta, nu-i așa?

Mă duc și mă așez pe canapea, în locul lui Jenny. Mă întorc către ea și o apuc de mână.

— Sigur că da. Voi scrie întreaga poveste de îndată ce terminăm de vorbit, pentru ca oamenii să afle. *Post* este citit online în întreaga lume.

Se uită la mine cu precauție. *Tocmai și-a amintit că sunt reporter.*

— Și ce vei scrie?

— Că sunteți într-o situație disperată, că sunteți îngroziți pentru că nu știți ce se întâmplă cu ele și cum să le găsiți. Voi scrie despre fete și voi dezvălui ultimele informații pe care le aveți despre ele. Vom avea nevoie de fotografii ale lor – și ale voastre. Vrem ca și alți părinți să înțeleagă prin ce momente treceți.

— Bine… dacă dumneata crezi că ajută… spune ea cu nesiguranță în glas.

Jenny reapare, dar rămâne în pragul ușii. Își șterge ochii.

— Tu ce zici, Jenny? o întreabă Lesley.

— OK, îi răspunde aceasta, cu privirea ațintită la covor.

Bangkok, ziua a doua
Luni, 28 iulie 2014

Alex O'Connor
Luni, ora 06.30
…e chiar aici. Niciodată. Nu înceta. Să crezi.

Fusese pe punctul de a anula întreaga călătorie cu o lună în urmă, atunci când cea mai bună prietenă a ei, Mags, renunțase. Era în ziua în care trebuiau să cumpere biletele de avion și Mags venise la ea să-i spună că s-a răzgândit. A zis că nu are destui bani și că-i pare rău. Alex fusese prea șocată ca să mai poată spune ceva. Mai târziu, s-a întrebat dacă prietena ei intenționase vreodată cu adevărat să meargă cu ea.

Apoi Rosie o rugase s-o ia pe ea. Alex se minunase din nou. În primul rând, ele nu erau chiar prietene apropiate. Nu copilăriseră împreună, ca ea și Mags. Rosie se mutase pe strada lor atunci când începuse liceul, dar urmau cursuri diferite. Mama lui Alex îi sugerase ca, la începutul trimestrului întâi, să meargă împreună cu Rosie la școală, să o prezinte prietenilor ei, chestii de felul ăsta. „E nouă în cartier, Alex. Trebuie să fii drăguță cu ea".

Prima dată când se întâlniseră fusese atunci când Rosie și mama (nu tatăl!) ei veniseră la un chinuitor prânz de bun venit.

Alex îi primea pe musafiri. Fata aflată în pragul ușii era mai scundă decât ea, avea părul blond strâns în coadă de cal și purta un sarafan scurt, înflorat, și sandale cu toc, asortate. Alex își scosese din jeanși tricoul cu Școala Hogwarts și o invitase înăuntru.

— Nu mi-am dat seama că ne îmbrăcăm la țol festiv, îi șoptise ea mamei sale în timp ce se îndreptau spre living.

Avuseseră un mic moment jenant („Și tu cum te pregătești pentru bac?”), înainte ca mama ei să le invite să se așeze la masă. Rosie se înseninase la față atunci când Dan, fratele mai mare al lui Alex, își făcuse apariția, așa că se așezase pe scaunul de lângă el, potopindu-l, apoi, cu tot felul de întrebări; când vorbea, făcea ochii și mai mari și îi apăreau gropițe în obraji. Alex se cufundase în tăcere și îndurase totul cu stoicism până la apariția budincii cu mere, despre care tatăl ei spusese că era specialitatea lui Lesley, iar Alex ar fi vrut să intre în pământ de rușine. Și, ca și cum nu ar fi fost totul și așa destul de rău, urmase tirada familiei monoparentale.

— Rosie va urma școala de asistente din cadrul universității, spusese mama ei, Jenny. E ceea ce și-a dorit întotdeauna să facă. Va trebui să obțină note bune la bacalaureat, dar nu e nicio problemă, că-i fată deșteaptă.

— Minunat! zisese mama lui Alex, afișând un zâmbet larg. Alex vrea să meargă spre studii teoretice, nu-i așa, iubito?

Fetele se ridicaseră amândouă deodată și ieșiseră în curtea interioară.

— Îmi pare rău, spusese Rosie. Așa face întotdeauna cu povestea asta despre asistente. Nu sunt sigură că o să am note așa de bune, dar ea e disperată să fac specializarea asta.

— Și maică-mea e la fel, zisese Alex zâmbind. Mame leoaice, nu-i așa?

Păruse un moment în care s-ar fi putut apropia mai mult, dar, cumva, nu profitaseră de el. Alex nu înțelesese niciodată de ce. În mod normal, ea era omul de încredere din grupul ei, cea la care apelau toți pentru sfaturi, atunci când aveau probleme. „Fata de bază”, cum îi spuneau în glumă toți prietenii. Pe drumul spre liceu, Alex încercase să vorbească despre cărți (Rosie citea doar lecturile obligatorii de la școală și revistele de cancanuri) sau despre filmele pe care ar vrea să le vadă (noua

sa prietenă prefera comediile romantice tâmpite), dar și-a dat seama că tot ce o interesa pe Rosie erau băieții. Atât, și nimic mai mult. Voia ca băieții să se uite la ea, să-i spună că e drăguță, să admire felul în care se îmbracă. N-o interesa nimic altceva. Alex încercase de câteva ori să fie pe aceeași lungime de undă cu ea, vorbindu-i despre un băiat cu care se vedea, ceea ce îi trezise imediat interesul lui Rosie. Atunci când Alex se despărțise de el și plânsese puțin, Rosie îi dăduse un șervețel și-i spusese că avea să-i treacă foarte repede. Adevărul era că ea și Rosie nu depășiseră niciodată stadiul pălăvrăgelilor tipice rețelelor de socializare.

— Suntem ca prietenii de pe Facebook, îi spusese mamei sale, care se uita nedumerită la ea. Vorbim, dar nimic nu ne apropie cu adevărat.

— Asta e, îi răspunsese mama ei. Măcar ai încercat.

La începutul trimestrului al doilea, când Rosie începuse să meargă la școală cu autobuzul – „E prea frig și, în plus, mai pot să dorm încă douăzeci de minute"), Alex ridicase din umeri și o lăsase în pace. Atunci când se întâlneau, se opreau să schimbe câteva cuvinte, mergea fiecare la aniversarea celeilalte, dar Alex încetase să-și mai asume responsabilități de soră mai mare.

Atunci când o văzuse pe Rosie așteptând-o în curtea liceului, la o zi după ce Mags îi spusese că nu mai mergea în călătorie, nici nu-i trecuse prin cap ce voia.

— Am auzit că ești dezamăgită de ce s-a întâmplat, îi spusese Rosie, fără nicio altă introducere. La prânz, toată lumea vorbea doar despre asta. Îmi pare tare rău.

— Mulțumesc, Rosie, îi zisese Alex, cu adevărat mișcată de atenția ei. Nu știu ce voi face. Mama nu vrea să plec singură…

— Ce zici, n-aș putea veni eu cu tine? Te rog. Thailanda mi se pare o destinație fantastică, spusese ea și o prinsese pe Alex de braț.

— *Tu*? Chiar vrei să mergi?

— Da, ar fi minunat.

— E drăguț din partea ta că te oferi să mergi cu mine, răspunsese Alex cu grijă, nevenindu-i să creadă. Dar credeam că vrei să mergi direct la școala de asis…

— Așa era, dar m-am răzgândit.

— O, n-am știut.

— Nimeni altcineva nu mai știe. Ești prima persoană căreia îi mărturisesc asta.

— OK… Putem să vorbim mâine-dimineață? Acum trebuie să merg la o reuniune a consiliului elevilor.

— Sigur. Deși nu știu dacă o să am somn noaptea asta.

Și plecase cântând.

•

Nici Alex nu dormise prea mult în acea noapte. Cel mai mult o chinuise ideea că ar trebui să petreacă trei luni alături de Rosie. Avea tot felul de presimțiri. Toate sumbre, și pe bună dreptate. Despre ce aveau să discute în timpul unor călătorii de douăsprezece ore cu autobuzul? Și dacă lui Rosie avea să i se facă dor de casă a doua zi după ce vor fi ajuns acolo? Dacă avea s-o lase singură? Dar își alungase din minte toate aceste gânduri și reușise în cele din urmă să adoarmă, pe la ora trei dimineața.

Adevărul este că s-ar fi agățat de orice pentru a nu fi nevoită să renunțe la minunata călătorie la care visa.

A doua zi, când văzuse că Rosie o aștepta, îi strigase „DAAA!” și fugise s-o îmbrățișeze.

Rosie o îmbrățișase la rândul ei, tremurând de emoție, și spusese:

— Îți mulțumesc. Mi-ai salvat viața.

Alex nu înțelegea ce voia să spună cu asta, dar înghesuise și vorbele acelea în dulapul ei cu presimțiri. Nu voia să strice momentul, iar Rosie nu a mai pomenit niciodată nimic despre asta.

Vorbiseră pe nerăsuflate tot drumul până la școală. Ce aveau să facă? Ce bagaje să-și ia? Aveau să vadă și elefanți?

Euforia le ajutase să treacă de zilele tulburi care au urmat. Alex încercase să-și spună că nu erau aspecte importante, dar, de fapt, fuseseră câteva certuri serioase. Și, de fapt, nu doar câteva. Cea mai mare problemă era că Rosie nu-i spusese mamei sale că voia să amâne studiile cu un an și, când o făcuse, urmaseră reprize întregi de certuri și țipete care duseseră la o întâlnire destul de neplăcută cu părinții lui Alex. Apoi se dovedise că Rosie nu-și putea permite să plătească biletul de avion și nu avea, de fapt, bani de călătorie. Urmaseră patruzeci și opt de ore de incertitudine disperată, când crezuse că tot planul va cădea, până în momentul în care Rosie o anunțase dintr-odată că făcuse rost de finanțare. Tatăl ei îi dăduse banii de care avea nevoie.

— Chiar nu prea avea de ales, spusese ea râzând.

— Cum așa? o întrebase Alex.

— I-am spus că-mi este dator pentru felul în care s-a comportat cu mine. Și chiar așa și e.

Alex simțise o ușurare în suflet, așa că nu mai pusese alte întrebări.

— E grozav, Rosie, spusese ea.

Însă faptul că tatăl ei se amestecase în această poveste stârnise noi certuri între Rosie și mama ei. Alte țipete, întrerupte de rare momente de acalmie.

Cu toate astea, faptul că-și rezolvase problemele îi dăduse mai multă încredere lui Rosie. Stătuse apoi cuminte și încuviințase din căpșorul ei blond la toate planurile pe care Alex le făcuse în ultimele luni, împreună cu Mags.

— Totul pare de-a dreptul magic, zisese ea.

Dar avea și ea ideile ei.

•

— Fir-ar să fie, nu *încă* un templu, zisese ea izbucnind în râs pe când se uita la exemplarul ei

din *Itinerarul final al lui A & R,* primit de la Alex în timp ce așteptau îmbarcarea.

— Ai ceva împotriva călugărilor? se amuzase, la rândul ei, Alex.

Dar Rosie nu se lăsase, preocupată fiind să-și apere cauza și să nu se lase atrasă în programul cultural al lui Alex. Rosie nu mai voia experiențe magice. Tot ce voia era să se distreze.

Dar aveau s-o scoată cumva la capăt. În cea mai mare parte, măcar.

8.

Vineri, 15 august 2014

REPORTERIȚA

Sunt în întârziere. Îi văd stând la o masă afară din restaurant. Henry se uită la ceas. *Să-l ia naiba!*

Le fac cu mâna, apoi ridic brațele în chip de scuze.

Ar trebui să fie de ajuns.

Când mă apropii, bărbații se ridică și mă îmbrățișez cu toată lumea.

— Ați comandat ceva?

— Te așteptam pe tine, Katie, îmi spune Steve, pe un ton critic.

— Da, scuze. Dar n-am întârziat prea mult, nu-i așa?

— Nu. Ce vrei să bei?

Sunt pusă în încurcătură!

Mă uit la paharele lor ca să văd ce au în ele. Bărbații împart o sticlă de vin roșu. Deepika ridică paharul ei cu apă minerală.

— Sunt în săptămâna fără alcool, îmi explică ea.

— Un pahar de vin, spun. Dar să fie mare, după ce zi încărcată am avut…

— Vreo știre importantă, de ultimă oră? mă întreabă Deepika, pe un ton înțelegător.

— Destul de importantă. Două fete dispărute în Thailanda. Am fost până-n Winchester pentru a le lua un interviu părinților.

— Jake nu e tot în Thailanda? mă întreabă ea în timp ce înfige o grisină în pasta tapenade.

— Ba da, îi spun și mă întorc să văd unde e vinul meu.

Henry și Steve vorbesc despre munca lor și se plâng de reduceri de fonduri de la spital, iar eu încerc să schimb subiectul.

— Ce drăguț, nu-i așa? îi spun, și până și eu îmi dau seama de tonul fals al vocii mele. Nu ne-am mai văzut de un secol. Ce-ați mai făcut?

Nu sunt prea atentă în timp ce-mi vorbește despre un caz complicat de drept corporativ și despre problemele pe care le au cu niște vecini gălăgioși. Mă gândesc la Lesley și Jenny care stau, fiecare la casa ei, luptându-se cu spaima că fetele lor sunt în pericol.

Am scris un articol cât de înduioșător am putut, în care am pus laolaltă informațiile oficiale, povești mai vechi despre alți excursioniști dispăruți, precum și relatările emoționante ale familiilor despre ultimele vești primite de la fete. Dar la inimile altor părinți vor ajunge cu adevărat selfie-ul cu fețele lor zâmbitoare în timp ce se aflau într-un triciclu electric și titlul articolului: „FETELE DISPĂRUTE”.

Sfărâm între degete o bucățică de grisină, în speranța că o să scap de ghemul din stomac.

Henry a trecut deja la discuții politice când, în cele din urmă, chelnerul îmi aduce paharul cu vin. Mă străduiesc să nu-l dau gata dintr-o sorbitură, dar el bagă, totuși, de seamă că am luat o înghițitură cam mare.

— Ți-e sete, Kate? mă întreabă, izbucnind în râsul lui cretin, iar Steve îmi atinge ușor genunchiul cu mâna, pentru a mă calma.

— Puțin, îi răspund. Ce mâncăm?

Ceva mai târziu, după ce am navigat printre platouri cu creveți, pulpe de pui și calamari, Henry întoarce ochii lui lipsiți de orice expresie către mine.

— Am auzit că unii dintre confrații tăi au fost arestați pentru *hacking,* îmi spune el, în timp ce-și extrage o bucățică de salată dintre dinți.

— Hmmm, îi răspund, prefăcându-mă că mestec ceva.

Am simțit din nou mâna lui Steve pe genunchiul meu. Mi-am îndepărtat piciorul de el.

— Nu înțeleg de ce se chinuie să spargă telefoanele unora, reia Henry. Oricum, toți reporterii inventează povești, nu-i așa?

— Henry! ciripește Deepika, pe un ton vag mustrător, dar zâmbind.

Complice. Și atunci ceva s-a declanșat în mine.

— Și *eu* sunt reporter, Henry, îi zic.

Steve a ridicat un deget pentru a cere nota de plată.

— Da, ești, îmi răspunde pe un ton zeflemitor și izbucnește în râs.

— Și nu am inventat niciodată povești!

— Da, da…

Se uită la soția lui, ridicând din sprâncene.

— Vrei să spui că sunt o mincinoasă? îl întreb, pe un ton atât de jos încât e nevoit să se aplece în față pentru a mă auzi.

— Hai, zău, Katie, Henry doar te tachinează, intervine Steve. Uite că a venit și nota.

— Doar te tachinam, chicotește Henry.

Steve introduce cardul în POS și tastează codul PIN.

— E aprigă la mânie, nu-i așa? spune Henry. Îmi place asta la o femeie.

Atât îmi trebuie. Îi arunc în față paharul meu cu apă minerală și o felie de lămâie, iar aceasta din urmă i se prelinge spre bărbie.

Steve mă ridică de la masă în grabă, făcându-i semn lui Henry, pe care apa încă șiroia, că am băut

cam mult.

Pe când ne îndreptăm spre stația de taxi, izbucnesc în râs. Steve încearcă să nu-mi facă jocul, dar, în cele din urmă, râdem amândoi ținându-ne cu mâna de burtă.

— Ce față avea! zic eu.

Și, din nou, pufnim amândoi în râs.

— O să-l sun mai târziu, îmi spune el în taxi, în drum spre casă. O să-i zic că erai beată.

— Nici vorbă! i-o tai scurt.

— Am nevoie de omul ăsta, lucrez cu el, Kate.

— Bine, fă ce crezi, dar eu nu voi mai ieși niciodată cu ei, să știi.

— Nu cred că ei își vor mai asuma acest risc vreodată.

— A zis că-i plac femeile aprige la mânie. S-ar putea să-și dorească o revanșă.

Bangkok, ziua a doua
Luni, 28 iulie 2014

De la: Alex O'Connor
Pentru: Mags Harding
Subiect: AM AJUNS!!!

Bună, Mags. Suntem aici!

E foarte CALD! Dar e minunat! Am ieșit cu Rosie și doi băieți cazați la pensiune pentru a sărbători prima noastră noapte în Thailanda. Unul este englez, celălalt, Shaun, e australian. El a ținut să ne arate locurile înainte de-a pleca spre Ko Tao. Ne-am urcat pentru prima dată într-un triciclu electric și, chicotind ca niște copii, am postat selfie-uri, ne-am ținut strâns de barele cromate și am țipat întruna. A fost o cursă NEBUNĂ, ca într-un joc pe computer și… fără centuri de siguranță!

A x

— Eu stau în dormitorul comun, împreună cu alți patru, ne-a spus Shaun atunci când și-a făcut apariția, pe jumătate adormit. La priciuri, prețul e la jumate. Vreți să aruncați o privire?

A deschis ușa ca să ne arate cum. este înăuntru. Pe gratiile de la ferestre, atârnau tricouri și șorturi.

— Astea țin loc de perdele, ne-a explicat el.

În cameră erau paturi metalice suprapuse, iar prin colțuri erau aruncate tot felul de catrafuse. Pe salteaua subțire a unuia dintre paturi, un băiat dormea culcat pe burtă și cu perna pusă pe cap.

— E destul de primitor aici la voi, e ca un cuibușor al băieților, a zis Rosie râzând.

Shaun a râs și el.

— Mai stau o noapte, apoi plec la plajă.

Urma să plece la Ko Tao cu autobuzul și cu feribotul.

— Nouă ore de drum, așa că pot recupera somnul nedormit.

— Ți-ai rezervat loc la vreo pensiune? l-a întrebat Alex, gândindu-se la aventura găsirii unui loc de dormit.

— Nu. Cred că o să trag un pui de somn pe plajă. Când te afli în paradis, nu prea-ți pasă unde pui capul ca să dormi.

— Așa e, a spus Rosie, de parcă ar fi știut despre ce vorbește.

Ești de doar cinci ore aici, s-a gândit Alex. *Și tu crezi că ăsta e paradisul.* S-a uitat în sus la firma pensiunii, prinsă cu cabluri electrice groase. *E mai degrabă Bates Motel.*

•

Amândouă se distraseră la nebunie când se plimbaseră prima dată cu triciclul electric, dar, după aceea, lucrurile se înrăutățiseră când ajunseseră într-un bar care servea găleți de votcă cu Red Bull, din care puteai bea cu paiul. Gustul băuturii era oribil, așa că Alex a comandat o coca-cola.

Alex se săturase deja de distracție atunci când, la ora unu noaptea, au ajuns în piața Nana. Au văzut o clădire impozantă pe care era scris: „Cel mai mare loc de joacă pentru adulți din lume”.

Shaun a făcut semn într-acolo și a țipat:

— Sunteți pregătite pentru așa ceva?

— Pregătite pentru orice, a strigat Rosie la rândul ei.

— Eu sunt cam obosită, m-aș întoarce la pensiune, a zis Alex, cu glas șovăielnic.

Dar ceilalți nu au auzit-o din cauza muzicii. Au luat-o înainte, iar ea i-a urmat.

Î*ncearcă orice măcar o dată în viață, așa zice mereu mama,* și-a spus ea. *Dar cred că ea se referea la mâncăruri, nu la perversități.*

Era o atmosferă sordidă, jalnică înăuntru. Fete de vârsta lor își frecau pelvisurile una de alta, își

atingeau limbile și se ungeau cu spumă în timp ce turiștii și tot felul de libidinoși le urmăreau.

— Credeam că mergem într-un club, i-a spus Alex lui Rosie care se ținea de Shaun, ca să nu cadă.

— Dar ăsta e un club. Shaun spune că mai sunt încă vreo treizeci prin zonă. E super, nu?

— Și toate sunt ca ăsta? a întrebat Alex făcând semn către un bar numit Spanky, care oferea „o seară fierbinte, cu fete la duș".

— Probabil, i-a răspuns Rosie, râzând și împleticindu-se. Îți dai seama ce ar spune mama dacă ne-ar vedea?

— Nu, i-a răspuns Alex.

Deși își putea imagina. *Poate că ar fi trebuit să beau și eu mai mult,* și-a spus ea. *Atunci nu mi-ar mai fi păsat de ce ar fi putut spune Jenny Shaw. Ca să nu mai vorbesc de mama.*

— Păi, eu n-am de gând să mai stau mult. Tot ce se întâmplă aici e cam infect, nu ți se pare?

Dar Rosie se îndepărtase de ea.

După o oră de asistat la dansuri erotice în ținută topless, Alex a anunțat cu voce tare că ea se întoarce la pensiune. S-a decis definitiv atunci când Shaun, amețit de atâta băutură, a încercat să o sărute.

— Hai, Rosie, a țipat ea pentru a treia oară, încercând să se facă auzită peste muzica zgomotoasă.

— Nu plec încă, a răspuns Rosie, pe un ton tăios. Mă simt foarte bine. Shaun e grozav, nu-i așa? Ne vedem în paradis…

În triciclul care o ducea înapoi la pensiune, era frământată de vina pe care o simțea față de Rosie. Picase testul chiar din prima noapte.

Ce *fel de prietenă sunt și eu?*

9.

Sâmbătă, 16 august 2014

MAMA

A luat o fotografie a lui Alex de pe un raft și a pus-o pe masă, în timp ce lua primele înghițituri de cafea pe ziua aceea.

— Bună, scumpo, a spus, așa cum își întâmpinase în fiecare dimineață fiica.

Malcolm ieșise să cumpere ziarul. Telefonaseră amândoi la serviciu, ca să se învoiască. Văzuseră articolul lui Kate Waters online, pe laptopul fiului lor, Dan, dar amândoi voiau să-l citească și pe hârtie. Aveau nevoie de ceva palpabil, un lucru pe care să-l țină în mână și să-l păstreze. Orice altceva, real sau din spațiul virtual, nu conta pentru ei.

Când el s-a întors, s-au așezat amândoi cu fotografia lui Alex în fața lor și au citit articolul.

— E ca și cum li s-ar întâmpla altora, a zis Lesley.

— Știu, iubito. Dar asta ar putea să ajute, nu crezi? Kate a făcut o treabă foarte bună. Lumea o să înceapă să se intereseze acum, nu-i așa?

— Dan spune că sunt foarte multe mesaje pe Facebook. Oamenii interacționează.

— Ce spun?

— În principal, că le pare rău pentru noi. Dar eu aș vrea ca polițiștii să le caute, nu niște puști în costume de baie.

— Știu, iubito, dar ei spun că nu există indicii cum că fetele s-ar afla în pericol.

— Futu-i mama mă-sii, păi și atunci de ce nu iau legătura cu ele? a strigat Lesley.

Înjurătura ei s-a izbit de toate aparatele și mobilele din bucătăria lor micuță și ordonată. Îi venea să zgâlțâie bine de tot pe cineva, până i-ar auzi dinții clănțănind.

— Lesley, pentru numele lui Dumnezeu, liniștește-te, a strigat Malcolm la rândul lui. Te

aude Dan.

Era speriat din cauza ei, Lesley vedea asta în privirea lui. Și ea era speriată. Nu se recunoștea în femeia aceasta care țipa ca o mahalagioaică și dădea cu pumnii în masă. Nu-și imagina ce-ar fi putut spune colegii ei de la școala primară Saint John. Ea era cea care îi liniștea întotdeauna pe ceilalți atunci când situația se înfierbânta, cea care îi aducea pe toți cu picioarele pe pământ. Dar, acum, nu se putea stăpâni.

— Nu vreau decât să o găsească cineva, a strigat ea, izbucnind în hohote de plâns.

— Amândoi ne dorim asta, a zis Malcolm, însă fără să se miște de la locul lui. Îți fac o ceașcă de ceai.

— Nu vreau niciun căcat de ceai! a țipat ea și a ieșit din încăpere.

10.

Sâmbătă, 16 august 2014

REPORTERIȚA

Herald a ieșit cu un interviu luat tatălui lui Rosie și, în timp ce-l citesc pe telefon, parcă îl și aud pe Terry, aflat undeva în Surbiton, cum scrâșnește din dinți.

Și acum iată că mă sună, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— De ce nu am scos noi asta? mă întreabă el.

Îi fac semn lui Steve că e o discuție legată de muncă și mă duc în bucătărie, pentru a nu-i strica tabietul de sâmbătă dimineața, cu ziare și cafea. Și nici nu vreau să audă ce vorbesc. Întotdeauna o ia personal atunci când colegii de la știri îmi fac viața grea, ca și cum reproșurile i-ar fi adresate lui.

— Nu-mi place să văd că te necăjesc, îmi spune el de fiecare dată.

— Se prinde de mine ca apa de gâscă, îi răspund eu întotdeauna.

El însă rămâne morocănos mai mult timp decât mine, iar eu ajung nevoită să-i alin *lui* sentimentele rănite. Așa încât încerc mereu să-l țin departe de neplăcerile pe care le am.

Prefer un scandal în toată regula, în fața întregii redacții.

— E un material mult mai slab decât ce avem noi, Terry, spun eu, pornind fierbătorul. Noi avem un interviu fantastic cu cele două mame. Dacă am fi dat și așa ceva, am fi pierdut-o pe Jenny Shaw. E o femeie dificilă, neprietenoasă, dar încep să înțeleg dedesubturile. Îl urăște pe fostul ei soț, care a părăsit-o și care i-a dat lui Rosie bani pentru a merge în Thailanda, și nici nu vrei să știi ce gândește despre Imogen, noua lui soție. Dacă făceam interviul ăsta, ea n-ar mai fi vorbit niciodată cu mine. Nici n-am avut la ce să mă gândesc.

Tăcere la celălalt capăt al firului.

— Și fotografia aceea… am zis, lăsându-i lui Terry timp să se uite la fotografia lui Mike Shaw privind la o poză a fiicei sale dispărute, alături de noua lui soție, pe care o cuprinsese cu brațul pe după umăr. Ea era coafată și machiată, am continuat. Nu pare tocmai tipul de mamă vitregă profund îndurerată. Iar el nu are nimic nou de spus pentru că nu știe nimic. De altfel, a dispărut din peisajul familial încă de acum cinci ani. Noi avem mult mai multe de spus. Mamele sunt personajele centrale.

— Bine, bine, dar asigură-te că mama lui Rosie știe că suntem de partea ei. Trebuie să vorbească doar cu noi.

— Da, clar. Tu ce faci, arzi gazul prin Sainsbury?

— Hai, gata! vorbim mai târziu.

Punct ochit, punct lovit.

Îi telefonez lui Jenny, și ea mă întâmpină cu țipete.

— Ai văzut articolul din *Herald?* L-ai văzut? Câtă josnicie!

Nu reușesc să strecor niciun cuvânt printre țipetele ei, așa încât o las să dea glas furiei strânse în ea timp de ani de zile, față de Imogen cea cucernică.

— De ce au pus o fotografie cu ea? Ce are ea de-a face cu tot ce se întâmplă? Știai ca a lucrat pentru el? Ca stagiară în departamentul lui. Ce clișeu! Ne-a părăsit pentru cele șaizeci de cuvinte pe minut și sutienele ei *push-up.* După douăzeci de ani de căsnicie.

— Jenny, ascultă-mă, încerc să intervin cu blândețe. Știu cât ești de supărată. Dar nu lăsa așa ceva să înrăutățească lucrurile. Amândouă știm că arată ridicol așa dichisită ca o păpușă, pentru a da bine în fața camerelor, acum, când fiica ta a dispărut.

Jenny pufnește disprețuitor. Asta voia să audă.

— Așa este. Sper că oamenii îi vor vedea, și pe ea, și pe el, în adevărata lumină. Drept ceea ce sunt. Niște egocentrici. Doar asta îi interesează. Mike n-a spus aproape nimic despre Rosie. A vorbit doar despre cum se simte el. Nenorocitul!

— Da, ai dreptate. Jenny, vreau să-ți spun că *Post* este alături de tine, nu de ei.

— Da, știu. Nici nu am de gând să stau de vorbă cu cei de la fițuica aia ordinară, *Herald.*

Asta voiam să aud. Dar nu te bucura prea repede. Trebuie să abordez și altceva.

— În fine, să lăsăm asta. Spune-mi, cum te simți? În afară de povestea cu articolul. Ai reușit să te odihnești noaptea trecută? Ați mai aflat ceva nou?

— Am stat pe telefon toată dimineața. Mai întâi, m-a sunat mama lui Mike, care m-a bătut la cap cu nu știu ce eroare făcută de banca ei. I-am tăiat-o

scurt când am văzut că mă sună Lesley. Mi-a spus că mai multă lume susține pe internet că le-ar fi văzut, dar, din descriere, nu păreau să fie fetele noastre.

— Da, am văzut și eu, Jenny. Dar, așa după cum spui, nu e ceva foarte relevant. Ai văzut postarea în care se spune că două fete, una blondă, cealaltă brunetă, ca Rosie și Alex, erau într-o cafenea și se gândeau să prindă un autobuz către Laos? Fata cea blondă avea un tatuaj cu o șopârlă gecko pe umăr.

— Rosie nu are niciun tatuaj. Nu am lăsat-o să-și facă. Cu atâtea riscuri pentru sănătate, și unde mai pui că e și ceva vulgar.

Putea să-și fi făcut unul fără să-ți spună. Acum nu erai acolo cu ea, să-i poți interzice.

Îi mai fac o cafea lui Steve și am actualizat articolul, adăugând și povestea despre tatuaj.

Mă hotărăsc să-l rog pe Don să meargă cu fotografiile fetelor pe la toate saloanele de tatuaje și la toate companiile de transport local, dar, când îi telefonez la Bangkok, izbucnește în râs.

— Aș putea să fac o încercare, dar sunt prea multe, așa că nu mi-aș face mari speranțe. Plata pe zi ca de obicei?

— Ai avut ceva noroc cu Bates Motel? îl întreb.

— Ai fost vreodată la Bangkok, Kate? Sunt o mulțime. În unele dintre camere, n-ai ține niciun câine.

— OK, te las să-ți vezi de treabă. Sună-mă înainte de a te culca.

Telefonez la numărul pe care-l am pentru Mike Shaw. Trebuia să fac asta. *Trebuie să iau totul în considerare.*

Bangkok, ziua a șaptea
Sâmbătă, 2 august 2014

De la: Alex O'Connor
Către: Mags Harding
Subiect: ROSIE!

Bună, Mags,

Sunt puțin îngrijorată în privința lui R. S-a încurcat cu doi băieți olandezi din camera în care a stat Shaun. Și, în seara asta, e complet pe altă lume. Nu leagă două vorbe. Stă țeapănă și gâfâie, cu niște ochi sticloși și o privire speriată. Cine știe ce a luat. L-am întrebat pe Lars, unul dintre băieți, dar el s-a mulțumit să-mi râdă în nas. Mi-a spus că Rosie e bine, dar, mai mult ca sigur, luase și el ceva. O duc la culcare și am să discut cu ea mâine-dimineață despre asta.

Parcă a luat-o razna de când am venit aici. Cutreieră toate barurile de pe strada Khao San. Apoi îmi povestește cum și-a ars părul atunci când a băut Flaming Sambuca (așa se numește cocktailul ăla flambat?) și cum nu știu cine juca ping-pong aruncând mingile printre picioarele ei. Ce tâmpenie! Nu sunt sigură cu care dintre băieți și-o trage R. Cu Lars sau cu Diederik? Sau cu amândoi? Cred că ideea e să-i ia la rând pe toți.

N-o interesează câtuși de puțin să cunoască adevăratul Bangkok. Spune întruna că nu e nimic real aici, că totul este fals. N-o interesează decât distracția. Pentru asta se află aici. Și-mi spune că sunt doar geloasă pe ea. Ca și cum aș avea vreun motiv!

Încerc să nu-i dau atenție și să mă simt bine, dar nu e tocmai ușor. Tu ce mai faci? Te-ai decis dacă mergi la facultate în octombrie? Răspunde-mi cât de repede poți și spune-mi ce mai e nou. Acum trebuie să mă duc să văd unde

e Rosie. Am crezut că o să ne petrecem timpul împreună aici, dar se pare că nu e cazul. Parcă te și aud: „Ți-am spus eu!” Ar fi trebuit să te ascult, nu-i așa? Acum e prea târziu.

Dar totul va fi bine.

A x

Mags încercase s-o avertizeze atunci când ea i-a spus că Rosie va pleca în locul ei.

— Ești sigură, Alex? Nici măcar nu știi mare lucru despre ea.

— Ba știu, i-o tăiase scurt Alex. O să meargă bine. Și, în plus, nu vom fi doar noi două acolo. Vom întâlni tot felul de oameni.

„Și oricum, asta se întâmplă din cauza ta”, voise ea să adauge, dar nu voia să mai vadă lacrimile de vinovăție ale lui Mags.

— Ei, știi cum se spune, că nu cunoști cu adevărat pe cineva până nu pleci cu el la drum.

— Îți mulțumesc, Mags. Dar asta nu mă ajută prea mult.

Însă Mags avusese dreptate.

•

Alex încerca să nu se mai gândească la Rosie. Se uita la norii grei de furtună care se ridicau din spatele blocurilor-turn. Și când ploile zilnice începeau să răpăie pe acoperișuri, se adâncea în cărțile cu pagini îndoite, lăsate de alți turiști, sau posta pe Facebook. Scria povești simpatice despre călugări care se uitau la telenovele pe telefoanele lor mobile, chiar în temple, și despre cum vânzătorii de la tarabe își acopereau mărfurile cu umbrele și-și puneau pe cap bonete de duș pentru a se apăra de ploile torențiale.

A început să i le citească și lui Rosie, dar s-a oprit când aceasta i-a spus că se săturase până peste cap de temple. Vizitase și ea vreo două, în ziua următoare sosirii lor acolo, dar se pare că-i ajunsese.

— Am fost, am văzut, îmi ajunge. Nu mai vreau să mai aud în viața mea vreun călugăr care psalmodiază, le spunea tuturor celor aflați în bar. Nu vă supărați pe mine, adăugase mai mult pentru urechile Mamei, care schițase un zâmbet inexpresiv, în timp ce le fixa întruna cu privirea pe fete, de după tejghea, ceea ce o irita nespus pe Alex. Dar lui Rosie nu părea să-i pese.

Era prea ocupată să le spună tuturor că voia să-și facă un tatuaj. Unul mare, cu un gecko, așa cum avea și Lars.

11.

Sâmbătă, 16 august 2014

INSPECTORUL

Sparkes vorbea la telefon cu spitalul atunci când Salmond s-a înființat în ușa biroului; era echipată pentru alergare și emana un aer de sănătate și eficiență.

El i-a făcut semn să plece, mormăind: „Sunt ocupat!”, și ea s-a retras încet.

— Fir-ar să fie, Eileen, a continuat el la telefon. Am crezut că voi avea parte de puțină liniște venind aici în weekend, dar Zara e și ea aici și par să fie iarăși într-o cruciadă sportivă. Nu cred că îi mai suport discursurile.

Soția lui a izbucnit în râs.

— O să ajungi costumat în neopren înainte să-ți dai seama ce se petrece, i-a spus ea. Acum, dragule, eu mă culc puțin. Morfina asta face adevărate minuni.

— Eu sunt aici până mai târziu. Te iubesc.

— Fugi și prinde niște criminali, a spus ea, fornăind ușor.

•

Salmond făcuse un duș și își pusese hainele de birou înainte de a reapărea. Părul, încă ud, era prins într-un coc strâns.

— Nu mi-am dat seama că sunteți aici, domnule. Trebuie să recapitulez pentru examene, dar m-am gândit că v-ar plăcea să știți că am primit un telefon de la bunica lui Rosie Shaw.

— Da, desigur. Are vești de la ea?

— Nu, dar a vrut să reclame o sustragere de bani din contul ei.

Sparkes s-a lăsat pe spate.

— Continuă, te rog, i-a spus el.

— Nu știe suma exactă, dar crede că e vorba de vreo două mii de lire. În fine, ea are tot felul de conturi, pentru diverse resurse financiare – depozite, acțiuni, economii, tot felul de chestii din astea. Și-a dat seama că e o problemă doar când a sunat-o responsabilul de la bancă.

— Cum adică? Nu și-a dat singură seama că i-au dispărut două mii de lire din cont? a întrebat Bob. Eileen și-ar da seama și dacă i-ar dispărea cincizeci.

De obicei, Eileen se ocupa de gestionarea conturilor, dar el se întreba acum de când nu o mai făcuse.

— Încă mai există responsabili de conturi la bănci? a continuat el. Credeam că acum au toate servicii de call centre.

— Mă rog, ea așa a spus. Tipul care a sunat-o, oricine-o fi fost el, a informat-o că are o descoperire de cont. Spune că e prima dată în viața ei când i se întâmplă așa ceva.

— Și?

— Ea crede că cineva i-a luat banii din cont.

Sparkes a oftat adânc. Bătrânii și banii! Tatăl lui își păstrase economiile prin sertarele comodei. Atunci când s-a prăpădit, el și fratele lui au găsit sute de bancnote de zece lire ascunse în ciorapi, chiloți și batiste.

— Și cine crede că i-a luat? Nu cumva Rosie?

— Păi… așa s-ar părea. Cei de la bancă spun că s-a efectuat un transfer electronic de două mii de lire, în contul lui Rosie, chiar înainte ca ea să plece în călătorie. Dar Jenny Shaw mi-a spus că Rosie a primit banii pentru călătorie de la tatăl ei.

— Nu cumva bunica ei e puțin… confuză? Ce vârstă are?

— Peste optzeci, dar e foarte ageră la minte.

Sparkes încerca să se concentreze asupra celor auzite.

— Deci, două mii de lire au dispărut din contul bunicii și au ajuns în contul lui Rosie? Oare s-o fi făcut chiar ea? Și de ce banca nu a reacționat mai repede?

— Nu s-a ajuns dintr-odată la descoperirea de cont. Ieri au avut loc mai multe debitări care au lăsat contul bunicii pe roșu.

— Mă întreb dacă acest lucru are legătură cu dispariția lui Rosie.

Salmond a ridicat din umeri.

— Poate s-a gândit că totul va ieși la iveală și s-a hotărât să dispară.

— Și Alex? Ea de ce a dispărut?

— Nu știu. Poate că e complice?

Sparkes s-a ridicat în picioare.

— Cu cine ai de gând să stai de vorbă?

— Cu departamentul de fraude al băncii, pentru a cerceta datele, și, după-amiază, mă întâlnesc cu tatăl lui Rosie, Michael Shaw.

Sparkes a simțit înverșunarea din vocea ei.

— Ce e? Zi, la ce te gândești? Ce-ți spune instinctul?

Zara Salmond a zâmbit.

— Credeam că nu vă mai bazați pe reacții instinctive, domnule.

Sparkes a schițat o grimasă. Jurase că nu-și va mai asculta instinctul după cazul de răpire a Bellei Elliott, atunci când obsesia lui în ceea ce-l privea pe suspect, Glen Taylor, cauzase distrugerea unor

mărturii și fusese cât pe ce să pună capăt carierei sale.

— Nu, nu mă mai bazez, cel puțin nu oficial. Dar, dumneata, doamnă sergent, ai o intuiție bună, a zis și s-a uitat la ea cu un aer sugestiv. Trecuseră prin multe împreună.

— Nu știu, ceva nu e în regulă, a spus Salmond.

— În legătură cu ce?

— Cu comportamentul tatălui lui Rosie. Am vorbit cu el ieri după ce a fost raportată dispariția fetei sale și mi s-a părut puțin cam reticent, cam închis, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Nu părea dispus să vorbească prea mult. Ca și cum ar fi fost vorba de o străină.

— Poate era șocat? a sugerat Sparkes.

— Poate, dar asta nu l-a împiedicat să se dea lovit în ziarele de astăzi.

— Mi se pare mie sau ești cinică?

— Dacă e să mă iau după intuiție, nu-mi place tipul.

— Zău așa? Păi și când stăm de vorbă cu el?

12.

Sâmbătă, 16 august 2014

INSPECTORUL

Mike Shaw și-a aranjat cravata în timp ce aștepta. Bob Sparkes îl urmărea prin fereastra camerei de zi, în timp ce o aștepta pe Salmond să încuie portiera. Asta i-a oferit un mic răgaz să-l studieze pe omul de afaceri de vârstă mijlocie aflat de cealaltă parte a geamului dublu.

Nu a aflat mare lucru: înalt, corpolent, păr șaten, cămașă scumpă, iar la cravată avea un nod caraghios. Un nod Windsor[8]. Sparkes refuzase să-și facă un astfel de nod la cununia lui Sam. La

început, nu voise nici să poarte o cravată de culoare roz-închis, dar acceptase până la urmă cu condiția să-și poată face un nod simplu, ceea ce stârnise o oarecare agitație, dar el se ținuse tare pe poziție.

— La urma urmei, îmi mărit fata, nu lansez un nou fond de investiții, îi spusese el lui Eileen.

Și cu asta, basta. Nimeni nu mai spusese nimic. Iar lui Sam nici că-i păsase, după cum corect intuise tatăl ei.

Sergentul Salmond l-a lovit ușor cu cotul – era gata. Sparkes a pășit înainte, dregându-și glasul în timp ce bătea la ușă. Mike Shaw îi aștepta, dar atunci când au fost conduși înăuntru de către actuală doamnă Shaw, au observat că el avea și acum un aer circumspect. Toți erau așa când se aflau în fața unui polițist, chiar și cei nevinovați.

— Vă mulțumesc, doamnă Shaw, i-a spus el cu căldură în glas. Ea e micuța dumneavoastră, nu-i așa?

Imogen Shaw, cu părul nepieptănat și părând de-a dreptul epuizată, a strâns și mai tare copilul în brațe.

— Da. Îmi pare rău, trebuie să-i dau de mâncare. Așa că vă las să discutați.

Mike Shaw i-a șoptit ceva, iar ea s-a retras, închizând ușa în urma ei.

— Îmi amintesc foarte bine primele săptămâni. Nu prea reușiți să vă odihniți, nu? a zis Sparkes, încercând să-l liniștească pe interlocutorul lor.

Shaw a clătinat din cap, dar fața i-a rămas complet inexpresivă pe când cei doi detectivi se așezau pe scaune, la masa din sufragerie.

— Ați aflat ceva nou? a întrebat el, aplecându-se peste masă. Cu siguranță mi-ați fi putut spune la telefon. Eu ar trebui să plec la muncă. Sâmbăta este cea mai ocupată zi pentru mine, iar azi chiar am multe de făcut.

Atunci, trecem peste amabilități, și-a spus Sparkes în gând.

— Da și nu. Este ceva mai delicat, domnule Shaw, dar voi trece direct la subiect. Mama dumneavoastră ne-a sunat azi de dimineață pentru a ne spune că i-au dispărut două mii de lire din cont. Nu și-a dat seama decât atunci când au contactat-o cei de la bancă pentru a-și arăta preocuparea în legătură cu o descoperire de cont.

Mike Shaw a deschis gura ca pentru a spune ceva, dar nu s-a auzit niciun sunet. Și-a dus mâna la cravată și și-a dres glasul.

— Nu înțeleg, credeam că ați venit pentru Rosie.

— Da, desigur, într-un fel, a răspuns Sparkes cu blândețe în glas. Mama dumneavoastră v-a spus ceva despre asta?

— Mie? Nu, nu. Nu înțeleg de ce nu mi-a spus nimic.

— Nu? Poate nu a reușit să vă prindă.

— Da, probabil.

— După convorbirea telefonică cu ea, ni s-a confirmat că două mii de lire au fost transferate în contul fiicei dumneavoastră în data de 15 iulie, cu mai puțin de două săptămâni înainte de plecarea ei la Bangkok.

— În contul lui Rosie? De ce investigați contul ei? Ce vreți să spuneți?

— Vreau să spun că încercăm să dăm de urma banilor lipsă.

Domnul Shaw s-a ridicat pe jumătate din scaun. Se vedea că-i agitat.

— Nu-mi vine să cred că mama a apelat, pur și simplu, la poliție.

Și *totuși, nu contestă faptul că s-ar putea ca Rosie să fi furat banii,* s-a gândit Sparkes.

— Nepoata ei a dispărut, și ea își face griji pentru bani, a spus Mike Shaw, schițând o grimasă. Tipic! E cea mai egoistă femeie din câte cunosc.

— Dar dacă Rosie *a luat* într-adevăr banii, acest lucru nu ar putea avea legătură cu dispariția ei?

Poate că-i este teamă că va fi descoperită. Nu credeți?

— Dar e ridicol. Sunt sigur că putem clarifica situația. Poate mama mea a uitat…

— Mamei dumneavoastră i se întâmplă să uite anumite lucruri, domnule Shaw?

Shaw a încuviințat încet din cap.

— Mă rog… are optzeci și doi de ani, poate că o mai lasă memoria.

— Așa este, dar, atunci când am vorbit cu ea, mi s-a părut că are mintea foarte ageră, i-a spus Salmond.

Îi spusese șefului ei despre interogatoriul de tip Paxman[9] la care o supusese Constance Shaw. Avusese două conversații telefonice cu ea, iar bătrâna voia să știe fiecare pas pe care avea să-l întreprindă poliția.

— Deci, credeți că mama dumneavoastră i-ar fi dat două mii de lire lui Rosie pentru călătoria ei și apoi a uitat?

— Păi, e o variantă… nu știu ce să spun.

— Dar eu am înțeles de la soția dumneavoastră (scuze, fosta soție) că i-ați fi împrumutat bani lui Rosie pentru călătoria ei în Thailanda. Era foarte sigură de acest lucru, a spus Salmond.

Shaw s-a uitat cu atenție la ea.

— Da, îmi închipui. Ea e sigură de foarte multe lucruri. În realitate, noi nu prea avem ce discuta, așa că habar n-am ce zice.

A făcut o pauză.

Timp de gândire, și-a spus Sparkes. *La ce s-o fi gândind oare?*

Shaw și-a dres glasul și a continuat:

— Uitați ce-i, eu nu i-am împrumutat bani lui Rosie. Mi-a cerut, dar eu am refuzat. I-am spus că e deja adultă și ar trebui să facă singură rost de bani pentru vacanțele ei. Oricum, cererea ei mi s-a părut foarte indolentă. Și a fost foarte nepoliticoasă cu Imogen, noua mea soție. Ar trebui să vedeți ce scrisoare i-a scris.

— Înțeleg, a spus Sparkes.

Să continuăm…

— Problema este că mama dumneavoastră s-a dus la bancă unde i s-au arătat extrasele de cont pe ultimul an, a zis Salmond.

Shaw s-a crispat tot, apoi a lăsat capul în jos. Și-a netezit cu grijă pantalonii, verificând să nu rămână nicio cută.

— Se pare că, în decursul ultimului an, au fost transferate în mod regulat sume de bani în contul dumneavoastră, sume despre care mama dumneavoastră spune că nu a avut cunoștință. Și mai spune că ea nu mai primește extrase de cont de când ați transferat totul online.

— M-am gândit că va fi mai ușor pentru ea.

— Mi-a spus că nici măcar nu deține un computer, domnule Shaw, deci cum să-i fie mai ușor?

— În sensul că mă puteam ocupa eu de facturile ei, de diverse lucruri de felul ăsta.

— Ce fel de lucruri, mai exact? a întrebat Sparkes.

Shaw s-a lăsat pe spate și a închis ochii, ca pentru a-și aduce aminte.

A început să vorbească înainte să-i deschidă.

— Mama mea este o femeie dificilă, care are tot felul de pretenții, inspectore. Am făcut multă treabă pentru ea. Am luat doar ce mi se cuvenea.

— Domnule Shaw, înțeleg că lucrați ca agent de vânzări într-o companie de covoare. Ce treabă ați făcut pentru mama dumneavoastră? I-ați pus mochetă?

— Nu, bineînțeles că nu. Am plătit mereu din buzunarul meu pentru lucrurile pe care și le-a dorit. Mereu fac tot felul de lucruri pentru ea.

— Inclusiv să vă ocupați de banii ei?

— Da. Mi-a cerut asta după ce a murit tata.

— Nouă ne-a spus că dumneavoastră i-ați sugerat. „El a insistat să facă asta!”, așa ne-a spus

dumneaei. Care este situația conturilor dumneavoastră, domnule Shaw?

— Cum adică?

— Probabil că e costisitor să întrețineți două familii…

— Vă puteți imagina că nu-i ușor, a zis el, cu capul între palme. O am pe una care țipă că vrea bani pentru plata taxelor universitare și pe alta care mă pisează cu redecorarea casei.

— Mi se pare foarte stresant.

— Vă dați seama. Săptămâna trecută, am fost să cumpărăm vopsea. Imogen a ales nuanța Elephant's Breath, ceea ce ne depășea cu mult bugetul prevăzut, dar ea nici nu a vrut să audă de altceva. A spus că e culoarea perfectă pentru camera copilului și că trebuie s-o cumpărăm. În plus, luna asta a trebuit să plătesc și ipoteca. Iar acum, povestea asta cu Rosie …

Shaw a început să tremure, gura i s-a schimonosit, și a început să bată darabana în masă, atât de tare încât aceasta se zgâlțâia.

Sergentul s-a aplecat în față, pentru a-l privi în ochi.

— Cred că toate astea v-au tulburat foarte tare, domnule Shaw. Pot s-o rog pe soția dumneavoastră să vă aducă un pahar cu apă?

El a clipit.

— Nu, nu vreau ca Imogen să audă lucrurile astea. Și așa nu este într-o stare emoțională foarte bună, cu copilul și toate cele. Dumnezeule, dar e incredibili Fiica mea a dispărut și voi îmi verificați conturile. Ce fel de oameni sunteți? Nu vă dați seama că sunt distrus?

Sparkes s-a abținut cu greu de la un schimb de priviri cu Salmond și a spus:

— Firește, dar trebuie să analizăm informațiile de care dispunem, domnule Shaw. Înțelegeți, nu-i așa?

Chiar dacă înțelegea, era clar că nu voia să mai discute despre asta.

— Voi vorbi cu mama și voi clarifica totul. Sunt sigur că a făcut ea o greșeală.

— În regulă, a mai zis Sparkes. Și noi vom mai sta de vorbă cu dânsa.

— Acum, trebuie să plec la muncă, a spus Mike Shaw, în timp ce se ridica în picioare.

Ambii polițiști au încuviințat din cap.

— Bine, vă mulțumim pentru timpul acordat, a zis sergentul Salmond. Păstrăm legătura.

Când cei doi se pregăteau să iasă, noua doamnă Shaw și-a făcut apariția în holul casei.

— E totul în regulă, Mikey? a întrebat ea.

— Îți spun imediat, i-a răspuns soțul, în timp ce îi conducea pe polițiști spre ieșire.

•

— Ei bine? a întrebat Salmond după ce s-au urcat în mașină.

— Dacă mă iau după intuiție, nici mie nu-mi place tipul, a răspuns Sparkes, pe un ton liniștit. Și ce dracu' e aia Elephant's Breath?

Bangkok, ziua a noua
Luni, 4 august 2014

Alex O'Connor
Luni, ora 07.18
…mănâncă pulpe de rață și-și trăiește visul.

Nu era sigură că erau pulpe de rață. Greu de spus ce anume erau, dar, oricum, părea ceva mult mai exotic decât tăieței și mult mai tentant decât hamburgerii cu cartofi prăjiți de la McDonald's, adică ceea ce mânca Rosie.

Alex se obișnuise să se trezească de îndată ce se lumina de ziuă pentru a se plimba prin diferite zone ale orașului cât încă era liniște și răcoare. De cele mai multe ori, mergea singură, rătăcind pe malul râului, luând câte o barcă pentru a ajunge în zone pe care nu le văzuse încă și făcând poze pe care le posta pe Facebook și Instagram, însoțite de emoticoane cu sticle de șampanie și steluțe.

Ar fi trebuit să fi plecat deja mai departe, spre plaje, dar Rosie n-avea niciun chef. Se simțea mult prea bine ca să plece. Și Alex se temea să-și continue drumul singură, așa încât a continuat să scrie în cronologie variațiuni pe terna *Alex O'Connor… se bucură de viață. A* numărat like-urile și inimioarele, a citit comentariile amuzante scrise de prieteni și vizitatorii ocazionali. Acestea o ajutau să întrețină ficțiunea și să păstreze numai pentru ea gândul că *Alex O'Connor și-ar fi dorit să fi rămas acasă.*

Pentru adevăr nu există un emoticon potrivit. Era nefericită și-i era dor de casă. Această călătorie nu era așa cum se așteptase să fie și începuse să recunoască în sinea ei că nu ar fi trebuit să vină aici cu Rosie.

Alex nu spusese nimănui despre asta, în afară de Mags. *Slavă Domnului că o am pe Mags…*

Nu le-ar fi putut spune părinților adevărul: *Rosie e beată moartă și nu se gândește decât să se culce cu băieții din pensiune. Nu pentru asta am venit în Thailanda. Ea strică totul. Îmi vine s-o omor.*

Ei ar fi putut insista ca ea să se întoarcă acasă, iar, undeva în adâncul sufletului, Alex mai păstra o mică speranță. Va mai sta o săptămână și, dacă va fi cazul, va plânge pe umărul lui Mags.

Tânărul englez începuse să se așeze tot mai des lângă ea la bar. Câteodată, era deja jos când ea cobora pentru a pleca la plimbare și se oferea s-o însoțească. Își spunea JW[10], iar Alex își reținuse cu greu un zâmbet atunci când i se prezentase. Nu era prea vorbăreț, dar părea mereu încântat că o vede. Probabil că și el se simțea singur.

Ea încercase să-l încurajeze – mai mult pentru a fi amabilă –, iar el începuse să se mai deschidă și îi vorbise despre călătoria lui, încercând să-i surprindă reacția cu coada ochiului. El călătorea singur.

— Uau, ai curaj, nu glumă, îi spusese Alex cu invidie.

El zâmbise sfios. Îi făcuse plăcere complimentul.

Se simțea în largul lui alături de ea. Îi povestise despre măsurile de siguranță pe care și le luase, despre cum avea grijă de lucrurile lui. Alex nu-l asculta cu foarte mare atenție în timp ce el îi vorbea despre precauțiile pe care și le luase: îi urmărea pe ceilalți aflați în dormitorul comun, își ținea banii și pașaportul într-o centură mai specială pe care nu și-o scotea niciodată. Când l-a auzit spunând că învelea centura într-o pungă de plastic atunci când făcea duș, Alex a revenit în conversație.

— E cam exagerat, nu crezi? l-a întrebat râzând și privind dincolo de el. E adevărat că niciodată nu poți fi destul de atent.

— Da, mai ales într-un dormitor comun, a spus el, luând o înghițitură din paharul cu apă. Băieții

din Olanda folosesc dulapurile din spate. Niște proști. Nimeni nu folosește dulapurile. Toată lumea știe că ți-ai pus lucrurile acolo și e cel mai simplu lucru din lume să deschizi lacătele.

— Tu de unde știi despre dulapuri?

— Am aflat și eu de pe aici.

Chiar nu ar fi trebuit să-l încurajeze. Nu era drăguț din partea ei, dar avea nevoie de cineva cu care să stea de vorbă. În plus, era un tip tare dulce. O asculta, râdea la glumele ei, se agăța de fiecare cuvânt pe care ea îl spunea. Preluase rolul pe care ea spera că-l va juca Rosie.

Alex știa că nu ar fi făcut nici jumătate din lucrurile pe care le făcuse dacă nu ar fi fost el și se părea că și lui îi plăcea compania ei. Poate un pic cam prea mult. Ea încercase să mențină totul la stadiul unei simple amiciții, dar devenea evident că el își dorea mai mult. I-a zis că-i poate spune Jamie, dar doar atunci când erau numai ei doi.

Vorbeau despre tot felul de lucruri, așa cum fac oamenii solitari descoperindu-se unul pe celălalt cu o repeziciune care-i împingea spre o intimitate instantanee. A doua zi după ce se întâlniseră, el i-a spus că îi plăcea că nimeni în Bangkok nu știa cine este și nimeni nu-l judeca. Ea se gândise că-l înțelegea și îi dăduse dreptate. În timp ce se plimbau, ea îi arătase lucrurile ciudate dar minunate care se aflau pe tarabele de pe stradă, scorpioni și rațe de un portocaliu atât de aprins, încât păreau pictate. Capetele fuseseră lăsate la locul lor, iar ochii, ieșiți din orbite, erau acoperiți cu o pieliță alburie.

— Nu e ca la Tesco, a zis JW. Se vede că sunt animale moarte.

Noaptea, totul se schimba. Se întuneca devreme, deși era vară. Era momentul în care toți ciudații, toți cei veniți pentru turism sexual ieșeau din ascunzătorile lor.

Alex i-a scris lui Mags un e-mail în care i-a vorbit despre ei:

> Îi reperezi de la un kilometru distanță. Bătrâni, albi, grași și tatuați. Și disperați. Par că se simt bine, râd și vorbesc tare, dar cred că-și dau seama că toată lumea îi urăște. Nu? Oricum ar fi, fetele alea slăbuțe care arată ca niște copile și care atârnă de brațul lor îi urăsc cu siguranță.

Partenera ei de călătorie nici măcar nu se clintea când Alex se scula și hurducăia prin cameră dimineața. Oricum, se culcase cu doar vreo două ore înainte. Se vedeau din ce în ce mai rar. Și, ori de câte ori Alex îi vorbea despre un apus de soare magnific sau despre tarabele cu pește de pe trotuar, Rosie dădea ochii peste cap.

Era același lucru ca atunci când mergeau împreună la liceu. Faptul că erau departe de casă nu le ajutase să se împrietenească, dimpotrivă, accentuase diferențele dintre ele. Alex se simțea ca fiind sora mai mare și plicticoasă care vede doar părțile negative, în timp ce Rosie era fata de viață, care se distra de minune.

Lui Rosie îi plăcea să le spună oamenilor că ea e un spirit liber. Lui Alex i se părea o idioțenie să te consideri un spirit liber atât timp cât acest lucru însemna doar să te îmbeți cât mai des posibil. Iar când încerca să-i atragă atenția lui Rosie despre anumite lucruri, cum ar fi că se lasă îmbătată de niște străini, aceasta se îmbufna și-i spunea că se simte ca și cum ar fi în vacanță cu mama ei.

Ar fi vrut să-i spună lui Rosie că dorința ei de a se socoti liberă o ajutase să meargă mai departe în timp ce înșira conserve cu fasole pe rafturi, la supermarket. Dar nu a putut. Și, cu siguranță, nu-i putea spune că mamele lor o rugaseră să fie responsabilă pentru amândouă. Îi spuseseră: „Vei avea grijă de Rosie, nu-i așa?” De parcă aceasta ar fi avut nevoie să fie protejată. Oricum, a fost ca și cum i-ar fi sădit deja, sub piele, o sămânță radioactivă de teamă.

13.

Luni, 18 august 2014

REPORTERIȚA

— E o pierdere de timp. Oricum, o să vezi că o să apară.

Aceasta era noua mantră a lui Don.

Și așa s-a și întâmplat.

Știrea ne-a sosit de dimineață. Don m-a sunat chiar când mă trezeam.

— Au fost găsite, mi-a spus. Dar sunt puse în saci.

— O, Doamne! am exclamat eu. Unde? Ce s-a întâmplat?

— A fost un incendiu la una dintre pensiunile alea infecte de pe strada Khao San. S-a întâmplat vineri dimineața, dar polițiștii au găsit abia acum cadavrele. Ei spun că nu există niciun registru, nimic, și că, până astăzi, nu s-a putut intra în clădire; era prea periculos.

— Câți morți?

— Doar doi.

— Și sigur sunt Alex și Rosie?

— Nu a avut loc o identificare formală, dar se spune că ele ar fi. Mă întreb dacă li s-a comunicat ceva părinților.

Exact la asta mă gândeam și eu. Nu voiam să-i sun eu, în caz că poliția nu-i contactase încă. Am făcut odată acest lucru în cariera mea și nu voi uita niciodată cum mi s-a strâns brusc stomacul atunci când mi-am dat seama că femeia de la celălalt capăt al firului habar nu avea că soțul ei e mort. Și nici graba cu care am dat înapoi, încercând să pun capăt conversației fără să fiu nevoită să-i dau eu vestea aceea cumplită.

•

Îl sun pe Bob Sparkes pentru a afla ce știe el. E devreme – nici măcar opt dimineața – dar nu-l va deranja. Probabil că este deja la muncă. Dar când îmi răspunde, pare că se află într-o cameră cu ecou.

— Bob, poți vorbi?

— Nu prea. Sunt la spital.

— O, Doamne. Iartă-mă. Ai avut un accident?

— Nu. E vorba de Eileen. Ascultă, te sun eu mai târziu.

— Bine.

Și îmi închide.

•

Tastez încet numărul familiei O'Connor, repetând, între timp, ceea ce am să spun în funcție de cum îmi vor răspunde la telefon.

Dacă Lesley îmi va spune „Bună dimineața, Kate. Ce matinală ești!" sau ceva de genul acesta, îi voi spune că am sunat-o ca s-o prind înainte să plece la muncă, să-i spun că în Bangkok se întreprind niște cercetări și să ia legătura cu Ministerul Afacerilor Externe. Iar dacă plânge…

Îmi răspunde o voce necunoscută. O femeie în vârstă. Pentru câteva momente, am impresia că am format greșit numărul.

— Scuzați-mă, voiam să vorbesc cu Lesley, dar cred că am greșit.

— Eu sunt, spune Lesley.

Știe.

— A venit poliția, Kate. Ei spun că a fost un incendiu în Bangkok și că au fost găsite două cadavre. Ambele sunt fete. Au exact vârsta lor și spun că sunt nouăzeci la sută siguri. Deci mai e o mică speranță… Vor avea nevoie de probe medicale și dentare…, îmi explică, dar vocea i se stinge brusc, așa că încerc să-i spun ceva care s-o consoleze.

— Îmi pare nespus de rău, Lesley. Am sperat…

— Toți am sperat. Plecăm astăzi acolo. Trebuie să mă duc, Kate. Vreau să fiu sigură. Și s-o aduc

acasă în caz că e ea…

•

După reacția lui, îmi dau seama că Terry e încântat de știrea senzațională, primită cadou așa de dimineață.

— Futu-i, a zis el, pentru că nu e stilul lui să exagereze. Familiile știu? Ai vorbit cu ele?

— Da.

— Minunat. Scrie repede, să nu ți-o ia alții înainte. Și apoi sună-mă.

Când îmi pierd răbdarea și îl sun din nou pe Bob Sparkes, el nu mai spune nimic despre Eileen și despre spital.

— Kate, te rog să mă ierți pentru că nu am putut vorbi cu tine mai înainte. Ai auzit?

— Da, am primit un telefon de la tipul nostru din Bangkok.

— Bine. Noi am fost înștiințați azi-noapte. Am trimis-o pe sergentul Salmond să stea de vorbă cu familiile. Cred că e încă acolo. Rudele nu erau câtuși de puțin pregătite pentru așa ceva. De fapt, nimeni nu era.

— Știu. Am sunat-o pe Lesley acum. Se simțea îngrozitor. Tocmai am scris articolul.

— Deja? Dar, Kate, nu e nimic confirmat încă. Cadavrele nu au fost identificate oficial.

— Știu asta. Am scris cu cea mai mare grijă. Dar ele sunt, nu-i așa?

— Cred că este posibil să fie ele, a zis el pe un ton prudent. Descrierile coincid cu rapoartele despre disparițiile lor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Bob. Nu te voi cita. Oricum, familiile nu mai așteaptă, pleacă acolo chiar astăzi.

Și eu la fel.

•

— Nina o să vă procure biletele, zice Terry când iese din biroul editorului, după ce obține aprobarea pentru deplasarea noastră.

— Mulțumesc, Terry, îi spun eu în timp ce scot geanta de voiaj din dulapul de la birou.

— Tu pune-te pe treabă. Cei de la departamentul foto încearcă să dea de Mick, iar Joe o să se ocupe de subiect de aici.

Joe sare în sus de bucurie, după care încearcă să-și ascundă încântarea.

Uite că învață, mă gândesc eu. *Nu trebuie să te arăți prea nerăbdător.*

Tânărul meu protejat oftează ca un profesionist și murmură:

— Trebuie să dau niște telefoane.

— Mulțumesc, Joe, îi spun. Tot ce am aflat de la Don și Lesley este scris și se află pe website. Am încercat să mai vorbesc cu ea, dar își face bagajele, împreună cu Malcolm, și pune la punct ultimele detalii, așa că va trebui să vorbești cu fiul lor, Dan, care se ocupă de pagina de Facebook.

— Mă descurc eu, îmi spune Joe în timp ce-și notează pe o bucată de hârtie numărul de telefon al lui Dan. Mi-ar fi plăcut să merg cu tine.

Singurul lui reportaj din străinătate a fost în „Jungla" de la Calais, cum era supranumită tabăra de refugiați, unde a mers pentru a sta de vorbă cu imigranții. „Am mers mai departe și în excursii cu școala", mi se plânsese el la vremea respectivă.

— Joe, ăștia nu mai trimit pe nimeni nicăieri. Nu e ceva personal. Este vorba despre bani, îi explic eu. Pe vremuri, zburam peste tot, dar, acum, contabilii spun că nu e cazul să cheltuim aiurea pe deplasări, când ne putem face treaba online. Și eu călătoresc atât de puțin acum, că o să-mi pierd și cardul de loialitate pentru zboruri… Lasă, data viitoare…

Atât apuc să-i spun în vreme ce ies din redacția de știri, unde nivelul de adrenalină este în creștere ca urmare a posibilității de a avea un reportaj serios în plină lună august.

Înainte să mă sui în lift, îl sun pe Steve.

— Iubitule, plec la Bangkok. Sunt nouăzeci la sută siguri că, în timpul incendiului, cele două fete din Anglia au murit. Familiile merg și ele pentru formalitățile de identificare.

— Știam eu, se plânge Steve. Așa se întâmplă de fiecare dată când cumpăr bilete ca să mergem undeva. Astă-seară trebuia să ne ducem la piesa aia cu David Tennant.

— Îmi pare rău. Ia-l pe unul dintre colegi. Pe Henry, de exemplu. Înțelege, te rog, că e un subiect foarte important – iar părinții se duc chiar acum. Trebuie să plec.

— Bine, sună-mă după ce aterizezi.

— Sigur că da. Și, Steve, te rog să achiți tu factura la cardul de credit. Și voiam să sun să vină să ia frigiderul ăla vechi. Numărul e chiar pe frigider.

— Da, sigur. Și cât stai?

— Nu știu să-ți spun. Câteva zile, poate o săptămână.

L-am auzit oftând ușor.

— Știu că nu e ușor, dar mi s-a cerut să preiau subiectul ăsta. Voi încerca să ajung și la Phuket. E doar la o oră și jumătate cu avionul de Bangkok. Voi încerca să-l găsesc pe Jake și să-l conving să se întoarcă acasă.

— Da, înțeleg. Nu-i o idee rea. Dar, Katie, nu-ți face prea multe iluzii. Jake nu mai este un copil, e adult acum. Bine, trebuie să mă întorc la muncă. Să ai un zbor plăcut! Și sună-mă, te rog.

•

În taxi, pe drum spre aeroport, stau în tăcere și mă uit pe telefon la o fotografie a lui Jake. Îmi imaginez surpriza pe care o va încerca atunci când voi apărea la locul proiectului de conservare la care lucrează. Mai *rămâne să și găsesc proiectul ăsta de conservare.* Dau deoparte această grijă și îmi imaginez cum va râde el și cum voi plânge eu când ne vom întâlni din nou. Sper că așa se va întâmpla.

14.

Luni, 18 august 2014

INSPECTORUL

Sergentul Salmond fusese alegerea cea mai potrivită pentru a merge să vorbească cu familiile. Sparkes s-ar fi dus el însuși, dar Eileen avusese o întâlnire cu medicul ei, iar inspectorul voise să audă ultimele amănunte privind evoluția bolii soției lui. Fusese convins că veștile nu erau bune.

Oricum, Salmond era mai bună în astfel de situații decât el. Avea un talent deosebit în a sta de vorbă cu cei îndoliați. În vreme ce polițiștii erau rigizi și se simțeau stânjeniți în astfel de situații, iar alții se implicau prea mult din punct de vedere emoțional, ea reușea să fie caldă, dar și să-și păstreze profesionalismul. El nu putea spune unde se afla pe această scară.

— Sunt încă agitați, vor să rămână în priză, să amâne momentul în care vor procesa cu adevărat vestea primită, a zis ea când a ajuns la sediu.

— L-ai văzut și pe Mike Shaw?

— Da. M-am dus la el acasă după ce am fost la ceilalți. Era în stare de șoc, cred. Jenny îi telefonase înainte ca eu să ajung acolo. Urma să se întâlnească cu ea undeva în oraș și tocmai se pregătea pentru asta.

Noua lui soție nu era prea mulțumită, așa că nu am stat mult.

Salmond era pe punctul de a ieși, dar s-a oprit.

— A, și mi-a spus că mama lui și-a amintit că i-a împrumutat banii lui Rosie.

— Cum? Ți-a spus asta în timp ce tu-i spuneai că, probabil, a fost găsit cadavrul fiicei sale?

— Da, știu… Ce să zic, asta e, iar eu n-am de gând s-o mai sun astăzi pe Constance Shaw.

— Nu, dar nu pierde chestiunea asta din vedere, Zara. În cele din urmă, trebuie clarificată.

•

Se gândea la fete. Nu se aflau în vreun bar dându-le motive de îngrijorare părinților, ci în saci pentru cadavre. Toate sinapsele creierului său de inspector erau în fierbere. Unde? Cum? De ce au murit fetele astea? Focul era un ucigaș nemilos. S-ar fi putut spune că au avut ghinion, că s-au aflat la locul nepotrivit în momentul nepotrivit. Însă… Căuta detalii, dar nu găsea nimic care să-i atragă atenția. Problema lui era că avea informații la mâna a treia, bazându-se, în acest stadiu, pe rapoarte scrise după alte rapoarte și pe relatări filtrate prin alți ochi și pe detalii pe care alții le considerau esențiale. Ar fi vrut să fie acolo, să vadă locurile alea cu ochii lui, să strângă dovezi și să stea de vorbă cu martorii, nu să se afle în biroul ăsta sufocant, stând în fața computerului și citind e-mailuri. A ridicat din umerii încordați și a continuat, dar, în timp ce citea, gândul i s-a îndreptat iar către Eileen. Avusese dreptate. Timpul era tot mai scurt.

— Arăți minunat astăzi, iubito, tot mai bine de fiecare dată când te văd, îi spusese după ce intrase din nou în salonul ei de spital, pe la ora prânzului.

— Mă voi întoarce curând acasă, Bob, îi răspunsese ea, din patul în care se afla, în timp ce firele de păr ale perucii îi fluturau în bătaia ventilatorului.

Sparkes se așezase pe scaunul tapițat vișiniu, din imitație de piele, pe care stătea de obicei. Partea din față a acestuia se tocise de-a lungul atâtor ani cât stătuse pe el, aplecându-se tot timpul în față pentru a auzi fiecare cuvânt pe care i-l spunea soția și pentru a-i surprinde fiecare privire. Își apropiase scaunul de marginea patului, ca să se poată atinge.

— Cum stai cu durerile?

— E suportabil. Dar tu ce-ai făcut azi? Spune-mi ce noutăți ai, îl întrebase ea, cu ochii îndreptați

vag spre locul în care se afla el.

— A, bine. Nu-ți face griji, iubito.

Bob se aplecase ca s-o sărute pe fruntea acoperită de o sudoare rece. Simțise mirosul chimicalelor care-i circulau prin corp.

Sărutul lui îi mișcase peruca de la locul ei. Ea și-o alesese dintr-un catalog de articole de uz medical, prima oară când trecuse prin asta, dar apoi își schimbase culoarea părului.

— Am simțit nevoia de o schimbare și întotdeauna mi-am dorit să fiu blondă, îi spusese ea, vioaie, palidă și cheală, în timp ce examina fileul perucii date jos.

El răsese cu poftă pentru prima oară de când aflase despre diagnosticul ei și o sărutase cu foc. Era sărutul unui îndrăgostit. Noua Eileen îl făcea și acum să se oprească de fiecare dată în pragul ușii, dar acum, când își scosese peruca, văzuse că firicelele răzlețe de pe scalpul ei erau iarăși șatene.

— Trebuie să-l decolorez când ajung acasă, îl tachinase ea când i-a surprins privirea. Ce crezi? Ar fi sexy?

El zâmbise și o prinsese de mână.

A închis ochii, copleșit de gândurile legate de Eileen. Ar fi trebuit să fie acasă și să se pregătească pentru externarea ei din spital. Ar fi trebuit să schimbe așternuturile de pe paturi – unul la etaj, celălalt la parter, în camera de zi, în funcție de cum se va simți ea. Ei îi plăcea cearșaful de plapumă cu boboci de trandafiri. Trebuia să-l calce. Și să cumpere ceaiul de zmeură care-i plăcea ei. O va face mai târziu. A scris *ceai z*. și *călcat* pe un post-it galben pe care a vrut să-l pună undeva la vedere, dar, în cele din urmă, l-a așezat la loc peste celelalte post-ituri, unde colțurile i s-au îndoit, parcă în semn de dispreț față de gestul lui complet nepotrivit.

Sparkes a tras adânc aer în piept pentru a opri atacul de panică ce începea să-i strângă pieptul. *Deschideți-vă larg plămânii,* spunea femeia de pe

DVD-ul cu lecții de yoga al lui Eileen. *Încercați să simțiți cum inspirația profundă deschide spații ample înăuntrul vostru.* S-a străduit din răsputeri să urmeze indicațiile, dar nu putea să-și alunge groaza, gândindu-se la ce însemna „întoarcerea acasă”. Eileen venea acasă pentru că, la spital, nu mai aveau ce să-i facă. Se apropia sfârșitul. Medicul le spusese acest lucru în timp ce ei se țineau de mână, amândoi sleiți de puteri, el din cauza temerilor, ea din cauza medicamentelor.

— Ar putea fi vorba de câteva luni, dar, mai degrabă, de doar câteva săptămâni, le spusese medicul pe un ton binevoitor, dar ferm.

Nu mai încăpea îndoială după această afirmație.

Au rămas apoi amândoi într-o stare de prostrație, neîndrăznind să se uite unul la altul pentru a nu fi obligați să discute despre ce li se spusese.

— Vorbim acasă despre asta, îi spusese într-un târziu Eileen, pentru a rupe tăcerea. Nu uita să-mi iei ceai de zmeură, te rog.

Urma să vină să o ia acasă după vizita de dimineață a medicilor. Iar ea va încerca să pară veselă și bine dispusă pentru el. Eileen putea încă să facă față situației cu ajutorul morfinei, dar, pe măsură ce ziua va trece, lucrurile se vor înrăutăți. Și-o imagina cum se va plimba ușor prin casă atingând fiecare lucru de parcă s-ar pregăti să plece undeva. Agonia provocată de cancer o schimbase mult. Uneori, îi respingea dovezile de afecțiune, alteori se mânia și nu-i dădea voie nici măcar s-o atingă. În această perioadă cruntă prin care treceau amândoi, el și-a dat seama cât de mult o iubește. *Luni… dă, Doamne, să fie luni, și nu săptămâni…*

S-a ridicat de la birou și a început să se plimbe prin cameră, ca și cum mișcarea l-ar fi ajutat să-și uite gândurile. Încerca să-și găsească altceva de făcut, orice altceva, ca să uite pentru o ultimă zi de boala lui Eileen.

15.

Luni, 18 august 2014

REPORTERIȚA

Salonul aeroportului era ticsit de oameni de afaceri, cu cravatele desfăcute și ochelari ridicați în vârful capului, tolăniți în fotoliile de piele și cu pahare de Pinot Noir în mâini. La unul dintre televizoarele mari, se difuza un meci de fotbal, iar pe celălalt se derula, sub chipul zâmbitor al unei prezentatoare, burtiera cu știrile pe scurt.

Ce-mi place cel mai mult la meseria mea sunt deplasările în străinătate. Reportajele externe. Aranjamentele pe ultima sută de metri înaintea plecării, goana la aeroport în timp ce secretara redacției de știri nici nu a terminat încă de cumpărat biletele, îmbrânceala de la cozi, îmbarcarea în avion chiar în momentul în care se închid ușile. Dar, mai ales, povestea care mă așteaptă la destinație.

Este aglomerat. Aleg o masă dintr-un colț, mă așez ușor și mă uit prin încăpere. Cu siguranță, sunt și alți reporteri care merg la Bangkok pentru relatări de la fața locului, dar nu văd nicio față cunoscută printre cei proțăpiți lângă barul cu băuturi la liber. Colegii mei călătoresc, probabil, la clasa economic.

La ghișeul de înregistrare, m-am folosit de cardul meu de loialitate și de tot farmecul de care sunt capabilă pentru a primi un loc la clasa business. *Probabil că e ultima oară când fac acest lucru,* mă gândesc eu, dar, deocamdată, sunt mândră de mine. Trebuie să fiu alături de membrii familiilor, pentru a putea sta de vorbă cu ei. Și cu toții au primit locuri în primele rânduri, pentru a fi feriți de ochii presei. *De oameni ca mine.*

Oamenii din saloanele business pot fi împărțiți în două categorii: clienții fideli, relaxați și gata să

se tutuiască cu personalul, și turiștii – novici care roiesc în jurul platourilor cu sandvișuri gratuite, ca niște viespi hămesite.

Cei din familiile O'Connor și Shaw nu fac parte din niciuna dintre aceste categorii.

Îi văd pe Lesley și Malcolm la o masă de lângă geam. Sunt tăcuți și se țin de mână. Amândoi par extenuați. Lesley se uită la telefon de parcă s-a ruga în gând s-o sune cineva. Când își ridică privirea, mă vede și îmi face cu mâna în semn de recunoaștere.

Telefonul sună. Ea i-l dă lui Malcolm după ce se uită la număr, apoi se ridică și vine, croindu-și drum printre mese, către mine.

— Pot să mă așez? mă întreabă și se prăbușește pe scaun. Scuze, nu te deranjează, nu-i așa? Mă simt puțin amețită.

— Sigur că poți. Vrei un pahar cu apă sau, poate, ceva mai tare?

Scutură din cap.

— Nu vreau nimic altceva decât să nu fie Alex, spune ea și izbucnește în lacrimi.

— Oh, Lesley, îi spun și-mi întorc puțin scaunul, ca să fiu mai aproape de ea.

— Știu că par nedreaptă dorindu-mi să fie vorba de copilul altcuiva, dar nu mă pot abține.

— Nu ești nedreaptă. Ești disperată și e de înțeles.

— Nu cred că *poate* înțelege cineva.

Aș putea să-i povestesc despre Jake. Să-i împărtășesc o parte din suferința mea. *Eu pot.* Dar ea nu are nevoie să audă povestea mea. În aceste momente, nu o interesează ce i se întâmplă altcuiva. Nu se poate gândi la nimeni altcineva în afară de Alex.

— Și am frică de avion, îmi mărturisește ea printre sughițuri, aproape izbucnind în râs de absurdul situației în care se afla. Nu-mi vine să cred că mi se întâmplă toate astea. Astă-seară, ar fi trebuit să fiu la pub, să particip la concursul de

cultură generală. Știi, noi suntem în echipa Materia Cenușie. În schimb, urmează să fac un zbor de unsprezece ore pentru a vedea dacă, nu cumva, cadavrul aflat la morga poliției îi aparține fetei mele.

— Te descurci de minune, Lesley.

— Nu, nu-i adevărat. Simt că nu mai pot. Nu vreau să mă urc în avion. Dacă apar vești noi? Ne vom afla sus, în aer, timp de ore întregi, fără nicio legătură cu restul lumii. Nu vom ști nimic până la aterizare. Toate astea mă îngrozesc.

M-am aplecat în față pentru ca ea să se poată uita în ochii mei.

— Acolo e noapte acum. Până mâine-dimineață nu se va întâmpla nimic. Lucrurile vor fi puțin mai clare atunci. Va trebui să încerci să dormi puțin în timpul zborului. Ai la tine vreun calmant?

— Cred că da. Mă descurc eu, zice, în timp ce face bucățele șervețelul aflat în mâinile ei.

Încuviințez din cap, fără să-mi iau ochii de la ființa din fața mea care pare gata să clacheze din clipă-n clipă.

Îmi scot telefonul din geantă și îl sun pe Joe.

— Bună, eu sunt. Am ajuns la aeroport. Poți, te rog, să mă suni și să-mi spui dacă mai apar noutăți, înainte ca avionul să decoleze?

Pentru mine, e de la sine înțeles că Joe o va face, dar vreau ca Lesley să audă că voi fi pusă la curent cu ce se mai întâmplă.

Joe îmi vorbea pe un ton foarte oficial și, în mod normal, l-aș fi tachinat un pic pe tema asta, dar nu de față cu Lesley.

— Da, desigur, îmi spune el. Nimic nou pentru moment. Nici la știri, nici pe Twitter, nici pe grupul de pe Facebook. Tu ce faci?

— Bine, mersi. Vorbim când ajung acolo.

Am clătinat din cap spre Lesley.

— Nimic nou, îi spun. Îl voi suna și pe corespondentul nostru din Thailanda pentru a afla dacă are vești de acolo înainte de a decola.

Tastez numărul lui Don.

— Bună. Sunt gata de plecare. Ce mai e nou? Ai să-mi spui ceva înainte de a decola?

— Kate, aici e miezul nopții. Nu am prea multe noutăți. Poliția încearcă să se asigure că se poate intra în clădire fără niciun risc. Sper că poartă căști de protecție. Dacă era nesigur înainte de izbucnirea incendiului, îți dai seama cum e acum. Miroase îngrozitor acolo. Bieții oameni: obligați să bată atâta drum pentru a-și recunoaște copilele.

Editez în minte informația, așa încât să poată fi prezentată corespunzător publicului.

— I-ai văzut pe părinți? mă întreabă Don.

Lesley se uită la mine. Sper că nu-l aude pe Don.

— Da, îi răspund eu pe un ton neutru.

— A, ești împreună cu ei?

— Da, așa că… Ce spune poliția despre incendiu?

— Că acei *farang kee ngok,* scuze, adică excursioniști sărăntoci, l-ar fi provocat. Din câte se pare, slavă Domnului, nu era prea multă lume acolo la momentul incendiului, dar o persoană de contact de la spital mi-a spus că există un posibil supraviețuitor, un băiat care prezintă arsuri, sosit de undeva din Occident, chiar în noaptea când s-a produs incendiul. Pentru moment, nu cunosc alte detalii despre el, dar cercetez în continuare.

— La ce spital este? Ai mai spus și altcuiva?

— Nu încă. Încerc să dau de el.

— Mă voi asigura că vom avea grijă de tine dacă păstrezi informațiile astea pentru noi. Doar până ajung acolo… Don?

Amândoi știm că un interviu cu un supraviețuitor este o știre-bombă, mai ales dacă se dovedește a fi eroul zilei.

— Pentru tine, da, îmi spune Don. Dar nu vreau să am discuții cu ceilalți, așa că, te rog, niciun cuvânt despre asta. E bine așa?

— Da, mulțumesc. Ne vedem când ajung acolo. Și, Don, te rog să-mi scrii dacă afli ceva noutăți.

— Da, desigur. Ne întâlnim când ajungi.

Lesley se apleacă spre mine, așteptând să-i spun ceva.

— Ce a spus? Cine-i la spital?

— Un băiat care a fost rănit în timpul incendiului, dar, până acum, totul este destul de neclar.

Lui Lesley îi cade fața. E dezamăgită.

— Un băiat, repetă ea cu o voce vlăguită. El știe ce s-a întâmplat?

— Nu știu, i-am spus, strângându-i mâna. Investigațiile abia au început, Lesley. Nimic nu e clar încă.

Lesley încuviințează din cap, dar îmi dau seama că nu-i atentă la ce-i spun. Mi se pare că a auzit cuvintele astea și mai înainte. Pentru că așa a fost.

— Persoana mea de contact de acolo ne va anunța dacă apar noutăți. E în legătură permanentă cu poliția.

Lesley murmură niște cuvinte de mulțumire și se întoarce la soțul ei pentru a-i spune ce a vorbit cu mine, după care se îndreaptă către o altă masă, unde se află Jenny Shaw împreună cu fostul ei soț. Stă cu spatele la el.

Dacă nici asta nu i-a mai apropiat… mă gândesc și, când Jenny se uită la mine, îi fac semn cu mâna.

16.

Luni, 18 august 2014

REPORTERIȚA

Telefonul îmi sună și o văd pe Lesley întorcând brusc capul la auzul soneriei. E Mick. Îi fac semn

lui Lesley că nu am noutăți pentru ea.

— Voiam doar să verific, Kate. Cum naiba ai reușit să obții loc la clasa business? Eu n-am avut nicio șansă. Când i-am sugerat asta fetei de la ghișeu, s-a uitat la mine de parcă îi ceream să-mi facă un sex oral.

Mă întorc puțin pentru ca Lesley să nu mă surprindă zâmbind.

— Am văzut trei fotografi la coada de la controlul de securitate, zice Mick. Se pare că mergem în haită.

Îmi imaginez expresia de bucurie de pe fața lui. Lui Mick îi plac grupurile mari de colegi, bețiile, concurența dintre ei, socializarea…

— Tu cum te descurci?

— Bine. Am vorbit cu Lesley. Toți sunt îngroziți, bieții de ei. Oricum, voi fi alături de ei în avion. Voi încerca să-i îmbărbătez la aterizare.

— Bun. Gândește-te la mine când te vei desfăta cu mâncarea apetisantă și șampania ținută la rece.

— Îți aduc și ție un pachețel cu resturi.

*

Am așteptat ca familiile să ațipească înainte de a merge în spate, la clasa economică. Mick doarme profund, cu capul căzut într-o parte.

— Mick, șoptesc eu, dar nu suficient de încet, așa încât toți cei aflați în jurul lui ridică ochii către mine.

— Bună, Kate, mă salută George Clarkson, corespondentul celor de la *Telegraph,* aflat cu un rând mai în spate. Nu știam că ești și tu la bord. Ce mai faci?

— Aha, ai loc în față? mă întreabă Louise Butler de la *Herald,* strigând peste intervalul dintre scaune.

— Bună. Sunt bine și da. Dar tu, George, ce faci? Nu te-am mai văzut de când ai plecat de la *Mail. Cum e* acum?

— Mult mai liniștit și mai puțin stresant, îmi răspunde el zâmbind. Nimeni nu țipă la nimeni.

Toți sunt foarte civilizați.

Mă uit de jur-împrejur. Sunt reporteri de la cinci ziare și de la un post de televiziune. Îi știu pe toți. Sunt de-ai mei. Mă simt bine aici, în zona ieftină, îmbâcsită de tot felul de mirosuri, a avionului.

— Ai reușit să vorbești cu vreo rudă? Sau nu le dau voie cei din personalul care le asigură securitatea? mă întreabă Louise, și îmi dau seama că ei nu au apucat să citească știrea pe care am trimis-o din sala de așteptare, înainte de decolarea avionului.

Șovăi înainte de a-i răspunde. Toți au înțeles de ce fac o pauză. Au mirosit crudul adevăr. Sunt cu un pas în urmă.

— Ce zic? Cred că sunt făcuți praf, spune Louise.

Mă ia la descusut. Mă mulțumesc să încuviințez ușor din cap.

— Cum ți-ai convins șefii să-ți aprobe bilet la clasa business? Ai mei nu ar fi de acord niciodată. Am încercat să merg în față, la clasa business, pentru a-i vedea pe părinții fetelor tocmai când li se servea mâncarea, dar am fost împiedicată să intru acolo.

Afurisita asta de Louise Butler! Micuța domnișoară băgăcioasă! mă surprind gândindu-mă în timp ce mă privesc în treacăt, ușor neliniștită, în hubloul de pe partea ei. Mă întorc către George.

— Ei cum se simt, Kate? mă întreabă el.

— Nu foarte rău. Vor fi preluați de către ambasadă.

— Iar tu vei fi, fără îndoială, împreună cu ei. Ne vei spune și nouă ce se întâmplă, nu-i așa? intervine Louise, punând ușor palma peste mâna mea. La urma urmei, suntem colegi.

George ridică din sprâncene, în numele tuturor celorlalți reporteri.

— Îmi dau seama că vrei noutăți, Louise, îi zic eu, retrăgându-mi mâna. Toți vrem asta. Uite, eu

am relatat discuția mea cu ei chiar înainte de decolare. Șefii tăi pot găsi articolul pe pagina noastră de internet.

— Auzi la ea! o surprind pe Louise șoptindu-i vecinului ei, imitându-mi vocea. „Șefii tăi pot găsi articolul pe pagina noastră de internet”. Cine se crede?

— Uite ce-i, e miezul nopții, le spun eu încercând să readuc lucrurile pe un făgaș normal. Toți suntem obosiți și agitați. Ar trebui să încercăm să dormim puțin. Voi unde veți sta?

Mick mă apucă de mână în momentul în care mă răsucesc pe călcâie și dau să mă întorc la locul meu. Se ridică și mă urmează până la draperia care separă cele două clase ale avionului.

— Fii atent, Mick. După ce aterizăm, încearcă să dispari cât poți de repede. Eu voi merge împreună cu cele două familii. Ne întâlnim la locul incendiului. O să fac niște poze și filmulețe cu telefonul. Sună-mă când ești pe drum într-acolo. Și încearcă să te distanțezi de Louise. Nu ne va scăpa din ochi.

— Las pe mine, îmi zice Mick, rânjind. S-a prăjit.

— În regulă. Și încă ceva, Mick: să nu cumva să scapi vreo replică din asta în fața familiilor.

17.

Marți, 19 august 2014

REPORTERIȚA

Oficialul de la ambasadă mă privește lung când Lesley mă prezintă.

— Aha, presa Maiestății Sale! Sunt sigur că vă veți descurca să găsiți un mijloc de transport, domnișoară Waters.

— Poate veni cu noi, zice Lesley. Nu-i nicio problemă dacă ne înghesuim puțin.

Nu spun nimic. Nici nu este nevoie, căci Lesley se descurcă de minune singură. Malcolm tace și el, în timp ce foștii soți Shaw se uită, pur și simplu, în altă parte.

— În fine, dacă așa doriți… spune oficialul, cu o nemulțumire vădită în fiecare silabă pe care o rostește. Pe aici, vă rog.

Membrii familiilor cad din nou în apatie, la întâlnirea cu viceconsulul Clive Barnes, care ne aștepta la Sosiri.

— Era o clădire cu mulți ocupanți. Poliția vrea să ia parte la procesul de identificare astfel încât să nu se producă nicio eroare, spune el cu grijă.

Mă aflu în fața celorlalți, care se poticnesc cărând după ei bagajele. Trebuie să mă împrietenesc cu Clive.

— Cred că asta e partea cea mai grea a meseriei dumneavoastră: să faci față tragediilor încercate de alții, îi spun încercând, dar nereușind, să țin pasul cu el.

— Într-adevăr, dar sunt sigur că știți totul despre astfel de situații, domnișoară Waters. Nu pot spune că mă bucur că mergeți cu noi, dar se pare că asta și-au dorit familiile.

Nu-mi va fi ușor.

Încetinesc pasul pentru a merge alături de Lesley și apuc de mânerul valizei ei.

— Ești obosită. Dă-mi voie să o duc eu o vreme.

Soțul ei e ultimul din grup. Se mișcă încet, cu capul plecat, cărând o altă valiză și niște sacoșe. Mike Shaw are într-o mână geanta lui și în cealaltă, bagajul lui Jenny. Aceasta l-a lăsat pe Mike să-i ia bagajul de pe bandă după ce i-l arătase, dar nu a făcut niciun gest apoi să i-l ia din mână. Merge în spatele lui Lesley, dar cele două femei abia dacă mai schimbă câteva cuvinte.

Lesley își ține soțul de mână în timp ce șoferul lui Clive Barnes încarcă bagajele în portbagajul

mașinii acestuia. Pare înghețată, în ciuda căldurii, tremură și dinții îi clănțăne. *Acum, totul este real,* m-am gândit eu. *Nu-i ca pe Facebook. Se află amândoi aici unde, probabil, fiica lor e moartă.*

Malcolm o ajută pe Lesley să se urce în mașină, iar eu mă așez între ea și Jenny, scuzându-mă în timp ce-mi pun centura de siguranță. Bărbații se așază pe rândul din față. Lesley și Jenny se uită la traficul din jur în timp ce ei încearcă să lege o conversație.

— V-am rezervat locuri la un hotel care se află aproape de ambasadă, zice Clive Barnes. Vă voi duce acolo după ce veți fi identificat…

Urmează un moment de tăcere. Nu poate să pronunțe cuvântul „cadavrele” și nimeni din mașină nu încearcă să-l ajute. În cele din urmă, Malcolm rupe tăcerea.

— E sigur că trupurile găsite sunt ale lui Alex și Rosie? întreabă el.

O simt pe Lesley cum încremenește lângă mine.

— În acest moment, nu putem fi siguri, dar ni s-a confirmat că este vorba despre două tinere occidentale care se potrivesc descrierii fiicelor dumneavoastră.

Pun o mână pe brațul lui Lesley, iar ea se lipește de mine și începe să suspine. La rândul ei, Jenny întoarce capul în altă parte.

Malcolm încearcă să continue:

— Dorim să vorbim cu poliția imediat și să mergem la locul incendiului.

Clive Barnes pare a-i fi recunoscător.

— Da, desigur. Unul dintre colegii mei a vorbit cu detectivul care se ocupă de caz. Autopsia va avea loc ceva mai târziu în dimineața asta. Poliția caută încă indicii. Poate ar fi bine să aveți un traducător în caz că eu nu sunt disponibil. Vreți să vă ajut să găsiți pe cineva?

— Cât ar costa? mormăie Mike Shaw.

— Da, vă rog, domnule Barnes, spune Malcolm.

— Clive.

Lesley suspină încă lângă mine, pe rândul din spate.

— Iubito, îi spune Malcolm, întorcându-se în scaun și prinzând-o de mână. Încearcă să te liniștești.

Mașina se oprește la o barieră ridicată în dreptul unei alei înguste. Dincolo de ea, văd polițiști îmbrăcați în uniforme cenușii, cu măști acoperindu-le gura și nasul, și niște muncitori cu utilaje grele. Și pe Don Richards.

— Cel mai bine ar fi să nu stați de vorbă cu presa, zice Barnes, dar își dă imediat seama. Îmi pare rău, domnișoară Waters. Este sfatul pe care-l dăm de obicei.

— Înțeleg, dar presa vă poate ajuta să puneți presiune pe autorități să afle mai repede ce s-a întâmplat aici, îi spun eu, încercând să păstrez un ton calm.

— În regulă. Coborâm?

Părinții merg împreună. Lesley și Jenny îl țin de mână pe Malcolm în timp ce se apropie de polițiștii care păzesc bariera. Mike se află doi pași mai în spate.

Don Richards face imediat câțiva pași în față.

— Domnule și doamnă O'Connor? Domnule și doamnă Shaw?

Toți își ridică privirile și se uită la el cu speranță.

— Bună, Don, îi spun eu.

— Draga de tine! Iată-te aici!

Simt dezamăgirea din glasul lui. I-am luat-o înainte.

— Dă, Doamne, să nu fie ea, o aud șoptind pe Lesley în timp ce sunt lăsați să treacă.

Încerc să merg după ei, dar Clive mă oprește cu o privire scurtă.

— Doar familiile. Astea sunt instrucțiunile poliției.

Fir-ar a naibii de treabă!

Încerc să-i cer ajutor din priviri lui Lesley, dar ei se uită doar la scheletul carbonizat al clădirii. Ruinele pensiunii stau cocârjate deasupra străzii, ca un beţiv care îşi varsă ultimele resturi de vomă. Etajele arată de parcă s-ar fi prăbuşit toate. O saltea carbonizată zace în stradă. Toţi îşi îngroapă încălţămintea în cenuşă.

Mirosul greu de fum şi funingine mă înăbuşă.

— Vă aştept aici, strig în urma lor, dar nu ştiu dacă Lesley mă aude.

Scot telefonul pentru a-i filma în timp ce se îndreaptă spre ruinele clădirii.

Mă aşez pe vine lângă o bordură plină de praf şi încerc să scriu o ştire pe telefon. Trebuie să o trimit repede şi să fiu gata pentru când se vor întoarce. Tastez cu degetele mari, încercând să dau citate şi informaţii despre locul în care mă aflu. În acest timp, Don încearcă să citească peste umărul meu.

— Pleacă de aici, Don, îi spun, când se preface că vrea să-mi smulgă telefonul din mână. Vezi-ţi de treaba ta!

— Gata, amica.

Aşezat lângă mine, mâzgăleşte ceva în carneţelul lui zdrenţuit.

— Voi transcrie totul pe laptop în câteva momente. Sunt la comandă pentru oricine.

Îşi vâră carneţelul în buzunar şi se uită către clădire.

— Iată că vin, zice el după puţin timp. Ce repede s-a terminat!

Apăs butonul de trimitere şi mă ridic în picioare pentru a filma întoarcerea lor. Merg încet, cu capetele plecate, ca şi cum ar fi o procesiune funerară. Malcolm, îşi ţine soţia pe după umeri, ţinând-o să nu cadă.

— Cum te simţi, Lesley? o întreb cu glas şoptit, când se apropie.

— E insuportabil, Kate. Ai văzut ce-i acolo?

Mă duc spre cel mai apropiat polițist și mă uit printr-o deschizătură din barieră la mormanul de lucruri îngrămădite acolo. Mi-e greu să disting ceva precis. Mi se pare totuși că întrezăresc scheletul metalic al unui rucsac ars, dar poate fi, la fel de bine, cadrul contorsionat al unui pat carbonizat.

— Nu am văzut nimic care să-i aparțină lui Alex, spune Lesley. Ăsta e un semn bun, nu-i așa?

Încuviințez din cap.

— Poliția ce spune?

Clive Barnes își drege zgomotos glasul.

— Cred că ar trebui să mergem la sediul poliției și, apoi, la hotel. Trebuie să fiți frânți de oboseală.

— Nu o să dormim până nu terminăm ce-avem de făcut, zice Malcolm. Trebuie să stăm de vorbă cu poliția. Hai să mergem, Lesley.

Mike Shaw încuviințează din cap și încearcă să o ia de mână pe fosta lui soție. Ea mai că-i dă voie, dar ceva o oprește și-i respinge în cele din urmă atingerea.

— Jenny, îl aud pe el șoptindu-i. Pentru numele lui Dumnezeu. E vorba despre Rosie, nu despre noi.

Judecând după expresia de pe fața ei, pare că stă să se prăbușească.

— Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă tu nu i-ai fi dat bani să vină aici.

O aud pe Lesley suspinând și încerc să nu-i surprind privirea, în timp ce Mike Shaw se îndreaptă supărat către mașina care ne așteaptă.

— Lasă-l să se ducă, îi spune Jenny lui Malcolm, care dă să meargă după el. Asta știe cel mai bine să facă, să dea bir cu fugiții.

— Liniștește-te, Jenny! îi spune Lesley. Totul este atât de îngrozitor și fără a-l mai chinui pe Mike.

Jenny izbucnește din nou în plâns, și Malcolm o conduce încet.

În trecere, Lesley mă prinde de braț.

— Te rog să nu scrii despre toate astea în articol. Amândoi sunt tulburați, și la supărare, oamenii spun lucruri îngrozitoare.

18.

Marți, 19 august 2014

REPORTERIȚA

Don mă duce la una dintre zecile de cafenele din apropiere, unde trebuie să-l așteptăm pe Mick. Încercăm să vorbim peste vacarmul din jur și albumul *Greatest Hits* al formației Eagles.

— Cum de n-au terminat identificarea până acum? îl întreb eu în timp ce amestec frunzele de ceai verde în ceașcă. Au ce le trebuie? Pot face teste ADN aici?

— Bineînțeles. Thailanda este un punct de interes global, nu o țară din lumea a treia. Dar călătorii străini nu reprezintă o prioritate pentru ei. Au sute de turiști morți în fiecare an – cauzele principale fiind înecul și accidentele de mașină –, iar polițiștii sunt deja sătui până peste cap. Din acest motiv, clasează foarte repede dosarele. Decesele și accidentele grave nu fac niciun bine afacerilor din industria ospitalității.

Un băiat ars de soare și îmbrăcat cu o vestă trage cu urechea la discuția noastră, aplecându-se atât de tare pentru a auzi fiecare cuvânt, încât e gata să cadă de pe scaun.

— Bună, îi spun, simțind că nu-l mai pot ignora. Și tu stai într-una din capcanele astea ale morții?

Ne aruncă unul dintre zâmbetele tâmpe ale drogaților și dă din mâini.

— Stai aici? Erai aici când a izbucnit incendiul?

El dă din cap că da.

— Mă întorceam la cazarea mea și am văzut fumul.

— Știi pe cineva care stătea aici?

Băiatul râde nervos.

— Nu, cei mai mulți oameni nici măcar nu știu cine doarme în patul de alături, cu atât mai puțin în alte hosteluri.

Mă întorc spre Don, ridicând din umeri.

— Nicio șansă, îi zic.

— Dar să știi că are dreptate. În unele dintre clădirile astea, puștii sunt înghesuiți peste tot. Iar proprietarul acestei clădiri a dispărut fără urmă. Nici nu-i de mirare, sincer. Toată zona asta e plină de capcane ale morții. Uită-te la cablurile alea.

M-am uitat în sus la cablurile încâlcite care atârnau de la o clădire la alta.

— Mereu sunt scurtcircuite. Peste tot sunt gunoaie și sticle de gaz. Fetele nu puteau avea nicio șansă dacă se aflau aici.

— Unde naiba e Mick? strig eu, făcându-l pe puștiul ametit de lângă noi să tresară. Pierdem timpul!

Îl sun în timp ce iau o înghițitură din ceaiul amar.

— Unde ești? îl întreb. Nu știu unde se află… În cât timp? Suntem în cafeneaua din capătul aleii. Dacă nu ajungi în cinci minute, am plecat.

Don ridică din sprâncene.

— Trebuie să vorbesc cu posibilul supraviețuitor, îi spun. E singura știre exclusivă pe care o pot avea.

Din pricina stării de surescitare nervoasă, simt că-mi arde stomacul. Aceste prime ore petrecute la fața locului fac sau distrug o știre. Am reușit să ajung prima peste tot. Acum, mă întreb unde este Louise și simt că mă cuprinde paranoia reporterului.

Probabil că stă lângă supraviețuitorul acela și îl ține de mână în timp ce ascultă toată povestea. Precis l-a plătit pe Don ca să mă țină aici.

„Nu-l putem vedea”, mi-a spus Don. „Nu încă. M-am dus acolo de dimineață, de la prima oră, dar

nu mi-au dat voie să intru. Omul meu îmi va da de știre când o să pot intra”.

Am văzut un taxi oprindu-se în fața cafenelei și pe Mick ieșind din el, cu o expresie care vădește că are deja scuzele pregătite. Mă ridic de pe scaun. Căldura tot mai puternică de peste zi mă face să mă clatin.

— Serviciul de securitate de la aeroport, fir-ar să fie. Eu și tipul de la BBC am fost opriți pentru verificare. Cred că Louise ne-a luat-o înainte.

— Ea unde este acum? îl întreb. Și ceilalți?

— La sediul poliției. Se pare că și familiile merg într-acolo. Se spune că va fi o conferință de presă ceva mai târziu. George mă va suna de îndată ce află ceva. I-am spus că-i dăm și noi ceva în schimb.

— În regulă. Vom afla pe surse dacă se va spune ceva interesant acolo. Lesley mi-a zis că vom sta de vorbă la hotel peste câteva ore, așa că avem ceva timp la dispoziție. Trebuie să mergem la spital înainte ca haita să audă ceva despre posibilul supraviețuitor.

— Supraviețuitor? întreabă Mick.

— Îți povestesc în taxi.

Îmi arunc geanta în portbagaj și mă urc pe scaunul din față, lângă șoferul complet nedumerit.

— Urcă, Don. Avem nevoie să ne traduci. Și spune-i să dea mai tare aerul condiționat. Simt că leșin de căldură.

În timp ce mergem, îl pun la curent pe Mick cu cele întâmplate, apoi sun la departamentul de știri pentru a verifica dacă au primit relatarea mea. Aș vrea să vorbesc cu Terry, dar îmi dau seama că am pierdut noțiunea timpului. Londra este cu șase ore în urmă și cei din tura de noapte sunt încă la butoane. Bătrânii și expiranții. Habar n-am peste cine o să dau.

— Salutare, departamentul-reumatici, îl aud mormăind pe Gordon Willis, omul care se ocupa pe vremuri de crime.

— A, tu ești.

— Tocmai am citit articolul tău, Kate. Impresionant, dacă-ți plac astfel de lucruri.

— Termină, Gordon. Este o discuție exclusivă. Oricum, ce cauți la birou? Nu-mi vine să cred că te-au chemat din nou la serviciu. Trebuia să fii deja la pensie și să-ți petreci zilele pe Costa del Crime[11] împreună cu toți ticăloșii aceia despre care ai scris de-a lungul anilor. Ce s-a întâmplat? Te-ai înecat în sangria?

— Am vrut să plec puțin de la hacienda. Și, în plus, m-au rugat frumos. Te-ai întâlnit cu Don?

— E pe bancheta din spate a mașinii cu care ne deplasăm. Îi transmit salutările tale.

— Te rog. Mulțumesc. Unde vă duceți acum?

— La spital. Încercăm să dăm de un posibil supraviețuitor, un băiat plin de arsuri care a venit la pensiune în noaptea când a izbucnit incendiul. Pentru moment, avem exclusivitate. Vorbește cu Terry când se scoală și spune-i că mă întâlnesc cu părinții ceva mai târziu, că identificarea cadavrelor se va face astăzi și că poliția nu spune nimic.

— În regulă. Îi voi spune să te sune. Dar asta abia peste o oră sau două. Doar dacă nu vrei să-l trezesc acum.

— Nu, mai bine nu. Ajungem acum. Vorbim mai târziu.

19.

Marți, 19 august 2014

MAMA

Lesley se uita în jurul ei: încăperea era luminată de tuburi de neon prinse în tavan. Podeaua era acoperită cu gresie de culoare crem, cu irizații negre. Dulapurile înalte erau din oțel inoxidabil.

Mirosul era irespirabil. I-au trebuit mai multe minute până să reușească să se uite la cărucior. Un cearșaf alb acoperea tot corpul, mai puțin degetul mare de la picior, acoperit cu lac de unghii de culoare verde-lămâie.

— Doamnă O'Connor, sunteți pregătită? a întrebat-o cineva aflat lângă ea.

Era Clive.

Dar nu era pregătită. Cum ar putea fi cineva pregătit pentru așa ceva? Malcolm a prins-o de mână. Era rece ca gheața.

— Da, a răspuns ea.

Nu avea ce altceva să spună.

Cearșaful a fost dat la o parte de către unul dintre asistenții de la morgă pentru a scoate la iveală chipul fetei. Mâna lui Malcolm a început să tremure necontrolat în timp ce o strângea pe a ei. Lesley a vrut să se întindă și să atingă chipul fiicei ei, dar asistentul i-a anticipat gestul și a oprit-o.

— Vă rog, nu atingeți cadavrul, i-a spus un polițist cu o figură sobră, care se afla lângă ea.

— Alex, l-a corectat Lesley. „Vă rog, nu o atingeți pe Alex".

— Puteți confirma că aceasta este fiica dumneavoastră, Alexandra O'Connor? a continuat el, ca și cum nici nu ar fi auzit-o pe Lesley.

— A fost, a răspuns ea. Nu mai e, așa-i?

Polițistul părea ușor confuz.

— E fata noastră, a zis Malcolm.

Ea voia să mai stea, dar Malcolm a scos-o în sala de așteptare. Acolo, se aflau Jenny și Mike Shaw, care stăteau jos tăcuți. Lesley nu a trebuit să spună nimic. Fața lui Jenny s-a schimonosit de durere văzându-i, iar Malcolm a luat-o de mână.

— E Alex, Jenny. Vrei să vin cu tine?

Mike Shaw s-a ridicat țeapăn de pe scaun.

— Nu. E în regulă. Ne descurcăm.

Fosta lui soție s-a ridicat și s-a așezat lângă el în timp ce ușa se deschidea și ei erau invitați să intre în camera mortuară.

•

În timp ce aștepta, ascultând strigătele de suferință din cealaltă cameră, Lesley încerca să-și imagineze că nimic din toate astea nu se întâmplase. Că se va trezi peste un minut și se va uita la vechiul ceas deșteptător, auzindu-i pe copii la duș, cum consumau toată apa caldă.

Mike și Jenny au reapărut și ea a revenit în camera în care se afla.

— Mă gândeam că poate e doar un vis urât, a spus ea.

— Nu, iubito, mă tem că nu este, i-a spus încet soțul. Trebuie să încercăm să ne păstrăm mintea limpede acum.

Acum. Acum că știm cu siguranță.

Lesley se uita la Jenny, care pălise din pricina șocului.

— Am vrut s-a ating pe Alex, dar nu m-au lăsat.

— Pentru o secundă, am crezut că nu e ea, a zis Jenny. Fata întinsă pe masă avea un mic tatuaj pe umăr, un boboc de trandafir. Am fost cât pe ce să spun că nu e Rosie, dar ea era. Nu știam că-și făcuse un tatuaj. Am încercat să o sărut, dar mi-au spus că nu am voie, că o pot face mai târziu. Dar nu se va mai putea, așa-i? Nu o voi mai putea săruta. Ultima dată a fost la aeroport înainte de plecare.

— Cum de s-a întâmplat așa ceva? a întrebat Lesley, printre suspine. Trebuie să aflăm ce s-a întâmplat.

— Vom afla, iubito, a spus Malcolm.

Clive a făcut câțiva pași în față.

— Haideți să mergem la poliție!

•

Colonelul de la Divizia de Combatere a Criminalității avea un aer oficial, dar era foarte curtenitor. Lângă el se afla traducătorul angajat, un tânăr îmbrăcat cu un costum strâmt, cu ochelari că ai lui Harry Potter și o tunsoare de puștan.

După ce s-au așezat toți, ofițerul a prezentat faptele așa cum le vedea el.

— Victimele au fost găsite împreună în partea din spate a clădirii, a spus traducătorul după ce a ascultat și și-a luat notițe.

Vorbele lui au sunat dur după tonul melodios al colonelului.

— Dar camera lor se afla la ultimul etaj, a zis Lesley. Așa mi-a scris Alex într-un e-mail. Chiar glumea spunând că are un penthouse la dispoziție.

— Nu în cameră, ci într-un fel de debara.

Traducătorul părea confuz.

— *Debara?* a întrebat Lesley.

Traducătorul l-a întrebat ceva pe colonel și a încuviințat cu slugărnicie, înainte de a se întoarce către cei care-l ascultau.

— Ceva mai mare decât o debara. Era un spațiu de depozitare, o magazie frigorifică, a început tânărul să explice, dar a trebuit să se oprească, deoarece colonelul începuse din nou să vorbească.

Având în vedere debitul verbal al acestuia, traducătorul întâmpina dificultăți în a reține tot ce spune, așa încât a coborât privirea și a început să ia din nou notițe.

— La parter, era o petrecere, a explicat, el, când colonelul a făcut o pauză de respirație.

— A spus mai mult decât atât, l-a atacat Lesley. De ce nu traduci tot ce spune?

— Asta și fac, doamnă, i-a răspuns traducătorul, supărat că i se pune la îndoială profesionalismul. Tocmai voiam să continui…

— Foarte bine.

— La acea petrecere s-au consumat droguri și alcool.

— Fetele noastre nu consumă droguri, a țipat Jenny. De ce afirmă așa ceva?

Aceste cuvinte nu i-au fost redate colonelului.

— Poliția crede că o lumânare s-a răsturnat sau, poate, o țigară nu a fost bine stinsă. Cel mai probabil, a fost un accident.

— Rosie fuma? a întrebat Mike.

— Nu, a murmurat Jenny.

— Focul s-a răspândit cu repeziciune în toate camerele. Fațada clădirii era făcută din lemn. Cele două fete s-au ascuns din calea lui în depozitul frigorific. Au murit din cauza…

Căutându-și cele mai potrivite cuvinte, tânărul și-a pus mâinile în jurul gâtului, ca pentru a mima sufocarea.

— Cred că vrea să spună că din cauza intoxicației cu fum, a intervenit brusc Clive Barnes, pentru a pune capăt acestei pantomime mult prea explicite.

— Și atac de cord, a adăugat traducătorul.

Lui Lesley i s-a părut că Barnes dă ochii peste cap.

— Proprietarul pensiunii va fi plasat sub acuzare pentru nerespectarea normelor de siguranță.

Cu aceste cuvinte, colonelul a închis dosarul, și-a împreunat palmele pentru a saluta în maniera *wai* și a înclinat din cap înainte de a pleca. Malcolm se străduia să răspundă cu același gest, dar Lesley a sărit în picioare pentru a-l împiedica pe colonel să iasă.

— Nu le-a auzit nimeni? Sigur au strigat după ajutor…

Colonelul a rămas pe loc, absolut impasibil.

— Domnul colonel spune că nimeni nu a știut că ele sunt acolo până nu au fost găsite, a zis traducătorul.

— Nimeni nu a auzit și nu a văzut nimic? Nici ceilalți de la petrecere? a întrebat Mike. Unde sunt acești oameni? Ce spun ei despre ce s-a întâmplat? Ei cum au scăpat, în vreme ce fetele noastre au murit?

Colonelul părea incomodat de tirul întrebărilor.

— Nu am găsit niciun martor.

— Vreți să spuneți că fetele noastre se aflau singure în clădire atunci când a izbucnit incendiul?

Unde erau toți ceilalți oaspeți? Nu poți ține o petrecere doar cu doi oameni, nu-i așa?

Colonelul a ridicat cu delicatețe din umeri.

— Nu am găsit niciun martor, a repetat el.

— Am auzit că, la spital, se află un băiat care a suferit arsuri în timpul incendiului, a zis Lesley, amintindu-și discuția cu Kate.

— Nu este relevant în cazul de față.

— Ce înseamnă asta? l-a întrebat Lesley pe traducător.

Colonelul și-a păstrat expresia imobilă în timp ce oferea o explicație amplă.

— Domnul colonel spune că băiatul de la spital nu le-a putut spune nimic. Nici măcar nu sunt siguri că se afla în clădire în timpul incendiului.

Colonelul le-a întins tuturor o mână moale.

— Vom scoate cadavrele în zilele următoare. Vă vom elibera documentația necesară pentru a le putea lua acasă.

•

Ceva mai târziu, Clive Barnes i-a condus din nou la autoturism.

— Clive, nu păreai prea mulțumit înăuntru, i-a spus Lesley. Nu cred că Harry Potter ăsta ne-a tradus tot ce spunea polițistul.

Barnes părea mâhnit.

— Nu vorbesc fluent limba thailandeză, dar mi-am dat seama că a sărit anumite părți.

— Ce anume?

— Că poliția a mai descins la acea pensiune în diverse raiduri legate de droguri. Să spunem că autoritățile știau despre asta. Și mai erau câteva detalii despre cum au fost găsite fetele. Nu au suferit arsuri și nu au fost rănite; probabil că au murit din cauza intoxicației cu fum. Depozitul frigorific era din metal, deci erau ferite de flăcări; în plus, s-au acoperit cu o carpetă pentru a se proteja.

— Dumnezeule mare! a exclamat Lesley, imaginându-și-o pe fiica ei cum se ascundea din

calea flăcărilor.

— De ce vorbesc despre o petrecere dacă nu au găsit martori? a întrebat Jenny.

Barnes a clătinat din cap.

— Poate că ceilalți au dispărut pentru a nu fi luați la întrebări de către polițiști în legătură cu drogurile, a răspuns el, prudent.

— Fetele noastre nu consumă droguri, a repetat Jenny.

— Nu știm întotdeauna ce fac copiii noștri atunci când nu suntem alături de ei, nu-i așa? a spus Barnes, după o scurtă pauză.

— Crezi că din cauza asta nu vrea să vorbească băiatul de la spital? Sigur știe ceva dacă, într-adevăr, s-a aflat acolo. Poliția ar trebui să-l audieze din nou.

Bangkok, ziua a unsprezecea
Miercuri, 6 august 2014

De la: Alex O'Connor
Către: Mags Harding
Subiect: ROSIE E UN COȘMAR!

Bună, Mags,

A fost o zi de coșmar. Mai întâi, R a hotărât că se duce să-și facă un tatuaj! M-a implorat să merg cu ea, ca s-o țin de mână. I-am spus că-i o idee proastă pentru că, după aceea, nu va putea să stea la soare, să înoate sau să facă orice altceva ce i-ar putea provoca o infecție. Dar nu m-a ascultat. Nu prea înțeleg cum de își mai permite și cheltuiala asta, după toate nopțile petrecute prin tot felul de localuri. În plus, i-am spus că mama ei ar omorî-o dacă ar afla. JW i-a spus că o va durea îngrozitor. I-a arătat tatuajul lui, un mic pumnal, pe care i-l făcuse cineva cu un ac și o călimară de cerneală, într-o seară când, din câte se pare, nu avea ce să vadă la televizor. Dar ea tot n-a vrut să asculte. Bineînțeles că a început să țipe imediat cum tipul care-i făcea tatuajul a înțepat-o. Urla întruna: „Mă doare, Alex! Fă ceva!" Era îngrozitor! Făcea atâta tărăboi încât femeia care-i încasase banii s-a apropiat de ea și i-a spus că-i sperie pe ceilalți clienți. Zâmbea de parcă ar fi spus o glumă. Oamenii ăștia zâmbesc tot timpul, și mai cu seamă în cele mai nepotrivite momente. I-a spus că nu-i va da banii înapoi, să stea liniștită și să tacă. Rosie voia să-și facă un gecko uriaș pe umăr, așa cum are Lars, dar am convins-o să-și tatueze ceva mai mic. Până la urmă, a ales un boboc de trandafir. La sfârșit, totul arăta oribil, învinețit și plin de sânge. Scârbos.

Ne-am întors direct la pensiune pentru ca Rosie să se întindă puțin. Am ajutat-o să-și scoată tricoul ca să nu atingă rana. Imediat după aceea, s-a întâmplat ceva foarte ciudat. Știi cum e când ai impresia că cineva te urmărește? Mi s-a părut că văd ceva mișcându-se la îmbinarea dintre draperii. Asta m-a făcut să sar în picioare. I-am atins brațul lui Rosie și ea a scos un țipăt ascuțit, ceea ce ne-a speriat pe amândouă. Rosie mi-a făcut semn să mă duc și să văd ce se întâmplă. Eram foarte speriată. Am deschis încet ușa. Aveam în minte filmul ăla de groază pe care l-am văzut împreună, *Hostel.* Tremuram de-a dreptul. Dar nu era nimeni acolo. Și, totuși, cred că fusese. Sunt sigură.

Rosie, în schimb, era prea ocupată să se îndoape cu analgezice, așa că eu mi-am scos trusa de cusut și am cusut cele două draperii una de cealaltă. Mai multe, în curând.

Ax

Rosie continua să se laude fără încetare cu tatuajul ei, strâmbându-se de durere de fiecare dată când cineva se apropia și o atingea și agasându-i pe toți cu povestea suferinței pe care o îndurase.

— Parcă mă înjunghia, a spus, dar singura persoană din pensiune dispusă să-i mai asculte vaietele era Mama. Ar fi trebuit să mă avertizeze.

Mama i-a zâmbit în timp ce țâțâia dezaprobator uitându-se la rana ei.

— Biata Rosie, a murmurat ea. La mine ceva care te ajută.

A adus niște tampoane de vată din camera din spate, o zonă misterioasă în care se pare că locuia ea.

Nu a dat nicio importanță poveștii lui Rosie despre cineva care le spiona.

— Probabil vânt mișcat perdele, a spus ea. Pensiune sigur. Nimic rău aici.

Și cu asta, basta.

Mă întreb dacă, nu cumva, există și un domn Mama, se gândea Alex, uitându-se la proprietăreasa care se foia de colo-colo, îmbrăcată într-un caftan și încălțată cu pantofi cu tocuri înalte.

Alex a izbucnit într-un râs zgomotos, iar „asistenta” și „pacienta” și-au întors privirile spre ea.

— Potolește-te, Alex! a țipat Rosie. Mă doare tare.

— Ia asta, dragă, i-a spus Mama în timp ce îi punea o pilulă în palmă. Face bine.

20.

Marți, 19 august 2014

REPORTERIȚA

Doctorul a crezut că suntem rude. Nici nu i-am spus că am fi, dar am sărit în grabă din taxi în fața spitalului, cu un aer disperat, iar cei de la pază ne-au condus imediat într-un birou.

Don discuta în thailandeză cu un doctor tânăr, cu un aer sobru. Era un schimb de cuvinte rostite când mai tare, când mai încet, până la un moment dat când doctorul a încuviințat și ne-a zâmbit înțelegător, mie și lui Mick.

— Ce i-ai spus? am întrebat, dar Don mi-a făcut semn să tac și să plecăm.

— Nu are importanță.

— Spune-mi, te rog.

— Că ai venit din Anglia pentru a-l vedea pe supraviețuitorul incendiului. Și el a presupus automat că sunteți rude.

— Și tu l-ai lăsat să creadă asta? Don…?

Don mi-a făcut cu ochiul și mi-a zis:

— Gata, acum. Suntem aici. Etajul al treilea, salonul șase. Doctorul mi-a spus că avem cinci minute la dispoziție.

Am rămas pironită-n loc, în timp ce oamenii treceau în viteză pe lângă mine, până când Mick mi-a dat un ghiont.

— Hai, Kate. Mergem și-l întrebăm dacă vrea să stea de vorbă cu noi. Nu-i nimic rău în asta.

Am încuviințat și ne-am îndreptat către ascensor.

•

Iată-ne ajunși. Ne uităm toți la un pat gol. Nu doar gol. Și așternuturile fuseseră luate, căci se făceau pregătirile pentru un nou pacient. Don se duce înapoi la ușă pentru a verifica dacă suntem în salonul pe care-l căutam. Se întoarce clătinând din cap.

— Da, ăsta e salonul șase. Mă duc să caut o asistentă.

Când se întoarce, îi văd fața descompusă.

— A plecat. Asistenta spune că nu au putut face nimic pentru a-l opri.

În timp ce-l așteptam pe Mick, îmi spun eu, înfuriată.

— Un nume, o adresă?

— Nu. Spune că e confidențial. Voia să știe cine sunt. Cred că se ducea să caute pe cineva care răspunde de caz. Ar trebui să ne cam luăm tălpășița.

— Credeam că știi pe cineva aici.

— Da, am încercat să dau de el, dar e la vizită acum.

Îmi vine să urlu. *Atât de aproape. Dacă am fi ajuns cu două ore mai devreme…*

Mă uit în noptiera de lângă pat, căutând orice ar putea avea un nume, când doctorul cu față sobră intră în salon, însoțit de o femeie.

— Bună ziua, ne spune ea în engleză. Eu am avut grijă de pacient, domnu' Waters.

— E doamna Waters, o corectez eu.

Pare încurcată.

— Scuze, nu are importanță, adaug eu repede. Știți, cumva, unde a plecat pacientul dumneavoastră?

Ea ridică din umeri.

— Nu. Poliția s-ar putea să știe. Au venit să stea de vorbă cu el. De dimineață, ne-a spus că vrea să plece. Că nu are bani să mai rămână.

— Era englez?

— Da, domnu' Waters. Englez.

— Doamna Waters, îi spun din nou, încercând să-mi ascund iritarea.

— Dumneavoastră sunteți doamna Waters? întreabă doctorul.

— Da, da. Ce mai știți despre pacient? Cum îl cheamă?

— Domnu' Waters, spune ea.

— Stați puțin…

Începeam să mă simt ca într-un scheci prost.

— Vreți să spuneți că pe pacient îl cheamă Waters? intervine Don.

— Da. Pacientul este domnu' Waters.

Mă simt ca pe marginea unei prăpăstii.

— Și care-i prenumele lui? mai reușesc să întreb, deși știu deja răspunsul.

Ea scoate o foaie de hârtie și citește:

— Jake.

21.

Marți, 19 august 2014

REPORTERIȚA

— Ce-i cu tine, Kate? mă întrebă Mick, ridicând dintr-odată vocea, îl cunoști?

— E fiul meu, îi răspund și mă așez pe un scaun, lângă patul gol în care s-a aflat Jake.

— La dracu'! spune Mick, trăgându-și și el un scaun.

— Nu pot să cred că e chiar el, zic și îl aud pe Mick mormăind: „Fir-ar a dracu' de treabă!"

Doctorița și Don discută, cu voce scăzută.

— De ce nu mi-a spus nimeni nimic? întreb eu. De ce nu am fost anunțată atunci când a ajuns aici?

— El a vrut ca noi să nu spunem nimănui, îmi răspunde doctorița. Era dreptul lui, doamnă Waters.

— De ce? țip eu, știind că nu voi primi niciun răspuns. De ce nu a vrut ca noi să știm?

Toți se îndreaptă către mine. Don mă ajută să mă ridic și să mă țin pe picioare.

— Hai, trebuie să te ducem la hotel. Ai suferit un șoc. Mick, ia-o de celălalt braț.

Încerc să scap de ei și continui tirul întrebărilor:

— A fost rănit grav? Are arsuri mari?

— Nu prea grav, îmi răspunde doctorul. Rănile nu sunt așa mari. Are niște arsuri pe mâini și câteva mai mici pe obrazul drept și pe nas.

Îmi vorbește despre dimensiunile arsurilor, despre șansele de recuperare. Încerc să reții ce-mi spune, dar mintea îmi zboară în urmă și văd imaginea lui Jake încercând să iasă din clădirea în flăcări. Panica pe care el trebuie s-o fi trăit îmi strânge stomacul. Aș vrea să-l țin în brațe, să știu că e în siguranță acum, dar nu se poate. În schimb, mângâi salteaua pe care a zăcut.

— El știe despre fete? o întreabă Don pe doctoriță.

Îmi reamintesc pentru ce ne aflăm aici.

Ea încuviințează din cap.

— Cei de la poliție l-au întrebat atunci când au venit aici, dar nu credem că a înțeles. Era în stare de șoc când a fost internat aici. Nu a putut vorbi în primele două zile și nu a spus nimic despre ele când a reînceput să vorbească, ceea ce este de înțeles în astfel de împrejurări.

Încuviințez la rândul meu, semn că înțeleg, dar gândurile mi se îndreaptă într-o singură direcție.

— Și sigur îl chema Jake? întreb eu.

Ea ridică bucata de hârtie și mi-o arată. Pe ea erau notate data de naștere și numărul pașaportului. Era băiatul meu.

La rubrica „Aparținător" stătea scris: „Necunoscut".

— Trebuie să-l sun pe Steve, îi spun lui Mick, iar acesta îi face semn lui Don.

— Îți aducem niște apă, îmi răspunde Mick, iar apoi îl aud șușotind cu Don, în timp ce pleacă amândoi.

— Fir-ar să fie, n-aș fi în stare nici să inventez așa ceva, spune Don.

•

Tastez încet numărul, vrând să întârzii cât mai mult momentul.

Ce-i voi spune? Ce puteam să zic? Habar n-am. De ce se afla Jake în pensiunea aceea, ce făcea acolo? Ce a făcut în ultimii doi ani?

Steve îmi răspunde imediat.

— Bună. Dar ce matinală ești! Noroc că m-am trezit. Cât e ora acolo? Cum a fost zborul? Piesa a fost extraordinară. Voi încerca să fac rost de bilete și după ce te întorci.

— Steve, s-a întâmplat ceva, îl întrerup eu brusc. E vorba despre Jake.

— Jake? Ce-i cu el? Ce s-a întâmplat? întreabă cu glas tare, revărsându-se din telefon în încăpere. Ai ajuns deja în Phuket? Ce face? Pot să vorbesc cu el?

— Sunt într-un spital din Bangkok. Jake a fost la locul incendiului. La pensiunea despre care urma să scriu în reportajul meu.

Urmează un moment de tăcere, în care soțul meu încearcă să proceseze ceea ce tocmai a auzit.

— Cum? a țipat el, trezindu-se din buimăceală. Nu înțeleg. Ce are-a face Jake cu incendiul?

— A fost acolo. Nu știu de ce. Poliția a stat de vorbă cu el. Au venit la spital și i-au pus întrebări.

— Spital? Poliție? A fost martor?

— Nu știu.

— Doamne sfinte! E rănit?

— Doctorii spun că nu este în pericol. Spun că are arsuri pe față și pe brațe.

— Nu l-ai văzut?

— Nu, a plecat. A dispărut de la spital.

— *A dispărut?*

— Da, a dispărut. Mă tem pentru el, Steve.

— Nu înțeleg.

— Nici eu. Doctorul spune că a plecat după ce a vorbit cu polițiștii. Nu a vrut să știm că este aici. Le-a cerut celor de la spital să nu ne contacteze.

Izbucnesc atât de tare în plâns încât nu mai pot vorbi.

— Iubito, respiră adânc și încearcă să te liniștești, îmi spune Steve. Trebuie să înțeleg tot ce-mi spui. Trebuie să-ți văd fața, Katie. Sună-mă pe FaceTime, ca să te și văd.

Închei apelul și închid strâns ochii. Trag adânc aer în piept, încercând să-mi împing nodul din gât înapoi în stomac, înainte de apelul video cu Steve. Când îmi răspunde, îi văd expresia de încordare întipărită pe chip.

— Spune-mi încă o dată de la început, îmi zice.

Și asta și fac. În stilul reporterilor de pe vremuri, care își dictau știrile prin telefon. *Paragraf nou. A afirmat, două puncte, citat. Punct.*

Steve îmi vorbește acum cu vocea lui calmă, de medic consultant. Îmi spune că-l vom găsi pe Jake, că arsurile se vor vindeca cu timpul, că-l vom aduce acasă cât mai curând posibil și că totul va fi bine. Îmi spune lucruri pe care am nevoie să le aud.

— Îmi pare rău, Steve, îi spun eu când termin de povestit.

— De ce-ți pare rău? mă întreabă el, deși știe.

— L-am pierdut. Exact așa cum mi-ai spus că se va întâmpla.

Oftează.

— Nu e vina ta. Ascultă! Du-te înapoi la hotel. Trebuie să vorbim cu autoritățile. Avem nevoie de ajutorul lor pentru a-l găsi. Dar îl vom găsi. Sună-mă când ajungi acolo. E în regulă?

— Da.

Dar nimic nu este în regulă. Totul s-a schimbat, aici, în această cameră în care miroase a bandaje și antiseptice. Nu mai sunt aici ca reporter, ci ca mamă.

22.

Marți, 19 august 2014

REPORTERIȚA

Don vorbește la telefon cu cei de la Poliția Turistică[12]. Simt împunsături în urechi ori de câte ori aud numele lui Jake. Mă întreb ce le-o fi spunând. Mick mă așezase pe o banchetă, lângă recepție. Încerc să gândesc ca un reporter. Unde s-ar duce un om rănit și fără prea mulți bani? La o pensiune din apropiere? Sau la ambasadă? Sau s-ar duce să stea la niște prieteni? S-ar putea să aibă nevoie de analgezice. O avea rețetă pentru așa ceva? Trebuie s-o întreb pe doctoriță. Ea ar putea alerta farmaciile. Îmi notez „farmacii” în carnețel. Scrisul îmi este tremurat. Gândurile îmi zboară înapoi la patul gol.

Unde ești? Îmi tot pun această întrebare de la începutul lunii mai 2012, când Jake a plecat la drum cu rucsacul în spinare și cu un munte de sentimente rănite. *N-ar fi trebuit să las să treacă atât de mult timp.*

Trebuie să fac ceva. Orice. Îl sun pe Clive Barnes la numărul de pe cartea lui de vizită. Nu se prea bucură să mă audă.

— Deocamdată, nu avem nimic pentru presă, doamnă Waters. Va trebui să mai așteptați. Pentru moment, sunt puțin ocupat cu părinții fetelor, așa că vă rog…

Îi întrerup formalismul cu care vrea să mă expedieze și decid să fac apel la compasiunea lui. Îi spun despre Jake. Tonul i se schimbă pe loc; acum, redevine persoana aceea gata să ajute o victimă. Își ascunde surprinderea – și poate și acel mic sentiment de triumf în fața faptului că presa Maiestății Sale se află într-o postură incomodă.

— Înțeleg, îmi spune el pe un ton sincer. Îmi dau seama cât sunteți de îngrijorată. Vă rog să-mi dați toate amănuntele: data nașterii, numărul pașaportului, dacă-l știți, o descriere a lui, și voi vedea ce pot face, încercați să nu vă faceți prea multe griji.

Procedura de rutină, îmi spun, dar încerc să nu dau atenție.

— Pot să vă întreb dacă le-ați spus familiilor O'Connor și Shaw? Înțeleg că vorbiți mult cu ei.

— Păi, nu încă. Abia am aflat și eu.

— Le voi spune eu. Nu am vrea să afle din presă, nu-i așa?

Un mic triumf.

— Aș prefera ca lui Lesley să-i spun eu, insist. Pot să-i răspund la întrebări. Îi voi vorbi ca de la mamă la mamă.

— Cum doriți. Ținem legătura. Dați-mi de veste dacă aflați ceva despre Jake.

•

Mick îmi atinge ușor brațul.

— Au venit, îmi șoptește el.

Prin ușile deschise, îi văd pe ziariști ieșind din mai multe taxiuri. Intră toți în holul de la recepție și mă zăresc imediat.

— La dracu', a ajuns aici prima, o aud pe Louise spunând.

Mick încearcă să-i țină departe.

— Hei, ați fost la locul incendiului? Cum a fost la conferința de presă? Poliția a spus ceva?

— Nu prea multe, îi răspunde George. Am aflat că pensiunea era cunoscută pentru consumul de droguri, așa că toți încărcăm filmulețe făcute la fața locului și interviuri cu aceiași excursioniști drogați.

Toți izbucnesc în râs. Încerc să râd și eu, dar se vede că e un râs fals.

— Lăsați asta. Tu ai vorbit cu băiatul care a supraviețuit? mă întreabă Louise.

Ea nu e genul de persoană care să se lase distrasă.

— Nu, îi răspund, și vocea îmi tremură.

Louise îmi aruncă o privire aspră. Toți vin mai aproape.

— Pari supărată, Kate, îmi spune George. Ce s-a întâmplat? A ieșit cu scandal? Te-au dat afară?

— Nu. Nu e vorba de asta.

Respir adânc. Mă gândesc să nu le spun, dar oricum vor afla. Așa că le voi spune.

— Problema e că supraviețuitorul este fiul meu, Jake.

— Zi-mi că glumești. Fiul tău?

Se aude, la unison, un murmur de surpriză.

— Da, pare incredibil. Nu am știut până nu am stat de vorbă cu doctorul.

— Senzațional! spune Louise și o văd mâzgălind ceva în carnețelul ei.

— Știam că e în Thailanda, ți-am spus și ție, George, dar credeam că este în Phuket, salvând țestoasele, le spun eu, încercând să le explic, dar vocea îmi trădează deznădejdea.

— Dumnezeule, cred că a fost un adevărat șoc pentru tine, spune George. El în ce stare e?

— Nu e prea rău, din câte mi-a spus doctorul. Câteva arsuri pe brațe și pe față.

Mă simt ca și cum aș vorbi cu niște prieteni – și majoritatea chiar îmi sunt prieteni dar mulți dintre ei notează ce spun. Ce-i asta, o conferință de presă?

— Câți ani are Jake? mă întreabă unul dintre ei.

— A venit aici în vacanță?

— Cum a scăpat din foc?

— A fost ars în timp ce încerca să le salveze pe cele două fete?

— E un erou, nu-i așa, Kate?

Și, în timp ce mă străduiesc să găsesc răspunsuri la întrebările lor, o aud pe Louise:

— Ne ajuți să stăm de vorbă cu el, nu-i așa?

Dintr-odată, toată lumea tace.

Înghit în sec.

— Nu, nu pot. Jake nu mai e aici.

— Unde este? L-ai ascuns într-un hotel? se răstește Louise.

— Nu, nu l-am ascuns. Nici măcar nu l-am văzut. A plecat de la spital azi-dimineață, înainte ca eu să ajung acolo. Nu știu unde este acum.

— Cum? A dispărut? insistă ea, și toată lumea se apropie, ca să nu piardă niciun cuvințel din ce spun.

— Poliția știe? mă întreabă un reporter de televiziune, aflat în spatele unei camere.

Încuviințez din cap și-i răspund:

— Au stat de vorbă cu el noaptea trecută.

— Deci, este erou sau suspect? întreabă Louise.

— Taci odată, Louise, îi spune George. N-o lua în seamă, Kate.

Mă uit la ei, la figurile lor, pe care le știu atât de bine. Sunt oameni cu care am trăit aceleași frământări, cu care m-am distrat, cu care am băut împreună și în care am avut încredere. Acum, le sunt străină. Acum, eu sunt povestea pe care o au de relatat.

PARTEA A DOUA

ȘTIREA

23.

Marți, 19 august 2014

MAMA

S-a întors către Malcolm, de îndată ce ușa camerei de hotel s-a închis.

— De ce nu m-ai susținut? Ai stat acolo fără să scoți o vorbă.

— Lesley, ce-aș mai fi putut spune? Tu și Jenny ați întrebat tot ce era nevoie. Și poliția știe ce are de făcut.

— De unde știi tu? L-am văzut pe tipul de la ambasadă cum își dădea ochii peste cap în timp ce polițistul vorbea. Vreau să aflu ce i s-a întâmplat fetei mele.

— Fetei *noastre*!

— Da, da, fetei noastre.

— Asta vreau și eu, știi doar, Nu trebuie să lăsăm acest lucru să ne dezbine, iubito. Așa se întâmplă în unele cupluri atunci când lovește o nenorocire. Se ceartă, se învinovățesc unul pe altul. Am citit în ziare despre astfel de situații.

— Noi nu suntem ca Jenny și Mike, a spus Lesley pe un ton sec.

Nu avea de gând să fie rezonabilă în aceste momente. Era atât de furioasă încât simțea că explodează. *Fata* ei. Fata ei zăcea la morgă și nimeni nu-i spunea de ce. De ce a murit Alex? Cine era de vină?

Malcolm s-a întins în pat, așa îmbrăcat cum era, și, istovit, a închis ochii.

— Nu e momentul să dormi, a țipat Lesley, făcându-l să tresară. Trebuie să aflăm cine e vinovat. Ridică-te!

Malcolm s-a întors cu fața în sus. Se uita în tavan în timp ce șiroaie de lacrimi i se prelingeau prin păr.

— Încetează cu apatia asta! i-a strigat Lesley.

Malcolm a ridicat brațele către ea, iar Lesley s-a prăbușit pe pat și s-a ghemuit lângă el.

— Vom afla, a spus el, mângâind-o pe păr și desfăcându-i pumnul încleștat.

— Nu putem rezista fără să ne odihnim, iubito. Ești atât de obosită încât nu mai poți vedea limpede lucrurile. Închide ochii măcar pentru o jumătate de oră.

Lesley a așteptat ca el să adoarmă, apoi s-a ridicat și s-a așezat la masa de scris, cu carnețelul pe care-l găsise pe noptieră.

A scris „Lucruri de făcut”, așa cum obișnuia când era acasă. Dar în loc să noteze „Telefon la bancă, de cumpărat hrană pentru pisici, de făcut curățenie”, a scris: „De aflat cum a izbucnit incendiul, cine mai era în pensiune, dacă fusese o petrecere, unde erau Alex și Rosie, DE CE NU AU IEȘIT AFARĂ”.

Strângea atât de tare pixul ieftin al hotelului, încât acesta s-a făcut țăndări.

A ridicat privirea de pe lista din carnețel și și-a văzut în oglindă ochii afundați în orbite.

— De ce nu ai ieșit, Alex? a zis ea, dar femeia îndurerată care o privea din oglindă nu i-a răspuns.

A sunat telefonul, iar ea a ridicat imediat receptorul, pentru ca Malcolm să nu se trezească.

— Doamnă O’Connor, a auzit vocea caldă a cuiva de la recepție. Este cineva aici care dorește să vă vadă. Rămâneți la telefon, vă rog.

— Lesley? Kate sunt. Sper că nu te-am trezit. Pot urca puțin?

— Sigur. Dar Malcolm doarme.

•

Lesley a deschis ușa și a văzut-o pe Kate. Arăta îngrozitor. Machiajul i se întinsese, ca și când ar fi plâns. *Oare de ce plânge?* s-a gândit ea, dar nu a întrebat cu voce tare. Nu avea puterea să o facă.

— Va trebui să discutăm în baie, i-a șoptit ea și i-a arătat drumul.

S-a așezat pe capacul de toaletă în timp ce Kate s-a sprijinit de cadă.

— Am identificat fetele, a spus Lesley dintr-o suflare. Ele sunt. Am sperat să fie o greșeală, dar nu a fost. Sunt Alex și Rosie.

— Îmi pare tare rău, Lesley.

— Mulțumesc. Acum, trebuie să aflăm ce s-a întâmplat.

Știa că poate părea o manie, dar trebuia să continue înainte să clacheze. *Fii tare,* și-a spus în timp ce-și freca coapsele cu pumnii, ca să nu-și piardă concentrarea.

— Bineînțeles, a zis Kate. Ce spune poliția?

— Că, în acea seară, a fost o petrecere. Cu droguri și băutură. Că, cel mai probabil, a fost un accident. Asta ne-a spus traducătorul care era de față. O lumânare sau ceva de genul ăsta.

— Bineînțeles. Există vreo dovadă că incendiul a pornit de la o lumânare aprinsă?

— Nu știu. Nu ne-au zis. Problema e că, așa după cum ne-a spus poliția, nu există martori. Nu are nicio noimă.

— Bineînțeles, a repetat Kate.

De ce repetă întruna „Bineînțeles”, de parcă nu m-ar crede?

— Dar Clive Barnes spune că a auzit despre băiatul pe care l-ai menționat tu la aeroport, băiatul care a scăpat din incendiu. Vreau să vorbesc cu el și să aflu de ce fata mea nu a scăpat.

În baie, s-a așternut o liniște apăsătoare. *Altă cameră cu gresie,* s-a gândit Lesley în timp ce rupea niște hârtie igienică pentru a-și șterge lacrimile.

Kate părea la fel de răvășită, așa că i-a dat și ei o bucată de hârtie.

— Îmi pare rău, Lesley. Și eu sunt terminată. Când ți-a vorbit Clive despre asta? Știe cine este?

— Nu. De ce? Tu știi? L-ai văzut?

— E fiul meu.

— Cum? Ce tot spui?

Lesley se simțea complet pierdută. I se părea că nu înțelege nimic din ceea ce se întâmplă.

Kate s-a aplecat spre ea pentru a-i povesti, gata să cadă de pe marginea îngustă a căzii. Lesley a ridicat mâna ca s-o sprijine.

— Fii atentă! i-a spus ea, dar Kate i-a împins mâna la o parte.

— Am fost la spital pentru a încerca să stau de vorbă cu el și, când am ajuns în salon, am descoperit că e băiatul meu, Jake. Mi-au spus doctorii. Nici măcar nu știam că este în Bangkok; noi știam că e în Phuket. Cel puțin așa ne-a spus el. A fost un șoc cumplit.

— Băiatul tău?

— Da, Jake.

— A fost acolo în timpul incendiului?

— Da. Îmi dau seama că e greu de înțeles. Și pentru mine a fost greu.

Lesley n-a fost în stare să vorbească preț de câteva momente. Încerca să pună cap la cap lucrurile.

— El ce-a spus că s-a întâmplat? a întrebat ea într-un târziu.

— Se pare că nu a fost în stare să le spună nimic polițiștilor atunci când au venit la el.

— Asta ne-au spus și nouă. Dar va putea să ne spună ce s-a întâmplat, nu-i așa?

— Deocamdată, nu.

— Când putem merge să-l vedem?

Lesley a sărit de la locul ei, mânată de adrenalina care-i inundase trupul, a deschis larg ușa băii și l-a strigat tare pe Malcolm.

— Ce este? a mormăit el. Alex?

— Scoală-te, iubitule, mergem la spital. Mergem acum.

Nimic nu o putea împiedica.

Kate a apucat-o de braț în încercarea de a o reține, dar Lesley s-a scuturat din strânsoarea ei, plină de nerăbdare.

— Hai, Kate. Poți să ne duci acolo.

Dar ceva nu era în regulă. Lesley era singura persoană plină de energie din cameră. Kate era speriată și lipsită de vlagă.

— Stai puțin, Lesley. Adevărul este că nu știu unde se află acum. A plecat de la spital azi-dimineață.

— De ce? A fugit din spital?

Kate nu o putea privi în ochi.

— Spune-mi! A fugit?

— Nu, i-a răspuns Kate, ridicând tonul. I-a spus doctorului că nu are destui bani pentru a-și plăti spitalizarea.

— Nu te-a sunat să-ți spună că e la spital?

Din nou, un moment de liniște.

— Nu. În ultimul timp, nu a mai prea ținut legătura cu noi. A venit în Thailanda ca să se regăsească. Scuze, dar nu cred că vrei să auzi despre problemele mele familiale. Nu are rost să mergem la spital. Sincer îți spun: a dispărut.

— Despre ce vorbiți? a întrebat Malcolm, cu capul încă pe pernă și o voce vlăguită.

— Culcă-te la loc, dragule! i-a spus Lesley.

Rămânea ca ea să se ocupe de toate în continuare.

— Ce vei face pentru a-l găsi? a întrebat ea.

— Tot ce-mi va sta în putință. Dar am nevoie de ajutorul vostru. Vorbim cu tot felul de oameni, Lesley, dar trebuie să ne împărtășim informațiile. Îmi veți da de știre de îndată ce veți afla ceva?

E rândul lui Lesley să păstreze câteva momente de tăcere.

— Și vei publica ce-ți voi spune?

— Nu, nu acum.

Răspunsese prea repede, dar Kate decisese să nu se ascundă.

— Vreau să-mi găsesc copilul, a mai adăugat ea.

— În regulă, Iată cum facem. Vorbim cu Clive ceva mai târziu și vom ține o conferință de presă mâine-dimineață. Trebuie să stăm de vorbă cu presa.

— Vor fi foarte multe întrebări despre droguri, Lesley, înțelegi asta, nu-i așa?

— Ea nu consuma droguri.

— Nu, dar poliția și presa pot spune altceva. Trebuie să fii pregătită.

— Dar tu? Va trebui să fii pregătită pentru întrebări despre fiul tău. Suntem în aceeași barcă.

Bangkok, ziua a treisprezecea
Vineri, 8 august 2014

De la: Alex O'Connor
Pentru: Mags Harding
Subiect: Coșmarul continuă!

Bună, Mags,

Abia aștept să plec în altă parte. Deja am stat cu o săptămână mai mult decât ne propuseserăm, dar R se comportă ca o nemernică și nici nu vrea să vorbească despre asta.

Astăzi, am urcat în cameră și am dat peste ea și Lars. Absolut jenant! Rosie a țipat la mine să ies afară. Pe bune? E și camera mea, totuși! Lars a ieșit trăgându-și cămașa pe el și scuzându-se. Rosie a pretins că nu se întâmpla nimic când am intrat peste ei. Mereu face chestii din astea complet aiurea. Mi-a spus că Lars o duce la un alt club în seara asta. El va face pe DJ-ul. Își spune DJ Rappo. Mai degrabă Crappo! Cred că mi-a și subtilizat niște lucruri. În fine, cineva sigur a făcut-o, căci pe unele nu le mai găsesc, cum ar fi cerceii pe care mi-i cumpărasem pentru balul absolvenților. Rosie și cum mine ne-am și certat din cauza asta. Ea spune că eu îmi las lucrurile pe unde apuc, ceea ce nu e adevărat.

Sunt atât de disperată să plec încât mă gândesc foarte serios să mă descotorosesc de Rosie și să călătoresc singură. Mă tem, însă. Nu mi-ar plăcea să stau singură într-un loc ca ăsta. Tot felul de ciudați se perindă pe aici și ușile nu pot fi încuiate cum trebuie. Poate că e mai bine, totuși, să aștept. Luni, băieții din Olanda pleacă la Myanmar cu autobuzul și ea nu va mai avea cu cine să se joace. Mă gândesc că, poate, lucrurile vor fi altfel dacă vom călători

împreună și vom fi doar noi două. Poate că, atunci, totul va fi în regulă.

Îmi fac de lucru; citesc și studiez oamenii. Vin foarte mulți vizitatori pe aici. Mama îi duce în camera din spate, dar ei nu stau aici. Câteodată, își iau câte o cafea sau o bere la bar. Unii se amețesc. Oricum, am la cine să mă uit. Și mai e un tip din Anglia pe care l-am văzut de vreo câteva ori. Nu vorbește cu noi. Doar stă și fumează iarbă, la fereastra deasupra căreia e o plăcuță pe care scrie: „Fără droguri aici". Băieții cu care împarte dormitorul comun îi spun Tripatu'.

E ceva cu el. E mai mare decât noi și e un tip interesant. Știu că nu sună prea sexy ce spun, dar e un tip interesant, oarecum.

Mă duc să iau micul-dejun… Revin repede…

Partea a doua!

Se dovedește că tipul misterios despre care ți-am scris nu e venit în vacanță. Lucrează aici pentru a-și putea plăti mâncarea și cazarea: curăță dușurile și pregătește micul-dejun. De obicei, termină ce are de făcut până mă întorc de la plimbare, dar astăzi nu am fost – pentru că am vrut neapărat să-ți scriu!

Tocmai am stat de vorbă cu el…

Stăteam la bar. Băieții din Olanda erau în capătul celălalt și vorbeau despre concursul de băut pe care-l avuseseră seara trecută. Tocmai terminaseră de mâncat o omletă uriașă, cu ardei, un gen de salam și un sos de roșii năclăit. Scârbos de-a dreptul!

„Ați terminat?", a întrebat el și le-a luat farfuriile. Degetul mare i s-a umplut de sos de roșii.

Am vorbit despre mâncarea oribilă de aici. Mi-a spus că știe pentru că și el tot asta

mănâncă! Are un zâmbet fermecător.

Și mi-a mai zis că știe un loc mai bun în capul străzii, că acolo sunt mai puțini gândaci de bucătărie și că e mai ieftin decât aici. *Super!* mi-am zis.

Urează-mi noroc.

A x

După aceea, și-a dat seama că nici măcar nu-l întrebase cum îl cheamă. Unul dintre băieții olandezi i-a spus că numele lui este Jake.

24.

Marți, 19 august 2014

REPORTERIȚA

Îl sun pe Terry de la mine din cameră, spunându-i tot ce știu până acum despre Jake și încercând să uit de consternarea pe care mi-a provocat-o toată povestea asta.

— Înseamnă că este un erou? mă întreabă Terry cu glas șovăielnic.

— Posibil, îi răspund, sperând că așa și este.

— Scrie despre tot ce afli și-o să-l pun pe Joe să lucreze cu tine de aici, din redacție. Putem țese o poveste foarte frumoasă dacă adăugăm și amănunte despre membrii familiilor. Ce-ai de gând să faci în continuare?

— Ca să fiu sinceră, nu știu. Don încearcă, discret, să afle informații de la contactele lui de aici, dar e ca și cum ai căuta acul în carul cu fân. Poate fi oriunde.

Pentru prima oară în cariera mea, nu știu de unde să încep. În mod normal, îmi place să alerg după informații, dar, de data asta, e o chestiune personală. Am nevoie disperată de orice detaliu

care m-ar putea ajuta. Și sunt înspăimântată de ce-aș putea afla.

— Bine, Kate, vezi ce faci. Și ține-mă la curent.

Mă întind în pat. *Doar cinci minute înainte de a mă hotărî ce am de făcut,* îmi spun. Închid ochii și încerc să fac ordine prin haosul din mintea mea. Idei, imagini, gânduri, temeri. Îl văd pe Jake sărind de pe acoperișul depozitului. Stătea nemișcat, ținându-se de încheietura mâinii ca și cum nu ar fi fost a lui. Palid, dar liniștit. „Probabil că e ruptă", a zis. Freddie însă începuse să plângă.

„Băiatul meu curajos!", îi repetasem iar și iar lui Jake în timp ce așteptam la secția de urgențe pentru o radiografie. Abia mai târziu am aflat că încercase să-l convingă pe fratele lui mai mic să sară. Dar am trecut peste asta. Își rupsese mâna, totuși. Și mă întreb acum: oare ce altceva am mai trecut cu vederea? Tata îmi spunea că l-am răsfățat prea mult. Ne-am și certat pe tema asta. *Răsfățat,* oribil cuvânt! Pare pueril, dar înseamnă, de fapt, să faci un rău sau să distrugi. Stau acolo și mă gândesc: *Oare asta am făcut? Ne-am răsfățat copilul?*

Totul se învârte cu viteza luminii.

— Liniștește-te! îmi spun cu voce tare. Important este că-i în viață. Rănile nu sunt grave. Poate că a încercat să le salveze pe fete.

Dar o întrebare nu-mi dă pace. *De ce a dispărut?*

Mă ridic și încep să scriu. *Scrie și apoi pune mâna pe telefon,* îmi spun.

Când îl sun din nou pe Terry, acesta îmi spune că povestea se întinde pe două pagini și face furori. E și o coloană întreagă despre un ministru care și-a pierdut și el copilul în străinătate.

— Și despre Jake? îl întreb.

— Trei paragrafe cap de coloană în care se spune că a scăpat doar cu câteva răni. Un tabloid îl prezintă ca pe un erou. Au și o fotografie de-a lui.

— O fotografie?

— Se pare că din ziarul vostru local. Nu știam că a primit un premiu special pentru rezultatele deosebite la bac. Se pare că ai adus pe lume un geniu.

— Da.

Îmi amintesc cum stătea în fața reporterului și a fotografului, prefăcându-se că nici nu-i pasă. „Sunt atât de mândră de tine”, i-am spus sărutându-l pe obraz și ștergând apoi urma de ruj rămasă. Mă uitam cum stă în fața aparatului de fotografiat, băiatul meu isteț și încrezător.

— Acum du-te la culcare. Ai nevoie să te odihnești puțin, mi-a spus Terry, trimițându-mă înapoi în coșmarul meu.

— Da, sigur.

Dar deocamdată nu intenționez să-i urmez sfatul. Trebuie să aflu tot ce se întâmplă. Să înțeleg.

— Joe este la birou? Aș vrea să vorbesc puțin cu el.

— Este. Copilul-minune se uită la *Countdown*[13] împreună cu restul grădiniței. Îi spun să te sune.

•

— Bună Kate, îmi spune Joe, când răspund la telefon. Ce faci? Ai vreo veste despre Jake?

— Nu încă. Dar tu?

Joe îmi povestește despre oamenii cu care a vorbit, dar tot ce zice e ca un zgomot de fundal. „Erau niște fete minunate” pare a fi rezultatul eforturilor sale, ceea ce mă readuce, doar pentru un minut, în rolul de reporter.

— Rămâi în legătură cu toți. Trebuie să știm tot ce află ei.

— Da, Kate.

— Apropo, pariez că ai pierdut la *Conundrum*[14].

— Poftim?

— Terry te-a dat de gol. Și încă ceva, Joe.

— Da, Kate.

— Numai ratații se uită la televizor pe timpul zilei.

— Da, Kate.

25.

Marți, 19 august 2014

REPORTERIȚA

Imediat după ce închei convorbirea, mă duc din nou pe strada Khao San, spunându-mi că trebuie neapărat să înțeleg ce s-a întâmplat acolo. Mă uit cu atenție la oamenii din mulțime, sperând să-mi văd băiatul. Nu-l văd. Ochii îmi obosesc și chipurile încep să devină neclare în timp ce privesc concentrată, în căutarea unui chip familiar. Oamenii se uită și ei la mine. Le arăt fotografia lui Jake pe care o am pe telefon. E o poză în care el zâmbește, uitându-se la cineva aflat lângă el. La mine, probabil. Nu-mi amintesc acum. De doi ani, am poza asta setată ca screensaver pe telefonul meu. Oamenii îmi zâmbesc înțelegători și scutură din cap. Știu că nu se uită cu atenție – nu se concentrează cu adevărat asupra imaginii. Intru într-un centru de fotocopiere și cer să mi se facă niște fluturași cu poza lui Jake. În partea de jos a acestora, rog să fie scris numele lui, numărul meu de telefon și textul: „VĂ ROG, AJUTAȚI-MĂ SĂ-L GĂSESC PE JAKE”. Mă simt ca una dintre femeile din reportajele mele. Ies în stradă, îmi croiesc drum prin mulțime și împart fluturașii. Puștii le iau crezând, probabil, că sunt cupoane pentru sucuri gratuite sau pentru intrarea în vreun club. Îi văd cum se uită la ele, după care le mototolesc și le înghesuie în buzunare sau le aruncă pe jos. De ce le-ar păstra?

Intru într-un bar și mă așez la una dintre mesele din primul rând, cât mai departe de difuzoare, dar chiar și așa, tot simt că muzica îmi zdruncină creierii.

Mă uit la mulțimile care se perindă prin fața mea: fete îmbrăcate în șorturi, cu coapse albe și cercei uriași. Cu siguranță au auzit că aici se pot distra pe cinste și au de gând să profite din plin. Râsetele lor zgomotoase răsună prin bar, la concurență cu muzica bubuitoare.

Prin comparație, băieții par niște puști pricăjiți. Vântură sticle de bere, se înghiontesc, se îndeamnă unii pe alții, le fac cu ochiul fetelor frumoase și se fac că le trag fustele în jos când, de fapt, le ridică.

Fericirea pe pământ, mă gândesc, dar privind în jur, la celelalte mese, văd o altă realitate. Chipuri inexpresive, epuizate, anesteziindu-se cu votcă și Red Bull din pahare de plastic sau cu bere Chang la sticlă. Cupluri obosite stau cu ochii pironiți în telefoane; nu-și găsesc nici măcar un minut pentru a se uita unul la altul. Un băiat singur se uită atent la mesele de masaj din dugheana aflată peste drum. Maseuzele cu corpuri tinere și figuri îmbătrânite stau întinse pe prosoape, ca șopârlele care așteaptă să-și depună ouăle.

Mai târziu, cred că-și zice băiatul în sinea lui. *După încă vreo câteva beri, dacă nu am noroc altfel.*

Totul pare obosit și ieftin. *Ca orașul Blackpool când e vreme bună,* gândesc eu.

— Gin tonic, îi strig băiatului de la bar.

Inițial, pare că nu mă aude, dar apoi îmi aduce băutura și nota de plată. Îi arăt fluturașul cu poza lui Jake, dar el ridică din umeri și îmi arată, în schimb, spatele. Pe stâlpii care susțin copertina sunt mai multe poze fotocopiate, cu rugăminți din partea unor prieteni și părinți. Iau o înghițitură mare din băutura comandată și amăreala ei îmi umple gura și stomacul.

— Singură? aud o întrebare venind din spatele meu.

Mă întorc și o văd pe Louise așezată la distanță de două mese de mine.

— Da, îi răspund și revin la paharul meu.

Nu mă simt în stare să stau de vorbă cu ea, să-i ascult întrebările ipocrite și falsele îngrijorări.

Vine și se așază pe scaunul de lângă mine.

— Îmi imaginez că e un moment dificil pentru tine, îmi spune.

— La dracu', Louise. Nu încerca schemele astea cu mine.

— Încă un gin tonic, îi strigă ea chelnerului. Scuze. Vechile obiceiuri, știi tu… Cum te simți?

— Am avut și zile mai bune. Uite, nu am chef să stau de vorbă. De ce nu te duci să iei masa cu ceilalți?

— Nu mă tentează. Cred că sunt beți morți la barul hotelului. Tu ai mâncat ceva?

Nu am mâncat nimic de când am ajuns aici. Mi se pare că a trecut o eternitate de atunci, iar ginul mi se urcă deja la cap. Dar ea nu așteaptă să-i răspund.

— Mă duc să-mi iau ceva de mâncare. Îți aduc și ție. Trebuie să mănânci ceva. Trebuie să fii puternică.

Are grijă de mine, mă gândesc și aproape îmi vine să zâmbesc. *Mă dădăcește, preia controlul.* Aș vrea să-i spun unde să-și bage mâncarea aia, dar, ce-i drept, e plăcut să te lași în grija cuiva. Să nu fii nevoit să iei nicio decizie. Așa că n-o opresc.

Și înfulec pe nemestecate bucățile de pui lipicioase și dulcege și orezul, ca și cum n-aș fi mâncat de zile întregi. Când termin, Louise își pune bolul pe masă, deși e pe jumătate plin. *Nu poți să descoși pe cineva când ești cu gura plină,* mă gândesc eu, uitându-mă la ea.

— Ai idee unde s-ar fi putut duce Jake? întreabă ea. Cred că e foarte traumatizat de ce i s-a întâmplat.

Nu-i răspund. Aștept să aud ce spune ea, dar și ea tace. Se joacă cu șervețelul, apoi își umezește degetul și încearcă să culeagă niște boabe de orez de pe masă.

— Tu despre ce ai scris? rup eu tăcerea.

— Despre fete, despre mamele lor, despre călătoria vieții. Ca de obicei. Și l-am descris pe Jake ca fiind un erou care nu vrea să iasă în față, care a riscat totul pentru a le salva pe fete și care, la final, a evitat lumina reflectoarelor.

— Am înțeles. Am auzit că ai avut și o poză cu el…

— Mda, agenția locală de știri a găsit-o. Cred că o au toți deja. O poză frumoasă, dar cam veche. Cred că, acum, arată altfel.

— Și eu cred la fel.

Dar nu am nici cea mai vagă idee. Mi-l imaginez cu barbă sau ras în cap.

— Când l-ai văzut ultima dată? mă întreabă Louise cu dezinvoltură, cerându-i chelnerului să mai aducă niște băutură.

— Pentru mine, nu, te rog, spun eu repede. Trebuie să mă întorc la hotel.

Scotocesc în geantă, ca să achit consumația, dar Louise îmi face semn că nu e cazul.

— Plătesc eu. Oricum mi se decontează.

Ia în mână fluturașul pe care-l pusesem lângă portofel.

— E o idee bună, îmi zice. Pot să-l păstrez?

Ceva mai târziu, în camera de hotel, mă uit pe site-urile de știri și văd fluturașul meu într-un articol cu titlul: „O MAMĂ DISPERATĂ ÎN CĂUTAREA FIULUI EI EROU”. E vorba despre mine. Încep să tastez numărul de telefon al lui Louise, dar mă opresc. Tot ce voi spune va fi relatat în presă. E mai bine să nu spun nimic.

26.

Miercuri, 20 august 2014

REPORTERIȚA

Terry se străduiește să spună ceva potrivit. Nu-i reușește niciodată și, de multe ori, mă întreb cum

se descurca atunci când era reporter de teren.

— Kate, ascultă, e o știre extraordinară, dar nu te pot lăsa să lucrezi la ea atât timp cât ești implicată personal. Înțelegi, nu-i așa?

Înțeleg, dar simt că mi se închide o ușă.

— Doar câteva zile, până aflu ce-i cu Jake, încerc eu să ripostez.

Adopt însă pe un ton neutru, ca și cum aș vorbi despre un copil mic, cuprins de un acces de furie.

— Bun, dar dacă lucrurile se complică? mă întreabă el.

— Să se complice? răspund eu, dar amândoi știm ce înseamnă asta.

— Știi cum se întâmplă, îmi spune el pe un ton obosit. Nu e cazul să-ți amintesc.

Și nici nu o face. Poate că deja se întâmplă.

— Ce se spune despre Jake?

— Nu mare lucru, dar e de bine. E prezentat ca supraviețuitorul care deține cheia evenimentelor întâmplate.

— Pare în regulă, spun eu.

— Sper că i-ai zis lui Steve să nu spună nimic.

Nu am făcut-o, dar o voi face. Și lui Freddie.

— Oricum, trebuie să te concentrezi asupra familiei tale, mai adaugă el.

Ultimul cui în coșciug. Atunci când redacția de știri începe să-ți vorbească despre familie, înseamnă că totul s-a terminat.

— Asta vine de la editor? îl întreb.

Nu-mi răspunde imediat, dar știu deja răspunsul. Voi fi lăsată în voia sorții, în caz că eu și fiul meu riscăm să știrbim prețioasa reputație a ziarului lui.

— Simon este foarte îngrijorat de situația în care te afli, Kate, îmi spune într-un târziu Terry. Și el are copii. Crede că trebuie să-ți îndrepți atenția către Jake. Toți gândim la fel.

— Și cine se va ocupa de subiectul ăsta? Don?

— Îl trimit pe Joe acolo.

— Bine, păi oricum abia așteaptă să aibă primul reportaj extern de impact. Când vine?

— E deja pe drum. O să te sune mâine când ajunge. Doamne, cred că acolo e deja mâine. Mergi la culcare, Kate. Și încă ceva: spune-mi dacă pot face ceva pentru tine.

Abia așteaptă să termine conversația și să treacă peste încercarea de a mima empatia față de mine.

— Bine, spun eu.

Mă uit la ora care apare pe ecranul televizorului. E două noaptea. Îmi iau carnețelul și recitesc lista: „Spitale, farmacii, rezervațiile de țestoase”.

Sun acasă. Intră robotul și încep să vorbesc peste propria mea voce, rugându-l pe Steve să răspundă.

— Kate? Îmi pare rău. Am început să selectez apelurile. Toți colegii tăi sună ca să mă întrebe despre Jake. Ai ceva vești?

— Nu, nu încă. Am împărțit fluturași în zona în care se află pensiunea.

— Ar trebui să fiu acolo, cu tine.

— Sunt bine, îl mint eu. Să vedem ce se întâmplă în zilele care urmează. Cred că va apărea când va vedea cât de mediatizat e subiectul. Și atunci o să-l aduc acasă.

— Of, Doamne, sper din tot sufletul. Freddie spune că are multe cereri de prietenie de la reporteri pe Facebook.

— El ce face? O să-l sun și pe el acum.

— E bine. Un pic confuz – ca noi toți, de altfel.

— Înțeleg. Ascultă, știu că nu e nevoie să-ți zic, dar, te rog, nu le spune nimic reporterilor. Nici măcar celor pe care-i cunoști. Mai ales lor.

— Tu de ce crezi că aștept să intre robotul înainte să preiau un apel? Nu-ți face probleme. Ce mai spun cei de la poliție?

— Nimic despre Jake. Doar că străinii trebuie învinuiți pentru incendiu.

— Pari epuizată, Kate. E trecut de miezul nopții acolo. Nu mai ai ce face la ora asta. Încearcă să dormi puțin, ca mâine să ai mintea limpede.

— Da.

— Așa să faci, Kate, te rog.

Îi las lui Freddie un mesaj pe telefon. „Dragule, mama la telefon. Nu am vești, dar sunt sigură că Jake va apărea în curând. Mă duc la culcare acum. Te rog, nu vorbi cu reporterii… Te iubesc”.

27.

Miercuri, 20 august 2014

REPORTERIȚA

Mă trezește Joe, care mă sună din holul hotelului.

— Kate, eu sunt. Tocmai am ajuns aici. Nenorocitul de taximetrist mi-a luat o căruță de bani. Pot să mă pui la curent cu ce se întâmplă?

Energia lui nervoasă țâșnește din telefonul hotelului, silindu-mă să mă ridic brusc în capul oaselor. Simt că-mi vine să-l omor.

— Cobor, îi spun și mă dau jos din pat. Comandă multă cafea.

Îmi ia zece minute să mă spăl pe față, să mă îmbrac și să-mi pieptăn puțin părul. Îmi dau seama că arăt îngrozitor după felul în care mă privește Joe când ajung în fața lui.

Se întoarce cu spatele și apuc să-mi văd imaginea reflectată în suprafața lucioasă din crom a bufetului pentru micul-dejun. Arăt ca o babă de nouăzeci de ani.

— E totul în regulă? mă întreabă în timp ce eu am senzația că o să mă prăbușesc.

— Nu încerca să fii drăguț cu mine, că mă pun pe plâns. Și dacă crezi că acum arăt rău, stai să vezi atunci cum o să fiu.

Joe pare îngrozit de ce aude.

— Nu-ți face probleme, sunt bine. Doar că n-am dormit destul.

— Ți-ai pierdut un cercel, îmi spune el.

— N-are nicio importanță. Să lăsăm deoparte felul în care arăt și să ne ocupăm de subiect. Ai mai văzut pe cineva?

— Doar pe Mick. Arată mai rău decât tine…

— Mulțumesc.

Iau o înghițitură mare din cafeaua fierbinte și-mi frig limba.

— Unde sunt părinții fetelor?

— Probabil sus, în camerele lor, dacă sunt oameni cu mintea la cap. Ne evită. Du-te și ia-ți ceva de mâncare, Joe.

Mai iau o gură de cafea. Mă uit la Joe care se învârte în jurul bufetului și-și umple farfuria cu clătite și șuncă feliată. Mă întreabă prin semne dacă vreau și eu ceva. Clatin din cap. Nu mă pot gândi la mâncare acum. Mă uit la minutarul ceasului din restaurant și încerc să-mi fac un plan pentru ziua de azi. Acum, nu mai sunt reporter.

— Ce faci în dimineața asta? mă întreabă Joe când revine la masă, ca și cum mi-ar ghici gândurile.

Mă grăbesc să-i recit o listă cu numele celor pe care trebuie să-i sune – Don, polițiștii, Clive Barnes și părinții fetelor – în timp ce el se îndoapă cu mâncare, notează ce-i spun și încuviințează din cap.

— Trebuie să te întâlnești cu Lesley și cu Jenny. Le sun eu după ce termini de înfulecat.

— Mmm, arată bine, spune Mick, care s-a ivit în spatele lui Joe. Spre deosebire de dumneavoastră, doamnă Waters.

— Mick, tu te-ai uitat în oglindă în dimineața asta? Cât ai băut azi-noapte?

— Vreo două pahare.

— Cred că vrei să zici „găleți”.

— Gura. Ce ai în farfurie, Joe? Parcă ar fi o grefă de piele.

— Cred că e șuncă de pui. Oricum, are gust de șuncă.

— Mă duc să-mi iau și eu. Mă întorc într-un minut.

Mă întreb ce i-au spus lui Mick cei din redacția de știri, dar mai important e că el va ști ce fac ceilalți ziariști. Și ce gândesc.

— Chiar ai nevoie să mănânci trei ouă prăjite? îl întreb când se întoarce.

— Taci. Poate-mi fac bine. Trebuie să încerc.

— Unde sunt ceilalți?

— În pat. Am vorbit adineauri cu George, de la *Telegraph.* Va fi o conferință de presă aici, la ora zece.

Joe notează în carnețelul lui.

— Ai terminat? îl întreb. Hai să mergem să vorbim cu familiile.

— Așteptați-mă și pe mine! spune Mick.

Își pune un ou între două felii de pâine, apoi își ia geanta cu aparatul de fotografiat.

Ieșim din restaurant și o vedem în hol pe Lesley, care îmi face semn cu mâna.

— Bună, Lesley, ce faci? o întreb eu. Ai reușit să dormi puțin?

— Nu. Dar tu? Ai vești despre fiul tău?

O prind ușor de cot și ne îndreptăm către niște fotolii așezate într-o firidă.

— Lesley, nu mai pot să mă ocupe de reportajul ăsta, până nu-mi pun chestiunile personale în ordine, dar colegul meu, Joe Jackson, a venit aici pentru a prelua cazul.

Ne uităm amândouă la Joe, care își dă seama că vorbim despre el și ridică o mână, în semn de salut, către Lesley.

— Pare un puștan de doișpe ani, spune Lesley, cu un oftat.

— E un reporter bun. Și un băiat de treabă.

— Dacă așa spui… Cineva ne-a bătut la ușă cu noaptea în cap. I-am spus unde să se ducă.

Fără îndoială, afurisita de Louise, patrulând prin hotel.

— Malcolm a rămas în cameră. Sună la compania aeriană. Vrem să luăm fetele acasă cât mai curând posibil, dar sunt multe formalități. Eu nu mă simt în stare.

— Dacă vreți, vă pot ajuta, îi spun eu. Ne întâlnim după conferința de presă?

Lesley încuviințează din cap, ușor derutată de sosirea soțului ei și a familiei Shaw.

— Ce-ați rezolvat? îl întreabă Jenny pe Malcolm.

— Am vorbit cu o doamnă foarte drăguță de la aeroport. Mi-a spus să revin după ora unsprezece.

Îi fac semn lui Joe să se apropie, ca să-l pot prezenta celorlalți. Mick aruncă într-un coș de gunoi ce i-a rămas din micul-dejun și apoi dă mâna cu toată lumea. Lui Jenny, îi strânge mâna o idee mai mult decât ar fi nevoie, iar ea se îmbujorează, dar nu și-o retrage.

— Cum te descurci, Jenny? o întreabă el, prinzând-o ușor de cot.

Biata femeie, are mare nevoie de atenție și de tandrețe, mă gândesc eu. *Nici mie nu mi-ar prinde rău.* Joe vorbește cu Malcolm și Lesley despre Bangkok și traficul infernal de aici, lăsând intenționat deoparte povestea pentru care se află în Thailanda, ca să-i facă pe cei doi să se liniștească în preajma lui.

Bine, băiete, îmi zic. *Te vei descurca de minune.*

Familiile au hotărât să meargă devreme la ambasadă pentru a telefona de acolo acasă.

— Factura mea de mobil e deja uriașă, spune Jenny. Nu-mi mai permit. Și așa nu știu cum o să reușesc să achit toate astea…

Malcolm o apucă de braț și-i spune:

— Lasă că vedem când vom ajunge acasă. Hai, Jenny, ne așteaptă mașina.

28.

Miercuri, 20 august 2014

MAMA

Clive i-a înregistrat la intrare și i-a introdus în ambasadă, trecând pe lângă fumătorii aflați în curte și prin sala unde așteptau cei care-și pierduseră pașapoartele sau care solicitau vize. Oamenii au ridicat capetele, iar Lesley a simțit că toți ochii sunt ațintiți asupra ei. Dar nu aveau de unde să știe cine este ea.

Simplă curiozitate, ar fi spus tatăl meu dacă ar fi fost aici. Și-ar fi dorit să fie. Lesley l-a strâns și mai tare de mână pe Malcolm.

Au intrat într-o încăpere care părea a fi decorul unui film de epocă. Pardoseala din lemn a reședinței ambasadorului era lustruită, iar lumina se revărsa înăuntru prin ferestrele înalte, filtrată de perdele fine.

— E ca dintr-un film, a zis Lesley, dar s-a simțit numaidecât ridicolă.

Se aflau acolo pentru a vorbi de moartea fiicelor lor, nu pentru a vizita interioarele.

— Unde ne putem așeza? s-a grăbit să adauge.

A fost adus ceaiul. S-au așezat la o masă cu o față albă, din încăperea care dădea către grădină. Pe un perete, se afla un portret al reginei, iar, pe fereastră, se vedea o statuie de bronz a reginei Victoria.

Clive vorbea despre aranjamentele privind repatrierea, iar Malcolm răspundea doar cu „înțeleg” și „Bineînțeles”. Cele două femei și Mike tăceau; efortul de a spune ceva li se părea prea mare.

— Mai avem ceva timp până să trebuiască să vă întoarceți la hotel, a spus Clive. Vreți să dați niște telefoane?

— Da, au răspuns Jenny și Lesley într-un glas.

— Vă rugăm, a adăugat Lesley.

•

Lesley a rămas pe scaun și a ascultat-o pe Jenny plângând în timp ce vorbea cu sora ei și se ținea cu

mâna de burtă. Mike era și el acolo, cu ochii mari de uluire.

A urmat Lesley. Jenny s-a așezat pe o canapea aflată într-un colț al încăperii, cu o cutie de șervețele în mână. Mike a ieșit afară să fumeze o țigară. Lesley a sunat acasă, dar nu a auzit decât un zgomot neinteligibil.

— Nu merge, a spus ea, cu o voce obosită.

— Ați pus și codul țării înaintea numărului? a întrebat Clive cu blândețe, luându-i telefonul din mână și formând din nou numărul.

Lesley auzea cum sună telefonul la ei acasă. Și-a închis ochii. Pentru câteva momente, a sperat să nu răspundă nimeni; era prea obosită pentru a putea vorbi.

Apoi a intrat robotul: „Bună ziua, ați sunat la familia O'Connor. Lăsați un mesaj pentru Malcolm, Lesley, Dan sau Alex și vă sunăm noi".

Alex.

Nu putea scoate o vorbă.

— Tu ești? a îngăimat ea într-un târziu.

— Mamă! s-a auzit vocea somnoroasă a lui Dan.

— Da, iubitule.

— Ce faceți, tu și tati?

— Bine. Facem aranjamentele necesare ca s-o aducem acasă, Danny.

Nu putea să spună – și nici nu ar fi spus – „să-i aducem cadavrul acasă".

Băiatul ei începuse să plângă în hohote, la opt mii de kilometri distanță, și ea nu putea face nimic.

— Fii tare, dragule! Ne întoarcem acasă cât putem de repede. Tanti Sheila este cu tine?

— Da, ea și unchiul Rick au venit aseară. Dacă vrei, ți-o dau și pe ea.

A auzit cum telefonul e trecut în altă mână, ca o ștafetă la atletism.

— Les? a spus cumnata ei. Cum vă simțiți? Ce face Malcolm?

— Suntem terminați, Sheila. O aducem acasă. Îți mulțumesc că stai cu Dan. Ce i-ai spus mamei? Ea înțelege ce se întâmplă?

— Nu chiar. Poate e mai bine așa. Nu-ți face griji în legătură cu Dan. Suntem alături de el. Aveți grijă de voi și sunați-ne când puteți.

•

La hotel, pregătirile pentru declarația de presă erau gata. Clive Barnes ceruse scaune pentru reporteri, iar microfoane mari, negre fuseseră puse pe masa la care aveau să se așeze familiile. O tânără pusese cartonașe cu numele lor pe fața de masă albă. Numele lui Lesley era scris greșit: Leslie O'Connor, ca un nume de bărbat.

A vrut să le atragă atenția, dar a renunțat. Ce mai conta? Alex era moartă.

•

Zece minute mai târziu, stând în anticameră, auzea zumzetul în crescendo, venind din sala de conferințe de alături, scârțâitul scaunelor, saluturile celor prezenți. Clive le spusese că vor fi chemați după ce toată lumea va lua loc pe scaune. *Ca invitații principali la un talk-show,* îi venea să spună ea. Ar fi spus-o cu o săptămână în urmă. Doar cu o săptămână.

S-a uitat la Malcolm, apoi la Mike și Jenny.

— Mă gândesc dacă vor pune întrebări sau nu, a zis Lesley.

Și-a dat seama că spusese asta și ceva mai devreme.

— Dumnezeu știe, a răspuns Jenny.

— Nu trebuie să răspundeți la nicio întrebare, i-a spus Clive, pe un ton categoric. Probabil că așa ar fi și cel mai bine.

El îi sfătuise asupra declarației pe care Malcolm urma să o citească. „Să fie scurtă și demnă", spusese el. Clive a citit-o, a încuviințat din cap și a adăugat la sfârșit: „Am dori foarte mult să ne putem plânge fetele departe de ochii publicului și sperăm ca intimitatea să ne fie respectată".

— Merită încercat, a murmurat el.

Când au intrat în sală, s-a auzit un zgomot ca un fâlfâit de aripi, ce a făcut-o pe Lesley să tresară. Obiectivele zecilor de aparate de fotografiat erau îndreptate către ei, și, din cauza emoțiilor, ea s-a împiedicat.

— Hai, draga mea, i-a spus Malcolm.

•

Declarația a decurs bine. Malcolm a reușit să o citească până la sfârșit, dar Lesley a simțit că se sufocă atunci când el a spus că le vor lua pe Alex și pe Rosie acasă. Și-a dus șervețelul mototolit la gură, ca să-și oprească tremurul buzelor. A încercat să se ridice de pe scaun, cu gândul de a pleca, dar, la auzul unei voci care-i rostea numele, a ezitat.

— Doamnă O'Connor, vă mulțumim foarte mult pentru că stați de vorbă cu noi astăzi. Ne dăm seama cât de greu trebuie să vă fie, în situația de față.

A încercat să localizeze persoana care i se adresase, dar nu a reușit să o distingă dintre atâtea fețe care se uitau la ea.

— Vă mulțumim pentru sprijin, le-a spus ea.

O pădure de mâini s-a ridicat drept răspuns.

— Doamnă O'Connor, când ați aflat cu siguranță că fata care a murit în incendiu este Alex? a întrebat-o un bărbat din primul rând.

— Ieri, i-a răspuns ea.

— Știți, cumva, cum a izbucnit focul?

— Nu, a răspuns Jenny, uitându-se în jos la masă.

— Am auzit că, în noaptea aceea, avusese loc o petrecere. Fetele au fost și ele la petrecere?

— Credem că da, a răspuns Lesley.

— Știți cine a mai fost acolo? a întrebat Joe, din spatele sălii.

— Jake Waters? a întrebat o femeie din primul rând.

— Cine? a spus Mike.

— Băiatul lui Kate, i-a șoptit Lesley, apoi a întors privirea către femeia care pusese întrebarea și i-a spus: Nu știm. În noaptea incendiului, a fost dus la spital cu arsuri. E tot ce știm pentru moment.

— Sunteți mulțumiți de modul în care poliția investighează acest caz, a întrebat aceeași femeie, aplecându-se în față pentru a auzi mai bine răspunsul.

— Păi… a început Lesley.

— Poliția îl consideră suspect pe Jake Waters?

— Suspect pentru ce? a izbucnit Malcolm, uitându-se întrebător la ceilalți. Ce vreți să spuneți? Incendiul a fost un accident. Așa spune poliția.

— Am auzit niște lucruri cu adevărat tulburătoare despre acea pensiune. Știați că Mama's Paradise este bine cunoscut poliției? Aici i se spune „Prăvălia cu dulciuri". Aparent, oamenii se duc acolo, pardon, se duceau, ca să cumpere droguri.

Lesley nu-și putea lua ochii de la reporteriță, care continua să vorbească:

— Cu ceva timp înainte, cineva a murit acolo. La sfârșitul anului trecut, un bărbat în vârstă de patruzeci și doi de ani și-a pierdut viața în acel loc, în circumstanțe inexplicabile.

— Nu știam, a zis Mike cu o voce răgușită. Bineînțeles că nu știam.

— Cred că putem pune punct aici, a zis Clive pe un ton calm, în timp ce o ajută pe Lesley să se ridice de pe scaun. Vă mulțumim, doamnelor și domnilor.

Se terminase, dar, odată ajunsă în anticamera sălii de conferințe, Lesley a avut sentimentul că acesta era doar începutul.

29.

Miercuri, 20 august 2014

REPORTERIȚA

Rămasă singură, m-am prăbușit pe un scaun din holul hotelului. Mă simțeam pierdută, dar trebuia să fac ceva.

Hai, Waters, mișcă-te!

Am ieșit, am luat un taxi și i-am cerut șoferului să mă ducă înapoi, pe strada Khao San.

Banda de delimitare roșu cu alb, care închidea ieri aleea către pensiune, a fost între timp ruptă și aruncată în praf. Poliția plecase. Mă îndrept încet către marchiza clădirii. Simt mirosul de funingine arzându-mi gâtlejul, iar ochii îmi lăcrimează în timp ce mă apropii de intrarea carbonizată. Plăcuța cu numele a rezistat, atârnă prinsă într-un singur șurub, dar literele nu se mai văd, lemnul e ars, iar vopseaua, umflată și cojită.

Mă uit cu atenție în jurul meu. Nu văd pe nimeni care să mă oprească.

— E cineva aici? întreb pentru orice eventualitate, apoi intru tiptil în clădire.

Nu știu ce mă aștept să găsesc acolo, dar, într-o anchetă jurnalistică, atunci când ajung într-un punct mort, instinctul îmi spune s-o iau de la început, pentru a vedea ce mi-a scăpat. Și acesta este începutul.

Pășesc cu grijă. Pe măsură ce ochii mi se obișnuiesc cu întunericul, încep să-mi dau seama cât de puternic și de înfiorător a fost incendiul. Un investigator criminalist pe care l-am intervievat odată îmi spunea că focul îți poate arăta de unde a început: fumul în formă de V sau urmele de ardere îndreptate ca o săgeată spre locul unde a izbucnit.

Mă uit și, din ceea ce văd, cele mai mari distrugeri sunt în partea din spate a clădirii. Decid, totuși, să nu merg mai departe. Ruinele etajelor îmi atârnă deasupra capului. Bucăți de lemn și de

tencuială se leagănă amenințător, ca într-un spectacol de circ.

— Ieși afară de aici! țipă cineva. Ești nebună? Vrei să mori?

Ies la lumină și-l văd pe băiatul drogat care era ieri la cafenea.

— Ce te privește? strig la rândul meu. Doar mă uitam.

— E periculos. Ce dracu', ești destul de bătrână cât să fii maică-mea. *Tu* ar trebui să-mi spui *mie* să ies afară.

Indignarea lui mă face să râd. Pentru prima dată în ultimele zile.

— Hai, termină! îi spun. Tu câți ani ai? Paișpe?

— Douăzeci. Ce cauți aici, de fapt? Poliția și-a terminat treaba. Ei spun că a fost un accident. Dar na, ca de obicei.

— Zău așa?

— Dacă e un *farang* ca mine. Și fetele?

— Le-ai cunoscut? Pe fete?

Băiatul se uită de jur-împrejur.

— Ce e? îl întreb.

— Trebuie să fim atenți. Sunt mulți care pun tot felul de întrebări.

— Ascultă, fiul meu a fost și el în mijlocul focului.

— *Fiul?*

— Da. Și a dispărut. Îl caut cu disperare.

Scot din geantă unul dintre fluturași și i-l arăt.

Se uită la el, apoi la mine, cu ochii larg deschiși.

— Jake, zice. Ești mama lui Jake?

•

Zece minute mai târziu, ne aflăm amândoi în camera lui, el pe jos, cu picioarele încrucișate, eu pe marginea patului. Ross nu ar fi vorbit pe stradă; spune că se teme de polițiști și de reporteri. Nu i-am spus că și eu sunt reporter. Nu are pentru ce să știe. Mi-a zis că stă aproape și că mă invită la o ceașcă de ceai, așa că l-am urmat. În ultimul

moment, i-am trimis un mesaj lui Mick și i-am spus unde mă aflu. Ca măsură de precauție.

Ross a deschis ușa și s-a scuzat pentru dezordinea din cameră, apoi s-a uitat la mine, încercând să ghicească dacă am de gând să-l critic. Pentru el, eu sunt mama cuiva. Dar m-am mulțumit să împing la o parte de pe saltea folia de aluminiu, paiele[15] și hainele murdare și m-am așezat.

Se apucă să facă ceai pe un reșou de camping, timp în care eu dau din picior nerăbdătoare. Ridică privirea spre mine, așa că încerc să mă calmez și-i zâmbesc încurajator.

— De când stai aici? Te-ai aranjat bine.

Râde de încercarea mea de a lega o conversație și se întoarce la olița în care apa fierbe. Îmi întinde o cană murdară și mă prefac că iau o înghițitură. Își aprinde un joint.

— Te deranjează? mă întreabă el, ca și cum i-ar păsa.

Bineînțeles că mă deranjează, ce dracu'.

— Nu, doar ești la tine acasă. Faci ce vrei.

Dar putem să stăm de vorbă înainte ca drogul să ți se urce la cap?

— Deci îl cunoști pe Jake, îi spun.

Încuviințează din cap, ținându-și respirația. Într-un târziu, trage aer în piept și-mi spune:

— Lucrează pentru Mama… la bucătărie, la curățenie… chestii d-astea. Zice că nu câștigă cine știe ce, dar îl lasă să stea acolo moca. E de mult timp aici. Era aici deja atunci când am venit eu, în ianuarie 2013.

A fost aici tot timpul. Ne-a mințit pretinzând că este în Phuket, să salveze țestoase. Copilul meu sclipitor să muncească într-o bucătărie de rahat!

— Mă duc acolo din când în când ca să-l văd, îmi spune Ross. Sau vine el aici.

— Sunteți prieteni, deci.

— Da, într-un fel, spune Ross, după ce mai trage un fum. Nu ne spunem prea multe.

Câteodată, fumăm împreună. El știe de unde să ia iarbă bună. E de ajutor, zice el, chicotind.

Îmi încleștez mâinile, ca să nu-l pocnesc.

— De ajutor? îl întreb, deși am înțeles deja despre ce vorbește.

— Puțină iarbă, atâta doar. Nu ia *ya ba*[16] și nu se injectează. Fără chestii nasoale. E un tip ca lumea, Jake.

Un tip ca lumea? Nu-mi vine să cred că vorbim despre băiatul meu… băiatul meu care se droghează.

Nu i-a plăcut niciodată chimia, mă surprind gândind. *Încetează!*

— Știi unde poate fi acum? îl întreb, nerăbdătoare să plec de aici.

— Habar n-am. Umblă pe unde vrea. M-am mirat când am văzut că s-a întors după ce a mierlit-o tipu' ăla.

— Care tip?

— Ăla din Scoția. Un tip la vreo patruzeci de ani. L-au găsit înainte de Crăciun, în camera lui de la Mama. Poliția a spus că s-a sinucis, dar…

— Dar ce?

— Păi, n-a lăsat nici bilet, nimic. Mai mult, când l-au găsit, arăta de parcă se bătuse. Bașca toate chestiile dispărute. Îi luaseră și banii, și pașaportul.

— Vrei să spui că a fost omorât?

— Nu știu ce să zic. Cu o noapte înainte, fusese un chef monstru. Jake îl servise cu multă băutură la bar și el mi-a spus că tipul luase și Special K.

— Special K?

— Ketamină. Mulți iau ketamină aici – te amețește cel mai repede. E numărul unu.

Vreau să pun capăt discuției, nu-mi trebuie să aflu și alte detalii.

Dar nu mă pot abține.

— A venit poliția? Oamenii au fost interogați? Jake a fost și el interogat?

— Nu, zice Ross rânjind. Mama i-a spus să dispară până aranjează ea lucrurile. Și că polițiștii îi acuză întotdeauna pe străini de comiterea crimelor, dacă găsesc o cale s-o facă. Oricum, viza pe care o are el nu-i permitea să lucreze acolo. Mama știe cum merg treburile și cum să-i ia pe polițiști. Dar toată treaba asta l-a zdruncinat pe Jake. A plecat pentru ceva timp. S-a ținut la distanță până s-au liniștit apele. A fost mișcarea cea mai inteligentă pe care putea s-o facă. A stat departe și în timpul revoltelor antiguvernamentale. A fost un haos total aici. Dar, pe urmă, s-a întors din nou la Mama. I-a spus că n-are unde să se ducă și că nu le-a zis alor lui pentru că ei îl avertizaseră că așa va fi. Că o s-o dea în bară.

— N-am spus niciodată așa ceva, zic, dar nu foarte convinsă, și încerc să-mi aduc aminte. Când l-ai văzut ultima oară, Ross?

— Săptămâna trecută. De vreo două ori. Prima dată, am dat nas în nas cu el pe stradă. Mi-a zis că e foarte bine. Că a cunoscut pe cineva, a zis.

Ross mi-a făcut cu ochiul și mi-a zâmbit. Mi-am dat seama că începe să se amețească.

— Foarte bine. Și ți-a spus cine e?

— Nuuu… Dar cred că ea i-a dat papucii. Câteva zile mai târziu, a venit la mine și era într-o stare nasoală. Voia să fumeze. Era foarte devreme. Eram încă în pat, dar el a bătut la ușă până i-am deschis. Arăta groaznic. Avea pantalonii murdari de vomă, sau ceva de genul. I-am împrumutat eu o pereche de la mine. Ai lui sunt încă aici, dar n-am avut timp să-i spăl. Ți-i dau așa dacă vrei.

Caută într-o grămadă de haine, scoate o pereche de pantaloni albaștri și mi-i dă.

— Îmi pare rău, cam put.

Într-adevăr, put, așa că îi iau și-i îndes repede la fundul genții.

— Ascultă, e un tip super de treabă, îmi spune, zâmbind din nou. N-ai grijă, se întoarce el.

Simt că îmi vâjâie capul din cauza tuturor acelor lucruri pe care n-aș fi vrut să le aud. Acum, nu-mi mai doresc decât ca puștiul să tacă.

— I-ai mai spus cuiva ce știi tu despre Jake?

O, *Doamne, oare cine mai știe?*

Ross scutură din cap.

— Ieri-noapte, o reporteriță m-a întrebat despre el, dar i-am spus că habar n-am despre cine vorbește. Nu mi-a plăcut de ea. Prea se băga în mine. Cred că o să te ia și pe tine la întrebări.

— Sunt sigură că vor încerca, dar nici eu nu voi spune nimic. Ross, poți să ții pentru tine tot ce știi despre tipul din Scoția, despre Jake, că fumează iarbă? Pentru binele lui. Presa o să pornească la vânătoare dacă află. Și-l vor găsi.

El încuviințează din cap și face semn că are buzele pecetluite. Salvez numărul meu de telefon în mobilul lui, în caz că află ceva, și-l las singur în vizuina lui mizeră.

30.

Miercuri, 20 august 2014

REPORTERIȚA

Îl găsesc pe George afară din hotel, trăgând dintr-o țigară electronică și împrăștiind în jur cantități industriale de pseudofum. Când mă apropii, îmi miroase a scorțișoară și a măr.

— Bună, Kate, îmi spune. Ăsta-i noul meu viciu… Ai încercat? E dezgustător, dar pot pretinde că e sănătos pentru că miroase a fructe. Asta-i una din porția zilnică de cinci.

George a fost la noi acasă, împreună cu soția și copiii lor. La un grătar, cred. Pe băiatul lor l-a înțepat o viespe și eu l-am frecat cu oțet, așa cum făcea mama cu mine, când eram mică. A fost o

după-amiază agreabilă, ca între prieteni; am lenevit în șezlonguri, am făcut glume despre munca noastră și am băut rosé ținut la rece.

Îmi zâmbește acum, înțelegător.

— Ne-ai lipsit la conferința de presă. Tu, cu întrebările tale criminale. Ce-ai făcut?

— Da, a fost ciudat și pentru mine să nu particip. Cotrobăi ici și colo, vorbesc cu oamenii, dar nu găsesc mare lucru. A fost ceva interesant la conferință?

— Nimic esențial! O declarație și câteva întrebări. Tocmai am trimis relatarea. Părinții arătau ca niște iepuri speriați în lumina farurilor. Bieții de ei! Și-au văzut copilele la morgă, iar Louise i-a întrebat dacă nu știu cumva ceva și despre un alt deces petrecut la pensiune.

Simt că mi se face piele de găină. Sunt cu doar câțiva pași în urma mea.

— Zău? spun.

— Da, un zidar aflat în vacanță aici, despre care poliția crede că s-ar fi sinucis. Familia lui susține că nici nu se pune problema să se fi sinucis – tocmai plătise mii de lire pentru a-și reînnoi abonamentul la meciurile lui Arsenal… Dar poliția nici nu vrea să audă.

— Ați vorbit cu familia respectivă?

— Da, sunt oameni de treabă și e o direcție bună pentru subiectul ăsta. Scriem toți pe tema asta. În plus, pensiunea e un loc bine cunoscut pentru traficul de droguri. Cartier central, așa ni s-a spus.

— Sfinte! spun la rândul meu, cu speranța că par, într-adevăr, surprinsă.

— Nu știai? mă întreabă George.

Clatin din cap. Trebuie să schimb subiectul. Să închei cu totul discuția, dacă se poate.

— Jake a stat mult la pensiune? mă întreabă el, smulgându-mă din tăcerea în care mă adâncisem.

— Nu știu, George, chiar nu știu. E adult și, de altfel, nu a mai vorbit cu noi de când a plecat de acasă.

— Sigur, sigur, spune George, puțin cam repede. Abia așteptăm ca și ai noștri să-și ia zborul din cuib.

Apoi tace, Când își dă seama că a spus ceva nepotrivit.

— Te las să-ți dai telefoanele, îi spun, ca și cum eu aș fi fost pe capul lui până atunci.

*

Revenind în camera mea, mă uit pe știrile care vorbesc despre decesul anterior. Ceea ce nu știu autorii lor este că fiul meu a fost acolo. Și că, la fel ca și acum, și atunci a fugit.

Mă întorc la lista mea și sun la o altă organizație de conservare a faunei sălbatice. Îmi pierd timpul, știu asta. N-a fost niciodată acolo. El a avut o altă viață aici și ne-a obligat și pe noi să le spunem oamenilor minciuna lui.

Cineva bate la ușă. Deschid și o văd pe Louise, cu privirea aia pe care i-o cunosc atât de bine și care pare să spună: „Am dat de un subiect tare”; i-am văzut-o de prea multe ori ca să mă mai înșel.

— Louise, sunt ocupată, îi spun, dar ea nu se lasă impresionată.

— E important să auzi, Kate. Înainte să apară pe internet.

— Să aud ce? o întreb eu, picând în capcană.

Ar trebui să știu mai bine de atât, dar nu mă pot abține.

— Am descoperit pagina de Facebook a lui Jake.

— Zău? îi spun, aproape izbucnind în râs.

Sunt pe teren sigur.

— N-o mai folosește de când a plecat. Îi displăcea total. Ne-a spus…

Și aș continua să vorbesc, dar o văd pe Louise afișând un vag zâmbet superior.

— Nu aceea, cu numele lui real. Alta. Pentru prietenii lui de pe Facebook, el este Jake Sherwood.

— Sherwood? spun, înghițind în sec.

E numele meu de fată.

— De unde știi că e vorba de Jake al meu?

— El este.

— Și cum l-ai găsit?

— IT-istul din redacție l-a reperat. Am vorbit și cu un prieten de-ai lui Jake, un neisprăvit de pe aici pe nume Ross, care a încercat să mă convingă că nici n-a auzit de el. Dar noi ne dăm seama imediat când cineva minte, nu-i așa? L-am tras de limbă vorbind despre altceva, i-am aflat numele și de unde e și, astfel, am ajuns la pagina lui Jake.

— Și Jake postează ceva? Știi unde este?

Louise clatină din cap.

— De când cu incendiul, nu a mai pus nimic. Dar sunt alte chestii acolo.

Mi se strânge stomacul.

— Alte chestii? Ce anume?

— Ar fi mai bine să te uiți singură. Nu sunt lucruri plăcute.

— Spune-mi tu, răbufnesc eu.

— Zice că a trebuit să plece pe nepusă masă din Phuket. Am vorbit cu cei de la un bar pe care-l amintește într-o postare și patronul ne-a spus că Jake a lucrat acolo, dar a plecat acum un an. Le-a spus oamenilor că fusese jefuit și că cei din mafia locală îl amenințau cu moartea pentru că le datora bani. Se pare că intrase în tot felul de încurcături cu niște tipi dubioși…

Nu spune nimic, Nu-i da ocazia să te citeze cu ceva. Încerc să par indiferentă.

— OK. O să mă uit și eu.

— Sunt și poze acolo…

— Sunt convinsă, îi spun și încerc să închid ușa. Îți mulțumesc că mi-ai spus.

Acum cară-te.

Dar ea se întoarce și-mi spune pe un ton imperios:

— Trebuie să te uiți la ele, Kate. Oricum vor fi publicate.

Închid ușa în urma ei și mă reped la laptop.

Când dau de pagina lui, încep să plâng. E acolo. La o petrecere pe plajă, lângă un foc de tabără. Părul dat cu gel, aranjat în două coarne micuțe, țepene, ochii puternic creionați cu negru. La descrierea pozei, citesc: *I'm a twisted firestarter*[17].

31.

Joi, 21 august 2014

REPORTERIȚA

Fotografia apare pe prima pagină a tuturor ziarelor. Bineînțeles că trebuia să apară. Chiar și în *Post.* Semnat de Joe, cu titlul: „ACESTA SĂ FIE MARTORUL DISPĂRUT, DIN INCENDIUL CARE A AVUT LOC ÎN PENSIUNEA DIN BANGKOK?"

Îl sun.

— Ce naiba e asta? țip la telefon.

— Toată lumea are fotografia, Kate. O agenție a distribuit-o și a trebuit să o preiau. N-am vrut să-i dau atenție, dar Terry mi-a tras un perdaf. Mi-a spus să extind știrea. Îmi pare rău, dar poza e incredibilă.

— Da, dar e făcută cu mai mult de un an în urmă, din câte se vede pe Facebook. Și e îmbrăcat la fel ca Keith, liderul trupei Prodigy.

Am știut de cum am văzut-o. Era o glumă pe care o făceam în familie după ce unul dintre profesorii lui Jake spusese despre el, la o ședință cu părinții, că este un copil-minune[18], drept pentru care, ori de câte ori se dădea mare, îl tachinam strigându-l Keith. Lui Jake îi plăcea. El și Freddie dansau prin bucătărie, răcnind versurile melodiei „Firestarter". Un cântec complet idiot.

— Da, exact, îmi spune Joe și începe să fredoneze refrenul cântecului.

— Termină, Joe. Asta nu mă ajută cu nimic.

— Scuză-mă. Dar, uite, am spus că este o poză mai veche, făcută acum un an în Phuket. Dar nu știu sigur dacă nu s-a șters partea asta…

— De ce nu m-ai avertizat?

— Pentru că știam că o să-mi freci ridichea. Sunt într-o situație imposibilă, îți dai seama. Lucrez la știrea asta, nu o trăiesc împreună cu tine. Trebuie să fac ce-mi cere editorul, el este șeful meu.

— Dar chiar și așa…

A *început vânătoarea. Jake nu va mai ieși la iveală acum. Cine, în locul lui, ar face-o?*

— Vrei să-mi spui ceva? Versiunea lui?

Întrezăresc o rază de speranță în glasul lui.

— Lasă-mă în pace. De unde să știu eu care e versiunea lui? Și asta e neoficial. Totul e neoficial. Știi asta, da?

— Da, știu. Dar ceilalți? Lor ce-o să le spui? Unii au fost deja trimiși la Phuket. Din partea noastră, se duce unul dintre băieții lui Don. Mie, Terry mi-a cerut să rămân cu părinții fetelor.

— Of, Doamne! A văzut și Lesley poza?

— Nu știu.

Închid și sun la familia O'Connor. Îmi răspunde Malcolm.

— Kate? Chiar ne întrebam dacă o să ne suni azi. L-ai văzut pe fiul tău în ziare?

— E o făcătură, Malcolm. A fost la o petrecere de Halloween, cu un an în urmă. El s-a deghizat într-un cântăreț, Keith de la Prodigy. „Firestarter" este titlul celui mai mare hit al trupei. A fost o glumă. Nu are nimic de-a face cu ce s-a întâmplat aici. Înțelegi, nu-i așa?

Dar telefonul s-a închis deja.

•

Ceilalți vin să-mi bată la ușă. *Cioc-cioc. Bum-bum.*

Nu au de unde să știe dacă sunt sau nu în cameră, așa că stau pe loc. Dar nu mi-e ușor. Simt

că mă sufoc. E ca și cum camera s-ar micșora și pereții s-ar subția, în timp ce ei continuă să mă strige de dincolo de ușă.

— Kate! Știu că ești în cameră. Deschide!

Cum nu mă clintesc, urmează strategia tratativelor șoptite.

— Kate, George sunt. Te pot ajuta, crede-mă. Trebuie să vorbim.

Știu că, dacă eu aș fi în locul lor, aș proceda la fel, sunând toată noaptea la telefonul din cameră, stând tot timpul la ușă, băgând bilețele pe sub ușă.

Parcă mă aud pe mine de partea cealaltă a ușii. Mă întreb cât vor mai sta acolo. Eu cât aș sta?

Ascult la ce discută ei pe coridor.

— Voi credeți că e în cameră? Nu se aude nimic.

— Cred că e distrusă.

— Sunt sigură că o să scrie pe tema asta, totuși, izbucnește Louise. Nu va lăsa să-i stea în cale așa un mic detaliu, cum că e maică-sa.

Am mâna pe clanța ușii, gata să trântesc ușa de perete și să merg s-o pun la punct pe Louise. Dar mă opresc.

Știe că o auzi, toanto. Vrea să te provoace ca să spui ceva.

Îmi sună telefonul. L-am pus pe silențios, pentru ca reporterii să nu-l audă.

E Joe. Merg în vârful picioarelor până în baie și închid ușor ușa.

— Kate, îmi spune când, în cele din urmă, îi răspund. Ești bine?

— Tu ce crezi? șoptesc eu.

— Vin acolo și le spun că am vești despre tine, că te duci la ambasadă. Să sperăm că asta îi va face s-o ia din loc.

— S-ar putea să meargă. Și pe urmă?

— Mick ți-a rezervat cameră pe numele lui, la un alt hotel. Strânge-ți lucrurile și fii pregătită pentru când pleacă haita.

— Îți mulțumesc, Joe.

Nu pot spune altceva. Emoția mă gâtuie.

— Ne vedem curând. Când se cară reporterii, Mick o să ciocănească de trei ori în ușă.

•

După vreo două minute, îi aud pașii pe coridor. George strigă la el:

— Joe, vino și convinge-o pe Kate să vorbească cu noi. Trebuie să vorbească cu noi.

— Tocmai am vorbit cu ea la telefon. Nu-i aici. S-a dus la ambasadă ca să stea de vorbă cu Clive Barnes.

— La dracu'! țipă Louise. Ești sigur? Nu ne dai țeapă, sper?

Îmi țin respirația. Nu sunt convinsă că Joe e în stare să o păcălească.

— Termină, Louise. Crezi că toată lumea e ca tine.

Bravo, băiete. Cum de m-am îndoit de tine?

— Voi puteți sta mai departe la ușa unei camere goale, dacă asta vreți. Eu mă duc la ambasadă.

Îl aud plecând.

Urmează un moment de liniște. Strâng tare de marginea patului.

— Așteaptă-mă și pe mine, putem să împărțim un taxi, strigă George, pe coridor.

Pleacă toți, bodogănind și înjurând.

*

Cele trei bătăi în ușă mă fac să sar. Întredeschid ușa și-l văd pe Mick.

Mă îmbrățișează scurt.

— Hai. Să mergem să ne jucăm de-a v-ați ascunselea cu jurnaliștii cei răi, îmi spune și ia valiza. Un taxi ne așteaptă la intrarea din spate, în caz că ei s-au oprit afară, în față, și așteaptă.

Ne urcăm în taxi și ne strecurăm pe străzi, până la un mic hotel anonim.

Rezervarea e deja făcută, pe numele domnul și doamna Murray. O iau înainte pe scară.

— În regulă. Acum, trebuie să mă întorc la muncă, să nu intre la bănuieli, îmi spune. Dă-mi un telefon dacă ai nevoie de ceva. Salvez numărul tău

cu numele „Mami”, ca să nu știe nimeni că-i al tău. I-am spus și lui Joe să facă la fel. S-a descurcat bine, nu crezi? Îți seamănă.

— El da, Jake nu, îi spun.

— Nu-l judeca prea aspru, Kate. A fost și el la o petrecere. Cred că toți erau costumați acolo. Doar că el a avut ghinion.

— Nu știu. Nu mai știu nimic despre el. Hai, du-te. Voi fi bine. Și mulțumesc, Mick. Ești extraordinar.

— Fac și eu ce pot. Ai grijă de tine.

•

Nu-l pot suna pe Steve să-i spun că m-am mutat. Și-a început deja vizita de dimineață la pacienți. Mă așez pe pat și încerc să-mi pun gândurile în ordine, dar totul mi se învârte în cap.

De ce a fugit Jake? Doctorii spun că era traumatizat. Asta trebuie să fie. Probabil că nu suportă să-și amintească acea noapte. Probabil că i-e teamă. *Sau rușine?*

O sun pe Lesley pe mobil. Va vedea că-i numărul meu. Mă rog să-mi răspundă. Aștept destul de mult și, când mă pregătesc să închid, ea îmi răspunde, cu respirația întretăiată.

— Kate? Iartă-mă, a trebuit să ies din cameră. Malcolm nu mai vrea să audă de tine.

— Înțeleg. Știrea de azi a fost un șoc îngrozitor pentru voi toți. Mulțumesc că mi-ai răspuns. Știi că fotografia aia a fost făcută cu mult timp în urmă? La o petrecere?

— Da, dar pentru noi a fost într-adevăr un șoc. Ne-a făcut să avem îndoieli. Malcolm mă tot întreabă dacă nu cumva focul a fost pus intenționat. Dar poliția ar ști dacă așa s-a întâmplat, nu?

— Cred că da. Ați mai vorbit cu ei astăzi?

— Malcolm a vorbit. Ei continuă să spună că, după părerea lor, a fost un accident. Nu există dovezi noi.

Simt că mă apucă tremuratul, de ușurare.

E ridicol, adună-te, îmi spun. *Bineînțeles că a fost un accident.*

— Cred că a fost groaznic și pentru tine, îmi spune Lesley. Să-l vezi așa…

Înseamnă că suntem încă în aceeași barcă.

— M-am mutat la un alt hotel, ca să scap de reporteri, îi spun.

— Bine ai venit în lumea noastră. Noi mergem înainte cu formalitățile. Cei de la asigurări rezolvă problema repatrierii fetelor, iar noi facem aranjamentele funerare, pentru acasă. Încercăm să ne ținem în priză, asta-i tot ce putem face.

— Dacă vă pot ajuta cu ceva…

— Deocamdată, nu. Va trebui să vorbesc cu Malcolm. E la capătul puterilor. De obicei, el este cel calm și puternic, dar, acum, presiunea e prea mare. Nu ne dorim decât să mergem acasă.

— E de înțeles. V-au spus cât va dura cu rezolvarea formalităților?

— Câteva zile. Toți sunt atât de atenți cu noi. Ne-a sunat și poliția din Hampshire. Domnul acela amabil, Sparkes. A vrut să știe cum merg lucrurile și să ne prezinte condoleanțe. Dar trebuie să-l vedem pe Dan. E nevoit să facă față singur acestei situații, și se pare că nu ne putem sincroniza ca să vorbim cu el.

— Veți ajunge curând acasă, îi mai spun.

După ce terminăm de discutat, îl sun pe Bob Sparkes. La el, e opt și jumătate dimineața. Trebuie să vorbesc cu un adult.

32.

Joi, 21 august 2014

INSPECTORUL

Se întrebase când va suna.

Primele informații despre implicarea lui Jake în incendiu le adusese Zara ieri, alergând – efectiv, *alergând* – pe coridor. El crezuse că trebuie să fi fost vorba, în cel mai bun caz, de o alertă de terorism și o așteptase în pragul ușii.

— Ce? țipase el, simțind că i se urcă sângele la cap.

— Băiatul lui Kate Waters s-a aflat la locul incendiului din Bangkok, împreună cu fetele. A încercat să le scoată afară.

— Ce?

— Reportera dumneavoastră favorită, domnule. Aproape toată presa vorbește despre băiatul ei, Jake. S-a aflat acolo în noaptea când s-a produs incendiul, raportase Salmond, mai să-i iasă ochii din orbite de atâta surescitare.

Sparkes oftase zgomotos.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Zara, calmează-te. Am crezut că ne-a băgat cineva forțat în carantină și tu încerci să spargi ușile. Și să știi că nu-i reportera mea favorită.

— Îmi pare rău, dar nu mi-a venit să cred când am citit.

Salmond se înroșise până-n vârful urechilor, din cauza goanei și a stingherelii pe care o resimțea.

— Scuze, mă duc să fac ceva mai util.

— Foarte bine.

După plecarea ei, el găsise relatările și le citise cu atenție, aruncând, din când în când, câte o înjurătură-n barbă. Fusese cât pe ce să o sune pe Kate și să-i spună că se bucura că Jake este bine, dar remarca lui Salmond cum că e reportera lui favorită îl împiedicase să o facă. Era, oare, atât de evident? Mai cu seamă că nici nu era favorita lui. O să vorbească cu ea când se va întoarce din Thailanda, împreună cu eroul ei.

•

Dar în dimineața asta, auzind cum sergentul alerga iar pe coridor, i-a fost de ajuns pentru a-și da seama că venea și continuarea.

— Nu mai este erou, i-a spus ea. Este „piromanul dement”, așa titrează presa. Se pare că a dispărut de la fața locului. Stați să vedeți fotografia!

— Mulțumesc pentru noutăți, Zara. Mă voi uita în câteva momente…

A așteptat ca ea să plece și a căutat știrea. A găsit-o repede. Fotografia era pe site-urile tuturor tabloidelor. I se părea ridicol. Nu-și dădea seama de ce arăta Jake așa, dar spera că nu asta era ținuta lui obișnuită. Sparkes a citit articolele și a reținut declarația dată de poliția thailandeză: „Nu avem nimic de comentat”. S-a uitat din nou la fotografie, încercând să distingă în ea ceva din trăsăturile lui Kate, dar nu era nimic care să-i amintească de ochii ei rotunzi sau de gura ei.

Nici băiatul lui nu semăna cu el. Moștenea ceva din trăsăturile familiei lui Eileen, din nefericire. „Ar fi avut un păr mai bogat dacă ar fi moștenit ceva din genele mele”, și-a spus el.

Se întreba ce fac copiii lui acum. Niciunul nu întrebase dacă mama lor fusese trimisă acasă, iar el nu avea inima să le spună. Bănuia că ei știau, dar era mai bine să nu le spună direct. Toate la timpul lor. Avea senzația că se prăbușește, așa că și-a încleștat mâinile de brațele scaunului, în încercarea de a-și regăsi siguranța de sine.

Jake Waters putea fi preocuparea lui pe ziua respectivă, ca să-l distragă de la gândurile negre. Era aproape sigur că-l va suna Kate.

•

L-a sunat, într-adevăr, patruzeci de minute mai târziu.

— Bună, i-a spus el. Ce faci?

— Îngrozitor, Bob. Ai văzut ziarele?

— Da. Sergentul meu a bătut toate recordurile de viteză punându-mă la curent cu ultimele noutăți.

— E o mascaradă totală. Fotografie aia nenorocită a fost făcută cu mai bine de un an în

urmă. Nu are nici în clin, nici în mânecă cu incendiul. Bietul Jake e târât în noroi din cauza unei poze făcute la o petrecere tâmpită, pe plajă.

— Trebuie să-ți mărturisesc că am fost surprins atunci când am văzut-o, pentru că în reportajele de ieri se spunea că ar fi dat dovadă de mare curaj.

Kate a oftat adânc, făcând să se audă un șuierat puternic la celălalt capăt al liniei.

— Chestia aia a venit de la doctori. Au spus că, cel mai probabil, Jake a fost rănit în timp ce încerca să-i ajute pe oameni să iasă din clădire. Și toți au mers pe varianta asta vreo douăzeci și patru de ore. Până au găsit fotografia. Situația clasică: azi erou, mâine bulău.

— În fine, tu știi mai bine decât mine ce fac jurnaliștii când se plictisesc…

Kate nu a zis nimic.

— Ai aflat ceva despre Jake? De ce crezi că a plecat valvârtej de la spital?

— N-am nici cea mai vagă idee. Sunt foarte îngrijorată din cauza lui. Dar sunt și foarte furioasă. De ce dracului nu apare? Ei spun că a fugit, dar e ridicol. E un om în toată firea și a decis să se externeze. Asta nu-i nici pe departe o infracțiune.

— Ai dreptate. E ciudat însă că l-au lăsat să plece – iar apoi nu l-au mai găsit.

Sparkes își cântărea atent cuvintele. Dacă s-ar fi ocupat el de o asemenea investigație, ar fi făcut tot ce-i stătea în putință ca să se asigure că un posibil martor nu dispărea.

— E rănit grav?

— Nu, slavă Domnului! Doar niște mici arsuri pe obraz și pe mâini.

— S-ar putea, deci, să încerce să se trateze undeva. Sau să vină acasă.

Cuvântul acela, *acasă,* i-a reverberat în minte. Acolo ar fi trebuit să fie el – acasă, alături de Eileen.

— Acasă?

— Păi da. Eu, unul, dacă aș fi rănit și traumatizat, m-aș gândi să mă duc acasă.

A urmat iar un moment de tăcere.

— Par o mamă denaturată dacă îți spun că nici măcar nu m-am gândit la asta? a șoptit ea.

Poate, s-a gândit el. *Dar eu oare ce fel de soț sunt că stau de vorbă cu tine în loc să fiu cu soția mea și să am grijă de ea?*

— Ascultă, i-a spus el, foindu-se în scaun. Nimeni nu-i perfect. În plus, tu ești în mijlocul unei furtuni mediatice, Kate.

De data asta, de partea neplăcută a baricadei, s-a gândit el, dar nu a spus-o cu voce tare, ca să nu răsucească și mai mult cuțitul în rană.

— Înțeleg că ți-e greu să gândești limpede în condițiile astea. Jake are bilet de întoarcere?

— I-am cumpărat un bilet anul trecut, de Crăciun. I l-am trimis pe e-mail și ne-a confirmat că l-a primit, dar nu a luat avionul. Un prieten de-ai lui a spus că avea niște probleme în perioada aceea…

— Bun, dar poate că l-a amânat pentru altă dată. Era un bilet flexibil? Cei de la ambasadă s-ar putea interesa la compania de zbor. Poate că poliția a făcut-o deja, dacă vor într-adevăr să-l găsească. Ai vorbit cu cei care investighează cazul?

— Nu, nu încă. Toate informațiile despre Jake vin de la presă, nu de la poliție. Lesley O'Connor mi-a spus că pe polițiști nu-i interesează Jake. Îl consideră lipsit de importanță în acest caz. Nu știu ce le-a spus el, dar ei au zis că nici măcar nu sunt siguri că era la pensiune în acea noapte. Sentimentul meu e că polițiștii se mulțumesc să considere incendiul drept un simplu accident și să spună că fetele au murit ca urmare a intoxicației cu fum. Caz închis!

— Părinții ce spun?

— Păi, și ei cred la fel, dar informațiile apărute în presă i-au tulburat. Și pe bună dreptate. În plus, au apărut și niște informații despre un alt deces

care a avut loc la pensiune cu ceva timp în urmă. Un caz de sinucidere, fără nicio legătură cu ce s-a întâmplat acum, dar care ridică anumite suspiciuni. După cum văd eu lucrurile, cei din presă caută un țap ispășitor și, de când a apărut fotografia, și-au îndreptat atenția către Jake. Așa se întâmplă de obicei. Dacă pari un pic diferit, te judecă, nici nu mai e nevoie de proces.

— Da, așa e. Îți amintești de băiatul ăla din Bristol, sărmanul, care a fost, practic, acuzat de omucidere de către presă doar pentru că avea o freză mai ciudată?

— Nu și de către publicația la care lucrez eu, s-a grăbit Kate să precizeze. Oricum, eu nici măcar nu știu dacă Jake le cunoștea pe fete. Nimeni nu a declarat așa ceva. Iar el nu este aici pentru a se apăra. Nu e corect.

— Aș putea să sun la Interpol să văd dacă au primit vreo alertă pentru Jake, i-a sugerat el. Dacă poliția thailandeză nu-l caută, încearcă să stai departe de presă un timp.

— O, Doamne! Poți face asta?

— Lasă-mă să încerc. Tu folosești numărul tău de mobil acolo, așa-i?

— Da, sigur. Mă suni după ce vorbești cu ei, da? Și, Bob… îți mulțumesc. Îți sunt profund recunoscătoare.

•

După ce au încheiat convorbirea, Sparkes a stat puțin și a chibzuit la cele întâmplate. Sunase la Interpol de îndată ce aflase informațiile.

Nu-i spusese lui Kate despre discuția pe care o avusese cu Hilary Young în biroul coronerului, cu o seară înainte. Era treaba poliției, nu a presei. O sunase pe Hilary atunci când auzise că se decisese repatrierea cadavrelor celor două fete. Coronerul local urma să deschidă o anchetă de îndată ce trupurile neînsuflețite ajungeau în Marea Britanie și se aflau sub jurisdicția lui, iar Sparkes voia să organizeze lucrurile. El și Hilary vorbiseră despre

caz și se întrebaseră dacă familiile se gândiseră să incinereze corpurile înainte de a le aduce acasă.

— E mai ieftin și nu s-ar mai pune problema de o autopsie, spusese Hilary. Ar putea să prefere această variantă. Sper că cei de la ambasadă le-au prezentat toate opțiunile pe care le au la dispoziție.

— Mă voi asigura că ei știu, spusese Sparkes.

Era procedura obișnuită, dar, pe atunci, Sparkes nu știa că Jake Waters dispăruse fără urmă. Situația era cu totul alta acum.

33.

Joi, 21 august 2014

REPORTERIȚA

Încerc să mă fac înțeleasă de către poliția thailandeză. Aud un bipăit în telefonul meu și văd că mă sună Mick. Îi voi telefona după ce termin convorbirea.

— Numele meu este Kate Waters, încep din nou. Vorbiți engleză?

Vocea de la celălalt capăt al firului – a treia deja – îmi spune „Îmi pare rău” și mă lasă în așteptare până să găsească pe cineva care poate să mă înțeleagă.

— Alo? Alo? repet politicos la telefon, după o vreme.

Îmi vine să țip „Răspunde odată!” dar știu că nu ar ajuta cu nimic. Nu e nimeni acolo. Aud doar un zgomot surd. Închid și formez din nou. Știu deja numărul pe dinafară.

— Alo? Numele meu este Kate Waters, repet eu, încercând să nu-mi arăt frustrarea. Vorbiți engleză?

Aud o răsuflare și un mormăit ininteligibil.

— Nu mă puneți în așteptare! strig când îmi dau seama ce se întâmplă, dar prea târziu, căci iar sunt lăsată de izbeliște.

Sun la ambasadă. Bărbatul care îmi răspunde este politicos, dar ferm.

— Nu vă putem da informații despre pasagerii din avioane, doamnă Waters. Sunt sigur că înțelegeți măsurile de securitate care se iau în cazul zborurilor aeriene. Eventual, poate vă ajută poliția.

Îmi mai trebuie încă zece minute de apeluri înainte de a găsi pe cineva care-mi adresează întrebarea magică:

— Cu ce vă pot ajuta?

Mă grăbesc să-i spun povestea cât mai simplu și mai clar cu putință.

— Fiul meu este Jake Waters. A fost rănit în incendiul de la Mama's Paradise Bar and Guesthouse. Acolo unde au murit cele două fete din Anglia.

— Da, spune polițistul.

— Mă înțelegeți?

— Da.

Nu știu dacă mă înțelege sau nu.

— Îl căutați pe fiul meu, Jake Waters?

— Da.

De ce îi pui întrebări cu răspuns la alegere? urlu în gând. *Pune-i întrebări la care să răspundă și altfel, nu doar monosilabic.*

— De ce?

— Avem niște nelămuriri.

Acum e mai bine!

— În legătură cu ce? Am înțeles că ați închis cazul.

— Asta este treaba poliției. Știți unde este fiul dumneavoastră?

— Nu, îmi pare foarte rău, dar chiar nu știu. Și sunt disperată să-l găsesc.

— Da, înțeleg. Vă rog să mă contactați dacă vorbiți cu el.

— Sigur, îi spun, ținând degetele încrucișate la spate, așa cum fac copiii.

Mă întreb dacă, într-adevăr, l-aș contacta.

— Ați verificat dacă fiul meu a părăsit Thailanda?

Polițistul face o pauză, după care mă întreabă:

— Are bilet de avion?

— S-ar putea. Nu sunt sigură…

— Înțeleg. La ce companie? Vrem să verificăm.

Îi dau informațiile pe care le-am găsit în e-mailul trimis mai demult lui Jake, citit cât mai clar numărul biletului.

— Vă mulțumesc, doamnă Waters.

•

Bob mă sună ca să-mi spună că Jake a fost pus pe lista Interpolului.

— E o notificare galbenă – adică, persoană dispărută. Fetele au fost pe aceeași listă până când au fost identificate. Asta este o veste bună. O notificare roșie – mandat internațional de arestare – ar fi însemnat că este căutat pentru crimă.

— Îți mulțumesc, Bob, dar sunt sigură că presa nu va fi interesată de codurile de culoare. Ar scrie doar că este dat în urmărire prin Interpol. Cred că o să țin asta pentru mine.

Îl sun apoi pe Mick, care îmi dă vești proaste.

— E din ce în ce mai rău, Kate, îmi spune el. Joe tocmai a stat de vorbă cu una dintre fostele iubite din facultate ale lui Jake. Se pare că a fost exmatriculat.

— Exmatriculat? El ne-a spus că a renunțat pentru că nu-l mai interesa.

— Nu-i chiar așa. A copiat și a fost prins.

Simt că înnebunesc. Tot adevărul pe care credeam că-l cunosc pare că-mi scapă acum printre degete.

— Dă-mi-l pe Joe, țip la Mick.

— Bună, Kate, îmi spune Joe pe un ton agitat și-mi imaginez ce față a făcut Mick atunci când i-a dat telefonul.

— Ce-i tâmpenia aia pe care o scrii, cum că Jake a fost exmatriculat de la facultate?

— Deci tu nu știai?

— Bineînțeles că nu știam. Ce întrebare mai e și asta?

— Uite cum a fost. S-a primit un telefon. Una din fostele iubite ale lui Jake a văzut povestea cu piromanul în ziare și a telefonat să întrebe dacă ne interesează o informație. Terry mi-a zis să vorbesc cu ea.

— Cine e? Vrea bani? Pun pariu că asta vrea. Hai, continuă. Vreau să știu absolut tot ce-ați vorbit.

Joe ezita.

— Cee?

— Mi-a spus că Jake se droga. E mai bine să știi asta din start.

Închid ochii și mă aștept la ce e mai rău.

— Pe scurt, a fost obligat să plece pentru că a copiat referate de pe internet. Fosta lui iubită spune că e un tip inteligent și ar fi putut să le scrie și singur, dar era prea ocupat cu distracțiile.

Îmi amintesc dimineața în care l-am condus la trenul de Durham. Ne ceruse să nu-l ducem cu mașina – „E departe; cu trenul e mult mai bine” – și se simțea jenat că veniserăm totuși la gară, fluturând din mâini și făcând mult tărăboi, dar nouă nu ne păsa. Era ca un ritual de trecere – îl călăuzeam pe fiul nostru cel mare, care pleca să se maturizeze. Semăna cu Stephen Hawking când era tânăr, cu ochelarii de tocilar – puțin cam prețios, ce-i drept –, dar pe buze îi flutura un zâmbet fermecător.

Ce se întâmplase cu băiatul acela? Cel pe care credeam că-l cunosc. Poate că ceva se schimbase pentru Jake atunci când ajunsese la universitate. El nu fusese niciodată nevoit să se străduiască prea mult pentru a reuși. Fusese întotdeauna primul la școală. Și, atunci când considera că ceva n-o să-i iasă, o lăsa baltă și își urmărea alte interese; așa cum se întâmplase atunci când ne rugase să-l lăsăm să ia lecții de saxofon și, după trei luni, când dăduse de greu, renunțase. Se obișnuise să-i

meargă ușor în viață, dar probabil că la universitate lucrurile s-au mai schimbat. Atunci când ne telefona, ne spunea că totul este bine, dar poate că au existat anumite indicii cărora ar fi trebuit să le acord atenție. Întotdeauna m-am priceput de minune să citesc oamenii atunci când luam interviuri, întrezărind adevărul în bâlbele scăpate printre minciunile poleite. Dar nu și de această dată. Presupun că voiam să aud doar veștile bune. Veștile bune nu-ți consumă energia pozitivă, nu-i așa? În plus, am fost prea ocupată să prezint știrile negative despre alții.

Încerc să-mi amintesc convorbirile telefonice, indiciile care mi-au scăpat la vremea respectivă. Ne-a spus că toți din anul lui fuseseră cei mai buni din liceele lor și unii dintre ei erau mai deștepți decât el. Steve și cu mine l-am tachinat pe subiectul ăsta. Bietul Jake! Trebuie să fi fost șocat că acum era nevoit să facă eforturi ca să se descurce. Trebuie să fi încercat inițial. Ne povestea despre serile petrecute în bibliotecă – „Nici nu m-ai recunoaște, mamă, am devenit un mare tocilar” –, despre cum citise toate cărțile din bibliografie și se lăuda cu notele mari primite pentru un eseu pe care-l scrisese.

Poate că toate eforturile acelea l-au făcut să-și piardă, după un timp, ambiția și puterea de concentrare. Poate s-a gândit că, dacă va fi tot timpul atât de greu, nu merita să se mai străduiască.

Joe încă vorbește, dându-mi detalii despre căderea în dizgrație a băiatului meu. Las deoparte amintirile și îl ascult.

— Fata mi-a spus că Jake începuse să se îmbete în fiecare seară și să consume cocaină. Prietenii lui făceau la fel. Se prostea la cursuri și se credea genial când, de fapt, spunea numai prostii.

— Ce idioată! murmur eu.

— Jake i-a spus fetei că îndrumătorul lui l-a avertizat cu blândețe la începutul celui de-al doilea

an. I-a spus că trebuie să acorde mai mult timp lucrărilor sale, că drogurile nu-l fac mai inteligent, ci-i vor provoca suferințe colosale și că e în pericol să clacheze. Dar Jake a negat și a continuat să meargă pe același drum. Prietenii lui erau foarte îngrijorați în privința lui.

— Atât de îngrijorați încât sunt gata să vândă informații despre el. Frumos, n-am ce zice!

De ce nu ne-a spus? În al doilea an de facultate, nu ne-a mai telefonat așa de des. Dar de ce ar fi făcut-o? Nu avea nevoie ca mama lui să-l controleze. Sau poate avea… Eu îi telefonam oare? Nu, doar îi scriam mesaje. Nu i-am arătat cu adevărat că-mi pasă de el. În vara aceea, a rămas la Durham. Spunea că lucrează.

— Din câte se pare, a început prin a prelua pasaje din texte scrise de alții și postate pe internet, fără a indica sursa, continuă Joe. Apoi, eseuri întregi. L-au prins. A avut loc o cercetare disciplinară oficială și i s-a cerut să plece.

— Dumnezeule!

E tot ce pot spune.

— O să publicăm asta, Kate, îmi spune Joe pe un ton calm. Îmi pare rău.

— Pe bune? Ce știre e asta? Nu are nimic de-a face cu incendiul. Presupun că Jake a părăsit-o pe fata asta și de-aia a sunat, ca să se răzbune.

O ultimă încercare jalnică de a opri publicarea știrii. Se pare însă că l-am instruit bine pe Joe.

— Nu. Mi-a spus că ea l-a părăsit pe el, din cauza drogurilor, care l-au schimbat complet. Am verificat povestea. Se potrivește. Universitatea a eliberat o declarație care confirmă faptul că Jake a fost exmatriculat.

— Bravo ție! îi spun și mă urăsc pentru că par atât de înverșunată.

Cu două zile înainte, îl încurajam, dar acum nu mai pot s-o fac. Am fost în situația lui de o mie de ori, luptând să scot la lumină adevărul. Am fost învățați că adevărul este singurul lucru care

contează. Primul editor de știri cu care am lucrat spunea: „Nu contează cât de frumos scrii o poveste. Dacă nu este conformă realității, nu are nicio valoare”.

Toată lumea vrea să cunoască adevărul. Cu excepția celor care nu vor. A celor care au de pierdut de pe urma lui. Acum știu asta pe pielea mea.

— Trebuie să-i spun lui Steve, zic și închei convorbirea cu Joe.

•

Bietul meu soț ascultă tăcut în timp ce-i povestesc.

— Of, Katie, îmi spune. Ce s-a întâmplat cu el?

— Nu știu. Poate s-a înhăitat cu cine nu trebuia.

Tresar când mă aud rostind această scuză puerilă pe care o folosesc părinții copiilor aflați în diverse încurcături.

— Te rog, vino acasă, iubito. Freddie și cu mine avem nevoie de tine aici. Nici măcar nu știm dacă Jake mai este în Thailanda…

Sunt disperată și furioasă pe el, pentru că îmi cere să plec acum, știind că Jake *poate* fi aici, dar nu reușesc să invoc niciun motiv pentru care ar trebui să mai stau.

— Bine, îi spun fără tragere de inimă.

Îl las să creadă că sunt de acord doar de dragul lui, dar, în realitate, sunt mult prea obosită, mult prea distrusă ca să mai pot face altceva.

Sun la agenția de turism și-i rog să-mi schimbe biletul de avion pentru un alt zbor. În alte condiții, abia aș fi așteptat să plec acasă după ce mi-am terminat treaba. Doar că, de data asta, nu am terminat-o.

După ce îmi fac bagajul, pornesc televizorul pentru a alunga liniștea ce mă înconjoară, dar filmul de acțiune care se difuzează este la fel de interesant pentru mine ca și tapetul de pe pereți. Încerc să mă pun în locul lui Jake. Încerc să-mi imaginez sentimentele de rușine și de depresie pe

care le-a încercat atunci când a fost dat afară de la facultate. Poate că plecarea în Thailanda i s-a părut a fi cea mai bună opțiune. Să întrerupă studiile pentru un an, ca să-și revină. Avea nevoie doar de puțină odihnă și recreere. Să călătorească și să întâlnească oameni noi, ca să capete o altă perspectivă asupra propriei vieți?

Se pare însă că Jake se afundase și mai mult. S-a rupt de familie. Ne trimitea, din când în când, câte un mesaj, ne suna și mai rar. Ross, prietenul lui de aici, din Bangkok, spunea că Jake simțea că nu se poate întoarce acasă. Că nu le putea spune părinților că avea probleme.

Nu putea să ne mărturisească ce a ajuns: un ratat!

34.

Vineri, 22 august 2014

MAMA

Malcolm se aruncase cu totul în tumultul aranjamentelor legate de repatriere, până într-acolo încât părea ca o face cu entuziasm. Ea își dădea seama că o făcea pentru că nu voia să se gândească la viitorul lor fără Alex și nu voia să se oprească din activitate. Îl asculta vorbind la telefon despre autorizații și tot felul de documente. Va trebui să-l întrebe despre asta mai târziu. El își nota totul într-un carnețel special. Lesley a observat că scrisul lui, de care el fusese întotdeauna mândru, era acum mai mic și mai urât.

Se încrunta de parcă trebuia să silabisească. Era aproape ca și cum ar fi fost în biroul lui de la consiliu. Părea un om preocupat de problemele de serviciu, nu un tată îndurerat. Până când ea i-a surprins privirea, iar el s-a posomorât brusc.

— Scuze, a murmurat el, ridicând cinci degete ca să-i arate cât mai dura.

— Mă duc să aduc niște cafea, i-a răspuns ea.

Lesley s-a oprit să asculte la ușă înainte de a o deschide. Se obișnuise cu ritualul: să zâmbești și să nu spui nimic. Reporterii făcuseră o listă de ordine, astfel încât doar doi dintre ei mai puteau sta la ușa lor, după ce conducerea hotelului îi amenințase că-i dă afară pentru că blochează coridorul.

— Îmi pare tare rău, doamnă O'Connor, îi spusese directorul zâmbind.

Lui Lesley îi luase ceva timp până să se obișnuiască cu aceste zâmbete permanente. La început, a crezut că-și bat joc de ea atunci când s-a plâns de repetatele ciocănituri la ușa în plină noapte.

— De ce râdeți? o întrebase pe fata de la recepție. E foarte deranjant.

Fata continua să zâmbească, așa că Lesley n-a mai insistat. Clive i-a spus mai târziu că este un obicei local care-i contrariază pe mulți vestici.

— Își însoțea cu un zâmbet scuzele și stinghereala văzând cât sunteți de supărată, i-a explicat el.

— De unde ar fi trebuit să știu asta? l-a întrebat ea pe Malcolm. Ce obicei idiot! Crezi că ar trebui să mă duc și să mă scuz?

— Stai liniștită, iubito.

Se obișnuise să audă cum sosea următorul schimb al reporterilor și cum se așezau pe fotoliile pe care le așezaseră lângă ușa lor. Parcă ar fi fost în sala de așteptare la dentist.

Se întreba cine este acum afară. Joe de la *Post?* Spera să fie el. Se ridica în picioare ori de câte ori ea ieșea din cameră. Maniere elegante. Îi amintea puțin de Dan. Sau George de la *Telegraph.* Un tip serios și respectuos. Nu ca alții. Ca acea Louise Butler, de exemplu, care stătea întotdeauna prea

aproape de ea, prefăcându-se că-i pasă de tragedia lor. Dar cu gura ei mare, n-o păcălea pe Lesley.

Pe coridor, era liniște. Când a deschis ușa, a văzut că nu era nimeni. Aproape că se simțea decepționată. *Fii calmă, Lesley,* și-a spus ea. *Ideea e să eviți presa.*

Se uita, totuși, încoace și încolo pe coridor, sperând să-i vadă. Adevărul era că reporterii și fotografii deveniseră într-un fel vecinii lor, niște fețe familiare într-o țară străină. O întrebau cum se simte, cum face față situației și vorbeau despre Alex. Iar Lesley știa câte ceva despre ei. Despre necazurile lui Kate, bineînțeles, dar și că Mick se însura – „E scandalos cât costă o bucățică de somon și puțină salată", îl auzise spunând de dincolo de ușă –, că Joe face economii pentru a-și cumpăra un apartament și că George se deranjase la stomac. Era gata-gata să-i ducă niște Imodium, dar Malcolm i-a spus că exagerează.

Ea l-a întrebat, totuși, cum se simte atunci când l-a revăzut.

Când a intrat în restaurant, le-a făcut semn cu mâna celor doi fotografi care luau micul-dejun.

•

Întoarsă în cameră cu cele două cești din care cafeaua se scursese în farfurii, l-a văzut pe Malcolm scriind din nou în carnețelul lui.

— Ai grijă să nu se verse pe notițele tale, i-a strigat ea din baie în timp ce rupea niște bucăți de hârtie igienică pentru a șterge farfuriile și ceștile.

— Antreprenorul de pompe funebre rezolvă problemele legate de certificatul de deces, certificatul de îmbălsămare și autorizația pentru repatrierea rămășițelor pământești în Marea Britanie, i-a spus Malcolm. Clive spune că ne putem lua biletele de întoarcere.

Lesley s-a așezat cu toată greutatea pe colacul toaletei. Cuvintele acelea, *repatrierea rămășițelor,* au lovit-o ca un pumn în stomac.

Hotărâseră să ia corpurile intacte pentru că nu puteau accepta gândul ca fetele să fie incinerate fără o slujbă funerară.

— Te simți bine?

— Da, îmi trag sufletul. Jenny și Mike știu?

— Nu. Mă duc să le spun. Cine-i la ușă azi?

— Nimeni. Mi se pare ciudat. Mă întreb ce fac. Lasă că mă duc eu.

•

Jenny Shaw nu era îmbrăcată. Când a lăsat-o pe Lesley să intre în camera ei cufundată în întuneric, i-a spus că nu se simte în stare să facă efortul de a-și scoate pijamaua, de a alege hainele și de a le îmbrăca; voia doar să doarmă și să nu se mai trezească niciodată.

Lesley ar fi vrut să o scuture puțin, dar a preferat să acționeze direct.

— Voi trage draperiile, Jenny. Lucrurile arată mai bine la lumina zilei.

— Chiar și la lumina zilei, Rosie e tot moartă, i-a spus Jenny.

Lesley s-a întors repede spre ea.

— Știu, Jenny. Sigur că știu, dar trebuie să mergem înainte. Nu putem să ne prăbușim. Avem atâtea de făcut.

I-a vorbit despre aspectele de care Malcolm nu se ocupase încă.

— Trebuie să cumpărăm haine pentru fete și să le dăm antreprenorului de pompe funebre.

— Haine? a întrebat Jenny, ca și cum n-ar fi înțeles cuvântul.

Lesley s-a așezat lângă ea pe patul nefăcut. Durerea lui Jenny se prelingea pe pereții încăperii. Se vedea în cearșafurile mototolite, în sticluțele din minibar golite și aruncate peste tot, în mâncarea lăsată neatinsă pe noptieră. Timpul se oprise în loc în acea cameră.

S-a întors către Jenny și a luat-o pe după umeri.

— Nu crezi că toți murim în adâncul sufletului? Nu ești singură în situația asta. Mike e și el distrus.

Jenny s-a cuprins cu brațele și a spus:

— Mike se întoarce acasă. Așa de distrus e. Imogen are nevoie de el, așa că mă lasă aici să mă ocup de toate singură. Egoist nenorocit!

Lesley a încercat să nu reacționeze – știa că asta n-ar face decât s-o ambaleze și mai tare pe Jenny –, dar este furioasă pe Mike. Chiar nu putea să mai aștepte câteva zile? Îl va ruga pe Malcolm să vorbească cu el și să încerce să-l convingă să-și amâne plecarea.

— Ascultă-mă, Jenny, i-a spus ea pe un ton blând. Nu putem schimba ce s-a întâmplat, dar ce putem este să ne ducem fiicele înapoi acasă așa cum se cuvine. Malcolm își face treaba lui, noi trebuie să ne-o facem pe a noastră. Hai, îmbracă-te și să mergem la mallul de lângă ambasadă.

•

Cele două femei căutau, cu un aer absent, prin șirurile de haine nepotrivite din magazin, când Jenny a pus o întrebare care avea să schimbe totul:

— Ce aveau pe ele când au fost găsite?

Și s-au oprit amândouă, lăsând portmantourile din mâini.

— Nu știu, Jenny. Polițistul a spus că ele se înfășuraseră în niște carpete ca să se apere de foc, nu?

— Dar nimeni nu a pomenit nimic despre haine. Nimeni nu s-a oferit să-mi dea hainele lui Rosie. Vreau să știu ce aveau pe ele. Ar trebui să existe niște fotografii de la fața locului. Sună-l pe Clive.

Lesley a tastat numărul în timp ce stătea pironită-n loc, la fel de imobilă ca manechinele din jurul lor.

— Clive, Lesley la telefon. Am vrea să știm ce aveau pe ele fetele atunci când au fost găsite… Te rog, întreabă. Trebuie să știe cineva.

Cele două femei au mai stat puțin lipite una de cealaltă înainte de a ieși din magazin, trecând în viteză pe lângă vânzători.

•

Erau deja la hotel, străbătând coridorul, când lui Lesley i-a sunat telefonul.

— Clive, așteaptă puțin să intrăm în cameră. Tocmai am sosit. Bun. Ce-ai aflat?

Pentru câteva minute, în camera cu decorațiuni somptuoase s-a lăsat liniștea, în timp ce Lesley asculta, apăsând telefonul atât de tare de ureche, încât i-a lăsat un semn pe obraz.

Jenny se uita fix la ea, încercând să deslușească ceva în ochii ei.

Malcolm stătea pe pat, neînțelegând ce se întâmplă, dar Lesley știa că va aștepta ca ea să termine convorbirea. Prefera întotdeauna o povestea completă – de asta nu suporta telenovelele, cu finaluri de episod dramatice, în solouri de tobe. Fiul lor, Dan, îl tachina spunând despre el că e genul care cumpără tot setul sau nimic.

Când a terminat de vorbit, Lesley s-a prăbușit pe pat, lângă el.

— Spune-mi, a spus Jenny, sărind de pe scaun. Ce-a zis?

— Erau dezbrăcate.

35.

Vineri, 22 august 2014

INSPECTORUL

Sparkes plimba niște lazane pleoștite prin farfurie, la cantină, atunci când Salmond a dat de el.

— Arată revoltător, a spus ea, trântindu-se pe scaun.

— Mulțumesc, ești drăguță, a zis el, împingând farfuria într-o parte și acoperind-o cu șervetul, ca să n-o mai vadă. Tocmai îmi luam prânzul,

douăzeci de minute de carbohidrați și de liniște. Nu știu ce vrei să-mi spui, dar chiar nu putea aștepta?

— Nu prea, i-a spus ea pe un ton serios. Fetele erau goale atunci când au fost găsite în depozitul frigorific.

Salmond i-a relatat apelul disperat pe care l-a primit de la Lesley și discuția telefonică ulterioară, cu ambasada din Bangkok.

— Lesley a avut dreptate. Viceconsulul a primit confirmarea de la poliție. Raportul menționează că cele două corpuri erau goale atunci când au fost găsite.

— Și știau asta de la început? De ce nu au spus nimic? Fir-ar a dracului de treabă. Trebuie să vedem raportul și să aflăm ce altceva au mai omis. E o scăpare din partea poliției sau un act deliberat?

— Mai degrabă a doua variantă, oricum i-am spune. Nu prea se potrivește cu teoria lor, conform căreia fetele au murit încercând să scape din foc, nu-i așa? Și asta deschide perspectiva mai multor scenarii, toate rele.

— Ai dreptate. Ce naiba se întâmplă în pensiunea aia nenorocită?

— Și Lesley a întrebat același lucru.

— Cum ai încheiat convorbirea cu ea?

— I-am spus că voi sta de vorbă cu dumneavoastră și că o veți suna.

•

Conversația telefonică nu a început prea bine. Mai întâi, a vorbit cu Jenny Shaw, care nu l-a lăsat să scoată o vorbă, ci i-a ținut o adevărată tiradă despre investigația îngrozitoare, despre minciunile spuse și despre dovezile lipsă. A lăsat-o să se descarce, reținând pe parcurs ce trebuia să spună după ce termina ea de vorbit.

— Jenny? a întrebat atunci când s-a făcut liniște.

— Da, sunt aici, a murmurat ea. Toți suntem. Pun telefonul pe speaker.

— Bine. Spuneți-mi, vă rog, de ce ați întrebat la poliție despre hainele fetelor? Aveți să-mi spuneți și altceva?

— Nu, nu cred. Lesley și cu mine cumpăram haine cu care să le îmbrăcăm pe fete, pentru drumul înapoi către casă. Mă gândeam la o rochie pe care Rosie și-o cumpărase înainte de plecare și mă întrebam dacă o avea pe ea atunci când a murit. Nu știu de ce. Mi se întâmplă să am astfel de gânduri ciudate.

— Dar nu a fost deloc ciudat, Jenny. A fost o idee foarte bună. Poate fi un pas înainte pentru a afla ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Problema e că poliția de aici nu vrea să afle nimic. Au și închis cazul.

— Nu ne vor asculta, domnule inspector, s-a auzit vocea lui Lesley. Am fost acolo să vorbim cu ei, dar colonelul cu care am discutat ultima dată nu era disponibil. Ne-a primit un ofițer tânăr, cu zâmbetul pe buze. A insistat că, după emiterea certificatelor de deces, nu mai au ce discuta. L-am rugat să ne dea o copie a raportul întocmit de poliție. Cred că acesta conține și lucruri pe care ei nu vor să le știm. Când i-am spus că am auzit că fetele au fost găsite dezbrăcate, ne-a spus: „Se dezbrăcaseră, probabil, pentru că se făcuse prea cald?”

— Zău așa? a zis Sparkes, cu un mormăit dezaprobator.

— Mă gândesc că ar fi fost în stare să spună orice doar ca să scape de noi.

— Voi lua legătura cu poliția thailandeză, a spus Sparkes. Trebuie să știți că voi investiga circumstanțele morții fetelor. Am discutat despre ultimele evoluții cu coronerul West Hampshire și el mi-a zis că vrea să se ocupe de caz.

— Slavă Domnului! a spus Lesley.

— Evident, este foarte important ca fetele să nu fie incinerate în Thailanda. Trebuie să avem posibilitatea să le facem autopsie acasă. În caz că

vor fi și îmbălsămate înainte de repatriere, sunt șanse să găsim indicii despre cauza morții.

— Eu încerc să organizez totul, domnule inspector, a intervenit Malcolm. O să vă dau de veste imediat ce aflăm data întoarcerii.

— Vă mulțumim, s-a auzit și vocea lui Lesley, din cealaltă parte a camerei.

— Mai aveți întrebări? a întrebat inspectorul, mai mult din obișnuință decât din dorința de a prelungi agonia discuției.

— Nu, nimic până nu ajungem acasă.

36.

Luni, 1 septembrie 2014

MAMA

Se concentrase doar pe aducerea lui Alex acasă, încercând să evite toate întrebările și ororile acelor ultime zile în Bangkok. Se limita doar la câteva activități, ignorând cu desăvârșire titlurile tot mai sinistre despre corpurile goale ale fetelor și despre Jake Waters – „ADEVĂRUL TENEBROS DESPRE EROUL INCENDIULUI”, „DROGURILE L-AU TRANSFORMAT PE AȘA-ZISUL EROU ÎNTR-UN MONSTRU” – precum și întrebările neoficiale ale ultimilor reporteri rămași în hotel.

Zile întregi, nu-și putuse imagina ce urma să se întâmple după aterizarea pe Heathrow, dar, după ce ușa din față a avionului se deschisese în sfârșit, pentru ca ei să coboare, simțise că s-a rupt ceva în sufletul ei. Se reîntorsese în lumea reală – muncă pe timpul zilei, concursurile săptămânale de cultură generală de la pub, cumpărăturile, fredonarea melodiilor difuzate la radio în timp ce îi călca lui Malcolm cămășile. Toate astea însă nu

mai însemnau nimic pentru ea. Se simțea ca un actor jucând un rol într-o piesă. Era profund tulburată în timp ce trecea prin teancul de scrisori, la bufetul din bucătărie, prefăcându-se că citește corespondența de la bănci și companiile de asigurări.

Nevoia de a afla adevărul despre ceea ce i se întâmplase lui Alex îi răsuna în cap ca vuietul unui ocean.

Trebuia să afle dacă cineva îi rănise în mod intenționat copila, avea nevoie de o dovadă materială pe care poliția thailandeză o ignora.

O dragaseră? O violaseră? O lăsaseră să moară în incendiu?

A încercat să-și vină-n fire, să retragă ușor înapoi din pragul nebuniei. Trebuia să fie puternică! *Nu te pot salva, iubita mea fetiță, dar tatăl tău și cu mine ne-am jurat că nu vom avea liniște până nu vom afla adevărul. Îți vom face dreptate.*

Lesley nu știa cu adevărat ce însemna acea „dreptate”, dar era un țel pe care ceilalți păreau să-l înțeleagă, în primul rând presa, care anunțase că în Hampshire se ordonase începerea unei anchete. Poze cu cele două sicrie apăruseră pe primele pagini ale ziarelor, dar povestea începea să intre de-acum într-un con de umbră. Se apropiau congresele partidelor politice și atenția presei începuse să se îndrepte către acestea. Se pare că sezonul mediatic mort despre care-i vorbise Kate fusese lăsat deja în urmă, ca un prosop uitat pe plajă.

•

— Avem certificatele de deces din Thailanda, îi spusese Malcolm coronerului, o femeie neașteptat de jovială, pe când se aflau în biroul acesteia din Winchester, în dimineața celei de-a doua zile după sosirea lor acasă. Am toate hârtiile traduse.

— Spuneți-mi Hilary, domnule O’Connor. E foarte bine. Am primit deja copii de la pompele

funebre, a spus, în timp ce umbla de colo-colo prin cameră, strângând toate documentele.

— Trebuie să aflăm ce s-a întâmplat acolo, se auzise Lesley spunând, ca și cum ar fi fost în altă cameră.

— Sigur că da.

Lesley se trezise că încerca să-și dea seama ce păsări erau imprimate pe rochia lui Hilary. *Cocori? Stârci?*

— Și înmormântarea…? îl auzise pe Malcolm întrebând.

— Îmi pare rău, domnule O'Connor. Nu vă putem elibera cadavrul lui Alex până la finalul investigației, zisese, apoi se aplecase puțin în față și îi pusese cu blândețe o mână peste a lui. Vom face tot ce trebuie cât mai repede cu putință. Autopsia este programată pentru sfârșitul acestei săptămâni.

Când au ajuns acasă, Lesley s-a întins în pat și a plâns tot restul dimineții, cu fața afundată în perna umezită de atâtea lacrimi. Dan a intrat în încăpere cu o ceașcă de ceai în mână. S-a tulburat și el când a văzut-o, ceea ce a făcut-o pe Lesley să se oprească din plâns.

Nu voi mai plânge până la înmormântarea lui Alex, și-a făgăduit ea ceva mai târziu în timp ce lua un prosop de bucătărie pentru a șterge farfuriile din uscătorul de vase.

•

Lui Jenny și lui Mike li se spusese același lucru în timpul unei întâlniri aparent similare. Lesley le spusese că Malcolm ar fi putut să meargă cu ei, măcar să-i împăciuiască dacă era cazul, dar sora lui Jenny, Fran, venise de undeva din nord ca să le fie alături.

— Asta-i bine, spusese Lesley. Ai nevoie ca familia să fie alături de tine.

— Fran vorbește tot timpul, se plânsese Jenny. N-o să mai am nicio clipă de liniște după ce vine.

Lesley îi aruncase o privire scrutătoare, așa că Jenny adăugase repede:

— Știu că-mi vrea binele.

Când ea și Jenny s-au întors, Fran le-a redat întreaga conversație avută cu coronerul. Lesley a încercat să o întrerupă, murmurând încet, de câteva ori: „Da, la fel ne-a spus și nouă”, dar Fran nu s-a dat bătută.

— Ce face Mike? Cum face față situației? a întrebat Lesley.

Din câte spunea Fran, dispăruse imediat după terminarea întâlnirii și se întorsese la cealaltă viață.

— Cine știe? a spus Jenny, care nu scosese un cuvânt de când se așezase pe scaun, dar părea acum că se trezise din gândurile ei. Lăsa impresia că ar fi preferat să nu se afle acolo.

— Și el și-a pierdut fiica, Jenny, a spus Fran, călcând astfel pe un teren minat.

— El a pierdut-o cu mult timp în urmă, atunci când a plecat de lângă ea. Nu vreau să vorbesc despre asta. E numai vina lui.

— Mai vrea cineva cafea? a intervenit Malcolm, luându-și ceașca de pe masă.

— Eu aș mai vrea, i-a răspuns Fran, uitându-se la el cu un aer de recunoștință. Merg cu tine.

Și a continuat să vorbească în timp ce ieșeau din cameră.

Rămase singure, Lesley a încercat să discute cu Jenny, deși aceasta nu se uita în ochii ei.

— Nu e vina lui Mike, Jenny. Știi asta. Înțeleg cât de rănită și de furioasă ești. Și eu mă simt la fel.

Jenny s-a încovoiat în scaun.

— Nu ar fi murit dacă rămânea acasă. Și ar fi rămas dacă nu-i dădea el bani.

— Jenny…

— Știu, știu, a întrerupt-o aceasta. Sunt absurdă.

Lesley se uita la mâinile ei. Nu, nu era momentul.

— Adevărul e că Fran vorbește tot timpul despre el. E ca și cum ar pune sare pe rană: ce simte oare Mike, ce trist trebuie să fie Mike și tot așa. Mike ar trebui să fie lângă mine. Am nevoie de el.

După ce a dat glas acestui adevăr, Jenny părea la fel de șocată ca și Lesley.

— I-ai spus ce simți? s-a grăbit Lesley s-o întrebe.

— Nu. Nu pot. Nu suport gândul că Imogen ar putea să răspundă la telefon atunci când sun.

— Atunci roag-o pe Fran să sune și să afle numărul lui de mobil.

Jenny a încuviințat din cap.

37.

Luni, 1 septembrie 2014

REPORTERIȚA

Plicul alb, scris de mână, era încă umed când l-am ridicat de pe prețul de la intrare. Probabil că fusese deasupra în geanta poștașului, în timpul ploii care căzuse de dimineață. L-am deschis fără să mă gândesc la nimic, strecurându-mi degetul mare în fanta îngustă de pe margine.

„Minunat!”, mi-am spus după ce am văzut primul rând al scrisorii în timp ce mă așezam la masa din bucătărie. „O amendă afurisită, pentru depășirea vitezei”, mi-am zis și l-am pus deoparte.

Ultima lovitură pe ziua aia nenorocită.

Steve vine acasă o oră mai târziu.

— Bună! strigă el tare pentru a acoperi știrile de la radioul pe care-l dădusem la maximum, ca să-l aud din orice parte a casei. Pentru numele lui Dumnezeu, Katie, dă-l mai încet! Se aude pe toată strada.

Întorc capul către ușa bucătăriei și scot limba la el.

— Ia te uită! Domnul Rază de Soare s-a întors acasă. O zi proastă?

Îl aud mormăind ceva. A fost, fără îndoială, o zi foarte proastă. Îi cunosc toate manifestările. După douăzeci și cinci de ani de căsnicie, am urechea antrenată pentru toate nuanțele ticurilor lui verbale.

— Și pentru mine. Hai să ne turnăm câte un pahar de vin și să toastăm plângându-ne de milă, îi spun și-l sărut ușor.

Bem până târziu, încercând să ne învingem panica ce ni s-a cuibărit în suflete.

El stă istovit pe scaun. Are ochii umflați de oboseală.

— Am stat douăsprezece ore în picioare. Am avut o listă îngrozitoare de intervenții chirurgicale astăzi.

Nu-i vorbesc despre problemele mele care, prin comparație, sunt de-a dreptul jalnice. La serviciu, nu am prea multe de făcut. Terry mă ține departe de lucrurile importante. A trebuit să insist să mă întorc acasă, subliniind că nu mă mai ocupam de incendiu, iar ei aveau nevoie de mine.

— Nu e ca și cum m-aș duce acum în mijlocul oamenilor, Terry. Pot să fac corectură, dacă vrei. Trebuie să-mi ocup timpul.

Editorul m-a chemat la el în birou, a doua zi după ce m-am întors. Am vorbit doar vreo două minute. M-a asigurat că *Post* are nevoie de mine, dar, de atunci încolo, m-a evitat. Numele meu nu mai figurează în ziar.

— E mai bine să nu fii vizibilă ceva timp, Kate, m-a sfătuit Terry.

Așa că mi-am petrecut ultimele zece zile scriind tâmpenii și contrazicându-mă cu agenții vedetelor, care îmi tot spuneau ce ar trebui și ce n-ar trebui să scriu.

— Ai câștigat. Tu ai avut o zi mai proastă decât mine.

Steve se uita fix la paharul lui.

— Noroc, îi spun, și ciocnim paharele de Sauvignon blanc, apoi luăm amândoi câte o înghițitură de vin.

— Ia spune, ce vrei la cină? Mai avem o bucată de plăcintă cu pește pe care ar trebui s-o terminăm. Sau putem comanda ceva.

— Nu-ți face griji, îmi spune Steve. Cum zici. Și tu pari obosită, iubito.

— Da, sunt, murmur eu. O să încălzesc plăcinta la microunde.

— Bine. Când ai venit, erau mesaje? Scrisori?

Așa întreabă în fiecare seară.

— Mama ta a lăsat un mesaj despre ziua de duminică, vrea să ne vadă etc. etc. O solicitare pentru plata asigurării pe casă și o confirmare de la dentist pentru vizita periodică. Și a mai venit și o amendă de viteză.

— Nu, Kate. Iarăși? De ce trebuie să conduci tot timpul ca la raliu? Începe să ne coste o avere chestia asta.

— Taci și bea-ți vinul. Oricum, s-ar putea să fie pentru tine. Nici măcar nu m-am uitat.

— Unde e? Vreau să văd.

Iau plicul de pe raft și i-l dau, după care îmi fac de lucru prin frigider, căutând niște legume pe care, oricum, am uitat să le cumpăr.

— Ei? Cine-i vinovatul?

— Jake, îmi răspunde Steve.

Mă întorc și mă uit fix la el.

Steve ridică hârtia drept dovadă.

— Procesul-verbal este pe numele lui. Fiul nostru conducea cu o sută treizeci de kilometri pe oră, pe A3, în ziua de 26 august. Adică, săptămâna trecută. Cu o mașină închiriată. Compania de închirieri auto ne-a trimis procesul-verbal.

— Jake?

E singurul cuvânt pe care l-am auzit.

— Jake, repetă Steve și mă apucă de mână. S-a întors acasă.

38.

Marți, 2 septembrie 2014

INSPECTORUL

El și Salmond se duseseră să se întâlnească cu rudele fetelor, a doua zi după ce se întorseseră cu toții acasă. Mamele îi primiseră nerăbdătoare.

— Este atât de bine să stăm de vorbă cu un polițist care știe despre ce e vorba, spusese Lesley atunci când îi întâmpinase.

Sparkes zâmbise încurajator, dar sperând ca asta să nu se transforme într-o tiradă împotriva forțelor de poliție străine.

— Să-i ascultăm întâi pe ei, să vedem ce au de spus, înainte de a declara noi ceva, îi spusese lui Salmond pe drum. Să nu uităm însă că ei nu erau acolo când s-a întâmplat totul, așa încât nu trebuie să pierdem din vedere faptul că dețin doar informații la mâna a treia.

Malcolm O'Connor fusese de acord ca soția lui și vecina lor să spună ceea ce știau. Sau ce credeau că știau. *E greu să fii obiectiv atunci când ești implicat emoțional,* se gândise Sparkes.

— După cum v-am spus la telefon, fetele au fost găsite dezbrăcate, spusese Lesley O'Connor, enumerând pe degete „faptele". Poliția de acolo a refuzat să cerceteze dacă a fost vorba și despre o agresiune sexuală.

Sparkes observase că Malcolm O'Connor a ridicat privirea în tavan atunci când soția lui a menționat posibila agresiune sexuală.

Întotdeauna e dificil pentru tați, îi trecuse lui Sparkes prin minte. Lesley însă nu observase. Ea

se concentra pe enumerarea greșelilor făcute de poliția thailandeză.

— Au izolat zona pentru doar douăzeci și patru de ore, după care oricine putea intra acolo, ca să șteargă orice urme. Nu au făcut niciun efort să găsească martori. Nimeni dintre cei care luaseră parte la acea presupusă petrecere nu a apărut, iar singura persoană despre care am auzit, Jake Waters, a fugit.

Rostise numele lui Jake cu dispreț în glas.

— Nu aș spune neapărat că a fugit, doamnă O'Connor, i se adresase Sparkes, ridicând puțin mâna, pentru a o întrerupe. Jake Waters s-a externat din spital. Nu a luat legătura cu familia lui și nici cu poliția. Poate nici nu știe că vrem să stăm de vorbă cu el.

— Înseamnă că se afla pe o insulă pustie.

— E posibil în acea parte a lumii, rostise Sparkes cu prudență.

— Domnule inspector, peste tot există internet, intervenise Jenny. Presa crede că el ar trebui să răspundă la niște întrebări.

Din fericire, presa nu este ultima instanță, se gândise Sparkes.

— Și, pe urmă, fetele au fost denigrate de către poliția thailandeză. Investigatorii au pretins că au avut un comportament nepotrivit, astfel încât să le poată învinui și să ascundă adevărul. Nu vă dați seama?

Tonul lui Lesley devenea tot mai ridicat pe măsură ce formula acuzațiile. Spre finalul pledoariei ei, aproape că se ridicase în picioare.

Malcolm O'Connor o prinsese de braț și o așezase ușor în scaun.

— Înțeleg că sunteți supărată, spusese Sparkes. Vă doriți răspunsuri la întrebări. Și noi la fel. Vom face tot ce ne stă în putință pentru a afla aceste răspunsuri. Autopsia ne va ajuta să stabilim cum au murit fetele dumneavoastră.

Cuvântul „autopsie” îi redusese pe toți la tăcere, iar Lesley izbucnise în plâns.

— Nu mai suport, reușise ea să spună printre hohote de plâns. Știu că trebuie, dar nu mai vreau ca Alex să fie iar atinsă. A fost pipăită de către polițiști, de către cei de la pompe funebre, de către cei care au îmbălsămat-o. Și de către cineva din pensiunea aceea. Cineva care le-a dezbrăcat pe Alex și pe Rosie și le-a înfășurat într-o carpetă cu nuci-de-cocos. Cine știe ce le-a mai făcut? Tot timpul văd doar mâini care-mi pipăie fata și nu am cum să le opresc.

— Dar examinarea asta trebuie făcută, iubito, îi spusese Malcolm pe un ton ferm. Nici eu n-aș vrea să se facă, dar este nevoie de dovezi materiale. Alex ne poate oferi cheia pentru ce s-a întâmplat.

— Și Rosie, adăugase Jenny. Ele ar vrea ca noi să știm, nu-i așa?

— Da, Jenny, îi răspunsese Malcolm. Desigur că ar vrea.

Sparkes îi ascultase cum căutau justificări pentru orice, ca să poată îndura ceea ce urma.

•

— Unde-i Jake Waters? întreba acum Sparkes. Ce a văzut el acolo?

— Probabil că este încă în Asia de Sud-Est, a răspuns Salmond, oarecum inutil.

— Nu știm. Trebuie să vorbim cu mama lui pentru a ne asigura că nu știe nimic despre el.

— Credeam că ați făcut-o deja, a zis Salmond cu șiretenie în glas.

— Nu oficial, nu în cadrul investigației. Ne trebuie o actualizare a informațiilor despre situația din Bangkok. Poate că au mai aflat ceva, dar nu s-au grăbit să le spună și altora. Tu ia legătura cu thailandezii. Eu voi vorbi cu prietenul meu de la Interpol.

— Trebuie să parcurgem și tot ce avem de la fete: e-mailuri, texte, mesaje pe WhatsApp, postări

pe Facebook, pe Twitter. Avem parolele de la părinți, nu-i așa?

— Doar pentru Alex. Ea folosea mereu aceeași parolă pentru toate mijloacele de comunicare. Jenny Shaw a spus că ea nu știe ce parole folosea Rosie.

— Bun, să începem cu Alex.

— S-a făcut, a spus Salmond și a ieșit repede din birou.

•

S-a întors părând ușor agitată.

— Detectivul Collins sapă prin postările online. Se pricepe de minune la asta.

— Slavă Domnului că se pricepe cineva și la asta, a spus Sparkes râzând. Și Thailanda?

— Colonelul de poliție Prasongsanti de la Divizia de Combatere a Criminalității nu are nicio informație despre locul unde s-ar putea afla numitul Jake Waters, născut la 15 martie 1992.

— Bine. O sun pe Kate Waters. Nu mă duc până la ea acasă. Stă departe și nu merită să fac un drum lung doar pentru a afla că nu știe nimic despre el.

— Aș putea s-o sun eu, domnule. Ar fi mai… mai oficial așa.

— Bine, ocupă-te tu.

Sparkes a căutat numărul în agenda telefonului. Sergentul l-a format și a pus telefonul pe speaker.

— Bună ziua. Kate Waters la telefon, a răspuns ea, pe un ton energic.

— Doamnă Waters, sunt sergentul Zara Salmond de la poliția din Hampshire.

— Poliția din Hampshire? a întrebat Kate, iar Sparkes și-a dat seama că încerca să se adune. Colega inspectorului Sparkes? Ne-am întâlnit, dacă nu mă înșel, acum câțiva ani. La tribunal, parcă.

— Așa este. În cazul copilului găsit pe șantier, dacă-mi amintesc bine. Iată de ce vă sun. Poliția din Hampshire a început propria investigație în

legătură cu moartea lui Alex O'Connor și a lui Rosie Shaw.

Tăcere.

— Alo?

— Da, scuze, am vrut să mă mut de lângă birou. Credeam că dosarul a fost închis.

— La Bangkok, da, dar trupurile au fost repatriate și coronerul ne-a cerut să deschidem o anchetă.

— Da, bineînțeles. Uitasem care sunt procedurile. Cu ce vă pot ajuta?

— Am dori să-l localizăm pe fiul dumneavoastră, Jake Waters, a spus Salmond pe un ton calm.

— Da, și eu aș vrea, a murmurat Kate.

— Vrem să-l întrebăm despre noaptea în care a avut loc incendiul din Bangkok.

— Dar, doamnă sergent, nici măcar nu știm dacă el a fost acolo, a spus Kate cu un glas pierdut.

— Tocmai de aceea trebuie să vorbim cu el. Să verificăm unde a fost. Poate fi un martor important.

— În regulă.

— Ați luat legătura cu fiul dumneavoastră, doamnă Waters? Știți, cumva, unde se află?

— Bob Sparkes știe că m-ați sunat? Am discutat deja cu el despre asta.

— Da, inspectorul Sparkes este la curent.

— Aș prefera să vorbesc cu el, dacă nu vă deranjează.

Sparkes a clătinat din cap.

— Mă tem că nu este disponibil pentru moment, i-a spus Salmond pe un ton ferm și la obiect. Deci ați primit vreo veste de la fiul dumneavoastră?

— Nu, nimic, a spus Kate după o scurtă pauză.

Dar altcineva? a scris Sparkes pe o bucată de hârtie pe care i-a pus-o lui Salmond în fața ochilor.

— Dar altcineva a primit vreun semn de la el?

O nouă ezitare.

— Nu sunt sigură.

— Cum adică? Ce vreți să spuneți?

— Păi, nu sunt sigură dacă asta înseamnă ceva, dar am înțeles că s-ar putea să se fi întors în țară.

Sparkes a ridicat atât de mult din sprâncene încât acestea s-au făcut nevăzute sub claia de păr.

— Ce vă face să credeți asta?

— A primit o amendă pentru viteză.

39.

Miercuri, 3 septembrie 2014

REPORTERIȚA

Sergentul Salmond voia să vin imediat după convorbirea telefonică de ieri, dar am întrebat-o dacă nu putem amâna întâlnirea pentru azi-dimineață. Am motivat spunându-i că aveam de terminat un articol, iar până la secția de poliție făceam cel puțin două ore. Nu i-am spus că scriam o tâmpenie despre recordurile de temperatură în lună august. Am vrut să-mi păstrez acest avantaj.

Am stabilit o întâlnire pentru astăzi la ora unsprezece. I-am spus lui Terry că am programare la doctor și el mi-a făcut semn că pot pleca. Oricum, nu vrea să mă vadă prea mult prin redacție.

Întoarcerea a fost cu mult mai grea decât mi-aș fi putut închipui. Steve mă avertizase, dar cred că eu abia așteptam să revin acasă și să fiu înconjurată de prieteni și de colegi. Însă experiența trăită în relațiile cu ceilalți reporteri mă marcase. Devenisem suspicioasă față de toate dovezile de compasiune aparent sinceră.

„Cred că ești pur și simplu distrusă, Kate”, îmi spusese Gail, unul dintre editorialiști – o femeie pe care o știu de pe vremea când învățam împreună

stenografia în timp ce mă îmbrățișa. „Și bietul Jake. Ce lucruri teribile se spun despre el!”

Simțeam cum devin tot mai încordată așteptând ca ochii umezi și miloși să devină scrutători.

Știu că nu ne putem controla. Vrem să aflăm totul. Și eu aș fi pus cam aceleași întrebări: *Nu ai știut ce s-a întâmplat la facultate? Ce crezi că făcea el acolo? Crezi că e implicat în moartea celor două fete?*

Iar dacă nu au reușit să scoată ce voiau de la mine, oamenii s-au retras și au început să vorbească între ei despre mine.

Devin paranoică atunci când oamenii nu se uită la mine, prefăcându-se că sunt ocupați. Nu-mi dau seama dacă se gândesc că e ceva în neregulă cu Jake sau cu mine.

Și eu îmi pun aceleași întrebări. Aștept răspunsuri la e-mailurile pe care le scriu în fiecare zi, rugându-mă ca el să-mi dea de veste. Am sperat ca Freddie să afle câte ceva, dar el îmi spune că nu. L-am trimis înapoi la Birmingham; el ne-a spus că ar vrea să rămână cu noi, dar i-am simțit reticența din voce. Simte nevoia să se întoarcă la ce are de făcut. Nici nu ar avea ce face aici, decât să se învârtă prin casă și să încerce să ne facă pe noi să ne simțim mai bine. E un băiat extraordinar, dar răbdarea nu e punctul lui forte. Cred că agonia așteptării unor vești îl consuma foarte mult. Umblam unul după altul prin casă, făcându-ne ceaiuri cu nemiluita și urmărind emisiuni la televizor, ca să nu fim nevoiți să ne vorbim. Sunt atâtea feluri de a spune: „Nu poate fi adevărat ce se întâmplă”.

Platitudinile erau cea mai sigură opțiune, dar în aer pluteau toate lucrurile pe care nu le puteam rosti cu voce tare. Mă întreb dacă nu cumva Freddie are momente de bucurie ascunsă, văzând că băiatul de aur al familiei este dat jos de pe piedestal, dar mă învinuiesc chiar și numai pentru

că am putut să gândesc așa. Freddie își iubește fratele.

Ca o ironie a sorții, cel mai bine mă simt în prezența reporterului care l-a făcut celebru pe Jake. Joe îmi aduce cafea și ceva de rontăit.

Am decis să rămân în umbră până se va termina totul. Până ce vor fi date verdictele în cazul anchetei privind moartea accidentală a celor două fete, iar ele vor fi înmormântate. Atunci, îi voi face pe toți să le pară rău că s-au îndoit de el. După ce se va termina totul.

•

Steve s-a simțit ușurat când i-am spus că am vorbit cu poliția din Hampshire. El ar fi vrut să-i sun de îndată ce am primit amenda pentru depășirea vitezei legale, dar eu nu am fost de acord.

— Poate că e o greșeală. Îi voi suna pe cei de la compania de închirieri auto. Și dacă este vorba despre el, există o șansă să-l găsim. Sau să-l aducem acasă. Nu va veni dacă vom vorbi cu poliția sau dacă apar informații în presă. Iar se va face vâlvă. Te rog, trebuie să așteptăm.

Primul lucru pe care îl făcusem a doua zi dimineață fusese să sun la firma de închirieri auto. Fusesem pusă în așteptare pe muzică de Vivaldi, și nu în interpretarea lui Nigel Kennedy[19]. Mă gândeam doar la Jake, în timp ce netezeam încrețiturile scrisorii oficiale de pe biroul meu, trecându-mi degetul peste numele lui. Îmi spusesem că trebuia să fie o eroare de ordin administrativ. Insistasem. Iar Steve se lăsase convins pentru că era prea greu de suportat să admită că fiul nostru se întorsese acasă fără să ne spună și fără să ne caute. Trebuia să fie o greșeală.

Când în sfârșit mi-a răspuns cineva, am încercat să-i explic.

— Am primit o scrisoare, am spus eu, din care înțeleg că fiul meu ar fi circulat cu viteză excesivă

la volanul uneia dintre mașinile dumneavoastră. El este însă în Thailanda. Cred că este o greșeală.

— Îmi puteți spune numărul de înregistrare?

Zece minute mai târziu, femeia de la firma de închirieri auto a trecut de la limbajul profesional amabil la cel strict și rece. A început să-mi rostească numele în fiecare propoziție – ceea ce nu este niciodată un semn bun – și a rămas fermă pe poziții, cum că amenda pentru depășirea vitezei legale era o problemă de resortul poliției.

— Mă tem, doamnă Waters, că nu mai pot discuta despre asta cu dumneavoastră, ci doar cu fiul dumneavoastră.

— Dar el este în Thailanda.

— Va trebui ca dumnealui să discute cu cei de la poliție, doamnă Waters. Ei au scris procesul-verbal, nu noi. Noi doar l-am transmis persoanei care a închiriat mașina.

— Înțeleg.

— Vă mai pot ajuta cu ceva, doamnă Waters?

— Cred că glumiți. M-ați ajutat cu ceva până acum?

Mi-a închis.

Încercam să mă hotărăsc ce am de făcut când sergentul Salmond m-a sunat pentru a-mi pune o întrebare directă, și am știut pe loc că nu pot minți.

Am scrisoarea în geantă. Și plicul. Îmi imaginez însă că sergentul Salmond a vorbit deja cu cei de la compania de închirieri auto. Pare o persoană eficientă.

Vine la recepția secției de poliție pentru a mă întâmpina și pentru a mă conduce într-o cameră de interogatoriu. Acolo mă așteaptă Bob Sparkes. Își ridică ochii din dosarul care se află în fața lui și-mi zâmbește.

— Bună, Kate. Ai ajuns ușor?

— Da, mulțumesc… zic și mă opresc înainte de a-i rosti și numele mic, Bob, pentru că, brusc, mi se pare că ar fi nepotrivit să o fac.

Decid să nu-i spun nicicum.

Sergentul Salmond mă întreabă direct:

— Când ați primit scrisoarea de la compania de închirieri auto?

Fiind detectiv, știe cu siguranță răspunsul, dar îi fac jocul.

— Poștașul mi-a adus-o luni dimineață, dar am găsit-o doar când m-am întors acasă de la muncă. Am crezut că este pentru mine. Am…

— Când v-ați dat seama că este pe numele fiului dumneavoastră?

— Ceva mai târziu, pe seară. Soțul meu a văzut că e numele lui trecut pe procesul-verbal.

— Și nu ați sunat la poliție?

Îi arunc o privire lui Bob Sparkes, dar fața lui nu trădează nimic și privește în jos, la o hârtie din dosar.

— Păi, nu mi-a venit să cred că e adevărat. Am vrut să verific la firma respectivă dacă nu cumva s-a strecurat o eroare. Bineînțeles că nu au vrut să stea de vorbă cu mine. Mi-au spus că ei pot vorbi doar cu Jake și că, în rest, e treaba poliției.

— Așa este. Fiul dumneavoastră v-a contactat direct?

— Nu. Nu, repet în timp ce ea se uită lung la mine. V-aș fi spus.

— Așa cum ați făcut și în privința amenzii?

— Bine. A fost o greșeală din partea mea. Îmi pare rău.

— E important, Kate, îmi spune Bob.

Încuviințez din cap.

— Firma de închirieri auto v-a oferit detalii ca să puteți confirma că e vorba despre Jake? întreb eu.

— A folosit permisul lui de conducere și a plătit cu un card de credit.

— Mașina e încă la el?

— Nu, aceea a fost returnată, îmi răspunde Salmond.

— Asta înseamnă că a închiriat o altă mașină?

— Ești iute în gândire, Kate, îmi spune Sparkes zâmbind. Da, Jake a închiriat o altă mașină. Căutăm. Și mașina, și pe el.

— Ce se va întâmpla atunci când îl veți găsi?

— Îi vom pune câteva întrebări despre ce a auzit și ce a văzut în seara când a avut loc incendiul.

— Dacă a fost acolo.

— Corect. Nu uitați să plătiți amenda, spune Salmond, închizându-și cu un zgomot surd agenda.

Bangkok, ziua a șaisprezecea
Luni, 11 august 2014

Totul a început de la băieții din Olanda, Ei și concursurile lor tâmpite de băut. Toată ziua dăduseră pe gât bere – sticlele alea mari de Chang – dar când au ajuns la pensiune cu o sticlă fără etichetă, au zis că vor să se distreze pe bune.

— Plecăm în noaptea asta. Vrem o petrecere de adio!

Alex era îngrijorată. Toți aveau fețele roșii, transpirate, în felul ăla cam periculos, și păreau că ard de nerăbdare să înceapă distracția. Le fugeau ochii după toate fetele și apoi se uitau unul la altul. Era ca și cum ar fi avut un plan în minte. Alex îi aruncase lui Rosie o privire cu subînțeles, dar ea continuase să râdă, iar Lars o strângea în brațe și o săruta lung pe obraji.

— Frumoasa mea englezoaică, îi cântase el în față.

O strângea tare în brațe, iar Alex observase că Rosie încerca deja să scape de el.

— Termină, Lars, îi spusese ea.

Șefa școlii.

— Ce ai în sticla aia?

— Tipul ne-a zis că e tequila.

Diederik dusese mâna la gură pentru a-și înăbuși o râgâială.

— Atenție, i se face rău, spusese Alex încercând să-l împingă spre toaletă.

Lars o lăsase pe Rosie și o ajutase pe Alex să-l țină în picioare pe prietenul lui.

— E în regulă acum.

— Va fi în câteva minute.

Îl dusese pe Diederik într-o cabină și închisese ușa după el. *Nu e nevoie să-l dădăcești, se descurcă și singur,* își spusese ea. Zgomotele care se auzeau din baie vorbeau de la sine, dar, atunci

când Diederik ieșise afară din cabină, rânjea fericit și se ștergea la gură cu brațul gol.

— S-o luăm de la capăt, strigase el și o luase la fugă către dormitorul comun, pentru a începe un alt joc.

•

O oră mai târziu, când Jake a sosit, Rosie rămăsese deja doar în sutien și pantaloni.

— Cine dracu' a vomitat aici? a țipat el cu o voce glacială, care i-a redus pe toți la tăcere. Și ce se întâmplă aici?

Se uita la Rosie, care încerca să se acopere cu brațele. Lui Alex aproape că-i părea rău pentru ea.

Voia să-i spună lui Jake că încercase să oprească jocul ăla idiot, dar prietena ei nici nu voise să audă, preferând să dea pe gât băutura dubioasă din pahare și să piardă provocările, fără să zică nimic. Dar Alex îi găsise de prea multe ori scuze lui Rosie.

Și chiar dacă nu era atât de mangă ca prietena ei, era, totuși, cam ametită. După ce băuse și ea shot după shot, ca și Rosie, simțise că i se învârte capul, așa că începuse să arunce băutura în coșul de gunoi din spatele ei, când băieții nu se uitau la ea. Oricum, băieții erau interesați de Rosie. Alex îi vedea cum roiesc în jurul prietenei ei și i se strângea stomacul, dar, în secret, se simțea ușurată că nu o urmăreau pe ea.

Jake era furios la culme, dar Lars a sărit din pat și a început să danseze prin cameră. Era un puștan de aproape doi metri înălțime și avea pe el pantaloni de Superman, ceea ce i-a făcut pe toți să izbucnească-n râs. Alex nu s-a putut abține nici ea, căci Lars semăna cu o gânganie lunguiață, drogată. Rosie și-a tras tricoul pe ea, iar Jake s-a calmat. Și-a luat un pahar și s-a așezat jos pe podea, alături de ei.

— Știu un joc, a zis el.

A scris numele tuturor pe bucățele de șervețel pe care le-a împăturit și le-a amestecat. Fiecare

trebuia să tragă câte un bilețel, să citească numele de pe el și să imite persoana respectivă. Ceilalți trebuiau să ghicească cine este. Dacă greșeau, trebuiau să dea pe gât un shot de tequila sau ce o fi fost în sticla aia.

Alex a tras bilețelul cu numele lui Jake, așa că s-a așezat și a așteptat. Nu era nevoie să-l examineze pentru că-l știa bine – felul în care își aranja ochelarii atunci când își lua un aer serios, zâmbetul lui pieziș, felul în care își rodea unghiile de la mâna stângă atunci când asculta. Ceilalți începuseră deja: se agitau, se maimuțăreau și se insultau unii pe alții. Diederik trăsese numele lui Rosie. Își scosese hainele și flirta cu Lars, sărutându-l pe obraz și ciufulindu-i părul. Toți știau pe cine imită, dar era atât de amuzant încât l-au lăsat să continue. Rosie râdea cel mai tare dintre toți, iar Alex știa că prietena ei va dispărea împreună cu Lars de îndată ce se va putea.

Când i-a venit rândul lui Jake, acesta a băgat ușor capul în piept și s-a uitat la fiecare dintre ei pe sub gene. Nu cu tentă sexuală. Pe ascuns. Ca în filmul acela, *Ochiul care ucide*[20]. Alex și-a dat imediat seama pe cine imita și s-a uitat la Jamie ca să vadă dacă el s-a recunoscut. Se uita de parcă habar nu avea. „Cine e?”, a murmurat din buze, iar Alex a arătat spre el și i-a spus în același fel: „Tu ești!”. „Eu?”, a șoptit el. Dar atât. Se vedea cum căzuse pe gânduri. *Așa mă văd ei? Atât de ciudat sunt?*

Ceilalți începuseră să se plictisească. Jake și-a ciufulit părul, așa cum îl avea Jamie dimineața. Lars a strigat „JW!” și tortura a luat sfârșit.

Alex știa însă că Jamie îi urmărise și știa cine sunt ei.

•

Câteva ore mai târziu, după ce Jake plecase să termine de spălat și Rosie plecase cu Lars și Diederik să-i conducă la stația de autobuz, Alex s-

a așezat lângă Jamie pe podeaua dormitorului. După terminarea jocului, el continuase să bea.

Ea a încercat să-l ridice în picioare, dar n-a reușit, și au căzut amândoi grămadă, izbucnind într-un râs isteric.

Când s-au oprit din râs, el s-a uitat la ea, cu ochi tulburi.

— Te iubesc, Alex, i-a spus el.

Ea a încercat să râdă din nou, dar și-a dat seama că nu-i în stare.

— Te iubesc de când te-am văzut în avion.

— Ce vrei să spui? l-a întrebat ea.

— Mi-ai zâmbit în avion. Nu-ți amintești?

Nu-și amintea. Probabil că vorbea băutura din el.

— Te-am urmărit până la autobuz, dar tu nu m-ai observat. M-am gândit că ești obosită după drum. Oricum, tot împreună am ajuns, nu-i așa?

— Termină, Jamie.

El a apucat-o de mână.

— Știu că tu ești prea drăguță pentru mine. Cele mai multe fete sunt.

A tras aer adânc în piept ca și cum ceva s-ar fi dezlănțuit în interiorul lui și cuvintele au început să-i țâșnească din gură.

— Spud, unul dintre tipii de pe șantierul unde am lucrat ultima dată, mă numea „mâncător de resturi” și le spunea celorlalți că mă uit doar la fete urâte pentru că sunt mai ușor de agățat. Voiam să-l contrazic, să-i spun că erau fete drăguțe. Dar ar fi început să-și bată joc de mine, doar ca să mă enerveze. Așa că respiram încet, cum îmi spuseseră ei, râdeam împreună și ne vedeam de tencuit. Mă gândeam la fetele cu care ieșisem. Nu au fost prea multe. Le alegeam pe cele care nu se uitau la mine ca și cum m-ar fi întrebat cine dracu’ mă cred. Așa cum păteam cu fetele drăguțe dar rele, care mă făceau să simt ca un nimic. Atunci, m-am oprit. Am început să caut fete care îmi zâmbeau nervos atunci când intram în vorbă cu ele

într-un bar sau într-un club. Care chicoteau în timp ce eu tremuram de teamă că voi fi refuzat. Dar mă făceau să mă simt bine și ăsta nu-i un lucru rău, așa-i?

Alex se simțea copleșită de noianul de confidențe. A clătinat din cap.

— Nu, nu poate fi un lucru rău, s-a străduit să răspundă.

— Tu mă placi, Alex?

Ea a încuviințat din cap. Nu putea face altceva. Ar fi vrut să-i spună: „Te plac foarte mult ca prieten, Jamie", dar vulnerabilitatea lui neașteptată o speriase. Nu putea să-l rănească.

El a zâmbit fericit și s-a lăsat ușor pe o parte. Ea a luat un cearșaf de pe patul lui și l-a învelit cu el.

40.

Joi, 4 septembrie 2014

INSPECTORUL

Cu douăzeci și patru de ore mai înainte, pe ecranul lui Sparkes apăruse o notificare: *Alex O'Connor, autopsie.*

Nu-și amintea să fi trecut asta în calendarul din Outlook. Își notase în carnețel. *El e foarte analog, o* auzise pe Zara Salmond zicând odată cuiva. Probabil că ea pusese notificarea online pentru el.

Venise la birou mai devreme ca să se pregătească. Nu-l afectau autopsiile. Făceau parte din munca lui. Spre încântarea lui, însă, Salmond se asigura întotdeauna că, dacă era absolut necesar să fie și ea la morgă, atunci cel puțin rămânea undeva într-un colț – „cât mai departe de masa de autopsie". Femeia Fantastică, cum i se spunea în departament, avea un călcâi al lui Ahile.

Poliției i se ceruse să se alăture examinării de către coronerul din West Hampshire, un avocat nerăbdător, cu părul cărunt, care a impulsionat mersul anchetei, aducându-le, totodată, și puțină alinare celor îndoliați.

Sparkes nu știa ce ar putea scoate la lumină autopsia. Într-un corp îmbălsămat este greu de găsit dovada unui raport sexual. Probabil că nu se va găsi nimic. Poate că a fost o neînțelegere în privința hainelor. Sau o traducere greșită. Absența hainelor era singurul indiciu pe care-l aveau deocamdată. Toate probele erau indirecte.

Dar nu asta voiau să audă familiile și el se întreba cum vor putea continua să-și plângă copiii dacă coronerul va fi de acord cu autoritățile thailandeze, cum că fetele muriseră accidental în timpul incendiului. Se îndoia că vor fi mulțumite, dar, cel puțin, puteau ține înmormântarea.

•

Eileen îi vorbise cu o seară în urmă despre propria-i înmormântare. Voia ca numele să-i fie scris cu flori, oamenii să cânte „The Old Rugged Cross”[21] și să o jelească, i-a spus ea și a izbucnit în râs văzându-i figura consternată.

— Glumesc, Bob. Dacă tu vei cânta imnul acela, jur mă ridic din coșciug. N-ar fi mai bine „Ding-Dong! The Witch Is Dead”[22]?

Încercase să fredoneze și el cântecul, împreună cu ea, dar se oprise căci, în adâncul sufletului, se simțea pustiit.

— Așadar, îi zisese ea într-un târziu, citind lista pe care o avea în carnețelul ținut în poală. Crini pe sicriu, donații pentru cercetări în domeniul cancerului, discursul din *Patru nunți și o înmormântare,* toate versurile din „Amazing Grace” și, pentru sfârșit, „Starman” al lui David Bowie.

A rupt foaia din carnețel și i-a dat-o lui Bob.

— Am rezolvat tot.

Mai puțin chestia cu moartea în sine, s-a gândit el și a simțit un ghem dureros în stomac. *E ridicol,* și-a spus încercând să-și învingă răul care-l cuprinsese. *Ai dat cu ochii cu moartea de atâtea ori!*

Da, dar îndeobște, după ce aceasta se produsese. Și nu fusese vorba despre moartea oamenilor pe care-i iubea. Văzuse o mulțime de cadavre, dar, de data asta, avea să fie de față la sosirea morții. Era înspăimântat. Nu știa cum se va întâmpla. Infirmiera de la îngrijiri paliative îi spusese că totul se va petrece în liniște. Pur și simplu, Eileen se va stinge. Dar asta însemna că nu va mai fi. Și atunci va începe viitorul lui fără ea.

Sergentul Salmond a bătut ușor în ușa întredeschisă și l-a smuls din gândurile lui. Și-a pus mâinile la ochi ca să nu i se vadă lacrimile în caz că plânsese fără să-și dea seama. I se întâmpla câteodată.

— N-ați uitat că azi are loc autopsia lui O'Connor, așa-i? l-a întrebat ea.

— Intră, pentru numele lui Dumnezeu. Întotdeauna mă faci să vorbesc cu un cap lipsit de trup. Bineînțeles că nu am uitat. Amintește-mi doar cine o face.

— Doctor Aoife Mortimer. Așa mi-a spus Hilary, de la biroul coronerului.

— Bun. Ar trebui să plecăm. Îi place punctualitatea.

— Bine… în regulă… Sigur trebuie să merg și eu?

— Da. Am să te rog să șofezi tu.

•

În mașină, Salmond a supt o bomboană foarte mentolată în încercarea de a preveni efectul mirosurilor care-i întorceau întotdeauna stomacul pe dos.

— De ce crezi că thailandezii nu au făcut autopsie? a întrebat ea, mai mult de dragul conversației. Mi se pare o neglijență de neiertat.

— E, într-adevăr, o decizie pe care nu o înțeleg, dar să vedem dacă Aoife descoperă ceva.

N-au trebuit să aștepte prea mult.

Când Sparkes și Salmond au intrat în camera mortuară, fotograful criminalist făcea deja primele poze ale cadavrului lui Alex O'Connor.

— Bună dimineața, Bob, i-a strigat doctorul Mortimer. Bună, Zara. Ce faci? Am pregătit un scăunel pentru tine, acolo în colț. Pentru orice eventualitate.

Sparkes s-a străduit să-și rețină un rânjet, a înaintat și s-a uitat la corpul aflat pe masa de autopsie.

— Dumnezeule, cine a făcut îmbălsămarea nu s-a zgârcit la formol, a spus el, simțind că-l ustură ochii.

Aoife Mortimer a încuviințat din cap.

— Să începem. Să discutăm acum, cât mai putem respira.

Sparkes i-a relatat tot ce știa având grijă să-și însoțească afirmațiile de precizarea „conform poliției thailandeze". Legistul și-a notat conștiincios informațiile, apoi s-a îndreptat către cadavru. Și-a pus o mască pentru a se proteja de mirosul de formol, a lăsat carnețelul pe masa din spatele ei și s-a uitat la Sparkes.

— În regulă, a zis ea. Putem începe?

În încăpere, s-a făcut liniște în timp ce ea a ocolit masa pe care se afla cadavrul, pentru o primă vizualizare a corpului acoperit cu un strat de ceară.

— Mai întâi, să dăm la o parte acest machiaj post-mortem, i-a spus tehnicianului care se afla lângă ea. Presupun că au vrut să mascheze urmele acelor de îmbălsămare de pe gât, dar au pus ceara cu mistria.

Sparkes a încercat să nu respire pe nas cât timp legistul curăța ceara de pe fața și gâtul lui Alex O'Connor.

— Pare că aici, pe gât, este o contuzie, a spus Aoife Mortimer care se aplecase pentru a da la o parte părul tinerei. Vezi, Bob? Aici, unde începe stratul de ceară.

El s-a uitat atent la locul indicat. Deși procesul de descompunere afectase pielea, a putut deslușși, totuși, niște urme de vânătăi și zgârieturi.

— Dumnezeule, parcă ar fi fost strangulată!

Salmond a sărit de pe scăunelul ei și a venit să vadă și ea. Își ținea mâna la gură.

S-a uitat, apoi și-a întors privirea către șeful ei. *Ți-am spus eu,* păreau să spună ochii ei.

— Să nu ne pripim, a spus doctorul Mortimer pe un ton impasibil. Trebuie să termin examinarea și abia după aceea voi putea trage niște concluzii pertinente.

Și a continuat cu multă meticulozitate examinarea exterioară a cadavrului. Salmond s-a întors la locul ei sigur, luând notițe pe spatele unui dosar.

Doctorul Mortimer analiza trupul de sus în jos, privind cu atenție din diverse unghiuri. Se uitase cu multă băgare de seamă la zona pubiană. Sparkes știa că încerca să găsească și cea mai mică urmă de fluide corporale uscate.

Alex ne spune acum povestea ei, s-a gândit el.

Bangkok, ziua a șaptesprezecea
Marți, 12 august 2014

Fusese o zi grea și avea să fie și mai rău de-atât. De dimineață, între ea și Rosie izbucnise conflictul care mocnea de câteva zile. Când Alex a intrat în bar, a văzut-o pe Rosie flirtând cu Jake. Clipea încet din gene la glumele lui. Dragostea nebună pentru Lars fusese dată uitării.

Alex s-a simțit ca și cum ar fi primit o palmă peste obraz. Rosie știa, desigur, ce simțea ea față de Jake. Vorbiseră despre asta de câteva ori, când rămăseseră singure în cameră. Voia să-și analizeze cu voce tare sentimentele și să vadă cum îl priveau ceilalți pe el. Atunci, Rosie nu păruse prea interesată, dar acum era grămadă pe el. Faptul că Alex îi spusese că-l plăcea n-o reținea în niciun fel. Iar lui Jake părea că nu-i displace.

— Rosie, vreau să vorbesc cu tine, a țipat Alex.

— Ce vrei? Sunt ocupată…

— Văd, i-a spus Alex, venind mai aproape și dând la o parte scaunele din calea ei. Nu știu de ce îmi mai bat gura degeaba cu tine, dar astăzi trebuie să cumpărăm biletele. Dacă nu ne grăbim, s-ar putea să nu mai prindem din cele ieftine.

Rosie a ridicat din umeri.

— Parcă am stabilit că plecăm vineri, după ce aflăm rezultatele de la examen, a mai zis Alex. Așa am convenit.

— *Tu* ai convenit, nu eu. Eu vreau să stau aici. Mă simt foarte bine. Jake vrea să-mi arate un nou club de karaoke. Nu-i așa?

— Păi, eu îi spuneam doar unde este, s-a grăbit Jake să lămurească problema, în timp ce se retrăgea în spațiul mai sigur din spatele barului. Nu aveam de gând să merg acolo.

— Jake! a încercat Rosie să-l cheme înapoi.

Apoi s-a întors către prietena ei și i-a strigat:

— Tu îi îndepărtezi pe toți de lângă tine. Toată lumea te consideră o vacă ordinară. De ce nu poți și tu să te simți bine și să te bucuri de viață?

— Ba mă simt foarte bine, dar vreau să văd și altceva în Thailanda. Am venit să călătoresc, nu să stau săptămâni întregi doar într-o pensiune din Bangkok, să iau droguri și să mă dau la toată lumea.

— Termină! Eu mă distrez și tu nu poți suporta asta. Care-i problema ta?

— Tu ești problema mea. Și cât de mult timp crezi că o să te mai distrezi dacă o să-ți tot cheltuiești banii pe băutură în cluburi și pe tatuaje? Măcar știi câți ți-au rămas?

Rosie a schițat o strâmbătură, îmbufnându-se iar ca un copil.

— Vezi-ți de treaba ta. Nu trebuie să ai grijă de mine.

— Foarte bine. Să știi însă că eu plec vineri seara, indiferent dacă vii sau nu cu mine. Mă duc să-mi iau bilet în seara asta. N-ai decât să faci ce vrei.

Jake se făcea că șterge niște pahare, iar Jamie, așezat într-un colț, se uita în telefon, dar, desigur, auziseră amândoi toată discuția. Alex detesta certurile în public. Mama ei îi spunea că acestea dovedesc lipsă de educație, iar ea știa că se înroșește la față și o podidesc lacrimile. Însă de data asta fusese inevitabil. De zile întregi o obseda subiectul. Conform itinerarului stabilit inițial, ele ar fi trebuit să sărbătorească rezultatele de la examene în insulele Ko Phi Phi, unde puteau contempla „formațiunile stâncoase de tip monolit, din apele azurii ale mării”, după cum scria în ghidul pe care-l avea Alex. Se părea, însă, că vor fi tot la Oxxi’s Place, contemplând o mare de beți.

După ce Rosie a ieșit furioasă, Jamie a venit și s-a așezat lângă Alex; a rămas lângă ea toată dimineața, arătându-i că e de partea ei și

spunându-i că toți s-au cam săturat de Rosie, cu fițele și sclifoselile ei.

Alex a plecat pe la prânz, când el s-a dus la toaletă. Avea nevoie de puțin timp pentru ea. Știa că se va simți jignit, dar prea fusese tot timpul lângă ea, îndemnând-o să se rupă de Rosie și să plece mai departe în călătorie alături de el. Iar Alex nu îndrăznea să-i spună direct că așa ceva nu se va întâmpla. Citea în ochii lui că are nevoie de asta. Nu putea să-i spună adevărul în față și anume că nu se simțea atrasă de el.

Alex a ieșit să se plimbe până la râu, să vadă bărcile și zambilele de apă, legănate de valuri. Îi spusese lui Rosie că va pleca singură, dar știa că n-o va face. Nu avea curaj. Ce o să facă acum? Gândurile i se întorceau la Jake. Era un băiat drăguț. Nu știa sigur dacă mama ei ar fi fost de acord cu el – trebuia, cu siguranță, să facă un duș și să-și taie unghiile de la picioare –, dar mama ei nu era acolo, ca să-l scruteze cu privirea…

Părea, cumva, un suflet pierdut și Alex nu putea rezista când avea de-a face cu un suflet pierdut. Ideea de a salva pe cineva, cum făcuse Lizzy cu domnul Darcy[23] sau Frumoasa cu Bestia, era atât de romantică. S-ar fi putut gândi la asta ore întregi.

Știa că Jake fusese la facultate, dar că nu îi mersese prea bine acolo. Asta-i spusese el la prima lor întâlnire-o numea întâlnire, deși el nu făcuse decât să-i arate unde se mănâncă bine. Îi spusese că nu s-a înțeles cu îndrumătorul lui și că a decis să se lase de facultate. Lui Alex i se păruse un gest oarecum extrem, dar nu-i mărturisise asta.

— Părinții tăi ce-au spus? îl întrebase ea.

Fusese primul lucru care îi venise în minte când auzise povestea lui. Se gândea cum ar fi fost să-i spună așa ceva mamei sale și cât de tare ar fi supărat-o.

— A, lor nu le pasă. De altfel, sunt adult. Nu am nevoie de consimțământul lor.

Îi vorbise însă fără să se uite în ochii ei.

— Când plănuiești să te întorci acasă? îl întrebase ea, încercând să schimbe vorba.

— Nu sunt sigur. Nu am niciun plan.

Apoi tăcuse tot drumul de întoarcere spre pensiune, iar Alex era sigură că nu va mai ieși cu ea, dar, când au ajuns la capătul aleii, el și-a dres glasul și i-a spus:

— Adevărul e că eu am dat-o în bară. Familia mea nu știe, dar nu m-am ținut de carte. Am făcut-o lată și nu le pot spune alor mei. Ei au investit mult în mine ca să reușesc în viață. Numai despre asta vorbeau mereu. Erau atât de mândri că fac Dreptul.

— Și ai mei sunt cam la fel. Simt că parcă îmi organizează viitorul. Țin atât de mult să reușesc în viață încât chiar mă doare uneori. E o presiune uriașă.

Jake încuviințase din cap.

— Am vrut să merg acasă de Crăciun. Aveam bilet de avion. Știam însă că asta însemna să le spun alor mei adevărul și, de fiecare dată când mă gândeam la asta, îi revedeam pe peronul gării, făcându-mi cu mâna, atunci când am plecat la facultate. Așa că am decis să nu mă duc. Și am ajuns aici.

— Ei știu ce faci aici?

— Nu. Și cu asta am dat-o în bară. Nu pot să le zic acum. I-am sunat de curând. Eram un pic iritat. Uitasem de ziua de naștere a maică-mii și voiam doar să le aud vocile, dar n-am știut ce să spun atunci când mama mi-a răspuns.

Alex îi atinsese ușor mâna.

— Voi vorbi cu ei așa cum trebuie atunci când îmi voi rezolva problemele, îi spusese el cu o voce tremurată.

— Ar trebui, Jake. Sună-i!

El încuviințase din cap, fără prea multă convingere.

— O să văd. Mulțumesc că m-ai ascultat, dar, te rog, nu le spune și celorlalți.

— Bineînțeles că nu le spun.

Urcând scările, se întrebase de ce o alesese pe ea pentru a-i destăinui secretele lui, dar, de fapt, nu avea prea mare importanță; ceea ce conta era că o făcuse. Se trezise cântând sub duș și gândindu-se cum ar fi cuprins-o el în brațe și cum ar fi sărutat-o. Nu că Jake i-ar fi dat de înțeles că avea de gând să facă un pas mai departe. Nici măcar nu o prinsese de mână. Dar nu era timpul pierdut. Se va ocupa ea și de asta. Și apoi se machiase puțin, ca să-i atragă atenția.

Se gândise bucuroasă la momentul în care el o va remarca. Apoi se oprise. Trebuia să preia inițiativa. Rosie se băgase peste ea. Nu avea pic de rușine. Nici ea n-ar fi trebuit să aibă. Încerca să-și imagineze ce față va face Rosie când îi va spune că Jake va merge cu ea la Kho Phi Phi. Precis i-ar tăia cheful să mai fluture din gene la el. Alex își luase inima-n dinți și-i scrisese lui Jake, ca să-l întrebe dacă nu vrea să iasă cu ea. El îi răspunsese imediat: „Super! Te duc la localul meu preferat…”

•

Nu s-a întors până pe la șase seara, iar Jamie era încă acolo, așteptând-o.

— Doamne, Jamie! Ai stat aici toată ziua?

— Unde ai fost? Mi-am făcut griji.

— N-am nimic. Trebuia să-mi limpezesc gândurile.

S-a privit în oglinda din spatele barului. Era aprinsă la față. Jamie arăta atât de rău încât l-a mângâiat pe braț și i-a spus că-i pare rău.

— E în regulă. Unde mergem să mâncăm în seara asta?

— Hm… de fapt, ies cu Jake astă-seară. Mergem la unul dintre barurile lui preferate.

Lui Jamie i-a picat fața, iar Alex simțea deja că-și iese din minți. Avea tot dreptul să se vadă cu Jake. Însă nu a spus nimic. Nu i-a spus că nu se mai simțise de mult timp atât de atrasă de un băiat, că Jake are ochi niște ochi superbi și mâini așa

frumoase și că va purta maioul decoltat pe care mama ei nu-l agrea. Toate astea i le va spune lui Mags mai târziu.

Jamie se uita fix la ea, cu gura căscată.

— Alex, a bombănit el.

Dar ea nu voia să audă nimic. Se îndepărtase de el și, acum, urca în camera ei ca să facă un duș și să fie gata pentru întâlnirea cu Jake.

— Ai grijă, i-a strigat Jamie, în timp ce ea urca scările.

41.

Joi, 4 septembrie 2014

INSPECTORUL

Cinci ore mai târziu, Sparkes se chinuia să bea o cafea la cantina personalului, dar îi stătea în gât, căci simțea încă pe limbă gustul de formol. Gustul persistent al morții.

— Bun, hai să vedem, i-a spus lui Salmond, care adusese cu ea o copie a raportului preliminar al legistului. Ce avem aici? Altceva decât am auzit în camera mortuară?

— Nu, nu cred. Va trimite la laborator mostrele de țesut, precum și probele orale, vaginale și anale. Analiza va dura douăzeci și opt de zile, așa că, dacă nu apelăm la niște relații ca să grăbim lucrurile, vom avea rezultatele la începutul lunii viitoare. A scris însă despre vânătăi, despre semnele de autoapărare, despre hioidul fracturat, despre unghiile rupte, toate fiind indicii ale unei strangulări. E scandalos că poliția din Bangkok nu le-a remarcat. Nici nu-ți trebuie o autopsie, doar o pereche de ochi și puțin creier.

— În regulă. Să ne limităm la ce știm în acest moment. De acord, sergent? Bănuiesc că, în

raportul preliminar, nu este menționată cauza morții.

Avea la el o copie după certificatul de deces al lui Alex O'Connor, eliberat în Thailanda, în care scria „intoxicație cu fum și gaze toxice".

— Nu, dar e notat că „nu s-au găsit urme de funingine în căile respiratorii, dincolo de corzile vocale".

„Se pare că nu mai era în viață atunci când a izbucnit incendiul", îi spusese doctorul Mortimer lui Sparkes, în camera mortuară, fără să ridice ochii de la traheea expusă.

— Când începe autopsia lui Rosie Shaw? a întrebat Sparkes, uitându-se la ceas.

— Peste vreo douăzeci de minute. Vrei un sandviș?

— Tu ce crezi?

— Eu o să-mi iau unul. Nu poți rezista cu stomacul gol.

— Du-te atunci și ia-ți.

A așteptat până când sergentul s-a îndepărtat suficient de mult încât să nu-l audă și a sunat-o pe Eileen acasă.

— Alo? A, tu ești. Uite, îngerul meu păzitor, Helen, e aici cu mine și îmi spune că trebuie să mănânc mai mult.

Helen, infirmiera, stătea, fără îndoială, pe scaunul de lângă patul lui Eileen din camera de la parter. Ar *trebui să fiu acolo.* Gândul acesta aducea cu el un sentiment de vinovăție.

Eileen era tot mai plăpândă și căpătase o culoare cenușie, de parcă ar fi început să se topească. O sărutase de trei ori dimineață, înainte de a pleca. Nu se putea abține să n-o sărute.

— Îmi pare rău, trebuie să plec în dimineața asta, îi spusese el.

— Nu te scuza, Bob. Vei sta cu mine în altă zi.

— Helen are dreptate, i-a zis el acum. Ce faci? Când vine Sam?

Fiica lor venea zilnic și stătea destul de mult cu mama ei.

Băiatul lor venea și pleca repede, cel mai adesea ezitând să treacă de pragul ușii, ca și cum i-ar fi fost teamă că s-ar molipsi de ceva sau că s-ar implica prea mult. Eileen făcea eforturi mari în privința lui, încercând să-și înșioreze glasul și să râdă la poveștile lui. Ți se rupea inima să o vezi. Iar Sparkes se simțea gâtuit de tentaculele negre ale spaimei.

— Bob, nu fi așa aspru cu Jim, îi spusese Eileen, după o vizită deosebit de agitată a băiatului lor. Este atât de speriat de tot ce se întâmplă. Până acum, nu i s-a întâmplat nimic rău în viață. N-a trebuit să facă față unui eșec.

— Eșec? Dar tu ai cancer, Eileen. Asta nu este o opțiune în viață.

— Mda, nu știu ce să zic. Cred că Jim așa gândește în sinea lui. Nu ai ce face. Așa e firea lui.

•

— După ce se termină autopsia lui Shaw, va trebui să mergem și să vorbim cu părinții, i-a spus Sparkes lui Salmond, când aceasta s-a întors cu un sandviș cu ou și maioneză, care arăta oribil.

Sparkes aproape că prefera mirosul de formol.

— Eu aș vrea să le spunem diseară. Nu-i corect să-i lăsăm să aștepte. Poți lucra până mai târziu?

— Nicio problemă, șefu'. Oricum, Neil are o ședință cu părinții la școală.

— Foarte bine. Cine-i ofițerul care ține legătura cu familiile?

— Wendy Turner. O sun imediat și o pun la curent.

Aoife Mortimer a intrat pe ușile batante ale cantinei și le-a făcut cu mâna.

— Tocmai îmi luam și eu un baton energizant. Sunteți gata?

Apoi a văzut sandvișul uriaș al lui Salmond și a adăugat:

— Crezi că-i o idee bună?

•

Când a intrat pentru a doua oară în camera mortuară, Sparkes nu și-a putut împiedica o ușoară senzație de nerăbdare. Se întreba dacă Aoife Mortimer simțea la fel. I-a aruncat o privire. Fața îi era acoperită, dar, chiar și așa, Sparkes știa că expresia ei nu trăda nicio emoție.

S-a uitat la fața și gâtul lui Rosie Shaw, în încercarea de a găsi niște semne concludente. S-a aplecat în față în scaunul lui pentru a privi mai de aproape, dar nu era nimic de văzut.

— Nu sunt semne vizibile de contuzii sau alte răni exterioare în partea de sus a trupului, a înregistrat doctorul Mortimer pe reportofonul ei. O colorare pronunțată a pielii, gri-albăstruie, indicând o descompunere preîmbălsămare a țesutului.

— Nu a murit la fel ca Alex O'Connor, așa-i? a spus el, iar în vocea lui se putea simți o ușoară dezamăgire.

— Nu pare.

Doctor Mortimer tampona acum dinții și cerul gurii, pentru a preleva probe.

— Aparent, particule de funingine în gură, a spus ea pentru înregistrare. Dar nu și la nivelul traheii, a adăugat puțin mai târziu. Nici fata asta nu mai respira când a izbucnit incendiul.

— Și, atunci, de ce a murit? a întrebat Bob Sparkes, mai mult pentru sine, decât așteptând un răspuns din partea legistului. A fost atacată?

— E prematur să mă pronunț. Am luat mostre pe care le voi trimite la laboratorul de toxicologie și va trebui să așteptăm rezultatele analizelor. Îmi pare rău, dar nu pot spune mai mult.

— Când vom avea raportul final?

— Ca de obicei, Bob. Cel mai sigur, la mijlocul lunii octombrie. Durează, sunt și ei supraaglomerați.

— Nu putem aștepta atât de mult. Voi cere ca analizele ADN pentru cele două fete să fie tratate

cu prioritate. Trebuie să aflăm cine a făcut asta.

— Bine. Îți urez succes.

Bangkok, ziua a șaptesprezecea
Marți, 12 august 2014

Era atât de adâncită în gânduri încât inițial, atunci când a deschis ușa, nici nu și-a dat seama ce are în fața ochilor. Știa că trebuie să vorbească cu mamele – era rândul ei – și se gândea ce să le spună.

Rosie stătea în pat, cu picioarele încrucișate, iar în fața ei, pe cearșaf, se afla geanta lui Alex, golită.

— Oh, a spus Rosie tresărind și a început să pună la loc broșurile și carnețelele de însemnări. Scuze, căutam un paracetamol.

Alex a încuviințat din cap fără prea multă convingere. *Oare chiar asta făcea?*

— Sunt în buzunarul exterior al rucsacului. Acolo le țin mereu.

— Da, scuze, am uitat.

Alex și-a luat geanta de pe patul lui Rosie. Atmosfera din cameră era încărcată, ca și cum ceva avea să se întâmple. Ceva rău.

— Brațul mi-e mai bine, a spus Rosie, arătând către locul unde își făcuse tatuajul, dar vocea îi era ascuțită și încordată.

— Bine.

— Vrei să ieși?

— Da. Am venit să mă schimb. Ies în oraș cu Jake.

— Oh! a făcut Rosie, schițând o grimasă.

— Da.

Nu se uitau una la cealaltă. Alex a scos portofelul de rezervă din geantă.

— Vin și eu, fac cinste astă-seară, a zis ea repede.

Mult prea repede.

— Nu, nu e cazul, a murmurat Alex în timp ce-și deschidea portofelul. Vrem să fim singuri. Oricum, trebuie să iau bani pentru biletul de autobuz. Nu

mai știu ce fac cu banii. Mi se pare că nu am atâția cât credeam. Ar trebui să țin o evidență…

— Nu te mai agita atât, a întrerupt-o scurt Rosie.

Alex și-a pus portofelul pe genunchi.

— Sunt hotărâtă să plec.

— Eu vreau să rămân.

— N-ai decât să rămâi.

Alex a vrut să scoată din portofel bancnotele pe care le numărase atent în ziua când ajunseseră. Nu mai erau acolo.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat cu voce tare Rosie, îngrijorarea ei părea falsă și supradozată.

Alex și-a îndreptat privirea spre ea.

— Au dispărut. Banii mei au dispărut.

— Oh, nu se poate! Înseamnă că i-a luat cineva.

Nu va câștiga niciun Oscar, s-a gândit Alex.

— Rosie, unde sunt?

— Ce dracu' spui acolo? Habar n-am.

— Asta făceai când am intrat. Mai întâi, ai încercat să mi-l furi pe Jake, acum îmi furi banii.

Rosie se înroșise toată.

— Eu… eu… nu pot să cred că…

Încerca să pară ofensată, dar Alex a văzut cum îi pică masca. Și lacrimile.

Rosie nu o dezamăgea. Plângea ca un copil. Alex simțea un gol în stomac care se adâncea la fiecare hohot al lui Rosie. Nu se putea apropia de ea ca s-o îmbărbăteze. Mai degrabă i-ar fi tras un pumn în față.

— Unde sunt banii? a întrebat-o, aproape fără să-și recunoască propria voce.

Și Rosie a tresărit când a auzit-o.

A scos două bancnote de douăzeci de lire de sub coapsă.

— E tot ce mai am, restul s-a dus, a spus ea printre sughițuri.

— Asta-i tot? Erau două sute de lire ultima dată când am verificat.

— Îmi pare rău, Alex. Voiam să-i pun la loc. Promit că ți-i dau înapoi. Ce-ai de gând să faci acum? Te rog, nu le spune celorlalți.

— Nu știu ce-o să fac, a spus Alex, mai mult pentru ea.

Chiar nu știa. Se simțea singură și vulnerabilă. Cel mai mult își dorea să poată fi acasă și să audă sfaturile mamei sale. Avea nevoie de timp ca să se gândească.

— Mă mut în altă cameră, a spus ea în cele din urmă. Nu mai vreau să stau cu tine. Nu pot avea încredere în tine.

Pe Rosie a bușit-o și mai tare plânsul.

— Să nu mă urăști, s-a tânguit ea.

— Termină, Rosie. Întotdeauna te gândești doar la tine, nu-i așa? *Eu* cum crezi că mă simt?

— Ești supărată. Știu că ești supărată. Pot să-ți explic…

— Zici? Mă îndoiesc.

— Alex, ascultă-mă, te rog. Sunt într-o mare încurcătură.

42.

Joi, 4 septembrie 2014

INSPECTORUL

— Știam eu, a zis sergentul Salmond atunci când a intrat.

— Nu te mai da mare, a mormăit Sparkes. Nimeni nu-i place pe lăudăroși. Ofițerul de legătură e prezent?

— Da, Wendy e acolo. Întâlnirea are loc la domiciliul familiei O'Connor.

— Bine. Hai să mergem. Trebuie să ajung acasă cât de repede posibil.

— Am înțeles. Îmi pare rău.

•

Detectivul Wendy Turner a deschis ușa. Pe figura ei încruntată se citea îngrijorarea.

— Sunt foarte agitați, domnule.

— Mulțumesc că m-ai avertizat. De altfel, nici nu-i de mirare.

În timp ce intra în salon, Sparkes și-a luat un aer profesional. S-a îndreptat către toți cei prezenți și le-a strâns mâinile.

— Ce au relevat autopsiile, domnule inspector? a întrebat Lesley, punând capăt formalităților. Ce noutăți aveți?

— Ai răbdare, draga mea, a spus Malcolm. Vă ascultăm, domnule inspector.

Sparkes nu putea să sufere aceste momente. Altor polițiști le plăceau. Complexul Poirot, așa-i spunea el. Erau acele momente în care toți erau chemați în bibliotecă și li se dădeau răspunsurile la întrebări. Știa foarte bine ce efect vor avea cuvintele lui asupra celor patru oameni și a ezitat câteva clipe. După aceea, nicio declarație nu mai putea fi retractată. Voia să-și aleagă cuvintele cu cea mai mare atenție, dar, cu gândul la asta, când a început să vorbească, s-a poticnit de câteva ori.

— Mulțumesc… păi… știu că așteptați vești de la noi… așa că voi trece direct la subiect. În fine… avem concluziile preliminare ale autopsiile. Bineînțeles… nu este raportul final, dar medicul legist… ei bine… a găsit dovezi care sugerează că niciuna dintre fete nu era în viață atunci când a izbucnit incendiul.

Fețele care-l priveau păreau pierdute în beția lui de cuvinte. De ce nu se exprimase mai clar?

— Scuzați-mă. Ce vreau să spun este că, aparent, ambele fete erau moarte la momentul izbucnirii focului, a explicat el.

Fețele lor s-au luminat pentru o fracțiune de secundă, semn că înțeleseseră.

— Au fost omorâte, așa-i? a izbucnit brusc Jenny Shaw. Cineva le-a omorât și a provocat incendiul pentru a distruge dovezile.

— Cum au murit? a întrebat aproape în șoaptă Malcolm.

— Nu suntem siguri în privința lui Rosie, dar sunt semne că Alex a fost strangulată, a spus Sparkes, privindu-l drept în ochi pe Malcolm O'Connor.

Maxilarul îi tremura, și strângea din buze ca să-și înăbușe durerea.

— Strangulată? a țipat Lesley. Cine a strangulat-o pe fetița noastră? Unde-i Jake Waters? El trebuie să știe ceva. Numai un om vinovat se ascunde, nu-i așa?

— Sau speriat, a adăugat Sparkes.

— Ce anume l-a speriat? Adevărul?

— N-ar trebui să ne pripim, Lesley. Îmi dau seama că veștile astea sunt nimicitoare, dar avem nevoie de dovezi; în acest moment, nu trebuie să facem presupuneri și să lansăm acuzații. Să așteptăm raportul de la laborator și vom vedea dacă s-a găsit ceva care să dovedească cine anume este implicat.

— Când veți primi raportul? a întrebat Lesley, aproape să izbucnească-n plâns.

— Poate dura între patru și șase săptămâni, după cum v-a spus, probabil, și Wendy. Am cerut însă laboratorului să acorde prioritate acestor analize. E posibil să primim rezultatele și săptămâna viitoare, dar nu pot promite nimic.

— Rosie a fost și ea strangulată?

Întrebarea venise de la Mike Shaw, care se afla în spatele lui Sparkes. Stătea în picioare lângă ușă, ca și cum ar fi fost pregătit s-o șteargă în orice moment.

— Nu știu încă, Mike, i-a răspuns cu grijă Sparkes, întorcându-se către el. Nu sunt semne vizibile pe corpul ei, dar cei de la laborator ne pot ajuta să înțelegem cum a murit.

Au urmat câteva momente de liniște. Toți încercau să proceseze valul copleșitor de informații.

Malcolm O'Connor a fost cel care a rupt într-un final tăcerea.

— Cum se face că poliția thailandeză nu a descoperit aceste lucruri?

— Nu știu, i-a răspuns Sparkes. Vom face schimb de informații și vom discuta cu ei.

— Puteți să nu vă mai obosiți, a spus Lesley. Lor nu le pasă de ce s-a întâmplat cu fetele. Dar dumneavoastră vă pasă, nu-i așa?

•

Era trecut de ora șapte și jumătate când au plecat, dar Sparkes nu se simțea pregătit să meargă acasă. Trebuia să mai facă ceva. Îi plăcea să aibă lucrurile puse la punct.

— În regulă. O mică plimbare până în East London, a zis el și s-a făcut că nu o aude pe Salmond bodogănind: „Cred că glumiți!"

— Credeam că trebuie să ajungeți acasă, domnule, i-a spus ea apoi, cu voce tare.

— Așa e, dar Sam este cu mama ei. Iar eu vreau să termin niște treburi.

A sunat-o pe Kate ca să-i spună că erau pe drum spre ea.

— Soțul tău e acasă?

— Soțul meu? L-ați găsit pe Jake? Nu-mi poți spune ce se întâmplă?

— Nu, e mai bine să vorbim față în față.

•

Casa lui Kate Waters nu era ce-și imaginase el. El credea că ziariștii și medicii primari din spitale au venituri foarte mari, dar asta era o casă modestă, probabil una dintre cele construite de primărie, într-o zonă comercială de pe Roman Road. În centrul Londrei, însă, o astfel de casă ar costa de trei ori mai mult.

Pe pervazul ferestrei, într-o jardinieră din teracotă, erau niște mușcate roșii, ofilite.

— Florile astea ar trebui udate, a zis Salmond în timp ce suna la sonerie.

Steve Waters le-a deschis ușa. Era mai scund decât Sparkes, ceea ce, inexplicabil, i-a făcut plăcere inspectorului.

— Dumneavoastră trebuie să fiți inspectorul Sparkes, a spus el pe un ton agreabil. Iar dumneavoastră, sergentul Salmond. Intrați, vă rog.

Kate era în camera de zi. Televizorul era pornit. Ea își ținea laptopul pe genunchi. L-a închis, a stins și televizorul și s-a ridicat în picioare.

— Bună, a zis ea. Ați ajuns repede.

Voia să pară calmă, dar Sparkes a sesizat un ușor tremur al buzelor ei.

— Luați loc și spuneți-ne despre ce este vorba, i-a poftit Steve, făcându-le semn spre canapea.

— Nu va dura mult. Mulțumesc, domnule doctor Waters.

— Domnule Waters, cred că e de ajuns. Scuze, n-are importanță.

Bineînțeles, s-a boscorodit Sparkes în gând.

— Da, scuzați-mă. Oricum, ce voiam să vă spun era că astăzi au avut loc autopsiile lui Alex și Rosie.

— Ah! a făcut Kate.

— Se pare că niciuna dintre fete nu mai era în viață atunci când a izbucnit incendiul.

— Și cum au murit? a întrebat Kate fără să-și ia privirea de la el.

— Se fac încă analize ale probelor, dar avem indicii că una dintre fete a fost strangulată.

Steve Waters nu și-a putut reține un icnet.

— Și ați bătut atâta drum din Southampton doar pentru a ne spune asta? a întrebat Kate. De ce?

Știa de ce. Și Sparkes știa că ea știe de ce.

— E vorba despre Jake?

— Da, domnule Waters, despre el este vorba. Am demarat o anchetă privind moartea fetelor și de aceea a devenit și mai urgent să discutăm cu fiul dumneavoastră. Trebuie să aflăm ce a văzut sau a auzit înainte de izbucnirea incendiului.

— Bineînțeles, a zis Steve.

— Avem nevoie de o mostră din ADN-ul lui Jake, de pe o perie de păr sau o periuță de dinți, ceva de-al lui.

— Vă trebuie ADN-ul lui? a strigat Kate. Nici vorbă de așa ceva. Ați spus că vreți să vorbiți cu el în calitate de posibil martor. Ce nu vreți să ne spuneți? Poliția din Thailanda nu l-a acuzat de nimic. Doar presa l-a scos la înaintare. Și nu există nicio legătură directă între…

— Încercăm să găsim dovezi, Kate. În felul ăsta, putem afla ce au pățit Alex și Rosie. O mostră de ADN poate exclude orice suspiciune care ar plana asupra lui.

A urmat o pauză lungă.

— Oricum nu mai avem nimic, a zis ea, dar pe un ton care nu mai părea la fel de sigur. N-a lăsat nicio periuță de dinți – e plecat de mult de acasă. Am făcut curat în camera lui.

— Ai fi surprinsă să afli cum se prelevă probele de ADN. Putem trimite pe cineva de la brigada criminalistică.

— Bine, da, dacă asta poate anula orice suspiciune.

Sparkes îi simțea însă teama în voce.

— Ce ați mai descoperit? a continuat ea.

— Am prefera să nu vorbim despre asta pentru moment, a spus Sparkes pe un ton ferm, în timp ce-i arunca o privire cu subînțeles sergentului Salmond.

Nu voia să vorbească despre prelevările din zona pubiană.

— Înțeleg. Când veți prezenta ceea ce știți în fața presei? Veți ține o conferință de presă?

Preluase din nou controlul asupra discuției, iar Sparkes și-a dat seama că, dintr-odată, își îndreptase ușor spatele. Se întreba dacă așa se simțeau toți cei pe care ea îi intervieva.

— O, Doamne! a exclamat, cu glas abia șoptit, soțul ei.

— Steve, trebuie să facă asta. E următorul pas, i-a spus Kate.

— Da, avem de gând să ținem o conferință de presă mâine-dimineață. Vom cere ajutorul publicului în găsirea lui Jake și a oricărui alt martor.

— Pe cine altcineva mai căutați? a întrebat Kate.

Reporter pentru totdeauna.

43.

Joi, 4 septembrie 2014

REPORTERIȚA

După plecarea lor, merg la toaletă de la parter și încui ușa în urma mea. Nu mă simt în stare să mă uit la Steve. Stă pe canapea și-și ține capul între mâini. Cred că se va prăbuși. De când îl știu, l-am văzut plângând doar de câteva ori – am plâns împreună, atunci când s-au născut băieții, apoi i s-a mai întâmplat anul trecut, când a murit tatăl lui. Și când l-am părăsit odată. Băieții erau mici și el nu era niciodată cu ei – era fie la muncă, fie se gândea la muncă. Am vrut să-l fac să înțeleagă că mai există și familia, dar cred că am întins cam mult coarda: au trecut câteva luni până am revenit.

M-am simțit total detașată atunci când Bob ne-a spus despre autopsie. Mi-am intrat în rolul de reporter, evaluând informațiile și formulând deja în cap începutul articolului. Dar acum era vorba despre noi, nu despre un titlu de presă.

Au fost găsite urme de ADN pe corpurile fetelor, îmi răsună în cap, ca o alarmă. *Vor afla cine a făcut-o.*

Încearcă să te stăpânești, Kate, îmi spun, privindu-mă în oglindă. *Jake nu are nicio legătură*

cu asta. Iar Steve are nevoie de tine.

Când revin, ridică privirea spre mine și mă întreabă:

— Ce ne facem, Katie?

Știu de ce mă întreabă. Vrea ca eu să preiau controlul și să rezolv totul cu bine.

— Ce le vom spune oamenilor?

— Toată lumea știe că poliția vrea să stea de vorbă cu Jake. S-a scris despre asta în toate ziarele.

— Dar oamenii nu știu că fetele au fost omorâte, nu-i așa?

— Una dintre ele. Una dintre ele a fost omorâtă. Despre cealaltă nu știm.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Kate. Că e vorba despre una sau despre amândouă, asta nu schimbă nimic, nu?

Așa este.

— Scuză-mă. Ai dreptate. Trebuie să le spunem celor din familie. Sun-o pe mama ta. Eu îl sun pe Freddie.

Iau telefonul și mă duc în hol. Îl aud cum se scuză față de Dorothy pentru că o sună la o oră atât de târzie. *Probabil că e deja în pat. Ar fi trebuit s-o sunăm mâine-dimineață. Nu va mai putea dormi.*

— Îmi pare rău, mamă, îl aud pe Steve zicând. Voiam doar să-ți spun că avem vești despre incendiul de la Bangkok. Păi, presupun că e și Jake implicat într-un fel…

Freddie îmi răspunde imediat. Aud în receptor zgomotul ambiental al unui bar.

— Mami! S-a întâmplat ceva?

Îmi vine să strig *NU!* – e prea mic pentru a suporta întreaga încărcătură a temerilor mele –, dar îl privește și pe el.

— Oarecum. Poți merge, te rog, într-un loc mai liniștit pentru câteva clipe?

— Știi ceva de Jake? S-a întors?

— Nu, nu încă. Vor apărea însă niște informații în presă. Una dintre fete a fost omorâtă.

— Nu poate fi Jake… a murmurat el.

— Nu se știe cine a omorât-o, Freddie. Dimineață, poliția va anunța începerea unei anchete pentru elucidarea acestui caz de omucidere și că trebuie să stea de vorbă urgent cu fratele tău. Am vrut să te pun în gardă.

— Of, mamă!

— Da, iubitule. Știu. Vor o mostră de ADN pentru ca asupra lui Jake să nu mai planeze nicio suspiciune. Dar nu mai avem nimic din lucrurile pe acasă.

— Am eu. Am păstrat niște tricouri și șapca lui de baseball, aia pe care și-o punea ca să te enerveze.

— Da? Nu știam.

— Da, îmi răspunde el, și simt cum îi tremură vocea. Le am la mine în dulap. Știu că e o prostie, dar lucrurile astea încă păstrează mirosul lui. Mi-e tare dor de el, mamă.

Eu nici nu-mi dădusem seama de asta. Fusesem preocupată să bravez în fața celorlalți.

— Îmi pare tare rău, Freddie. Îl găsim noi.

•

Ceva mai târziu, Steve și cu mine stăteam tăcuți, fiecare cu câte o ceașcă de cafea în mână.

— El nu are nimic de-a face cu asta, am spus eu.

— Nu.

— Voi afla eu cine a făcut-o.

Și, zicând asta, m-am simțit, dintr-odată, mai liniștită.

— Așa voi face. Îi voi găsi pe cei care erau atunci la pensiune. Trebuie să-i găsesc pe ceilalți. Mă pricep la asta.

Evident, e mai greu atunci când ești implicată ca mamă. Dar mă descurc eu cumva.

— Katie, nu poți repara lucrurile trântind uși și hărțuind polițiștii, îmi spune Steve. Jake este fiul nostru. Suntem răspunzători pentru faptele lui și, dacă a făcut ceva rău, trebuie să-i fim alături și să-l ajutăm să suporte mai ușor pedeapsa pe care o va primi.

Stau și mă uit fix la el. Se îndoiește de Jake. Nu vrea să aibă nimic de-a face cu planul meu. Va trebui să mă descurc singură.

•

Îl sun pe Joe Jackson din bucătărie și-l pun la curent cu noutățile legate de autopsii.

Simt în vocea lui cum îi crește entuziasmul pe măsură ce-i furnizez informațiile pe care am decis să i le împărtășesc.

— Au murit înainte de-a izbucni incendiul? mă întreabă el. O fată a fost strangulată? A dracului treabă! Pot să scriu despre toate astea?

— Da, Joe. Oricum va anunța poliția într-o conferință de presă mâine-dimineață. Sună imediat la familiile O'Connor și Shaw. Le poți spune din partea mea așa: că îmi dau seama că sunt vești sfâșietoare pentru rude, dar că nu există absolut nimic care să-l lege pe fiul meu de moartea fetelor.

— Am înțeles.

— Și, Joe, îmi ești dator. Va fi și rândul tău să-ți cer niște favoruri.

— Sigur. Mă bucur să te pot ajuta.

Mai vedem noi.

Bangkok, ziua a șaptesprezecea
Marți, 12 august 2014

Mama s-a uitat intrigată la Alex, când aceasta i-a cerut să-i dea altă cameră doar pentru ea.

— Nu mai stai cu Rosie?

Alex i-a aruncat o privire dură.

— Nu. Vreau altă cameră. Doar pentru mine.

Nu avea chef să dea explicații sau să discute. Avea nevoie de un spațiu doar al ei. Și cu asta, basta.

•

Mărturisirea lui Rosie o șocase. Își dăduse deja seama că nu o cunoștea, de fapt, pe fata cu care împărțea camera, dar nimic nu o pregătise pentru ce-i destăinuise Rosie.

Văzând că Alex nu se lăsa păcălită de văicărelile ei de copil îmbufnat, Rosie se oprise brusc din plâns și se ștersese la ochi cu tricoul. Își așezase capul pe pernă și vorbise uitându-se în tavan, poate pentru a nu vedea reacția lui Alex. Îi spusese că trebuia să plece de acasă pentru că nu avea să treacă examenele.

— Mie nu-mi pasă, dar mama o s-o ia razna.

— De unde știi că nu vei lua examenele? o întrebase Alex. Nu ai cumva o criză de paranoia?

— Aș vrea eu. Am ratat un examen. Nu m-am prezentat. Am fost la o petrecere care s-a prelungit până-n zori. M-am combinat cu cineva și nu m-am putut trezi a doua zi. Mama credea că sunt într-o excursie de studiu cu grupa de biologie. Aveam nevoie de puțină distracție. Mă săturasem de atâta învățat. Oricum, eu nu vreau să merg la facultate. Mama vrea, nu eu.

Acum, că începuse să-i facă mărturisiri lui Alex, Rosie părea aproape bucuroasă. Era din nou în centrul atenției, acolo unde-i plăcea să fie. Și, ca de obicei, era vina altcuiva, iar ea era doar o victimă inocentă.

— Știi ceva? Nici măcar nu mă interesează. Spune-mi despre banii mei. De ce mi i-ai furat?

— Nu ți i-am furat. Ți-am spus, i-am împrumutat. Ți-i voi da înapoi.

— Când?

Dar Rosie vorbea la becul care atârna deasupra ei, continuându-și povestea lacrimogenă.

— Am fost nevoită, Alex. Totul e mai scump decât mi-am închipuit. Numai tatuajul m-a costat patru mii de banți, ți-aduci aminte, nu-i așa? Și nici măcar nu mi-am făcut unul mare.

— N-ar fi trebuit să-ți faci deloc! a explodat Alex, însă Rosie a continuat să se justifice în timp ce-și privea unghiile de la mâini, pe care și le dăduse cu ojă strălucitoare toată după-amiaza.

— Toți mă jupoaie de bani!

— Cine anume?

— În fine, tipul cu tatuajul… și tipul cu scuterul.

— Care tip cu scuter?

De data asta, Rosie s-a ridicat și s-a uitat la ea.

— Nu a fost vina mea, Alex. Îți jur. Am închiriat un scuter de la el. Lars voia să ne plimbăm prin Bangkok, dar el nu avea destui bani pentru garanție, așa că am plătit eu. Era un centru de închirieri obișnuit și noi ne-am simțit foarte bine, doar că atunci când am intrat într-un bar ca să bem ceva, am lăsat scuterul afară. Luasem cheia din el, jur. Când am ieșit din bar, nu mai era. Tipul de la închirieri și-a ieșit din minți când i-am spus. Mi-a zis că-i sunt datoare mii de banți.

— Pe bune? Unde ți-a fost mintea? Asta-i una dintre înșelătoriile arhicunoscute de aici. Scrie pe toate forumurile de călătorie. Escrocii ăștia au un al doilea rând de chei și-și iau scuterele înapoi, după care îi pun pe clienți la plată.

— Nu știam.

— Nici nu mă mir. De ce nu mi-ai spus?

— Știam că o să te înfurii. M-am gândit că mă voi descurca singură și că tu nu trebuia să știi.

Lui Alex aproape că i-a venit să râdă. Aproape…

— Ai sunat la poliție?

— Am vrut s-o fac, dar pașaportul meu a rămas la tipul cu scuterul. A trebuit să i-l las garanție când l-am închiriat. Am întrebat-o pe Mama dacă poate veni la poliție cu mine și ea mi-a spus că aș putea fi arestată pentru că nu am pașaport. Și că poliția mi-ar putea înscena o posesie de droguri, dar că, dacă îi dau niște bani, ar putea ea să le dea o șpagă. A zis că se ocupă ea. Mi-a spus că va face în așa fel încât să nu am necazuri și că a mai făcut asta pentru diverși străini și mai înainte.

Rosie i-a mai aruncat o privire scurtă lui Alex, înainte de a se trânti cu fața în pernă.

A urmat un moment de liniște. *Ai distrus totul,* se gândea Alex.

— Ar fi trebuit să-ți spun, i-a spus Rosie, cu glas șoptit.

— Nu zău? Măcar mamei tale i-ai spus?

— Bineînțeles că nu i-am spus.

— Dar tatălui tău? Ar putea să-ți împrumute niște bani ca să-ți recuperezi pașaportul.

Rosie s-a ridicat în capul oaselor și a încercat să râdă.

— Nici gând. El nu mi-ar da. A trebuit să-l amenințe că-i spun lui Imogen despre ultima lui amantă ca să-mi dea bani să vin aici. L-am văzut sărutându-se cu una dintre asistentele lui în mașină. Am avut noroc pentru că, altfel, nu mi-ar fi dat bani. Dar așa, mi i-a dat ca să-mi cumpere tăcerea. Nici nu știu de unde a făcut rost de ei. Mi-a zis că e lefter și că trăiește din credite. Dar a făcut-o.

Alex se uita fix la ea, gândindu-se: *Cefei de om ești?*

•

— Aici, i-a spus Mama, dându-i o cheie. La parter. Pe aici.

Când i-a arătat unde e camera, Alex a observat că oja de la mâinile ei avea aceeași nuanță argintie ca a lui Rosie. *Cine se aseamănă se adună,* și-a spus Alex. *Două hoațe.*

— Mulțumesc, i-a spus Alex și, cu bagajul strâns în grabă, a pornit-o prin întuneric, spre una din camerele dosnice ale pensiunii.

Rosie a coborât repede, strigând-o pe nume, dar Alex nu i-a dat atenție. Era prea furioasă. Îi va povesti lui Mags despre toate astea.

— Mama, ea știe, a mai auzit-o pe Rosie spunând în urma ei.

44.

Vineri, 5 septembrie 2014

INSPECTORUL

Mags Harding a sunat în dimineața aceea.

— Aș vrea să vorbesc cu cineva despre Alex O'Connor și Rosie Shaw, dacă se poate, i-a spus ea cu voce tremurândă operatorului de la centrală. Am văzut știrile la televizor.

— În regulă, liniștește-te, i-a spus operatorul pe un ton blând. Mai întâi, spune-mi de unde le știi pe Alex și pe Rosie?

Câteva minute mai târziu, apelul adolescentei a fost direcționat către sergentul Salmond. Aceasta a ascultat cu atenție, apoi s-a înființat în ușa biroului lui Sparkes.

— Domnule, am primit un telefon în legătură cu fetele, i-a spus ea.

— Ce repede! Ce-a spus? Ceva în legătură cu Jake Waters?

— Da, într-un fel. E vorba despre ce se întâmpla acolo înainte ca fetele să moară. Cea care a sunat mi-a spus că era cea mai bună prietenă a lui Alex

și că aceasta i-a trimis mai multe e-mailuri în care îi scria că lucrurile au mers prost chiar de la început. Au fost tot felul de probleme și de certuri.

— Chiar așa? În legătură cu ce?

— Sex, droguri și rock and roll, din câte se pare. Din e-mailuri reiese că Rosie și Alex se certau între ele pentru Jake Waters.

— Da? Înseamnă că-l știau. Deci a fost și el acolo.

— Da. Și mai e ceva. Rosie a avut necazuri cu un escroc. În ultimul ei e-mail, Alex spune că a prins-o furându-i banii. O, și că Rosie l-a șantajat pe tatăl ei ca să-i dea bani să meargă în Thailanda.

— Afurisită treabă! Dar cum se face că geniul nostru într-ale tehnicii, Collins, nu a văzut e-mailurile astea în căutările lui?

— Alex folosea un alt cont de e-mail. Unul despre care noi n-am știut. Îl folosea pentru chestiuni personale, din câte ne-a spus cea mai bună prietenă a ei.

— Și cine-i această cea mai bună prietenă? Eu credeam că e Rosie.

— Se pare că nu. Cea care a sunat se numește Margaret Harding. I se spune Mags. Ea e fata care ar fi trebuit să meargă cu Alex în Thailanda, dar a renunțat.

— Da. Și Rosie a plecat în locul ei.

— Se pare că Alex îi trimitea tot timpul e-mailuri lui Mags. Ultimul a fost pe data de 12 august, la două zile după ultimul e-mail primit de părinți. Aceste mesaje prezintă o imagine cu totul diferită față de cea care transpare din rețelele de socializare. Aparent, faza cu „cele mai bune prietene la drum” era, mai degrabă, o ficțiune. Alex i-a spus lui Mags că o urăște pe Rosie.

— De ce nu ne-a sunat mai devreme, atunci când s-a auzit despre dispariția fetelor?

— I-a jurat lui Alex că va păstra secretul și nu voia să provoace nimănui neplăceri. Aceste e-mailuri sunt foarte explicite – nu sunt genul pe

care le-ai arăta părinților. În plus, ca toți ceilalți, a crezut că fetele vor fi găsite. Iar când au fost în cele din urmă găsite, s-a gândit că a fost un accident și că nimeni nu trebuia să afle de aceste e-mailuri. Dar acum, când e vorba de o anchetă, crede că e bine să se știe.

— Bine. Hai să ne uităm la ele. Și spune-i și lui Collins.

E-mailurile, câteodată chiar și trei pe zi, scoteau la iveală tensiunea crescândă dintre cele două fete la Bangkok, certurile, momentele de tăcere, momentele de furie și furtul.

Sparkes s-a apucat să le citească la întâmplare.

> În seara asta, e complet pe altă lume. Nu leagă două vorbe.
>
> Rosie e beată moartă și nu se gândește decât să se culce cu băieții din pensiune. Nu pentru asta am venit în Thailanda. Ea strică totul.
>
> Încă o ceartă cu Rosie. Am ajuns la capătul răbdărilor!
>
> Rosie se dă la Jake! INCREDIBIL!

— De ce nu am știut toate astea mai înainte? a spus el. Ni s-a spus tot timpul că se distrează de minune.

Salmond a deschis pagina de Facebook a lui Alex.

— Pentru că asta voia Alex să credem. Uite, aici, de exemplu, pe 2 august, atunci când i-a spus lui Mags că Rosie vrea să se culce cu toți, ea a postat pe Facebook o fotografie cu ele două ciocnind un pahar de vin și a scris: „Trăindu-mi visul, împreună cu colega de cameră".

— De ce se prefăcea oare că se simte bine?

Salmond s-a uitat la el.

— Pentru că asta voia să creadă „prietenii" ei. Acesta este profilul ei public. Nu are nicio legătură

cu ce i se întâmplă în realitate.

— Profil public? a întrebat Sparkes. E doar o elevă din Winchester, nu o vedetă de la televizor.

— Dar, domnule, în ziua de azi, suntem toți vedete în propriile noastre telerealități. Nu știați?

— Termină, Zara. Ce tâmpenie! i-a zis Sparkes și a arătat către ecran. Toate astea ridică serioase semne de întrebare despre ce s-a întâmplat cu adevărat acolo.

Droguri, sex la întâmplare, furt. Comportament cu grad ridicat de risc. Oare din cauza asta au murit?

— Ne trebuie cât mai repede o declarație din partea lui Mags Harding și acces total la e-mailurile primite de la Alex.

— Vine încoace și aduce și telefonul cu ea, ca să vedem toate mesajele.

— În regulă. Cheamă-mă, te rog, când ajunge. Vreau să fiu de față în timpul discuției. Cred că ar trebui să-i sun pe cei din Bangkok, măcar de dragul aparențelor…

— Vorbesc eu cu thailandezii, a spus Salmond. Întrebarea e: le spunem și familiilor?

Sparkes a mai aruncat o privire prin e-mailurile care se succedau pe ecran, oferindu-și, astfel, puțin timp de gândire.

— Cred că ar trebui. Dacă dăm informațiile polițiștilor thailandezi, ele ar putea să se scurgă în presă. Nu știu câtă încredere putem avea în cei de acolo și ar fi de o sută de ori mai rău dacă familiile ar afla mai întâi din ziare.

— Vreți să îi anunț eu?

— Nu, o voi face eu. Spune-i, te rog, ofițerului de legătură că vreau să mă întâlnesc cu rudele la prânz, după discuția cu Mags Harding. Mă duc eu. Mai întâi, îi voi spune lui Mike Shaw, care este vedetă în toată povestea asta. S-ar putea să nu vrea să vorbească de față cu ceilalți. Apoi cu fosta lui soție și, la urmă, cu familia O'Connor. Îți imaginezi că nu va fi deloc agreabil.

Încerca să-și imagineze reacția lui Jenny Shaw atunci când îi va spune. *Probabil că nu-i va veni să creadă. Nimeni nu vrea să afle că propriul copil are o latură necunoscută și întunecată. Mai ales dacă acesta este mort.*

În cap, îi sunau ultimele cuvinte pe care i le scrisese Alex lui Mags: „O urăsc pe Rosie. Îmi vine s-o omor”.

45.

Vineri, 5 septembrie 2014

REPORTERIȚA

M-am uitat deja de trei ori la conferința de presă. Informațiile esențiale rulau pe burtieră, sub figura prezentatorului de la Sky News. De fiecare dată când puneau poza lui Jake pe care le-o dădusem eu închideam ochii; îmi era imposibil să mă uit la ea, de parcă m-ar fi putut orbi. Știu că se va difuza – e același reportaj dar mă tulbură de fiecare dată.

M-am hotărât să mă duc la serviciu astăzi. Pe Steve îl îngrozește ideea.

— De ce? m-a întrebat el.

— De ce nu? Tu nu te duci?

— E altceva.

Voia să spună că el are o meserie care contează. Că viețile oamenilor depind de el. Dar nu a spus-o. Știa că nu e cel mai potrivit moment.

Însă nu l-am lăsat să scape așa ușor. De ce aș fi făcut-o?

— Ce vrei să spui? Că meseria mea nu e la fel de importantă ca a ta?

— Termină, Katie. Nu voiam să spun nimic despre meseria ta. Ascultă-mă, amândoi suntem nedormiți. Suntem îngrozitor de stresați, și ție ți s-

a spus să stai acasă. Acum, trebuie să plec. Întoarce-te în pat.

L-am lăsat să mă sărute de rămas-bun și am continuat să mă cert cu el în mintea mea, în timp ce apa clocotea în fierbător. Am câștigat. Cred că da. Nu mă duc înapoi în pat. Am altceva de făcut. Nu pot să stau degeaba.

Cu toate astea, sunt încă aici. Așezată pe canapea, urmărind știrile și închizând ochii la fiecare cincisprezece minute.

•

Joe mă scoate în cele din urmă din transa în care picasem privind întruna la televizor. Mi-am pus telefonul pe silențios și l-am lăsat pe masa din hol pentru a nu fi obligată să vorbesc cu reporterii. Îl aud vibrând pe suprafața de lemn lustruit. Închid televizorul. Dar, deja, Joe bate la ușa mea. *Cioc-cioc-ciooоc-cioc.* Așa l-am învățat. Dau deoparte perdelele și-l văd, în cămașă și cravată, uitându-se la florile mele.

— Știu, ar trebui să le ud, îi spun când deschid ușa. Intră repede. Mai e cineva afară?

— Nu, m-am uitat atent înainte de a bate la ușă. Regula de aur numărul 120, nu-i așa?

— Lasă-mă în pace! Vrei o cafea?

— Da. E a treia pe ziua de azi. O să plec în zbor de la tine.

— Oricum, de ce-ai venit? De ce nu ești cu „părinții" tăi? Terry știe?

— Nu tocmai. Am scris un comunicat de presă și au trimis-o pe Gail de la Editorial să facă interviul.

Ar fi trebuit să fiu eu în locul ei, mă gândesc eu, ca iubita părăsită, care stă în ultimul rând la biserică, dar știu că Gail va face o treabă bună.

— I-am spus lui Terry că am o întâlnire cu o persoană de contact. De fapt, chiar am. Tu ești cea mai bună persoană de contact pe care o am la momentul de față.

— Nu e bine, Joe. Persoanele de contact sunt oameni care-ți pot spune anumite lucruri, oameni care știu câte ceva, cum ar fi polițiștii și politicienii.

— Sau ca tine.

Are dreptate. Eu știu lucruri pe care el vrea să le afle.

— Văd că a început să aibă încredere în tine.

El zâmbește. Îi citeam fericirea întipărită pe față.

— Mi-a zis: „Să-mi bag picioarele!" Terry nu a avut niciodată așa o reacție la relatările mele.

— Mă bucur pentru tine. Acum, ia loc să-ți spun ce avem de făcut.

•

Am făcut împreună o listă. Mie îmi place să fac liste. Sunt modele infime de disciplină într-o lume haotică. Vom încerca să-i găsim pe ceilalți martori, dar ne trebuie mai multe informații pentru a avea o șansă cât de mică.

— Ce avem până acum? întreabă Joe.

— L-am sunat pe Ross la Bangkok. Este prietenul lui Jake. Mi-a spus că, la pensiune, erau doi băieți din Olanda. El crede că pe unul dintre ei îl cheamă Lars.

— Bun, deci, treaba e ca și făcută…

— Deci, sarcasmul este interzis aici, îi spun eu, lovind cu palma în masa din bucătărie. De unde luăm informațiile de care avem nevoie?

— Internet, forumuri de călătorie, Facebook, Instagram, Twitter, îmi spune Joe, bătând din degete ca și cum ar tasta la computer.

— Bine, dar cum rămâne cu cei pe care-i cunoaștem deja?

— Evident, Jake.

Îi arunc o privire cruntă. Discutaserăm deja și stabiliserăm că „el nu are nimic de-a face cu moartea celor două fete".

— Rosie și Alex, îi spun.

Se uită la mine derutat.

— Ele trimiteau mesaje acasă, nu-i așa? În fine, Alex, pentru că Rosie se pare că o lăsase pe Alex să se ocupe de asta. Cu siguranță, Alex nu le-a scris doar părinților. Ea era prezentă pe rețelele de socializare. Asta înseamnă că ar fi putut trimite și alte e-mailuri. Trebuie să le vedem. Poate că a strecurat pe undeva bârfe despre cei aflați în pensiunea aia uitată de lume.

Joe înalță capul și ridică din sprâncene.

— Da, s-ar putea să fie și ceva despre Jake. Chiar informații care i-ar putea fi favorabile.

— O s-o sun pe sergent Salmond. Oricum o sun în fiecare zi. De obicei, este ocupată și nu are timp să stea de vorbă, dar ne poate fi de folos.

— Trebuie să te ocupi de asta, Joe, ca s-o atragi de partea noastră. Vorbește cu ea despre caz, întreab-o cât muncește, cu cât îi plătește poliția. Orice. Trebuie să întărești relația cu ea. Demonstrează-i că ești un reporter în care poate avea încredere.

— Mi se pare cam la sentiment toată treaba.

— Asta înseamnă să fii reporter, prostule. Noi nu existăm doar pentru a vedea știrile printr-un telescop – sau pe Google. Trebuie să plonjezi cu totul în meseria asta, ca să simți lucrurile, să le vezi de aproape și să le înțelegi. Trebuie să-ți murdărești mâinile. Până la coate.

— Am înțeles. Trebuie să-mi notez?

Îl lovesc cu carnețelul și izbucnesc în râs. Îmi vine să-l iau în brațe pentru că m-a făcut să râd.

— Bun. Lecția s-a terminat. Deci nu te năpusti azi să-i ceri să-ți arate e-mailurile. Te va refuza și-i va pune pe toți în gardă. Cine altcineva le mai are?

— Părinții?

— Am văzut unele dintre cele pe care le-au primit atunci când am făcut primul interviu cu ei. Erau, în ele, lucruri banale despre temple și tricicluri electrice. Trebuie să-i găsim pe prietenii cărora fetele le-au făcut confidențe.

— Mă pun pe treabă, spune Joe, aplecându-se tăcut ca să mai noteze ceva înainte de a-și lua zborul.

46.

Vineri, 5 septembrie 2014

MAMA

Se uitase de prea multe ori la conferința de presă. De atât de multe ori încât s-a surprins murmurând cuvintele inspectorului Sparkes în același timp cu el, pe când aștepta să apară pozele lui Alex și Rosie, imediat după titlu.

Și fotografia lui Jake Waters. Înregistrase secvența și înghețase cadrul la imaginea lui holbându-se din ecran. Nu era fotografia aceea oribilă de pe plajă, în care arăta ca un diavol, ci una nouă, în care arăta ca băiatul cuiva. Purta ochelari, avea părul ondulat, iar pe buze îi flutura un zâmbet vesel.

— Tu ai făcut-o? a întrebat ea, uitându-se la imaginea de pe ecran. Ai fi fost în stare să faci așa ceva?

A încercat să și-l imagineze pe fiul ei făcând rău cuiva. Nu putea. Nu băiatul ei. Dar un altul? Fiul lui Kate?

A tresărit când Malcolm a intrat în cameră.

— Nu te mai chinui, i-a spus el, cu un oftat adânc.

— Tot încerc să citesc ceva pe fața lui, Mal. Cum arată un tip care strangulează fete? Arată ca el? Așa, normal?

— Nu știu, draga mea. Poliția se pricepe la astfel de lucruri, nu eu. Nu mai suport să mă tot gândesc la ce s-a întâmplat. Mă simt groaznic că n-am putut împiedica ce s-a întâmplat.

Se așezase și plângea încet, cu umerii cocârjați. Lesley s-a uitat puțin la el, apoi și-a întors din nou privirea către ecran. A derulat înapoi și s-a oprit la secvența în care apărea Bob Sparkes.

Pusese două ouă la fiert, pentru micul-dejun, dar, pierdută în gânduri, a uitat de ele și au fiert prea mult. Le-a pus în apă rece și s-a dus în living. Malcolm era tot acolo unde-l lăsase. Fără să-i spună o vorbă, i-a pus o pătură pe după umeri și l-a lăsat cu durerea lui. Nu putea s-o ia și pe a lui. Nu astăzi.

•

Wendy Turner a sunat la ora zece.

— Wendy? Ceva nou? A telefonat cineva? L-ați găsit pe Jake Waters?

— Bună, Lesley. Am înțeles că aseară v-a inoportunat un reporter. Ați fi putut să mă sunați – e treaba mea.

— Era târziu și n-am vrut să te mai deranjez. Și oricum, Joe Jackson avea deja informațiile. Nu-l puteam opri să le publice, nu-i așa?

— Cred că nu. Acum, am sunat să aranjez o întâlnire cu inspectorul Sparkes. Vrea să vă vadă pe toți pentru a discuta anumite lucruri. Poate veni la prânz?

— Da, desigur. Poate veni chiar mai devreme dacă vrea. Despre ce este vorba?

— Nu, la prânz, așa a zis. Să așteptăm până atunci, bine?

Nu era bine, dar nu avea ce face. Trebuia să aștepte.

— Cum te simți, Lesley? a întrebat-o Wendy.

— Îngrozitor: Malcolm nu mai comunică, s-a închis în el, iar eu funcționez doar din automatism.

— Poate ar fi bine să vorbești cu un medic. Să vă prescrie ceva care să vă ajute să faceți față situației.

— Nu pastile ne trebuie. Noi trebuie să aflăm cine a omorât-o pe Alex.

— Știu, dar medicamentele vă pot ajuta să faceți față perioadei ăsteia de incertitudine.

„Perioadă de incertitudine”. Un nou eufemism de introdus în vocabular, a gândit Lesley. *„Clipe grele”, „tristețea voastră”, „durerea voastră”. Nimeni nu a spus încă: „Până-l vom găsi pe ucigașul fiicei voastre”. Mă întreb cât va dura până-l vor găsi.*

— Mulțumesc, Wendy. Am să discut cu Malcolm.

A rămas cu telefonul în mână, privind în gol. Lipsa asta de informații o omora.

A sunat-o pe Kate Waters.

— Unde e? a țipat ea la telefon. Unde-i criminalul de fiu-tău?

— Cine e? a șoptit Kate, cu vocea sugrumată de șoc.

— Lesley. Lesley sunt. Știi ce-a făcut? În timp ce tu pretindeai că îți pasă de noi?

— Bineînțeles că nu. Ce vrei să spui? Îmi vorbești despre copilul meu. Fiul meu nu a omorât pe nimeni. Presa și poliția se înșală.

— Nouă ne spun cu totul altceva.

— Ce spun? Ascultă. Înțeleg că sunteți într-o situație disperată, dar fiul meu nu are nicio legătură cu moartea fetei voastre. Te rog să mă crezi.

— Nu poți fi sigură. Nu ai fost acolo. Iar el se apucase de droguri în facultate. De aceea l-au dat afară. Mi-ai spus că nu știai. Asta înseamnă că nu știi prea multe despre el, nu-i așa?

Kate a închis telefonul.

La rândul ei, Lesley a încercat să se bucure de acest mic triumf. Dar se simțea la fel de lipsită de viață ca și telefonul, care amuțise.

47.

Vineri, 5 septembrie 2014

INSPECTORUL

Sparkes și-a dres glasul.

— Îmi pare rău că presa v-a deranjat ieri-seară, a spus el și, din pricina agitației care-l cuprinsese, a zdrăngănit linguriţa cu care amesteca în cafea, făcând-o să răsune ca un clinchet de clopoțel.

— Nenorociții de reporteri, a izbucnit Jenny. Cine i-a spus lui Joe Jackson despre rezultatele autopsiilor? Noi în niciun caz.

Toți au clătinat din cap cu fermitate. De data asta, se aflau în bucătăria micuță a lui Jenny: el, Wendy Turner și familia O'Connor. S-a uitat la figurile lor încordate, bucurându-se că Mike Shaw nu era și el de față.

•

Sparkes fusese să-l vadă pe el mai întâi, la magazinul de covoare. Shaw era transpirat și părea suferind acolo, în micul lui birou-magazie. Dăduse la o parte niște mostre de carpete de pe un scaun pentru a-i face loc inspectorului. Se așezaseră. Genunchii mai-mai că li se atingeau.

— Cum vă simțiți? îl întrebase Sparkes.

Erau atât de aproape unul de celălalt încât îi simțea în respirație mirosul de zaharină din guma de mestecat, cu un vag iz de țigară. Se retrăsese puțin în scaun în încercarea de a-și găsi un spațiu personal.

— Fir-ar să fie! spuse Shaw. Mă simt groaznic. Trăiesc un coșmar.

Sparkes încuviințase din cap, cu un aer compătimitor.

— Vă cred. E cumplit pentru voi toți.

Și va fi și mai rău.

— Mike, acum că știm mai multe despre moartea fetelor, trebuie să punem cap la cap toate informațiile despre ce s-a întâmplat în acea pensiune. Am nevoie de ajutorul dumitale.

Pentru prima oară, Shaw se uitase la el cu atenție.

— De ajutorul meu? Ce-aș putea spune eu? Eram la mii de kilometri distanță atunci când s-a întâmplat totul. Nu mai auzisem nimic despre Rosie dinainte de plecarea ei. Nu știu nimic, zisese, întinzând mâinile în față, spre inspector.

Sparkes luase atunci dosarul pe care-l pusese pe podea, lângă el.

— Vreau să-ți arăt niște e-mailuri pe care Alex le-a trimis unei prietene și în care vorbește despre Rosie. S-ar putea să fie ceva important.

Shaw făcuse ochii mari și întinsese mâna după teancul de hârtii.

— Trebuie să te avertizez că numele dumitale apare în unele dintre ele, adăugase Sparkes.

Shaw luase, cu o mână tremurândă, hârtiile.

Sparkes îi urmărise privirea în timp ce parcurgea rândurile tipărite și își dăduse seama că a ajuns la informația incendiară despre el când a văzut cum îi cade fața.

— Dumnezeule! Jenny a văzut asta?

Deci, ție de tine îți pasă, nu de fata ta moartă, remarcase în tăcere Sparkes când îl văzuse clătinând din cap.

— Nu încă. Mă întâlnesc cu ceilalți peste o jumătate de oră. M-am gândit că ar fi corect să le vezi înaintea lor.

— Pentru că eu sunt cel pus la panou, spusese Shaw în timp ce-și desfăcea cravata.

— Vei veni la întâlnire?

— Ce părere aveți? mormăise el. Oricum nu aveam de gând să vin. Ca să fiu sincer, m-am gândit că e mai bine să iau un pic de distanță, având în vedere cum merg lucrurile între mine și Jenny. Ne-am certat din nou după ce ați plecat seara trecută. Mă tot acuză că le-am abandonat, pe ea și pe Rosie. Nu mai suport. Malcolm mi-a spus că mă va suna el.

Shaw deschisese un sertar de la biroul lui și scosese un pachet de țigări.

— Am să deschid fereastra, spusese el după ce își aprinsese o țigară și trăsese din ea cu nesaț.

— Ar fi bine. Dar este permis fumatul la locul de muncă?

— Ei, la dracu', n-aveți decât să mă arestați, inspectare, spusese Shaw, cu un zâmbet sumbru.

Sparkes fluturase din mână, ca să alunge fumul de țigară către fereastră.

— Îmi dau seama că ți-e greu, dar aș vrea să știu dacă ce i-a spus Rosie lui Alex este adevărat. Că ea te-a forțat să-i dai bani.

Shaw se ridicase și stinsese țigara în sertar, unde Sparkes spera să se afle o scrumieră ascunsă.

— Nu văd ce legătură are asta cu ceea ce s-a întâmplat, replicase el.

— Trebuie să verificăm dacă ceea ce spune Alex este adevărat. Ea mai spune și că Rosie se droga, că exista o anumită gelozie din cauza bărbaților cu care se întâlniseră și că se certau, iar asta poate avea legătură cu ce s-a întâmplat. Înțelegi, Mike?

Shaw dăduse să zică ceva, poate să nege totul, dar sfârșise prin a încuviința din cap, cu un aer obosit.

— Nu știu dacă Rosie consuma droguri și înainte, poate că da. Nu prea știam ce face. Ar fi trebuit, dar Jenny a făcut tot ce i-a stat în putință ca să mă țină departe de ea, schimbând aranjamentele, anulând întâlnirile în ultimul moment. O vedeam din ce în ce mai rar. Se folosea de Rosie ca să mă pedepsească pentru că o părăsisem. Pentru că sunt fericit cu Imogen…

— Dar fiica dumitale a venit să te vadă înainte de a pleca în călătorie? îl întrerupsese Sparkes.

— Da, a venit, răspunsese el, punându-și capul între mâini. Nu o mai văzusem de foarte mult timp. Mă gândeam că, atunci când va fi mai mare, va fi liberă să vină să mă vadă, dar cred că Jenny a făcut totul ca s-o întoarcă împotriva mea. Oricum,

a fost o scenă oribilă. M-a văzut când o pipăiam pe una dintre fetele de aici. Nu s-a întâmplat nimic mai mult, de fapt. Astfel de lucruri se petrec în fiecare zi, în toate birourile.

Mda, poate în biroul tău, se gândise Sparkes, bucuros că Zara Salmond nu era acolo, ca să-i sară mustarul la auzul acelei discuții cu iz misogin.

— Rosie a avut o reacție exagerată, m-a amenințat că o să-i spună lui Imogen. Noua mea soție nu ar fi înțeles, vă puteți imagina.

Sparkes încuviințase din cap, iar Shaw îi dăduse înainte:

— A trebuit să o opresc cumva. Mi-a zis că nu va scoate o vorbă dacă-i dau bani pentru nenorocita aia de călătorie.

— Și de unde ai avut bani? Mi-ai spus că plătești ipotecile din descoperirea de cont.

Shaw pufnise într-un râs care semănase mai degrabă cu un scurt lătrat, vădind un amuzament fals.

— Nu vă jucați cu mine, domnule inspector. Știți, doar, de unde a avut Rosie banii. De la mama mea.

— Dumneata ai făcut transferul în contul ei?

— Nu-mi amintesc.

— Și mama dumitale știe?

Shaw se ridicase în picioare pentru a arăta că întrevederea se încheiase.

— Revenim iarăși la o discuție fără rost, domnule inspector. Problema este deja rezolvată. Mama a revenit asupra afirmației cum că i-ar lipsi bani din cont. Sunt sigur că aveți de făcut lucruri mult mai importante decât să reluăm o poveste veche. Ca, de pildă, să aflați cum a murit fata mea.

— Da, firește, spusese Sparkes, ridicându-se în picioare și luând înapoi hârtiile. Mă duc să-i arăt e-mailurile fostei dumitale soții.

— Iar eu voi avea grijă să-mi închid telefonul. Ce coșmar nenorocit!

•

În bucătăria lui Jenny Shaw, erau niște scaune atât de înguste încât toți păreau că stau într-o rână.

— Nu știu cine i-a spus lui Joe Jackson.

Avea el o bănuială, dar nu voia ca discuția să se piardă în întrebări neesențiale. Și-a dres din nou vocea, semn că vrea să schimbe subiectul, dar Lesley nu era atentă la semnalele lui non-verbale.

E-mailurile aveau să rămână elefantul care tropăia prin încăpere, făcându-i să piardă timpul.

— Să lăsăm asta, a spus Lesley. Ați aflat ceva despre Jake Waters după conferința de presă? Unde este?

— Nu, Lesley, dar am primit telefoane din partea publicului.

Nu prea erau. Doar obișnuitele apeluri fără sorți de izbândă. *Seamănă cu tipul de la toneta de fast-food, doar că acela e negru…* Acesta fusese apelul preferat al inspectorului.

Și-a tras cu un hârșâit scaunul mai aproape de masă și s-a aplecat în față, în încercarea de a le capta atenția.

— Am venit să vă spun că, azi-dimineață, am primit informații noi.

— Ce informații? au întrebat toți într-un glas.

— Ni s-au pus la dispoziție niște e-mailuri pe care Alex le-a trimis unei prietene și în care vorbește despre dificultățile pe care ea și Rosie le aveau.

— Dificultăți? a intervenit Lesley. Alex nu ne-a spus că ar avea dificultăți. Dimpotrivă, ea spunea că se simt foarte bine. Și de ce aflăm de asta abia acum?

— Pentru că abia acum am aflat și noi.

— Spuneți-ne ce scrie în ele, a strigat Jenny, acoperindu-i cu vocea pe amândoi.

— Sunt mai multe mesaje. Toate au fost trimise pe adresa lui Margaret Harding.

— Mags? Ea nu mi-a spus niciun cuvânt despre așa ceva, a spus Lesley, a cărei voce devenise stridentă și țipătoare din pricina îngrijorării.

Pereții bucătăriei reverberau sunetele și transformau totul într-un vibrato supărător.

— Am sunat-o chiar la început ca s-o întreb dacă a primit vreo veste de la Alex și mi-a spus că nu. La fel ca noi. Apoi, când ne-am întors din Thailanda, ne-a sunat ea ca să ne spună cât de rău îi pare. De ce nu ne-a zis nimic?

Sparkes a ridicat o mână pentru a opri potopul de cuvinte.

— I-a promis lui Alex că nu va spune nimic atunci. E-mailurile conțineau informații delicate, despre care Alex nu voia să se știe. Mags e o adolescentă, iar adolescenții nu iau întotdeauna cele mai bune decizii. Fără îndoială, veți avea multe întrebări, dar poate că ar fi mai bine să le citiți înainte de a sta de vorbă despre ele…

— Scrie și despre droguri? l-a întrerupt Lesley.

— Da.

— Arătați-ni-le, a spus Jenny, pe un ton răstit.

— Vă rugăm, a adăugat Malcolm.

Sparkes a scos foile de hârtie, iar detectiva Wendy Turner le-a împărțit în timp ce el ieșea pe hol, pentru a le lăsa răgaz să le citească.

— Eu voi verifica la birou dacă nu cumva au mai apărut și alte informații, cât timp citiți e-mailurile, a spus el, dorind cu disperare să scape de acolo pentru câteva momente.

Se uita la fotografiile lui Rosie, așezate lângă ușa de la intrare. Erau poze de la aniversările ei, de-a lungul anilor: îmbrăcată în diverse rochii de petrecere, suflând în lumânările de pe tort, zâmbind la aparatul de fotografiat.

Tensiunea crescândă din bucătărie se resimțea și în holul îngust în timp ce-i trimitea mesaje lui Salmond. Era insuportabil. La primele mențiuni ale problemelor, părinții au exclamat, cu glas șoptit: „Oh!” Dar nimic mai mult. Apoi au rămas într-o liniște stranie, poate din cauză că nu știau ce vor mai afla.

•

După zece minute, a fost invitat înapoi de către detectiva Wendy Turner. Pe fețele părinților se citea o mâhnire profundă.

— Le-a mai văzut cineva? a întrebat Malcolm.

— Doar sergentul Salmond și cu mine. Și Mike.

— Le-a văzut și Mike? a țipat Jenny. Când? De ce le-a văzut el primul? De ce nu-i aici pentru a răspunde la întrebări?

— L-am întâlnit azi-dimineață, Jenny.

— Nu poate să dea ochii cu noi, așa-i? Laș nemernic ce este! Ca întotdeauna! Se distrează cu fetele de la serviciu. Pioasa Imogen nu-l va ierta, nu-i așa?

— Termină, Jenny! a zis Lesley, lovind cu palma în masă. Acum nu e vorba despre tine și căsnicia ta. Trebuie să ne concentrăm asupra fetelor.

— Scuzați-mă, a spus Jenny, care se înroșise toată. Nu mă pot stăpâni. Mereu îmi aduc aminte de trecut.

— E normal, Jenny, a zis detectiva Wendy Turner pe un ton calm, pentru a pune capăt discuției.

— Cine va mai vedea aceste e-mailuri? a reluat cu îndârjire Malcolm.

— În acest moment, doar poliția thailandeză.

— Slavă Domnului! a spus Jenny. Nu-i de ajuns că e moartă? Mai trebuie să fie și târâtă în noroi?

Sparkes a ignorat remarca.

Niciunul dintre ei nu se uita la ceilalți în timp ce inspectorul le vorbea despre ramificațiile informațiilor.

— Alex vorbește despre alți oameni care se aflau la pensiune: prietenul, posibil iubitul, lui Rosie, Lars, și celălalt băiat din Olanda, Diederik. Și un băiat pe care ea îl numește Jake sau JW și de care îi place.

— Jake Waters, a spus Lesley pe un ton liniștit. Tripatu', cum îi spune ea. Apare în mai multe e-mailuri. Și se pare că nu-i place de el chiar tot

timpul. Într-unul dintre mesaje chiar spune că ar vrea să nu-l mai vadă.

— Oricum, cele mai multe chestii nici nu sunt adevărate, a adăugat Jenny pe neașteptate.

Soții O'Connor s-au întors către ea.

— Of, Jenny, i-a spus Lesley. Bineînțeles că sunt adevărate.

Litania învinuirilor aduse de fiica lui Lesley i se plimba prin cap lui Sparkes.

— Fata mea nu ar fi furat bani și nici nu lua droguri, a insistat Jenny, dar vocea îi tremura.

— Nu putem ști ce făceau, a spus Lesley.

Chiar deloc, a gândit Sparkes.

— De ce nu ne-a spus Alex cât de nefericită era? i-a șoptit Lesley soțului ei. De ce se prefăcea?

— Nu știu, iubito, i-a răspuns Malcolm. Fetele erau tinere, erau pe cont propriu. Toți am făcut prostii la vârsta lor.

— Eu nu cred nimic din toate astea, a spus Jenny, ca și când ar fi vrut să se rețină opinia ei.

— Nu putem vorbi despre asta acum, i-a răspuns Lesley. Ești mult prea supărată ca să gândești limpede.

— Lasă-mă în pace, Lesley! Știu ce spun, a țipat Jenny. Toate astea sunt minciuni.

48.

Vineri, 5 septembrie 2014

REPORTERIȚA

După convorbirea cu Lesley, rămân mult timp amuțită. Nu e doar mânie față de nedreptatea pe care mi-o făcea. Mă simt șocată și rănită de parcă cineva m-ar fi atacat fizic. Întrebarea aceea – *Unde-i criminalul de fiu-tău?* – îmi tot răsună în urechi.

M-am lăsat încet în jos pe lângă perete și m-am așezat pe covorul din hol, încercând să-mi recapăt suflul și să-mi limpezesc gândurile. Și să scot din noroi pancarta mea pe care scrie: *Jake este nevinovat.*

Nu știu dacă Joe a auzit, dar, când apare în ușa bucătăriei, mă lămuresc. E palid la față.

— E totul în regulă? Cine era? Lesley O'Connor?

Dau din cap că da.

— E foarte supărată, încearcă el să mă consoleze. Nu știe ce spune.

Ba știe.

— Nu vreau să vorbim despre asta acum. Hai să discutăm despre lucruri mai importante, îi spun, încercând să-mi revin. Tu ce-ai făcut?

— Am găsit pe cineva, îmi răspunde și mă ajută să mă ridic.

Lui Joe i-au trebuit mai puțin de treizeci de minute pentru a o găsi pe Mags Harding, cea care, inițial, ar fi trebuit s-o însoțească pe Alex în călătorie și care apărea în multe fotografii alături de ea, pe pagina ei de Instagram. Telefonează la redacția de știri și anunță că plecă la Hampshire să culeagă niște informații. Acum ne îndreptăm spre mașină.

— Ei ce-au spus? îl întreb în timp ce-mi pun telefonul la încărcat în priza din mașină.

— „Interesant!"… Așa spun întotdeauna atunci când nu te ascultă, de fapt.

— Uneori, e bine să mai și ieși de pe radar, Joe. Hai să ne mișcăm ceva mai repede.

El conduce ca poștașul Pat[24], atent să respecte limita de viteză tot timpul, chiar și atunci când îi spun:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Joe, de ce mergi cu un kilometru pe oră? N-ai nouăzeci de ani. Apasă pe accelerație!

— Tu câte amenzi ai luat anul ăsta? Cred că ți-ai putea cumpăra o mașină nouă cu banii ăia.

Îi dau dreptate și nu mai spun nimic, dar tot mă râcâie pe creier când văd că încetinește la fiecare semafor.

•

Mags Harding ne așteaptă la un fast-food. La sugestia ei, evident. Începuse să fie agitată când a sunat-o Joe. Eram primii reporteri cu care urma să stea de vorbă, i-a spus ea.

— Bingo! am exclamat eu. Primii!

În timp ce Joe se duce să ia doi hamburgeri, pentru el și Mags – „Pentru mine, doar o cafea, mulțumesc" –, eu încep s-o pregătesc pe Mags. Mă prezint doar ca fiind Kate, colega lui Joe. Fără numele de familie, pentru a evita un posibil semnal de alarmă.

— Ce faci? Cred că ești foarte tulburată de ceea ce i s-a întâmplat lui Alex, zic eu pentru a sparge gheața.

— Da, așa este. Suntem… am fost cele mai bune prietene încă din școala primară. Încă nu-mi vine să cred că s-au întâmplat toate astea. Mai întâi incendiul, iar acum se spune că a fost omorâtă.

Ochii i se umplu de lacrimi. Își roade o unghie.

— Tu ar fi trebuit să mergi cu Alex în Thailanda, nu-i așa?

Își ia degetul de la gură, iar eu observ că, pe masă, a căzut o bucățică de unghie. Mags trece de la tristețe la dramatism adolescentin și invers. Îmi dau seama că se gândește la cum a scăpat din ghearele morții.

— Aș fi putut fi eu, nu? Așa i-am spus și mamei. Dacă aș fi plecat. Dacă nu anulam plecarea. Aș fi putut fi eu. E groaznic.

— Da, e adevărat. De ce n-ai mai plecat, Mags?

— Din cauza banilor. Chiar voiam să merg și tot ziceam că într-o săptămână, gata, mă apuc să strâng bani, dar n-am reușit. Nu mi-am putut permite. Am tot amânat să-i spun lui Alex. M-am gândit că se va supăra. Numai despre asta vorbea, despre Thailanda.

— Și s-a supărat?

— Nu. Cred că a fost mult prea șocată ca să mai poată spune ceva. Încă mă simt vinovată. I-am tot spus că-mi pare rău. Am dezamăgit-o, nu-i așa?

Așteaptă ca eu să-i spun că nu e așa. Fac o pauză, cât Joe pune hamburgerii pe masă și pleacă iar, pentru a-mi aduce cafeaua.

— Nu trebuie să te învinovățești. Mama ei spunea că Alex se simțea excelent acolo înainte de… înainte de tot ce s-a întâmplat, îi spun, uitându-mă la mâna ei.

— În fine… spune Mags și ia o mușcătură din hamburger, lăsând să cadă pe masă o frunză veștedă de salată.

Nu se obosește s-o ia. Se pare că nu-i place salata.

Joe se așază lângă ea. Aștept ca ei să termine de mâncat. Mags se șterge la gură cu un șervețel și-mi zâmbește.

— E mai bine acum? o întreb, iar ea încuviințează din cap.

— Scuze, eram moartă de foame.

— Spuneam, deci, că mama lui Alex povestea cât de bine se simțea ea în Thailanda…

Am văzut-o pe Mags strâmbând din nas.

— Nu-i chiar așa. De fapt, nu se simțea deloc bine, din cauza lui Rosie.

— De ce? Credeam că erau cele mai bune prietene.

— Nu, *eu* eram cea mai bună prietenă a lui Alex, mă corectează Mags. Rosie era doar cea care a plecat în locul meu. Nici n-am crezut că va pleca cu ea. I-am și spus: „Ești sigură, Alex? O cunoști suficient de bine?” Ea mi-a spus că totul va fi în regulă, dar știam că nu va fi. Ele nu ieșeau împreună la sfârșit de săptămână așa cum făceam noi. Ea își pierdea timpul cu un grup de fete de la facultate, care-și spun „Surorile periculoase” – genul de fete preocupate doar de sex și de băutură. Ea nu făcea parte din grup, căci mama ei o ținea în

lesă după ce tatăl ei le părăsise, dar își dorea să se integreze.

— Și pentru Alex tot asta însemna distracția?

— Nu, nici vorbă. Lumea crede despre noi că suntem niște tocilare. Noi suntem cu Harry Potter, cu dintr-astea…

— Și cum se înțelegeau în Thailanda?

— A fost îngrozitor pentru Alex. Un adevărat coșmar, îmi spunea.

— Ai vorbit cu Alex? o întreabă Joe. Pe FaceTime?

— Doar o dată, la început. Diferența de fus orar nu ne-a permis mai mult, dar ne scriam zilnic e-mailuri.

— Cred că se bucura că are cu cine să stea de vorbă, îi spune Joe, timp în care eu iau o înghițitură de cafea și mă las pe spate în scaun.

— Întotdeauna am comunicat foarte ușor. Eram ca două surori siameze, după cum spuneau mamele noastre. Ne împărtășeam totul. Știa că nu voi spune nimănui. Și nici n-am spus. Mama ei m-a sunat să mă întrebe despre ea, atunci când Alex nu i-a mai scris, dar eu mi-am ținut promisiunea. I-am spus doar că nu mi-a mai scris nimic în ultimele zile. Ar fi trebuit să-i zic adevărul, dar nu-i puteam arăta lui Lesley ce-mi scria Alex. Vorbea despre droguri și despre sex pe rupte. Părinții nu vor să audă astfel de lucruri, nu-i așa? M-am dus la poliție după ce au anunțat că Alex a fost omorâtă.

— La poliție? Când?

— Astăzi de dimineață. Am crezut că de-aia m-ați căutat.

— Da, îi spun.

Să schimbăm ușor subiectul.

— Oricum, Mags, e foarte bine că ai făcut asta.

Se uită la mine cu multă recunoștință.

— Nu cred că Jenny, mama lui Rosie, va gândi la fel.

— De ce? Pentru că în e-mailuri se spune că Rosie își făcea de cap?

— Mda, și de asta, dar, mai ales, pentru că i-a furat banii lui Alex și l-a șantajat pe tatăl ei pentru a-i plăti călătoria.

Mags ia ultimele inele de ceapă și le înmoaie în sosul de tomate, în timp ce eu încerc să par cât mai calmă cu putință.

— Asta poate fi, într-adevăr, supărător, admit eu. Când s-a întâmplat asta?

— Era scris în ultimul e-mail pe care l-am primit de la Alex, cu vreo două zile înainte de incendiu. Din câte îmi spunea, tocmai aflase că Rosie voia să iasă cu tipul pe care-l plăcea Alex și că a prins-o cotrobăindu-i în geantă. Îi furase aproape două sute de lire, pe care le-a cheltuit pe un tatuaj și Dumnezeu știe pe mai ce. Atunci, Rosie a schimbat subiectul și i-a spus că l-a prins pe tatăl ei sărutând o altă femeie, după care l-a amenințat că-i va spune totul noii sale soții, dacă nu-i dă bani. Alex era, efectiv, șocată. Mi-a spus că o va lăsa pe Rosie acolo și că se gândea să se întoarcă acasă. Apoi, nimic…

— Uau! Incredibil! spune Joe.

— Așa e. N-aș fi crezut nici eu dacă nu mi-ar fi spus Alex. Uitați, am aici e-mailurile.

Bine, Joe.

Mags îi dă telefonul ei și el plimbă textele pe ecran, țâțâind și ridicând din sprâncene.

— Te deranjează dacă te rog să-mi dai și mie e-mailurile astea?

— Nu, deloc, îi răspunde ea, ridicând din umeri.

— Le trimit pe adresa mea de e-mail și-ți pun numărul meu de telefon în agendă, ca să mă poți suna când vrei.

Ea zâmbește și-și răsucește o șuviță de păr pe degetele pline de grăsime.

— Pot să-ți fac o poză? întreabă el, luându-și telefonul.

Bangkok, ziua a șaptesprezecea
Marți, 12 august 2014

Noua cameră a lui Alex era lângă dormitorul comun, astfel încât auzea murmurul vocilor băieților în timp ce-și vărsa furia într-un e-mail către Mags, în care îi povestea despre ticăloșiile lui Rosie, încheind cu câteva cuvinte scrise cu majuscule: „O URĂSC PE ROSIE! ÎMI VINE S-O OMOR!”

Se întreba dacă n-ar trebui să spună și altcuiva despre banii care au dispărut, despre Rosie, despre Mama.

Poate ca Jake ar ajuta-o. Dar ce poate face el? Banii s-au dus. N-o să-i mai văd vreodată înapoi. Dar oamenii trebuie să știe ce se întâmplă. Nu? Mama le-ar putea face același lucru și altora.

Alex s-a dus la duș, ca să-și limpezească gândurile și să se răcorească după accesul de furie. În camera de duș era oribil. Se simțea mirosul de mucegai de pe lespezi și izul de testosteron, căci era baia băieților. A îndesat ghemotoace de hârtie igienică în găurile din peretele de rigips. Era mult mai atentă de când văzuse umbra la fereastra camerei. A închis ochii și a încercat să-și țină respirația până a dat drumul la apa rece.

Nu voia să se îmbrace în mizeria de acolo, așa că s-a înfășurat într-un prosop, și-a înhățat hainele și s-a furișat către camera ei. În timp ce descuia ușa, Jake a ieșit din dormitor.

— Alex? Ce faci aici? Nu-mi spune că ai folosit dușul nostru. Cred că a fost traumatizant…

Și-a strâns mai tare prosopul în jurul corpului și hainele în brațe. Privirea lui îi ardea trupul dezgolit.

— Păi, m-am mutat în altă cameră, doar a mea. Acum trebuie să mă îmbrac.

— E totul în regulă? Pari supărată. Mai ieșim în seara asta după ce-mi termin treaba? Mă găsești la

bar.

Ea a încuviințat din cap și a intrat cât a putut de repede în cameră.

Era atât de amabil! Poate că el știe ce trebuie făcut.

•

Când a intrat, a văzut că berea era deja pregătită pentru ea pe tejghea. Barul era plin și Jake servea clienții, așa că s-a cocoțat pe scaun și a așteptat. În cealaltă parte a încăperii, a văzut-o pe Rosie adâncită într-o conversație cu Mama. Au ridicat amândouă capul, ca și cum ar fi simțit că se uită la ele, dar Alex și-a întors privirea către bar. Nu voia să vorbească cu niciuna dintre ele.

Păstrează-ți calmul, și-a spus. *Nu tu ai greșit.* Atunci, de ce se simțea de parcă ar fi făcut-o?

— E totul bine? a întrebat-o Jake, când lumea s-a mai împuținat. Berea ta mai e rece? E din partea lui Jamie.

— Da, mulțumesc.

S-a întors să-l caute din priviri pe Jamie. Stătea singur la o masă, într-un colț. Fața îi era împietrită. Ea a ridicat paharul în semn de mulțumire și a luat o înghițitură de bere.

— Ce s-a întâmplat? De ce te-ai mutat? Deși, cam bănuiesc…

— Oare? Mă îndoiesc.

El a ridicat din sprâncene și a spus:

— V-am auzit certându-vă…

— E o poveste lungă, a spus Alex, devenind brusc nesigură cu privire la ce voia să-i împărtășească și ce nu.

— Avem toată seara la dispoziție, i-a zis Jake zâmbind. Termin treaba în vreo două ore.

Zâmbetul lui o fermeca. O făcea să se topească.

— Rosie mi-a furat banii.

— Rosie? Pe bune? Ești sigură?

S-a uitat spre locul unde se afla Rosie, și Alex a văzut-o pe fosta ei colegă de cameră cum își înalță capul. *Și-a auzit numele, probabil.* Rosie a schițat

o grimasă și s-a întors din nou către Mama, veșnic grijulie cu ea.

— Da. Am prins-o umblându-mi prin geantă. Și ea a recunoscut. Dar asta nu e tot. A fost păcălită de un tip care i-a închiriat un scuter și, pe urmă, i l-a furat.

Jake a mijit ochii lui frumoși.

— Și Mama a speriat-o de moarte spunându-i că poliția va interveni și-i va planta droguri.

Nu a apucat să-i spună că Rosie i-a dat bani lui Mama pentru a o ajuta. Un client l-a chemat în capătul opus al tejghelei, ca să-i prepare un cocktail mai elaborat. A mai sorbit o gură din berea care era deja răsuflată, apoi a luat o mână de alune dintr-un bol aflat pe tejgheaua barului.

Când Jake s-a întors, el a reluat conversația de unde o lăsaseră.

— Povestea cu scuterul apare în toate ghidurile care vorbesc despre înșelătorii. Dar chiar s-o aresteze? Poate că Rosie a exagerat ca să-ți distragă atenția de la faptul că ți-a luat banii și să te facă să-ți pară rău pentru ce i s-a întâmplat. Mi-am dat seama că-i place să joace rolul de fetiță pierdută. Chestia asta a devenit un coșmar pentru tine, așa-i?

— Da, deși nu credeam că mai știe și altcineva asta, i-a spus Alex. Ea spunea că voi toți vă gândiți că eu sunt o mizerabilă care-i distruge pe ceilalți.

— Eu n-aș crede nimic din ce spune ea. Îți spun eu, nimeni nu gândește așa despre tine. Dimpotrivă, toți spunem că ești o eroină, la ce eforturi faci să te înțelegi cu prințesa Rosie.

Alex a încercat să zâmbească.

— Ce-ai de gând să faci în privința banilor? Mai ai destui ca să te descurci? Cum vei proceda?

— Nu știu.

— Ai putea vorbi cu Mama, a spus el cu grijă.

— Cu Mama? Cred că ea e implicată în toată povestea asta.

— Nu știu ce să spun. Ea cunoaște foarte mulți oameni, știe cum merg treburile. M-a ajutat și pe mine în trecut.

— Cum?

— Lucrurile nu au mers prea bine anul trecut. Poliția îmi făcea probleme în legătură cu viza. Ea a rezolvat totul. Îi sunt dator.

— Mie mi-a dat de înțeles că nu mă place. O să mă mai gândesc.

— Am clienți. Vorbim mai încolo, i-a spus el, când în bar a intrat un grup numeros de turiști gălăgioși. Vorbim mai târziu.

•

Nu-și putea aduce aminte când a început să se simtă rău. Întreaga seară părea să se fi pierdut în ceață. Contururile nu mai erau clare. Își amintea vag de Mama, care o privea amenințător, dar gura nu o mai asculta. Vorbele îi erau trunchiate. Se legăna primejdios pe scaun. Avea nevoie să meargă la toaletă, dar nu știa unde se află. Era încă în bar?

„Ce mi se întâmplă?”, ar fi vrut să întrebe, dar n-a putut scoate decât câteva sunete bolborosite. A simțit cum e ridicată pe brațe. Apoi, nimic.

•

Când s-a trezit prima oară, capul îi vuia. A încercat să se ridice și asta a făcut-o să vomite pe jos, lângă pat. Era prea slăbită ca să-i pese. A închis ochii ca să și-i ferească de lumina zilei.

Când s-a trezit a doua oară – să fi fost a doua oară? – i s-a părut că se întuneca din nou, iar voma dispăruse. Lângă pat, se afla un castron de plastic.

A încercat să se ridice, dar picioarele îi tremurau prea tare și a căzut la loc. Zgomotul l-a adus pe Jamie la ușa ei.

— Cum te simți? Arăți îngrozitor. Îți aduc niște apă.

Alex n-a spus nimic. A dat să zică ceva, dar a apucat-o greața. O dureau coastele și mușchii

abdominali, ca și cum ar fi fost lovită în mod repetat.

— Stai liniștită! Mă întorc imediat.

— Ce mi s-a întâmplat? a murmurat, când el s-a întors, aducând paharul cu apă.

— Nu știu. Probabil că ai mâncat ceva ce nu ți-a priit. Te-ai prăbușit lângă toaletă. Sărmana de tine! Ți-a fost tare rău.

Încerca să-și amintească ce mâncase. Alunele? Ronțăise doar câteva. O durea prea tare capul ca să-și poată aminti.

— Te-am așezat în pat și am venit de vreo câteva ori ca să văd dacă totul e în regulă.

Alex a izbucnit în lacrimi, care îi cădeau pe pernă.

— Mi-e foarte rău. Cât mi-aș dori ca mama să fie aici!

Jamie stătea pe pat lângă ea și-i mângâia părul.

— Nu-ți fie teamă. Voi avea grijă de tine.

— Rosie știe că mi-e rău?

Jamie nu i-a răspuns. Ea l-a prins de mână și i-a zis:

— Spune-i să trimită mesaj mamelor noastre și să le spună că totul e bine. N-am trimis ieri și o să-și facă griji. Rosie uită întotdeauna să le scrie. Și nu-i spune că mi-e rău. Dacă află mama, o să se agite.

Alex s-a întins cât de încet a putut, ca să nu i se facă din nou greață. A băgat o mână sub pernă ca să-și caute telefonul, dar nu era acolo. Și-a spus că-l va găsi mai târziu.

49.

Vineri, 5 septembrie 2014

REPORTERIȚA

Joe mă conduce acasă, dar, când ne apropiem de locuința mea, văd niște reporteri care stau pe garduri.

— Schimbare de plan, îi spun lui Joe și mă las imediat în jos în scaun.

Joe accelerează, trece repede pe lângă casă și intră pe prima stradă laterală.

— Câți erau? îl întreb în timp ce mă ridic în scaun.

— Trei și un fotograf. Sunt, probabil, cei de la agenții. Păreau foarte tineri.

— Ca tine? îi spun zâmbind.

La rândul lui, se strâmbă la mine.

— Da, dar eu conduc ca un bătrân… Unde mergem?

— Doar până la colț. Lasă-mă aici, te rog.

Ajunseserăm la capătul aleii din spatele casei mele.

— Te sun după ce mă uit la e-mailuri.

Îmi trimisese toate e-mailurile, sute de-cuvinte înșirate în mesaje, din data de 27 iulie până pe 12 august. Am convenit că nu publicăm deocamdată nimic din ce găsim în ele.

— Avem mult de lucru, Joe. Niciuna dintre informațiile astea nu se verifică deocamdată, mai ales cea care vorbește despre furtul banilor. Poate că Alex O'Connor a născocit toate aceste lucruri. Trebuie să le verificăm mai întâi.

A încuviințat din cap, dar i-am citit dezamăgirea pe chip.

•

Mă strecor prin spatele casei. Vecina mea, Bet, e în grădină și întinde rufe la uscat. Îi fac cu mâna și ea îmi răspunde la fel. Îmi duc repede degetul la gură și-i arăt spre partea din față a casei mele. Îmi zâmbește complice și-mi face semn să intru în bucătăria ei.

— Hai, intră, îmi zice și-mi face loc pe un scaun de unde îl dă jos pe motănelul ei, Albert. Ia loc și odihnește-te.

— Te-au sâcâit, Bet?

— Au încercat. Le-am zis să se care și să mă lase în pace. Vulturi hămesiți! Un tinerel mi-a zis „Scumpo”. Ticălos nerușinat!

Zâmbesc la gândul că cineva a încercat s-o lingușească pe Bet. Dumnezeu mi-e martor că și eu am încercat la început, acum o mie ani, când ne-am mutat în cartier. Ea este însă omul care miroase minciuna de la un kilometru distanță și nu se lasă impresionată de nimic. „Un om cu coloană vertebrală”, ar fi spus tatăl meu.

Așteaptă un răspuns de la mine, dar mi-e greu să fiu de acord cu ea și să-i critic pe oamenii din presă.

— Își fac doar meseria, Bet. Probabil că vor mai încerca. Ignoră-i.

— Mi-e greu atunci când spun atâtea lucruri urâte despre Jake. Le-am zis că-i un băiat admirabil. Îl știu de când s-a născut și știu că n-ar face rău nici unei muște.

Cuvintele ei sunt neașteptat de amabile și nu mă pot stăpâni. Încep să plâng. Se duce să scotocească după niște șervețele. Mi-aduce, în schimb, un sul de hârtie igienică de culoare roz.

— E mai bine dacă reușești să te exteriorizezi, îmi spune pentru a mă consola. Nu e bine să ții lucrurile astea în tine.

Respir adânc și încerc să-mi revin.

— Cred că e timpul să plec, Bet. Trebuie să-mi sun familia.

— Ia pachetul ăsta de biscuiți. Pun pariu că nu mănânci mai nimic în perioada asta.

Mi-am băgat biscuiții digestivi în geantă.

— Dacă vorbești cu Freddie, transmite-i sărutări din partea mea. El ce face? Ce spune despre tot ce se întâmplă?

— Mă sprijină foarte mult, dar, de fapt, nu știu ce gândește. Mă întreb dacă, nu cumva, mă învinovățește pentru plecarea lui Jake și pentru că l-am amestecat și pe el în toată mizeria asta.

Trebuie să fim foarte atenți la ce ne spunem. Eu încerc să-l protejez și, probabil, el face același lucru pentru mine. Cred că se înțelege mai bine cu Steve. Atunci când sunt împreună, doar ei doi, vorbesc mai ușor. Pot vorbi și despre mine. O să-l sun din nou pe Freddie astă-seară.

•

Mă duc repede la poarta din spatele casei mele, intru și o încui în urma mea. De obicei, nu o încuiem. Băieții veneau cu bicicletele de la școală și le duceau în magazie, înainte de a da buzna în casă pe ușa din spate. A trecut atâta timp de atunci, încât cheia ruginise în broască, și m-am chinuit puțin până am reușit să încui poarta. Am stat câteva momente sub razele soarelui, ferită de privirile străine de zidul înalt de cărămidă din fața grădinii și urmărită doar de Albert, aflat pe acoperișul magaziei. Am nevoie de timp pentru a mă gândi, dar gândul îmi fuge la Jake atunci când era mic. *Unde e băiatul ăla acum? Cu ce am greșit noi?*

Închid ochii și respir adânc.

Lista, Kate. Înapoi la listă.

*Î*mi aduc laptopul din camera de zi. De dimineață, înainte ca Joe și cu mine să plecăm, trăsesem draperiile pentru a feri interiorul casei de privirile curioase și de obiectivele aparatelor de fotografiat. Venită de afară, din lumina puternică a soarelui, nu văd nimic în camera întunecoasă. Îmi găsesc, totuși, drumul până la canapea și deschid laptopul. Îi aud vorbind pe reporterii aflați în stradă. Am, chiar, impresia că le recunosc vocile. Mi se pare de neimaginat că mă ascund de prietenii mei de afară, dar îmi îndrept spatele și îmi alung acest gând din minte.

Și eu am o treabă de făcut.

Este o operațiune de căutare prin care trebuie să verific toate cuvintele din fluxul acela al conștiinței adolescentine.

Copiez toate e-mailurile într-un fișier și caut după cuvinte-cheie. Încep cu „Jake”. N-am de ales. Trebuie să aflu ce știe poliția. Numele lui apare de foarte multe ori, dar văd că ea îi spune și JW. Mai ales în ultimele mesaje. Când JW, când Jake. Mi se pare că Alex are două feluri de a gândi. Uneori, pare topită după el. Spune cât de drăguț este, scrie despre ochii lui superbi, despre mâinile lui frumoase, despre cum speră s-o invite să iasă împreună și cum încearcă să-i atragă atenția, despre ce i-a spus și cum s-a uitat la ea. Băiatul meu, care frânge inimi! Alteori, îl privește cu mai puțină îngăduință și se plânge că el n-o înțelege. *Fetele,* îmi spun eu. Nu că aș ști despre ce vorbesc, de vreme ce eu n-am nicio fiică.

Abia mai târziu îmi dau seama că, în primele mesaje, Jake este supranumit și Tripatu’, tipul care fuma jointuri atunci când nu curăța mesele. Despre el este vorba. Îl las deoparte pe acest Jake pe care nu-l cunosc și continui.

O căutare după numele „Lars” mă duce la prietenul lui Diederik. Plecau în Myanmar. Mai e și o referință la Amsterdam – cum că, acasă, se droghează probabil tot timpul, „spune că așa fac toți acolo – și despre planul lui Lars ca, după întoarcere, să studieze ingineria de sunet. Alex nu pare prea impresionată de el. Spune că își face griji pentru Rosie care-și pierduse complet controlul și se droga împreună cu Lars. Trebuie să se fi așteptat totuși la cluburi și băutură; toți adolescenții fac asta, nu? Însă ea trebuia să aibă grijă de o fată pe care nu cunoștea cu adevărat. Temerile ei sunt descrise în detalii minuțioase, iar eu o înțeleg foarte bine. Să fii confruntată cu astfel de lucruri când ai doar optsprezece ani trebuie să fie îngrozitor.

Ce tâmpită, Rosie asta, mă surprind gândind. *Încetează, Kate, te implici deja prea mult…*

Cu fiecare e-mail citit, îmi dau seama că Rosie își pierdea tot mai mult controlul, sub privirile

inocente ale lui Alex. „Totul va fi bine” devenise mantra ei și mi-o imaginam cum își încrucișa degetele când se gândea la asta, așa cum fac copiii când se joacă. Dar sentimentul unei nenorociri iminente e vădit.

De ce nu ai făcut ceva, Alex? Măcar dacă ai fi sunat acasă. Mama ți-ar fi putut spune ce să faci. Pentru asta sunt mamele…

Dau peste altceva despre Lars: Alex spune că Rosie se culca cu el.

•

„Astăzi, am urcat în cameră și am dat peste ea și Lars. Absolut jenant! Rosie a țipat la mine să ies afară. Pe bune? E și camera mea, totuși! Lars a ieșit trăgându-și cămașa pe el și scuzându-se. Rosie a pretins că nu se întâmpla nimic când am intrat peste ei. Mereu face chestii din astea complet aiurea. Mi-a spus că Lars o duce la un alt club în seara asta. El va face pe DJ-ul. Își spune DJ Rappo. Mai degrabă Crappo!”

•

Caut pe Google DJ Rappo, Lars și Amsterdam. Iată-l, îmi zâmbește, cu un aer somnoros, din fotografia de profil. Lars De Vries. Are și propriul site.

— Mulțumesc, *social media!* mă surprind spunând cu voce tare.

•

Găsesc informația înaintea lui Joe. El se simte jenat că e cu un pas în urma mea.

— A trebuit să trec pe la birou, Kate. Nu mă mai critica.

Îmi dau seama că este la fel de surescitat ca și mine când îi spun numele.

— Super! O să sun persoana noastră de contact din Olanda. Cine e?

Îi spun. Eu nu pot suna. Sunt persona non grata de când cu rezultatele autopsiilor și lansarea anchetei privind crima. Sunt pusă în stand-by, dată deoparte. Terry m-a sunat ca să afle ce fac și să-mi

spună să-mi iau o perioadă de repaus. Drăguț din partea lui. Nu e vina lui că eu sunt implicată în porcăria asta. E un coleg bun. Mick mă sună și el, bineînțeles. Totul e însă atât de stânjenitor. Toți ne alegem cu grijă cuvintele.

Revin în lumea anonimatului online și-mi continui căutarea. *Mi-aș putea câștiga existența în felul ăsta,* mă gândesc eu. *Dacă lucrurile nu vor merge așa cum trebuie.*

Site-ul este despre muzica lui Lars: aparent, hip-hop și grime. *Asta e când urlă unii la alții și aleargă dintr-un capăt în altul al scenei? Doamne, ce bășbătie sunt!* Văd și o postare despre o întâlnire care va avea loc peste două zile într-un club. Îl sun pe Joe.

Îmi răspunde cu o voce posomorâtă.

— De Vries este unul dintre numele cele mai răspândite în țara asta. Am căutat și am găsit sute.

— Lasă asta. Pregătește-ți echipamentul de grime, orice-ar însemna asta. Mergem în club!

Joe reușește să-l convingă pe Terry că deplasarea merită făcută.

— I-am spus că Lars ar putea să ne zică ce s-a întâmplat la pensiune și că ar putea avea fotografii cu fetele.

Cred că, de fapt, i-a spus „fotografii cu Jake”, dar tac. Vreau doar să mă duc acolo.

Steve nu prea e de acord.

— Tu nu mai lucrezi la subiectul ăsta și, în plus, ar trebui să fii aici în caz că Jake se întoarce, îmi spune el.

— Încă sunt angajată. Ținută din compasiune, ce-i drept. Și, apoi, lipsesc o singură noapte. Doar traversez Canalul.

— Marea Nordului, de fapt. În fine, dacă tu crezi că merită…

E prea epuizat ca să încerce să mă convingă și-i sunt recunoscătoare că nu o face.

Bangkok, ziua a nouăsprezecea
Joi, 14 august 2014

Rosie plecase. Alex s-a uitat din nou pe fereastra camerei în care stătuseră împreună. Insigna ei de cercetaș cu care prinsese perdelele fusese luată de cineva. Pe pat, era un cearșaf de altă culoare. Rucsacul lui Rosie dispăruse. A încercat din nou clanța, făcând-o să zdrăngănească în tocul subțire. Mama a apărut în capul scării.

— Stop! a țipat ea. Vrei să rupi? Rosie plecat.

— Unde?

Alex simțea că i se învârtea capul. Făcuse un efort uriaș să urce scările, cu picioarele ei tremurânde.

— Plecat să vadă prieteni.

— Ce prieteni?

— Olandezii. Plecat să găsește.

Alex stătea încă cu mâna pe clanță, încercând să proceseze ce i se spunea. Mama dispăruse în josul scărilor, tropăind cu tocurile pe ciment.

— Dar ea nu avea niciun ban, a strigat Alex în urma ei. Tu i-ai luat pe toți.

A coborât încet spre camera ei. S-a oprit la ușa dormitorului comun și a ciocănit ușor.

Jake a deschis ușa. Era pentru prima dată când îl vedea, după seara în care îi fusese rău. Părea surprins să o vadă.

— Nu știam că te-ai ridicat din pat.

Vocea lui nu era la fel de caldă ca altă dată.

— Rosie a plecat, i-a spus ea.

— Da, am auzit.

— Știai că pleacă? Ți-a spus ea?

— Nu, nu. De ce mi-ar fi spus? Mama mi-a spus că a plecat.

Și-a luat ochii de la ea, ca și cum ar fi fost nerăbdător să pună punct conversației.

— Te rog, Jake, spune-mi. A lăsat vreun mesaj pentru mine?

— Eu nu știu nimic despre asta. Doar ce mi s-a spus. Ascultă, chiar n-am cu ce să te ajut… i-a zis și a dat să se retragă.

— O urăsc, a țipat Alex, încercând să-l oprească. Pe bune că o urăsc. A făcut praf toată călătoria asta. E o egoistă nenorocită. N-are decât. Treaba ei. Dacă vrea să se care fără să spună nimic, e treaba ei. Să vedem unde ajunge. Mama mi-a spus ceva cum că ar vrea să se ducă după Lars. Dar cum să facă asta? N-are niciun ban.

Jake s-a întors spre ea și a privit-o. Părea obosit și stresat. Ochii lui frumoși erau încercănați, ca și cum n-ar fi dormit deloc.

— Ascultă, nu-ți mai face griji în legătură cu Rosie. A fost o pacoste pentru toată lumea. E mai bine pentru tine. Poate ar trebui să te gândești serios să te întorci acasă. Aici e o întreagă mizerie.

— Adică? Ce vrei să spui? Știi de ce a plecat?

El a clătinat din cap.

— Ar trebui să te întorci în pat, Alex.

A simțit din nou că i se face greață. Nu voia ca Jake să o vadă vomitând. O mai văzuse oare? Nici nu voia să se gândească la asta.

— Ce s-a întâmplat ieri-seară? a întrebat ea.

— Cum adică?

Pe Alex a surprins-o schimbarea din tonul lui.

— Atunci, când mi s-a făcut rău.

— A, da. Nu știu exact. Localul s-a aglomerat și Mama m-a trimis să iau niște stocuri de la barul unui prieten. Mi-ai spus că mă aștepți, dar, când m-am întors, plecaseși. M-am enervat puțin, vorbiserăm să ieșim în oraș. M-am dus să te caut. Oricum, Rosie mi-a spus că Jamie cel loial te dusese în noua ta cameră.

— Nu-mi aduc aminte nimic. Îmi pare rău, Jake. Abia așteptam să ies cu tine. Jamie crede că am mâncat ceva ce nu mi-a priit.

— Drăguțul de Jamie, a zis Jake pe un ton amar.

Fără să vrea, Alex a simțit furnicături pe sub piele. Jake părea gelos.

— Jamie mi-e doar prieten, Jake. Nu-mi place de el. Putem ieși altă dată.

— Poate. Când te vei simți mai bine…

— Mă duc să mă întind puțin, a spus ea și s-a dus clătinându-se înapoi în camera ei.

•

Întinsă pe pat, și-a dus mâna sub pernă, bâjbâind iar după telefon. Tot nu era acolo – normal, doar nu se materializase ca prin farmec peste noapte –, așa că s-a ridicat încet. Trebuia să-l găsească. Și-a golit rucsacul pe pat, apoi geanta, și a căutat cu atenție printre lucruri.

— O, Doamne! s-a tânguit ea.

Jamie a băgat capul pe ușă.

— Ți-e mai bine? a întrebat-o el.

— Telefonul meu. Mi l-a luat cineva. Și Rosie a plecat. Iar eu mă simt atât de rău…

Jamie s-a apropiat de ea și a cuprins-o cu brațele pe după umeri.

— Nu-ți face griji, Alex. O să am eu grijă de tine.

Era prea slăbită ca să poată face altceva în afară de a încerca să se odihnească în îmbrățișarea lui. I-a simțit bărbia sprijinită de capul ei.

A încercat să revină la furia pe care o simțise față de Rosie, dar aceasta dispăruse cu desăvârșire – la fel ca și Rosie fiind înlocuită de un profund sentiment de teamă în legătură cu ce avea să le spună părinților lor.

— Trebuie s-o găsesc, Jamie. Ce-i voi spune mamei ei? Mă va urî pe viață. Mi-a spus să am grijă de ea, că se bazează pe mine și, iată, acum a plecat în Myanmar fără niciun ban. Nici măcar nu știe unde e Myanmar. Of, Doamne! Pot să folosesc telefonul tău ca să-mi citesc e-mailurile? Poate mi-a dat vreun semn.

Jamie ezita.

— Te rog.

— Ascultă, Alex. Nu-ți pierde timpul. E mai bine că ai scăpat de ea. E o scârbă. Tu nu știi totul

despre…

Alex a simțit că o cuprinde frica.

— Ce să știu? Totul despre ce?

— Nimic, nimic. Scuze, telefonul meu cam face figuri. Stai să intru eu online mai întâi.

A butonat la telefon vreo treizeci de secunde, după care a lăsat capul pe spate, într-un gest de frustrare.

— A picat wi-fi-ul, mă duc să vorbesc cu Mama să-l repornească, a spus el și a dispărut pe coridor.

•

Când s-a întors, părea foarte entuziasmat.

— Mama zice că a primit un mesaj de la Rosie în care ea îi spune că îi pare rău și că a plecat pentru a-și pune ordine în gânduri.

Alex se uita fix la el.

— Și de ce nu mi-a lăsat și mie un mesaj?

— Nu știu, dar e o veste bună că a plecat. Voi veni eu cu tine la Phi Phi. Acum chiar ai nevoie de un prieten care să călătorească cu tine.

Alex a desființat ideea dintr-o simplă privire.

— *Veste bună?* Cum poate fi asta o veste bună? E de-a dreptul un dezastru. Și încetează să-mi mai vorbești despre Phi Phi, ce dracului.

Jamie se uita la ea ca și cum l-ar fi pălmuit. Alex a dat să-i spună ceva pentru a-i mai alina sentimentele rănite, dar s-a oprit. N-avea timp să dădăcească pe nimeni. Trebuia să înceapă să aibă grijă și de ea.

— Trebuie să le spun părinților, a zis ea, mai mult pentru sine decât pentru băiatul îmbufnat din fața ei. O să vrea să știe ce s-a întâmplat aici. În cele mai mici amănunte. Doamne sfinte, cât de furioși vor fi! Mă vor învinovăți pe mine.

— Pentru ce? E doar vina lui Rosie.

50.

Duminică, 7 septembrie 2014

REPORTERIȚA

Am ajuns în traficul infernal și Joe vrea să ia un taxi spre oraș, dar eu îl conving că trenul e mai rapid. Și mai ieftin. Momentan, fac economii.

Nina i-a rezervat cameră într-un hotel de patru stele.

— E grozav, spune el. Are și piscină și centru de fitness.

— Nu am venit aici ca să înotăm, Joe. Nu-mi spune că ți-ai luat și slipul cu tine.

Scrâșnesc din dinți și intru pe Booking.com pentru a găsi un preț mai bun la centrul lui spa.

•

Planul era să ne postăm la intrarea în club și să așteptăm sosirea lui DJ Rappo, dar spectacolul începe abia pe la miezul nopții – pe afișul pus în fața clubului, scrie că la ora unsprezece și jumătate –, iar eu oftez nemulțumită.

— Asta înseamnă să așteptăm douăspe ore, iar eu nu pot sta așa de târziu, că mă transform în dovleac, mormăi eu. Cineva de pe-aici trebuie să știe unde locuiește.

Intru și văd cum toate privirile se îndreaptă către mine. Cred că nimeni de vârsta mea nu a mai trecut vreodată pragul clubului.

— Bună! îi spun fetei plictisite aflate la bar.

— Bună.

— Lars e aici? DJ Rappo?

Izbucnește în râs și îmi spune:

— Nu, încă doarme. Nu se scoală înainte de prânz.

— Pe unde mai e acum? întreabă Joe. După ce s-a întors din Myanmar? Am auzit că a făcut o călătorie extraordinară.

— Da, i-a plăcut foarte mult. S-a întors în apartamentul lui din Gibraltarstraat. Stă acolo cu un prieten.

— Cu Diederik oare?

— Da. Îl cunoști?

— Puțin. M-aș bucura mult să-l văd. Care-i numărul apartamentului. Nu-mi mai aduc aminte.

— Patruzeci și doi. Al doilea etaj. Și spune-i lui Lars să nu întârzie diseară.

•

— Bine lucrat, Joe, îi spun și chiar așa gândesc.

Mergem repede, urmând indicațiile de pe GPS-ul telefonului lui. Ajungem la blocul în care stă Lars și apăsăm la interfon butonul aferent apartamentului 42.

Urmează o pauză, după care auzim o voce somnoroasă.

— Alo?

Ne deschide fără să aștepte răspunsul nostru.

În timp ce urcăm scările, ne facem repede un plan, vorbind în șoaptă.

— O să încep eu cu motivul pentru care am venit la el, incendiul etc., zice Joe, iar tu intervii pe parcurs. Bine?

— Da, e bine. Nu-i spune, totuși, numele meu de familie. Doar Kate. Sherwood, dacă trebuie neapărat. E numele meu de fată.

Încă vorbeam când am ajuns la ușa apartamentului. Era întredeschisă.

— Hei? face Joe în timp ce o deschide.

Apare un tip îmbrăcat într-un șort și un tricou. Miroase a transpirație și ar trebui să se spele pe cap. Neapărat.

— Hei, cine sunteți? întreabă el.

— Lars? Sunt Joe, de la Londra.

— Aveți treabă cu Diederik? A ieșit puțin, dar se întoarce curând.

— De fapt, aș vrea să vorbesc cu amândoi. Sunt reporter de la un ziar englez.

— Reporter? Pe bune? Care-i treaba? Ce căutați aici?

Pare agresiv. Chiar face un pas în față obligându-ne să ne retragem către ușă, aproape

ajungând înapoi pe coridor.

— Lars, îmi pare rău că am venit neanunțați, spun eu repede. Ar fi trebuit să fixăm o întâlnire, dar n-am știut numărul tău de telefon.

Îl văd că șovăie. E clar că nu se aștepta la atâta politețe din partea noastră. Pare mai puțin nervos.

— Am venit cu avionul din Anglia special pentru a sta de vorbă cu voi.

— Nu zău?

— Da. Auzi, aș putea să merg la toaletă? Am o urgență.

Afișez o figură crispată în loc de scuză.

— Te rog! adaug.

Se dă înapoi și ne face semn să înaintăm.

Stau destul de mult, pentru ca Joe să aibă timp să demareze discuția, dar atunci când ies din toaletă, ștergându-mi discret mâinile pe pantaloni, în locul prosoapelor dubioase din baie, Lars vorbește despre cluburile din Asia de Sud-Est și îi desface lui Joe o bere.

Nu știe, îmi vine imediat în cap. *Nu știe despre fete.*

— Mulțumesc frumos, spun eu. Mi-ai salvat viața.

— Așa, deci… spune Joe pe un ton ușor neliniștit. Tocmai îi spuneam lui Lars că vrem să scriem despre tinerii excursioniști din Thailanda.

N-a îndrăznit.

— Da, așa este. Mai cu seamă despre pericolele la care se expun tinerii atunci când călătoresc, spun eu pentru a reveni la subiect. Ce au pățit prietenele tale.

Lars se uită la mine ridicând din sprâncene.

— Prietenele tale din Bangkok, Rosie și Alex.

Lars își pune sticla jos.

— Rosie și Alex? Bine. Da. Ce-i cu ele?

— Când te-ai întors din Asia? îl întreb eu pe un ton blând.

— Acum o săptămână. Ce s-a întâmplat?

— E o poveste mai complicată, Lars. Ia loc.

Se așază pe podea, cu picioarele încrucișate, ca un copil gata să asculte o poveste.

— A fost un incendiu la pensiunea la care ați stat, și focul le-a prins acolo.

— Nu se poate! Când?

— În dimineața zilei de 15 august.

— Doamne sfinte! Noi tocmai plecaserăm. Eu și Diederik. Am luat autobuzul de noapte către Yangon, pe la unșpe, cred. Rosie ne-a condus până la stația de autobuz, ca să-și ia la revedere. E cumva rănită?

— Îmi pare rău, Lars. Rosie și Alex au murit.

A ridicat brusc capul și s-a uitat fix la mine. Au urmat câteva clipe de tăcere, până și-a dat seama ce-i spusesem.

— Au murit? Amândouă?

— Da. Trupurile lor au fost găsite după incendiu. Însă poliția crede că au fost omorâte înainte de izbucnirea acestuia.

— O, Doamne! Cineva le-a omorât?

— Îmi pare tare rău că ți-am adus veștile astea și că suntem primii de la care le afli, îi spun eu. Am crezut că ai auzit deja.

A clătinat din cap.

— Eram pe drum, iar în Myanmar wi-fi-ul e îngrozitor. Am prieteni cu care nu am luat încă legătura. Dumnezeule, bietele fete!

— Ai petrecut mult timp cu ele?

— Da, am fost împreună vreo două săptămâni. De Rosie eram destul de apropiat. Nu și de Alex. Cred că ea nu mă prea plăcea. Era tot timpul cu un alt băiat.

— Cu Jake? întreabă Joe, iar eu îi arunc o privire de avertizare.

— Nu. În fine, îmi amintesc că ea îl plăcea mult pe Jake. El lucra acolo și era persoana la care ea putea apela atunci când lucrurile scăpau de sub control. Ca atunci când s-a certat cu Rosie. Dar ea era întotdeauna cu Jamie. El era prietenul ei. Se ținea după ea ca un cățeluș.

Jamie?

— Jamie stătea și el acolo? întreb eu. Era tot englez? E prima dată când aud numele lui.

— Da. Cel puțin așa cred. Nu știu să vă spun prea multe, că nu prea vorbea despre el. Prefera să se uite la ceilalți. Nu știu de ce, poate era mai timid. Dar simpatic. În dormitorul comun, dormea pe toate lucrurile lui, ca și cum s-ar fi temut că am putea să-i furăm ceva. Și îi picase rău cu tronc Alex. Dar ei nu-i plăcea de el în felul ăla.

A tăcut câteva clipe, ca și cum s-ar fi gândit intens la ceva, apoi a pocnit din degete și a spus:

— Jamie Way. Așa îl chema. Îmi amintesc cum îl poreclise Rosie, în glumă: *Jamie, always in the way*[125].

El să fie JW din e-mailuri? mă întreb, încercând să le revăd în gând. *Când a scris ea despre JW?*

— Cine mai era acolo? întreabă Joe. Poliția spune că erau petreceri în fiecare noapte.

— Prostii! Noi ieșeam mai întotdeauna serile. Eram doar șase: patru băieți în dormitorul comun și cele două fete sus. Mai era, bineînțeles, și proprietăreasa, Mama. O mare figură…

— Cum adică?

— Din toate punctele de vedere. Cunoștea foarte multă lume. Putea să-ți facă rost de orice voiai. „Prăvălia cu dulciuri a lui Mama”, așa-i spunea ea.

— Și droguri? întreabă Joe.

— Da, dacă asta voiai, răspunde Lars pe un ton prudent.

— Rosie lua droguri de la Mama? întreb eu.

De undeva sigur le lua.

— Câteodată, îmi răspunde el. Vreau să vă spun că Rosie era o persoană foarte agreabilă. Ne-am simțit bine împreună. Îi plăcea să încerce lucruri noi.

— Mai vindea cineva droguri acolo? întreb, apoi îmi țin răsuflarea.

Să nu spui Jake!

— Cred că glumiți, spune Lars. Mama n-ar fi apreciat deloc. Era foarte strictă în privința asta. Acolo era fieful ei.

— Ai poze de la pensiune aceea? îl întreb eu.

El încuviințează din cap și se duce să-și aducă laptopul.

— Le-am descărcat pe toate. Am de gând să fac un colaj pe care să-l pun pe perete…

Probabil că acum nu-l vei mai face, gândesc eu.

Ne arată o fotografie cu ei șase.

— Aici am programat temporizatorul aparatului de fotografiat pentru o poză de grup. Era seara de dinaintea plecării noastre. Aia chiar a fost o seară grozavă.

Erau într-o cameră cu paturi din metal supraetajate. În poză este și Jake. Inima îmi bate cu putere la vederea lui. E mai slab decât era atunci când a plecat, mai șleampăt, dar totodată zâmbitor. La prima vedere, pare că toți se simt bine, dar, când întind mâna pe lângă Lars și măresc imaginea ca să le văd mai bine fețele, văd că nu toată lumea râde. În orice caz, nu Alex. Iar în spatele ei stă un băiat. Expresia feței lui e impenetrabilă.

— Acela e Jamie, spune Lars.

51.

Luni, 8 septembrie 2014

REPORTERIȚA

The Post a publicat fotografia de la pensiune cu cei șase prieteni. „ULTIMA FOTOGRAFIE A FETELOR UCISE ÎN VACANȚĂ” era titlul unui interviu în exclusivitate cu Lars. Joe îl scrisese foarte bine. Pusese în el cele mai interesante părți ale discuției, dând numele tuturor celor aflați la

pensiune. Inclusiv pe cel al lui Jamie Way. Apoi observ în articol și un text dintr-un e-mail trimis de Alex lui Mags. Doar un rând, în care nu era vorba de droguri sau furt, dar care se vedea că este dintr-unul din mesajele sale.

Joe, idiotule! Poliția își va da seama că am văzut e-mailurile. Și nici măcar nu ai pus cel mai relevant text. Ce risipă. Mă întreb ce va spune Bob Sparkes.

Îl sun pe Joe. Primise deja un telefon de la Sparkes și altul de la Jenny Shaw.

— Conversația cu Jenny nu a fost prea plăcută, îmi mărturisește el. Mi-a spus că am încălcat dreptul la intimitate al lui Rosie.

— Dar nu ai scris despre furt și despre aventurile sexuale ale tatălui său, nu-i așa? Oricum, știe că ești la curent și cu astea. Cred că o exasperează toate astea, ca să nu mai vorbim și de Mike Shaw. Ce-a spus Bob Sparkes?

— Inspectorul Sparkes nu vrea să publicăm e-mailurile, dar nu a insistat prea mult pe tema asta. A fost mai interesat de Lars și de Jamie Way.

— Foarte bine. L-ai pus în legătură cu Lars?

— Da, și cred că a fost foarte mulțumit. Dar articolul era bun, nu?

— Fabulos! Și Jamie Way? Ne întâlnim peste o oră la cafeneaua de lângă birou. Trebuie să-i găsim certificatul de naștere. Sunt sigură că echipa lui Bob Sparkes face același lucru.

•

Până am ajuns și eu acolo, Joe a făcut o muncă de Sisif căutând prin registrele de nașteri dintre 1985 și 1995. I-am spus să extindă căutarea. Jamie Way părea să fie cam de-o seamă cu fetele, dar nu poți fi sigur.

— S-ar putea să fie mai mare și să nu-și arate vârsta, i-am spus.

Odată, am făcut un interviu cu un tip care avea vreo treizeci de ani și pretindea că are șaptesprezece, pentru a putea să-și dea examenul

de bacalaureat. Oamenii fac tot felul de lucruri ciudate. Mulți se reinventează atunci când călătoresc în străinătate. Nu e greu să-ți mai înfrumusețezi un pic viața sau să-i dai altă față atunci când nimeni nu știe adevărul despre tine.

Există cinci date de naștere care ar putea fi ale lui Jamie Way.

— Nu știm unde locuiește în Marea Britanie, așa că va trebui să luăm legătura cu toți, spune Joe, desfăcând cu vârful cuțitului folia unui cub de unt. Voi cere, oricum, copii ale certificatelor de naștere.

— În regulă, dar, între timp, putem căuta informații despre părinții lor, despre căsniciile acestora și amănunte despre naștere. Spune-mi numele unuia dintre ei și eu voi căuta pe laptop în timp ce tu îți mănânci biscuiții și îți bei ceaiul.

— Va dura o zi până să am certificatele, zice el în timp ce mestecă.

— Da, dar poate că nu va trebui să așteptăm atât. Tocmai a fost publicată fotografia. Ai pus formula uzuală la sfârșit, nu-i așa?

— Da, ca de obicei: „Dacă recunoașteți pe cineva din această fotografie, vă rugăm sunați la…”

— Bun. Să vedem ce primim de la cititori. Cineva trebuie să-l recunoască.

Chiar așa se și întâmplă. Șeful unui șantier de construcții din Portsmouth a sunat la redacția de știri și cei de acolo i-au trimis numărul de contact al lui Joe. Joe sună și pune telefonul pe speaker.

— Bună ziua! Sunteți domnul Watson? Vă mulțumesc că ați sunat. Am înțeles că aveți ceva informații în legătură cu ceea ce am publicat astăzi.

— Da, așa este, spune cu glas tare domnul Watson, și perechea de la masa alăturată ne face semn că-i deranjează. Cred că e un tip care a lucrat la mine, dar se numea altfel.

— Da? Cum îl chema?

— Jamie, dar Jamie Lawrence. Ciudat băiat, dar foarte muncitor. Era un zidar foarte bun.

— Cum era scris numele lui? Cu W? Aha. Cum adică ciudat?

— La locul lui, dar, dacă-l supăra ceva, își ieșea din minți. Înțelegeți ce vreau să spun? Cam sărea la bătaie dacă cineva-l călca pe bătături.

— Și se întâmpla des să fie călcat pe bătături?

— Era cel mai mic din echipă, așa că…

— Da, înțeleg, îi spune Joe pe un ton obosit. Unde stătea când lucra la dumneavoastră?

— Nu știu exact. Avea cameră într-un cămin sau un apartament în comun cu altcineva. Nu prea vorbea despre asta. Nu avea familie.

— Când? șoptesc eu.

— Când l-ați văzut ultima dată, domnule Watson?

— Păi, mă plătiți pentru asta? întreabă el, și eu scot un oftat adânc.

— În mod normal, noi nu plătim pentru astfel de informații…

— Atunci, poate ar fi mai bine să sun la *Herald.*

Joe îmi citește îngrijorarea din ochi și continuă:

— …dar, după cum tocmai voiam să vă spun, am putea lua în calcul o plată pentru ajutorul pe care ni-l dați. O sută de lire?

— Minunat, spune domnul Watson. Păi, a plecat de pe șantier în iulie. Strânsese niște bani ca să călătorească prin lume. Numai despre asta vorbea. Thailanda, în sus, Thailanda, în jos. Era foarte entuziasmat când ne-a spus că și-a făcut pașaport. Dar, în ultimele săptămâni, nu prea a fost în apele lui. Era tot timpul prostdispus. Aranjaserăm să mergem cu toții la bere înainte de plecarea lui, dar el nu a mai venit.

— Și v-a mai contactat de atunci?

— Am primit o vedere la biroul șantierului. Era pentru secretară. Ea mai stătea de vorbă cu el atunci când nu era în apele lui. Ea e mai mămoasă,

așa. Oricum, scria doar că e în Bangkok și se distrează de minune.

Îi fac semn lui Joe să ceară o poză, iar el dă din mână a nerăbdare.

— Presupun că nu aveți o fotografie a lui Jamie.

— Nu, noi nu ne facem selfie-uri pe șantier, dar aș putea întreba la pubul pe unde își făcea veacul.

— Ce pub?

— The Mucky Duck – pardon, Black Swan, Cam speluncă, dar aproape de casă.

•

Chelnerița de la Black Swan spune că tocmai voia să ne sune când i-a telefonat Joe.

— Am văzut articolul, dar a trebuit să-mi termin schimbul. Jamie e un tip drăguț. Mereu îmi cumpăra ceva de băut. O să primesc ceva bani pentru ce vă spun?

— Voi întreba șefii, dar nu pot promite nimic. Unde locuia Jamie? Era de prin partea locului?

— Da. Stătea pe undeva dincolo de docuri. Avea o cameră într-o casă cu chirie. Împreună cu niște studenți, cred. Nu-i cunoștea dinainte. Era doar un loc unde să-și pună capul pe pernă, așa spunea.

— Nu are prietenă?

— Acum, nu. Anul trecut ieșea cu cineva, dar n-a ținut. Cred că nu era potrivit pentru ea. Nici pentru mine nu ar fi. E drăguț, dar are nevoie de multă afecțiune, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Da, cred că da. Are familie în Portsmouth?

— Nu știu. Nu-i plăcea să vorbească despre familia lui. Spunea că a fost adoptat, dar eu cred că a crescut mai mult la casa de copii. Din ce povestea el.

Îmi plac chelnerii. Culeg tot felul de informații cu zâmbetul pe buze. Așa cum fac și eu.

— Vă mulțumesc. Mi-ați fost de mare ajutor. Presupun că nu aveți un număr de telefon sau o adresă de e-mail de-ale lui Jamie.

— Nu, îmi pare rău. De regulă, nu fac schimb de numere de telefon cu clienții. Mi-ar crea

neplăceri.

— Da, înțeleg. Pot să vă dau numărul meu de telefon ca să mă sunați în caz că-l vedeți sau auziți ceva despre el?

— Nicio problemă. Și vă veți interesa și de bani pentru mine? Aici câștig doar mărunțiș.

— Vă sun, îi promite Joe.

— Foarte interesant, spun eu după ce Joe termină convorbirea. Se numea Jamie Lawrence înainte de a pleca la Bangkok. Mă întreb de ce și-a schimbat numele. Poate că Way era numele lui înainte de a fi adoptat.

Joe caută un Jamie Lawrence în registrul electoral din Portsmouth și găsește pe cineva care locuiește împreună cu mai mulți chiriași într-o casă.

Bingo! Și toate astea în timp ce stăm la o cafenea.

•

Bob Sparkes încearcă să pară încântat că-l sun, dar nu mă las păcălită.

— Nu te teme, nu te-am sunat ca să mă vait, Bob. Am niște informații care s-ar putea să fie importante. Despre Jamie Way, băiatul care era și el la pensiune, după spusele lui Lars.

— Bine. Te ascult.

— Am stat de vorbă cu cineva care lucra cu el. Spune că, atunci când era la Portsmouth, se numea Jamie Lawrence. Lucra pe un șantier de construcții înainte de a pleca la Bangkok.

— Da?

— Da, informația este confirmată de o chelneriță de la pubul unde se ducea de obicei.

— Mă întreb de ce și-a schimbat numele.

— Poate pentru că vrea să ascundă ceva? Chelneriță ne-a zis că el spunea că a fost adoptat. Am aflat că stă într-o casă cu camere de închiriat.

— Nu înțeleg de ce ne-am mai obosi noi, Kate. Voi deja știți tot.

Îmi dau seama că zâmbește.

— Scuze, Bob. Nu vreau să dovedesc că suntem mai buni. Voi aveți un milion de treburi de rezolvat. Eu am doar una.

— Am cerut la Interpol și la Serviciul de Imigrări să-l caute pe Jamie Way. Le vom da și numele ăsta nou ca pe o posibilă identitate. Îți mulțumesc că mi-ai spus așa repede.

Îmi dau seama că vrea să termine conversația și nu-l las să mă expedieze încă.

— Bob, e doar o idee a mea, dar crezi că băiatul ăsta, Jamie, poate fi JW din e-mailurile lui Alex? Lars spune că Jamie era mereu în preajma ei. Citind e-mailurile, am observat că Alex vorbește altfel despre Jake, ca și cum ea s-ar ține după el.

Simt că șovăie. Cred că am mers puțin cam prea departe.

— Mă voi interesa cu atenție, Kate.

Dar nu încheie discuția înainte de a adăuga, așa cum mă așteptam:

— Presupun că nu ai aflat încă nimic despre Jake.

Mă pune la locul meu.

52.

Luni, 8 septembrie 2014

MAMA

— Fir-ar să fie, Mags Harding, a țipat Lesley, întinzându-se peste masa din bucătărie, smulgând ziarul și aruncându-l pe podea.

— Les, uite ce-ai făcut!

Soțul ei aduna de pe jos paginile și le împăturea la loc.

— Ea a dat celor de la *The Post* e-mailurile lui Alex. Bob Sparkes spunea că doar poliția le mai

văzuse în afară de ea. Și sigur n-a fost cineva din echipa lor. E și el la fel de furios ca și noi.

— Dar pun pariu că el nu aruncă ziarele prin cameră, a mormăit Malcolm.

— Jenny e un pachet de nervi. M-a sunat ca să-mi spună că l-a admonestat serios pe reporter. Vine la noi ca să stăm de vorbă despre asta.

— Of, Doamne! a exclamat Malcolm și s-a oprit din exercițiul său de origami. Nu am chef de așa ceva, iubito. Nu suport încă o scenă de-ale ei.

— Atunci, du-te și fă o baie. Rămân eu cu ea. Hai, du-te, de ce mai stai aici?

Malcolm s-a ridicat cu greu în picioare și a ieșit din încăpere. Nu mai avea pic de energie. Ea a rămas nemișcată, ascultându-l cum urca scările, pășind ritmic, ca ticăitul unui ceas. A auzit scârțâitul ventilatorului de extracție care ar fi trebuit să fie uns cu lubrifiant și zgomotul jetului de apă atunci când el a deschis robinetul. Era atât de adâncită în gânduri încât a țâșnit în picioare când a auzit soneria de la intrare, de parcă ar fi vrut s-o rupă la fugă. În general, îi venea să fugă. *Să plece și să lase totul în urmă.*

A deschis ușa și Jenny a început imediat să vorbească. I se putea citi furia în ochi. Lesley s-a dat înapoi pentru a o lăsa să treacă.

— Malcolm e în baie, a zis ea. Astăzi nu mai poate suporta nimic.

Asta a făcut-o pe Jenny să tacă, dar nu pentru mult timp. Se așezase la masa pe care se aflau paginile ziarului *The Post.*

— Otreapa asta… a țipat ea, lovind cu putere ziarul.

— Jenny, nu e nevoie să țipi. Sunt aici.

— Otreapa asta a pus mâna pe e-mailuri. Au voie să facă așa ceva? Pot publica lucruri care țin de viața privată a cuiva?

— Nu știu. Aș fi zis că nu. Ai vorbit cu cei de la ziar?

Știa că Jenny o făcuse, dar i s-a părut frumos din partea ei s-o lase să-și spună toată povestea.

— Da, sigur. Am sunat de dimineață. Am vorbit cu copilul ăla, Joe Jackson. Fără niciun rezultat. Am încercat să vorbesc cu redactorul-șef, dar mi s-a spus că este într-o ședință. Cred că se ascunde de mine.

Lesley s-a ridicat, în încercarea de a-și asuma rolul de gazdă bună, care servește ceai și oferă alinare.

— Partea bună este… s-a încumetat ea să spună, cu multă prudență-n glas.

Dar Jenny s-a întunecat imediat la față.

— Nu e nicio parte bună, a zis ea.

— Așteaptă puțin. Ascultă-mă. Partea bună este că au citat doar câteva fraze. Nimic despre Rosie și droguri ori despre Mike și bani.

Jenny a lovit din nou cu putere în masă, făcând să zdrăngănească cestile cu ceai.

— Dar o pot face. Ar putea publica oricare dintre minciunile alea, nu-i așa?

S-a lăsat o liniște ciudată. Lesley s-a întors ușor către Jenny. Atât de ușor, de parcă s-ar fi mișcat cu încetinitorul.

— Minciuni? a spus ea, lungind anormal de mult cuvântul. Pentru numele lui Dumnezeu, ce vrei să zici?

— De ce crezi că a scris Alex lucrurile alea oribile? Mizeriile alea? a întrebat pe nerăsuflate Jenny. Rosie nu era așa. Nu înainte ca fata ta s-o târască după ea în Thailanda și s-o pună în pericol. N-ar fi trebuit în ruptul capului s-o las să plece. Cred că Alex era geloasă pe ea, geloasă că pe Rosie o plăceau toți băieții, și a scris toate porcăriile alea ca să se răzbune.

Lesley simțea cum o cuprind toate căldurile. A început să vorbească încet de tot, neștiind dacă se aude ceva din ce spune.

— Taci, te rog. Ce cuvinte urâte ești în stare să spui! Ar trebui să-ți fie rușine. Dar te înțeleg. La

urma urmelor, nu poți accepta cu ușurință ideea că fiica ta se droghează, se culcă cu oricine și fură de la prietena ei. Înțeleg că ești distrusă.

Jenny se făcuse stacojie la față. De buza de sus îi atârna o picătură de sudoare. A luat o gură de aer, apoi a spus șuierând:

— Ea nu făcea așa ceva. Auzi ce-ți spun?

— Cred că ar trebui să te duci acasă, Jenny, a intervenit în discuție o altă voce.

Era Malcolm care stătea în cadrul ușii, îmbrăcat cu halatul lui vechi, din reiat, și în picioarele goale. Jenny s-a întors pentru a-l confrunta, dar el i-a tăiat-o brusc.

— Poate ar trebui să vorbești cu Mike despre banii pe care i-a dat lui Rosie, a spus el. Ai dreptate. Deocamdată, știm doar ce a scris Alex despre ce s-a întâmplat la Bangkok, dar fostul tău soț este aici și îl poți întreba direct.

Jenny a plecat în fugă, cu ochii plini de lacrimi, și a trântit ușa de la intrare în urma ei.

— Crezi că o va face? a întrebat Lesley.

— Nu știu, dar cred că pe ea nu o interesează să afle adevărul. Are propria ei versiune și nu renunță ușor la ea. Însă nu permit să vorbească așa despre Alex.

— Da, Mal, a fost îngrozitor…

A condus-o în camera din față. Aceasta devenise camera în care își împărtășeau neliniștile, locul unde puteau să spună lucruri ce nu putea fi spuse altundeva și să le lase ferecate acolo.

— O voi suna pe Mags și o voi ruga să vină pe la noi. Trebuie să-mi spună tot ce știe. Ea nu are nicio vină pentru ce s-a întâmplat și, de când ne-am întors, nu am vorbit așa cum se cuvenea cu ea. A fost cea mai bună prietenă a lui Alex.

Malcolm a încuviințat ușor din cap.

— Poate ar fi bine să-i dăm ceva de-al lui Alex ca amintire.

— Da, e o idee minunată. Mă duc să caut ceva pentru ea.

Bangkok, ziua a nouăsprezecea
Joi, 14 august 2014

Mama primise un nou mesaj. Jamie i-a spus că Rosie scrisese pentru a-i spune că are nevoie de un timp să-și limpezească gândurile. Că era cu Lars și că acesta i-a împrumutat bani.

— Ciudat! a spus Alex. E ca și cum Rosie ar auzi ce vorbesc. Cred că Mama le inventează.

Jamie tăcea.

— De ce ar face așa ceva? a întrebat el într-un târziu.

Alex nu i-a răspuns. Nu găsea niciun motiv.

A cerut să vadă și ea mesajele, dar proprietăreasa a pufnit cu dispreț.

— Nu ești prietenă cu Rosie. Ea mie scris.

•

Alex se simțea complet izolată. Nu-i mai scrisese lui Mags – nu mai avea telefon, dar nu i-ar fi scris nici dacă ar fi avut. Nu credea că prietena ei putea să păstreze secretul privind dispariția lui Rosie. Era un lucru mult prea serios. S-a gândit că și ea ar fi tras un semnal de alarmă dacă ar fi fost în locul lui Mags. Așadar, liniște totală până când totul se rezolvă și Rosie se întoarce.

Alex nu primea niciun ajutor din partea nimănui. Se săturase să-l tot audă pe Jamie cicălind-o în legătură cu Phi Phi. Încercase din nou când se aflau la bar. Nu mai era nimeni în jur. S-a întrebat dacă, nu cumva, Mama nu mai voia să primească oaspeți.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jamie! Nu asta mă interesează acum. Trebuie să o aduc pe Rosie înapoi. Nu înțelegi?

Era clar că nu înțelegea.

— Mă gândeam că te bucuri că Rosie a plecat. Te plângeai tot timpul de ea. Spuneai că ți-ai fi dorit să nu vii cu ea aici. Că vrei să te descotorosești de ea.

— Nu am timp pentru asta acum, Trebuie să vorbesc cu cineva care mă poate ajuta. Trebuie să vorbesc cu Jake. Nu te uita așa lung la mine! El știe cum merg treburile pe aici. Știe ce se poate face.

— Jake ar putea să meargă în Myanmar și s-o găsească pe Rosie. E clar că se simte atras de ea… a zis Jamie, încet.

— Nu fi absurd! a țipat ea. Nu se simte atras de ea. Ea s-a tot dat la el. El se simțea aiurea.

— Bine, dacă asta vrei tu să crezi, dar mie nu așa mi s-a părut când i-am văzut împreună.

— Când i-ai văzut?

— În seara când trebuia să ieși cu el. Erau amândoi beți. Rosie era călare pe el. Stătea pe genunchii lui și el nu încerca să o dea deoparte. De fapt, chiar au plecat împreună. Sus.

Alex a închis ochii, încercând să nu-și imagineze cele întâmplate.

— Taci! a strigat ea. Minți! Vrei să mă faci să sufăr!

— Nu, nici vorbă. Întreab-o pe Mama. A văzut și ea. Nu îți spun că să te supăr. Eu aș fi vrut să știu dacă un prieten îmi făcea așa ceva. A fost o chestie de răzbunare. Până unde se poate coborî fata asta?

— Lasă-mă în pace, Jamie.

Alex a izbucnit în hohote de plâns și a ieșit din încăpere. Acum îl ura și pe Jamie. *Răzbunare.* Să fi fost Rosie capabilă de așa ceva? Și cât de slab era Jake? Nu mai știa ce să creadă.

Alex bănuia că Jamie era iar la ușa camerei ei. S-a apropiat și a ascultat. Se auzea un foșnet. A încercat să nu-i dea atenție. Trebuia să se îmbrace și să meargă să-și cumpere un alt telefon. *Hai, Alex. Nu mai poți amâna asta.*

În timp ce-și trăgea pe ea un șort, i s-a părut că aude niște șoapte afară. S-a apropiat de ușă, și-a lipit urechea de ea și a ascultat.

— E totul în regulă? l-a auzit pe Jake șoptind.

— Nu.

— Tot mai întreabă de Rosie?

— Da.

— Lasă că vorbesc eu cu ea, a zis Jake și a ciocănit în ușă, chiar la urechea lui Alex.

Ea s-a dat brusc înapoi și s-a așezat pe pardoseala de ciment.

— Intră, i-a spus.

— Cum te simți, Alex?

— A, scuze, tocmai te îmbrăcai, a zis el, când a dat cu ochii de ea.

Ea s-a înroșit la față când l-a văzut, dar furia a ajutat-o să se țină tare.

— Crezi că e o idee bună?

— De când te interesează ce fac eu?

— Păi… Uite, îmi dau seama că ești supărată și nu gândești limpede.

— Greșit. Știu exact ce fac. Mă duc să-mi cumpăr un telefon, ca să sun acasă. Trebuie să le spun părinților ce s-a întâmplat.

— Ascultă-mă. Rosie e adultă. Nu-i poți dicta tu ce să facă.

— Da, mi s-a mai zis.

Jake a privit-o cu luare-aminte.

— Cum adică? Ce ți s-a mai zis?

— Las-o baltă!

Acum, că se afla în fața ei, nu-i mai venea să-l întrebe dacă s-a culcat cu Rosie. Nu putea face față acelei umilințe.

Jake a tras adânc aer în piept.

— Alex, tu ar trebui să decizi pentru tine ce ai de gând să faci în călătoria asta. Poți pleca mai departe și singură. Las-o pe Rosie să facă ce-i place. Nu e responsabilitatea ta.

— Ba este! a țipat Alex. Nu pot s-o las baltă, pur și simplu. Ce să fac?

— Ai putea să te întorci acasă, i-a spus el.

— Tu n-ai făcut-o atunci când a început să-ți meargă prost.

— Nu, dar îmi doresc s-o fi făcut. Am luat decizii greșite, Alex. Nu face la fel ca mine.

Jake a cuprins-o cu brațul pe după umeri, ca s-o liniștească. Ea a încercat să se tragă înapoi, dar se simțea în siguranță pentru prima dată în ultimele zile. A rămas pe loc, simțindu-i respirația, ascultându-i bătăile inimii, spunându-și că Jamie minținse. Ar fi putut rămâne așa pe veci, dar Jake i-a dat brusc drumul când Jamie a năvălit în cameră, fără să bată la ușă, pretinzând că nu trăsese cu urechea.

— Scuze, nu mi-am dat seama că deranjez, a zis el pe un ton posac.

— Chiar deranjezi, i-a spus Alex. Ești drăguț să închizi ușa în urma ta?

El a ieșit, trântind-o cu putere.

53.

Luni, 8 septembrie 2014

INSPECTORUL

Jamie Lawrence era cunoscut peste tot. Serviciile sociale, arhivele poliției, tribunalele pentru minori, direcțiile de probațiune – în fiecare loc, cineva avea ceva de spus despre el. Se foloseau diferiți termeni și ambiguități – „manifestând unele probleme de adaptare” îi plăcea cel mai mult –, dar consensul era clar: un băiat tulburat. Fusese dus de către mama lui la o casă de copii pe când avea patru ani. *Bietul copil,* și-a spus Sparkes. *La vârsta aia probabil că a conştientizat tot. Probabil că şi-a dat seama că mama lui nu se descurca cu el.*

Au urmat mai multe plasamente. Sparkes a numărat trei în mai puțin de un an. Apoi a fost adoptat de către familia Lawrence, un cuplu la patruzeci și ceva de ani, care nu mai avea alți copii. Timp de aproape zece ani, nu se mai

consemnase nimic cu privire la Jamie, până când a reapărut pe scenă în postura adolescentului rebel. A fost pus din nou în plasament, „spre binele lui", după cum spunea familia Lawrence. Nici ei nu se descurcaseră cu el.

Case de corecție, delicte mărunte, bătăi, citații în tribunale, a doua, a treia și ultima șansă, toate condimentau documentele din fața lui Sparkes. La împlinirea vârstei de șaptesprezece ani, a părăsit sistemul de stat, cu un program de reintegrare prin care trebuia să-și găsească ceva de lucru. Asta spun asistenții sociali.

Era ciudat însă că, din câte se părea, nu mai intrase în necazuri. Dispăruse cu totul de pe radar.

Până acum, și-a reamintit Sparkes. Avea un sentiment neplăcut în legătură cu Jamie. Șeful șantierului de construcții spusese că își pierdea cumpătul atunci când ceva nu mergea bine. Și multe nu mergeau bine în acea pensiune, după cum spunea Alex în e-mailurile sale. *Voiai s-o înlocuiești pe Rosie ca tovarăș de călătorie al lui Alex. Te-ai asigurat că-ți va ieși planul? Ai făcut ceva în sensul ăsta? Și Alex a aflat?*

Toate astea îi umblau prin cap în timp ce se uita la fotografia de la petrecere, încercând să citească expresiile de pe fețele lor și să intuiască dinamica grupului.

S-a oprit doar spre prânz când, în Inbox, au început să intre răspunsurile la solicitările lui. Tot mai multe semnale de alarmă.

Ieșea la iveală faptul că Jamie Lawrence călătorise de la Londra la Bangkok cu același avion în care se aflau și fetele, având asupra lui un pașaport abia eliberat.

Le-a văzut oare în avion? se întreba inspectorul. *Le-a urmărit pe drumul de la aeroport către oraș? Mă întreb dacă există vreo imagine cu el în sistemul de supraveghere video de la Terminalul Sosiri al aeroportului Suvarnabhumi. Sau de la Plecări, pe Heathrow.*

A chemat-o pe Salmond la el.

— Zara, ocupă-te, te rog, de asta. Să vedem dacă cei de la aeroport le pot localiza pe fete în înregistrările sistemului de supraveghere video și să ne uităm cine mai era prin preajmă. Cred că, în fine, suntem pe drumul cel bun. Tu ce mai ai pe listă?

— Am stat de vorbă cu șeful șantierului de construcții, cu chelnerița și cu ceilalți chiriași din casa în care stă.

— Ce-au spus?

— Că era un tip retras. Mai spun că… îi plăceau baladele sentimentale.

— Zău așa?

— Whitney Houston. Asculta melodiile în buclă. Ceilalți se plângeau.

— Un tip romantic, deci.

— Hmm. Fosta lui prietenă spune că era un tip cu toane. Era gelos pentru orice. Apoi se retrăgea în tăcere. Se săturase de el și totul s-a sfârșit anul trecut. Ea spune că avea o problemă legată de încredere. Dacă mă întrebi pe mine, cred că tipa a citit prea multe reviste cu sfaturi amoroase pentru cititori.

— Un băiat cu probleme. Poate că Alex i-a dat motive de gelozie. Preocuparea ei legată de Jake reieșea destul de evident din e-mailurile pe care le-a trimis. Și poate că nu voia să o țină ascunsă.

Detectivii rămăseseră tăcuți pentru câteva clipe, adânciți în propriile lor gânduri.

— Hai să continuăm pe firul ăsta, a spus într-un târziu Sparkes. Cred că începe să se lege ceva. Am așa o presimțire.

Totul părea să meargă de minune, până s-a trezit cu un mesaj prin care era rugat să-i telefoneze omului de legătură de la Interpol.

— Bob, scuze că a durat așa de mult. Suntem până peste cap aici. Oricum, Jamie Lawrence al tău a apărut din nou în sistem. E în arest preventiv

la Bangkok, pentru o investigație legată de droguri.

— Iisuse, l-ai găsit! Genial! Când a fost arestat?

— Luna trecută. Polițiștii thailandezi l-au ridicat pe 14 august.

— Adică cu o zi înainte de incendiu. Poți să verifici din nou data?

În timp ce aștepta, Sparkes bătea darabana cu degetele pe biroul său. Creierul îi fierbea. *Thailandezii au dat-o în bară cu toate până acum; trebuie să fie ceva putred la mijloc și acum.*

— Nu, așa este. Probabil că nu asta voiai să auzi. Scuze, am găsit online raportul privind arestarea. A fost ridicat joi, 14 august, la ora 14.05. Avea asupra lui un pachețel cu două grame de canabis.

— Ce rahat! Poți să-mi trimiți și mie raportul, te rog? Salmond, vino încoace! a strigat el în camera goală și a tăiat cu o linie numele aflat în capul listei.

54.

Marți, 9 septembrie 2014

INSPECTORUL

A așteptat toată dimineața un semn de la tehnicieni. Uneori, chiar îl puneau într-o situație ridicolă atunci când le telefona să-i întrebe dacă au ceva noutăți, iar ei pretindeau că nu știu cine-i la telefon și-l numeau, pe la spate, inspectorul Sparkle. Erau tare glumeți cei de la laborator.

— Domnule inspector, tocmai vă trimiteam raportul privind probele vaginale, i-a spus o voce la telefon. Reveniți cu un telefon dacă sunt lucruri pe care nu le înțelegeți.

Neruşinatul!

— Mulțumesc. Așa voi face.

„Mostră RMS3 (prelevare vaginală): pozitiv pentru spermă. Profil ADN: complet”.

Fluidul prelevat din corpul lui Rosie Mary Shaw prezintă urme de spermă.

Laboratorul a comparat ADN-ul din prelevări cu informațiile din bazele de date și nu a găsit nimic. Și cum Jamie Lawrence ieșise din discuție, Sparkes era gata să parieze că AND-ul găsit era cel al lui Jake Waters.

Doamne sfinte, biata Kate, s-a surprins spunându-și în sinea lui. *S-o lăsăm pe Kate deoparte. Biata Alex și părinții. Ei sunt victimele.*

S-a uitat din nou peste rezultate și a mai pus niște bife în lista de verificare.

Salmond a ciocănit la ușă și a intrat.

— Am auzit că au venit rezultatele de la laborator, domnule.

— Ai auzit și că au găsit urme de spermă la Rosie Shaw?

— Nu. O, Doamne! Pariez că este Jake Waters. L-am prins.

— Tocmai asta e, că nu l-am prins. Doar dacă nu s-a întors peste noapte și mie nu mi-a spus nimeni. Unde dracu’ e? De ce nu figurează nicăieri că și-ar fi folosit cardul bancar, în afară de închirierea celor două mașini? Cred că plătește cu bani gheață și doarme sub cerul liber. Sunt două, ba nu, trei săptămâni de când serviciul de imigrări a confirmat că s-a întors. Cum poate rămâne invizibil atâta timp? Fotografia lui e peste tot.

Kate Waters se plânsese de acea fotografie – luată de pe permisul lui de conducere –, pretinzând că îl face să arate ca un criminal.

— Oricine arată ca un ucigaș cu toporul în pozele astea făcute în gherete, Bob. Te rog, pune o altă fotografie. Îți trimit eu una.

Dar noua fotografie nu a dat niciun rezultat. Nu au fost primite telefoane, în afara celor obișnuite, de la smintiți și doritori de publicitate.

— Oricum, Zara, am putea afla că a făcut sex cu Rosie, nu și că a omorât-o. Pentru moment, să ne mărginim la fapte, bine? Nici măcar nu știm dacă este ADN-ul lui. Vom avea azi după-amiază rezultatul analizei firului de păr găsit în șapca lui de baseball. Verifici tu asta, te rog? Cineva trebuie să plece la Bangkok. Să vorbească cu Jamie Lawrence, să vadă locul crimei și să încerce să obțină câteva rapoarte originale. Nu ajungem nicăieri doar vorbind la telefon.

Salmond s-a luminat deodată la față.

— Cine? Plec eu?

— Nu mai rânji ca o maimuță. Nu e de râs.

— Bineînțeles că nu. Doar că n-am fost niciodată la Bangkok.

— Nu-ți face încă bagajele. S-ar putea să nu obținem aprobare.

•

Inspectoarea-șefă Chloe Wellington încuviințase din cap la toate argumentele pledoariei lui. Avea o întrevedere programată la ora unsprezece.

— Merg la o audiere, așa că zi repede și pe scurt, Bob, i-a spus ea, îndemnându-l să se concentreze asupra a ceea ce știau până acum cu siguranță.

Două fete moarte.

Amândouă omorâte înainte de izbucnirea incendiului, provocat, probabil, pentru a se șterge urmele.

Una strangulată, cealaltă posibil violată.

Suspectul/martorul englez se ascunde în Marea Britanie.

Martorul englez, Jamie Lawrence, se află în arest la Bangkok.

Investigația superficială de la Bangkok a omis toate aceste aspecte.

— Care sunt costurile? a întrebat Wellington.

— Facem acum un calcul estimativ. Vom avea nevoie de o echipă de patru oameni, inclusiv un ofițer criminalist și un fotograf.

— Și un traducător, a adăugat ea, aruncând o privire la ceasul de deasupra ușii. Dă-mi cât mai repede posibil o estimare a costurilor, ca s-o pot prezenta comandantului. Dar, în principiu, da. Ar trebui să te duci.

— Nu sunt sigur că voi putea, a spus Sparkes, cu glas aproape șoptit.

— Bine, e alegerea ta, Bob. Nu văd însă cum se vor descurca fără tine.

•

Salmond a sărit în sus de bucurie când i-a spus.

— Întâlnire de lucru cu echipa peste treizeci de minute. Poți pune pe cineva să se intereseze de prețul biletelor de avion și de tarifele de la hoteluri? Trebuie să întocmim un buget de cheltuieli cât mai repede posibil.

— S-a făcut.

•

După-amiază, au primit rezultatele analizelor la nivel pulmonar pentru Rosie Shaw. La examinarea microscopică, s-au identificat „resturi de natură vegetală în bronhii și în sacii pulmonari”.

— Se pare că s-a înecat cu propria vomă, i-a spus lui Salmond. Biata fată!

— Crezi că era beată când a murit?

— Probabil, dar se poate să fi fost și drogată.

Sparkes s-a uitat din nou prin e-mailurile lui Alex, căutând mesajul în care vorbea despre droguri. Era aproape sigur că Alex nu spusese exact despre ce era vorba, dar voia să verifice.

> Și, în seara asta, e complet pe altă lume. Nu leagă două vorbe. Stă țeapănă și gâfâie, cu niște ochi sticloși și o privire speriată. Cine știe ce a luat. L-am întrebat pe Lars, unul dintre băieți, dar el s-a mulțumit să-mi râdă în nas. Mi-a spus că Rosie e bine, dar, mai mult ca sigur, luase și el ceva. O duc la culcare și am să discut cu ea mâine-dimineață despre asta.

*

Părea să fie ketamină. Disocierea și respirația greoaie. Se întreba dacă Rosie luase asta pentru prima oară. Era un drog de club – în cantități mici, pentru a induce o stare de euforie. Dar de obicei nu avea efect îndelungat. Poate că Rosie luase mai multe doze pentru a rămâne euforică. E posibil să iei prea mult – mai ales dacă ești deja amețit – dar, în general, nu mori din cauza unei supradoze decât dacă ai mai luat și alte droguri. Sau dacă ai băut prea mult și te-ai sufocat. Trebuia să aștepte rezultatele examenului toxicologic al fluidului pe care Aoife reușise să-l preleve dintr-o venă din zona inghinală a lui Rosie, dar putea paria că se vor găsi urme ale acestui drog.

— Mă duc să vorbesc cu familia Shaw, a spus el.

•

Sparkes conducea încet către Winchester. Avea nevoie de timp de gândire. Alex strangulată. Rosie sufocată. La ce interval de timp s-a întâmplat? Ce legătură există între cele două morți? Era una dintre ele consecința celeilalte? Care dintre ele?

Adâncit în gânduri, nici nu și-a dat seama că a ajuns. Mike Shaw îl aștepta afară, în mașina lui.

— M-am gândit să intrăm amândoi odată, i-a spus el pe un ton nervos, văzând că Jenny îi urmărește de la fereastră.

•

Stăteau în colțuri opuse ale încăperii. Sparkes trebuia să-și rotească mereu capul de la unul la celălalt, de parcă ar fi urmărit un meci de tenis.

Când Sparkes a descris ultimele momente din viața copilului lor, Jenny a început imediat să plângă, iar Mike s-a ridicat și s-a așezat pe brațul fotoliului ei, mângâind-o stângaci pe spate.

— Nu și-a dat seama de nimic, a mai spus Sparkes. Era ce voiau ei să audă. Că nu a suferit.

I-a lăsat cu durerea lor și s-a întors la birou.

•

Salmond l-a sunat chiar când își închidea computerul și-și încheia ziua de muncă. Trebuia să ajungă acasă la Eileen.

— Tocmai ieșeam pe ușă, Zara. E ceva important? A sosit rezultatul examenului ADN?

— Nu. Mi-au spus că-l vom avea mâine. Se pare însă că Jake Waters a ieșit la suprafață.

Și-a deschis din nou computerul.

— Unde e?

— În Kingston-upon-Thames. A făcut plinul și a scos niște bani de la un bancomat din fața unui atelier auto, imediat cum se iese de pe A3. Conturile îi sunt monitorizate și banca ne-a alertat imediat.

— Și?

— A ieșit de pe autostradă înainte să ajungem noi acolo, dar îl avem pe camerele de la atelier. Conduce tot cea de-a doua mașină închiriată, o Škoda. Îl căutăm prin ANPR[26], pentru a vedea încotro se îndreaptă. Dacă rămâne pe drumurile principale, numărul mașinii sale se va trimite automat la camerele de control. Nu va ajunge prea departe.

— Avem destul material înregistrat pentru a-l identifica?

— Doar obișnuitele imagini proaste, blurate. Se vede că are o șapcă de baseball trasă până peste ochi și ceva ca o eșarfă în partea de jos a feței. Tipul care l-a servit spune că era agitat și era îmbrăcat ca un jefuitor de bănci, în plină zi cu soare.

A fost o zi însorită azi? Nici măcar nu m-am uitat pe geam.

— Cine e la fața locului?

— Eu și o echipă de doi oameni care discută cu martorii înainte ca toți să dispară-n ceață. Eu coordonez și alerta prin radio pentru celelalte forțe.

— Crezi că se duce acasă? Ai vorbit cu Kate Waters?

— Nu, urma să o fac.

— O fac eu.

•

În timp ce forma numărul, se gândea la ce avea să spună. Cum Kate era atât de ascuțită la minte și avea să înțeleagă imediat în ce situație se află, nu voia să riște ca ea să-și avertizeze fiul și să-l facă din nou să se evaporeze.

Într-o fracțiune de secundă, s-a gândit la ce-ar face el dacă ar fi vorba de fiul său. L-ar da pe mâna autorităților? Sigur că ar face-o. Dar dacă ar fi judecat doar de către presă și totul ar ține doar de niște împrejurări nefavorabile, ar putea jura cu mâna pe inimă că ar mai face-o?

— Alo? răspunde imediat Kate, întrerupându-i, astfel, șirul gândurilor. Ai noutăți?

— E posibil ca Jake să fi fost văzut la o benzinărie în Kingston.

— Kingston? La sud-vest de Londra? Ce să caute acolo?

— Speram ca tu să știi. Ai vreun motiv pentru care crezi că se afla în acea zonă? Are prieteni acolo?

— Nu, din câte știu. Parcă tu treci pe acolo cu mașina, nu? De unde știți că e el?

— A scos bani folosindu-și cardul și conduce a doua mașină pe care a închiriat-o.

— OK. Mai e ceva, foarte important. L-ați găsit pe Jamie Way sau Lawrence sau cum l-o mai chema?

A fost rândul lui să șovăie.

— Ei bine? L-ați reținut?

— Nu. Poliția din Thailanda l-a reținut. Nu a fost acolo, Kate. Era în arestul poliției când a izbucnit incendiul. Nu are niciun amestec.

Și-a dat seama de zdrobitoarea ei dezamăgire când a auzit-o murmurând:

— Nu, sigur…

— Bine, te las acum.

•

A sunat-o pe Helen, infirmiera, pentru a-i spune că întârzie.

— Nu-ți face griji, Bob. Doarme. Nu va ști că ai venit târziu.

— Cum s-a simțit azi?

— La fel. Ne vedem mai târziu.

Bangkok, ziua a nouăsprezecea
Joi, 14 august 2014

Jake a plecat și el imediat după Jamie, spunând că trebuie să meargă s-o vadă pe Mama.

— Mă întorc repede, i-a spus și a mângâiat-o pe păr. Încearcă să te odihnești.

Alex s-a gândit și ea că ar trebui să se odihnească, ba chiar s-a lungit în pat, dar nu a reușit. *Fă-ți un plan și du-l la îndeplinire,* i-ar fi spus mama ei dacă ar fi fost cu ea. Nimic nu părea însă real și avea impresia că e într-o piesă de teatru. Și-a scos carnețelul și a scris în susul paginii „Plan pentru a o găsi pe Rosie", amânând momentul când va trebui să și acționeze cumva.

Bine, și-a spus. *Ce trebuie să fac mai întâi?*

A scris: 1. *Să merg la un internet-café, ca să pot intra online,* apoi a tăiat. Avea nevoie de telefon, pentru ca părinții să o poată suna apoi. Trebuia să vorbească cu ei, nu doar să le trimită un e-mail sau un mesaj.

Și-a pus pălăria de soare și a ieșit în căldura umedă de afară. S-a ținut aproape de gheretele de pe trotuare, ascunzându-se de soarele arzător în umbra copertinelor. S-a dus mai întâi la un bancomat, unde a stat la coadă ca să scoată destui bani cât să-și cumpere un telefon și să-i rămână și ceva de rezervă, apoi la un magazin cu produse electronice la mâna a doua, pentru a găsi un telefon inteligent mai ieftin.

I s-a părut că au trecut ore întregi până să ajungă în cameră. Cu mâinile transpirate, s-a chinuit ceva pentru a introduce cardul SIM la locul lui.

Când telefonul s-a deschis, a încercat să intre în contul ei de e-mail, dar se părea că era o problemă cu parola ei. Era atât de lungă și nu și-o mai amintea. Gmail îi tot spunea să încerce din nou. A încercat din nou, mai hotărât de data asta, ca și cum Google ar fi fost un copil leneș. Nici de

această dată n-a mers. Când a ales opțiunea „Mi-am uitat parola”, i s-a spus că linkul a fost trimis pe telefonul ei. Doar că ea-și pierduse telefonul! Îi venea să urle. Era ca în puzzle-urile alea ieftine în care trebuia să miști la nesfârșit o piesă până-i găseai locul. S-a hotărât să sune acasă. Știa numărul pe dinafară.

Ezita însă, sfâșiată între bucuria de a auzi vocea mamei sale și panica pe care ar fi putut s-o provoace. Fusese întotdeauna fiica de încredere, dar acum se pierduse cu totul. A mijit ochii, încercând să se convingă să formeze numărul, dar, imediat, s-a oprit. Și-a dat seama că, la Winchester, e miezul nopții. S-a simțit ușurată că poate amâna momentul dificil.

— Să o sun pe Rosie! a strigat ea.

Pe Rosie putea s-o sune acum. *Poate o conving să se întoarcă și terminăm cu povestea asta,* și-a spus ea. *În felul ăsta, mama nu va trebui să știe niciodată ce s-a întâmplat.*

Dar nu-și putea aminti numărul. Îl salvase în telefonul ei cu numele lui Rosie, dar nu-l mai văzuse de mult timp. A încercat să facă un efort de memorie, în speranța că cifrele îi vor veni în cap. Știa că erau doi de opt, de asta era sigură, dar, în rest, nimic. Dacă ar putea să-și găsească telefonul… Gândul ăsta a făcut-o să formeze numărul ei de telefon. *Poate a căzut pe undeva pe aici.*

A așteptat, gândindu-se că, cel mai probabil, bateria se descărcase deja și că va intra automat mesageria vocală. Dar apoi a auzit acordurile. A îndepărtat noul telefon de la ureche pentru a auzi mai bine tonul de apel – „Happy”, melodia lui Pharrell Williams. Ea și Rosie și-l puseseră amândouă pe telefoanele lor în timpul zborului către Bangkok. *Doamne, asta a fost cu două săptămâni în urmă!* Alex a strâns telefonul în mână când și-a amintit cât de fericită se simțise atunci.

Îl auzea pe Pharrell, dar sunetul nu venea din camera ei. Poate că-l lăsase la bar. A ieșit cât a putut de repede pe coridor și a început să coboare. Dar sunetul slăbea în intensitate. S-a oprit și a ascultat cu atenție, rotindu-se ca o antenă-radar, în reperarea sunetului slab. Venea din dormitorul băieților.

Alex a dat buzna pe ușă tocmai când sunetul s-a oprit.

— Ei, rahat, a spus fără să-și dea seama și a format din nou numărul.

— Ai un telefon nou? a întrebat-o Jamie, care venise în urma ei.

— Da. Cred că cel vechi e aici.

— Aici? De ce ar fi aici?

— Nu știu. L-am auzit sunând.

— Oh! Eu am același ton de apel ca și tine, a zis Jamie, cu un râs forțat. Tocmai veneam să răspund.

Vocea îi era plată.

— Nu-i adevărat. Tu ai „I Will Always Love You”.

— Da, asta aveam, dar m-am plictisit de ea și am descărcat. „Happy”.

A ridicat telefonul și i l-a întins, ca să se convingă.

Alex s-a retras, nesigură pe ea și simțindu-se prost. S-a așezat pe pat. Se gândea ce avea să le spună mamei și tatălui ei atunci când, în cele din urmă, se va hotărî să sune. Va aștepta până se vor trezi sau până se vor întoarce acasă de la serviciu. A decis să-și mai acorde câteva ore.

55.

Miercuri, 10 septembrie 2014

INSPECTORUL

Găsiseră mașina seara trecută, târziu. Era în flăcări, pe un teren viran din sudul Londrei.

Salmond l-a sunat să-i spună.

— Probabil și-a dat seama că la benzinărie erau camere de luat vederi, i-a spus ea. Micuțul nostru piroman este, acum, per pedes.

— A mai rămas ceva, orice, care-ar putea fi analizat de băieții noștri?

Vorbea încet, ca să n-o deranjeze pe Eileen, care se afla la parter.

— Nu prea. A ars cam tot înainte ca incendiul să fie anunțat. Aparent, nu e un lucru neobișnuit acolo.

— Bob, s-a auzit vocea lui Eileen.

— Zara, rezolvă cu proba de ADN a lui Jake Waters, te rog. Acum, trebuie să închid.

A terminat convorbirea, simțindu-se tot atât de vinovat ca și când ar fi vorbit cu o amantă.

— Vin, iubito, i-a răspuns lui Eileen.

Cum ar putea să-i spună că voia să plece la Bangkok? Nu avea cum. Nu putea pleca. Cum să facă așa ceva? Ea ar fi putut să… Nu, nu va pleca.

*

— Era de la muncă? l-a întrebat Eileen, când s-a aplecat s-o sărute pe frunte.

— Da. Nimic important.

— Hai, spune-mi.

S-a așezat pe marginea patului ei și i-a luat mâna rece într-a lui.

— Mașina cu care circula Jake Waters a fost găsită complet arsă. A dispărut din nou.

— Nu-i nicio problemă. Un polițist isteț ca tine îl va găsi.

— Nu mă simt foarte isteț acum.

— Îmi pare rău, iubitule.

— Nu-i nimic, Eileen. Vreau doar să spun că am un lucru mult mai important la care să mă gândesc acum, și anume la tine.

— Nu te mai gândi. Totul e în regulă. Eu și colega mea, morfina, facem o treabă foarte bună.

Tu fă-ți-o pe a ta.

— Încerc. Problema este că… Problema este că trebuie să mergem la Bangkok pentru vreo două zile, ca să audiem un martor și să discutăm cu poliția de acolo.

Eileen s-a străduit să se ridice în capul oaselor și Bob a ajutat-o să-și aranjeze pernele, ceea ce i-a oferit soției lui o pauză de gândire.

— Când pleci?

— Eu nu plec, Eileen. Cum aș putea să plec?

— Of, încetează să-ți mai faci griji. Du-te, Bob. Du-te la Bangkok. Eu voi fi în siguranță cu Sam și îngerul Helen lângă mine. Și, apoi, e vorba doar de două zile.

— Dar s-ar putea ca tu… Trebuie să fiu aici.

— Nu mai fi melodramatic. Totul va fi bine. Doctorul și Helen sunt mulțumiți de starea mea. Țin durerea sub control și ăsta este cel mai important lucru.

— Dar…

— Uite ce e: dacă-ți promit că nu voi muri cât timp ești tu plecat, te duci?

Lui i s-au umezit ochii. Încerca să-și controleze tremurul buzelor. Eileen a observat și l-a mângâiat pe mână.

— Du-te, dragule, și, când te întorci, o să-mi povestești despre toate astea. Știi că sunt pasionată de anchetele voastre polițienești.

Bob nu și-a putut reține un zâmbet. Eileen nu fusese niciodată interesată de munca lui. Se plângea întruna de programul lui, de salariul lui și de impozitele pe care le plătește. Acum însă, când era pe moarte, voia să cunoască detaliile fiecărui caz. Chiar începuse să citească romane polițiste. Cu cât mai înfricoșătoare, cu atât mai bine.

— Mai vorbim despre asta mâine-dimineață.

— Ce mai e de vorbit? Credeam că ne-am înțeles.

A sărutat-o din nou, s-a băgat lângă ea, în patul îngust, și a cuprins-o în brațe.

•

Dimineața, când a ajuns la birou, rezultatele sosiseră deja. Probele de AND se potriveau. Jake Waters făcuse sex cu Rosie Shaw. *Dar asta era tot ce făcuse?*

— Ai văzut? a întrebat-o el pe Salmond când aceasta a bătut la ușă.

— Da. Să fi fost un viol?

— Nu există dovezi de natură fizică pentru a presupune asta. Alex spune în e-mailurile ei că Rosie se dădea la Jake.

— Ar fi ieșit foarte urât dacă Alex ar fi aflat…

Sparkes a încuviințat din cap.

— Nu spunem nimănui nimic despre asta. Investigația se complică și nu e cazul să tragem concluzii pripite, care să ajungă în presă, înainte de a-l găsi pe Jake Waters.

— Bine, șefu', dar familiile sunt nerăbdătoare să primească niște răspunsuri.

— Spune-le că rezultatele întârzie, că examenele toxicologice durează, că la laborator sunt probleme. Fii creativă. Părinții lui Rosie abia încearcă să se obișnuiască cu gândul morții ei. Să mergem în Thailanda și să vedem ce descoperim acolo.

56.

Vineri, 12 septembrie 2014

INSPECTORUL

Zborul îl storsese de toate puterile și îl lăsase năucit. Încercase să doarmă, dar nu reușise. Lângă el, Salmond sforăise și se foise tot timpul. Când se aprinseseră luminile și începuse servirea dejunului, se uitaseră unul la celălalt.

— Fir-ar să fie, arătăm ca niște zombi, spusese ea. Măcar așa să-i speriem pe polițiștii thailandezi și să-i facem să ne ajute.

El a încuviințat din cap, în timp ce-și vâra în gura lui de zombi o lingură mare de iaurt cu portocală.

•

Un duș fierbinte și un tricou curat îl făcuseră să-și mai recapete energia pentru întâlnirea cu colonelul de poliție Prasongsanti de la Divizia de Combatere a Criminalității. Douăzeci de minute mai târziu, avea să se întrebe de ce se mai deranjase.

Întâlnirea a fost un chinuitor exercițiu de diplomație. Nu a avut nimic de-a face cu investigația lui. Ofițerul thailandez a fost curtenitor până la parodie, făcând plecăciuni, vorbind despre importanța colaborării cu poliția engleză, interesându-se de activitatea poliției în Marea Britanie. Dar nimic despre fete.

Bob încercase să abordeze subiectul, mulțumindu-i ofițerului de poliție și asigurându-l de dorința de a lucra cu echipa lui. Fusese nevoit să aștepte până când traducătorul și-a făcut datoria, înainte de a fi refuzat cordial.

La sfârșit, a cerut direct rapoartele poliției. Zâmbetul colonelului Prasongsanti a dispărut când a auzit traducerea.

Asta înseamnă că nu.

— Colonelul Prasongsanti regretă, dar acest lucru nu este posibil pentru moment. Rapoartele nu sunt gata, dar puteți face o vizită la locul incidentului.

Tot e ceva.

— Ne e de mare ajutor. Mulțumim. Când speră că vor fi gata rapoartele?

— Curând.

— Vă rugăm, am putea sta de vorbă cu polițiștii care au investigat cazul?

— Îmi pare rău, dar sunt ocupați cu un alt caz acum.

Sparkes i-a zâmbit puțin cam strâmb interlocutorului său.

— Poate ne-ar acorda o oră. V-am fi recunoscători. Am vrea să învățăm din experiența lor.

Atinsese coarda sensibilă. Colonelul a încuviințat cu un aer grav.

— Va aranja o întâlnire cu ei pentru astăzi mai târziu. Cineva vă va contacta la numărul de telefon pe care ni l-ați dat cu atâta amabilitate.

— Vă mulțumesc mult, a mai spus Sparkes, făcând o plecăciune în același timp cu gazda lui.

•

— A fost mai greu decât o extracție dentară, i-a șoptit lui Salmond în timp ce se îndreptau către intrarea principală.

— Ce pantomimă idioată! i-a răspuns ea tot în șoaptă. Mă întreb cu cine ne vor pune în legătură. Bineînțeles cu cineva care nu știe nimic despre caz.

— Să vedem. Va trebui să ne descurcăm cu ce avem. Hai să mergem la locul incidentului. Unde sunt Jason și Nicole? Trebuie să-i luăm de undeva?

Îi lăsaseră pe ofițerii criminaliști la hotel, să se refacă cu o cafea tare după zbor. Cei doi băuseră mai mult de două cești fiecare. Când au urcat în taxi, amândoi păreau puțin cam nervoși. Jason Fellowes a început să-și prezinte planul imediat cum s-a așezat pe bancheta din spate, vorbind mult mai repede decât de obicei. Sparkes se așezase în față. Asculta fără să scoată o vorbă. Era mai atent la ce avea de făcut.

Când au ajuns la Mama’s Guesthouse, au rămas vreo cinci minute afară și s-au uitat lung la clădire, la casele învecinate, la căile de acces, la oamenii dimprejur. *Să adulmeci aerul,* după cum spunea Sparkes.

Pentru el, acesta era un moment-cheie. Să vezi locul cu ochi proaspeți. Cât pot fi ei de proaspeți după douăsprezece ore de zbor. S-a frecat la ochi și a încercat să facă legătura între ce vedea și descrierile din e-mailurile lui Alex și imaginile din pozele lui Lars. Clădirea arăta ca într-o fotografie de pe vremuri. Funinginea și cenușa îi dădeau o tentă de sepia, dar mai rămăseseră pete de culoare de dinainte de incendiu: fâșii din afișul roșu aprins ce făcea reclamă la o marcă de whisky servită la bar, o lădiță galbenă din plastic pe jumătate topită…

A încercat să se orienteze prin ceea ce vedea. Terasa pe care Alex și Rosie își beau berea în zilele ploioase, biroul lui Mama din spatele barului, treptele de ciment care duceau spre camera fetelor, grilajul de la fereastra dormitorului comun, „cuibușorul băieților”, cum îl numea Rosie, după spusele lui Alex.

— Bine, a mormăit Sparkes.

Ceilalți așteptau un semn de la el.

— Ce-mi place atmosfera de speluncă șic, a remarcat Salmond, în timp ce ea și Nicole își puneau costumele speciale. Șefu’, am unul și pentru tine.

Sparkes a luat combinezonul de culoare albă și s-a îmbrăcat cu el, apoi și-a tras și mănușile din latex. Respectau procedurile, chiar dacă probabil că toți locuitorii Bangkokului își plimbaseră deja pașii pe acolo. Felul în care erau îmbrăcați atrăsese deja atenția multor oameni. Turiști plictisiți, dar și proprietarii dughenelor de primprejur se adunaseră ca să vadă mai de aproape ce se întâmplă.

— Hai să ne vedem de treabă, a mormăit Sparkes, nerăbdător să scape de privirile curioșilor.

Transpira deja în costumul acela.

Nicole Ratner era în fața lor și făcea deja primele înregistrări video. Sparkes era în spatele ei. Mergea printre ruine, trăgând concluzii în minte. În tot timpul ăsta, nu a scos niciun cuvânt.

Așa făcea întotdeauna. S-a învârtit printre dărâmăturile de la parter, încercând să-și reprime impulsul de a da glas frustrării care-l cuprinsese. Era uimit, ba nu, scandalizat, de faptul că atâtea potențiale dovezi fuseseră neglijate timp de săptămâni întregi, lăsate la îndemâna câinilor vagabonzi și a profitorilor. În dormitorul de la etaj, sub paturile ale căror schelete metalice fuseseră contorsionate de focul puternic, se aflau încă sticle care se rostogoleau pe podea. Diverse lucruri carbonizate zăceau în marea de cenușă, probabil fix acolo unde aterizaseră: un telefon topit, o brățară, bucăți de plastic și de metal neidentificabile.

La început, poliția thailandeză spusese că o lumânare aprinsă, căzută pe podea, ar fi condus la producerea incendiului. Lui Sparkes i se părea că focul pornise de undeva din spatele clădirii, și anume din capătul unui coridor.

Ciudat loc pentru a ține o petrecere, s-a gândit el. *Iar dacă vreo lumânare ar cădea pe podeaua asta de ciment, s-ar stinge pur și simplu. Ți-ar trebui altceva ca s-o ții dreaptă și aprinsă.*

S-a uitat cu atenție la urmele lăsate de foc acolo unde ar fi trebuit să fie o ușă. Acum, nu mai era nimic. Doar un gol în perete. S-a gândit că exista posibilitatea ca focul să fi pornit de acolo. A fost pus intenționat? Ca să-i împiedice pe oameni să iasă? Sau să intre? Sau pentru a-i împiedica să vadă ce se întâmplase dincolo de ea?

Când treceai pragul, dădeai de o curte împrejmuită de ziduri și plină cu sticle de gaz înnegrite și resturi de plastic roșu, topit. Depozitul frigorific în care fuseseră găsite corpurile cu patru săptămâni înainte se afla într-un colț. Părea ceva artizanal. Era un container mare din metal, plin de urme de lovituri și mâncat de rugină pe margini. Sigiliul de pe ușă dispăruse. Cenușa se depusese pe unitatea externă a aparatului de aer condiționat.

Inspectorul s-a întrebat cum fusese adus în curte. Sau poate că fusese construit acolo.

În interior, lăzile pentru băuturi erau stivuite lângă unul dintre pereți. Sticlele, încă intacte, au început să zdrăngănească când a pășit pe podeaua denivelată. Mirosea a mâncare stricată și a excremente de șobolani. Sparkes și-a pus mâna peste masca de la gură ca să simtă și mai puțin aerul fetid. Când s-a întors și a dat să iasă, a văzut carpeta imprimată cu nuci-de-cocos aruncată undeva într-un colț, lângă ușă – acolo, s-a gândit el, unde o azvârliseră ofițerii care descoperiseră corpurile.

— Asta ne trebuie, i-a spus lui Jason, care i se alăturase în spațiul îngust ce îți inducea un sentiment de claustrofobie.

— Da, șefu', i-a răspuns acesta. Le strâng eu pe toate după ce Nicole va fotografia totul pe aici.

Sparkes a găsit o zonă umbroasă în fața clădirii și a desenat în carnețelul lui un plan rudimentar al clădirii. Întotdeauna lua notițe foarte meticuloase. Pentru el, era foarte important, mai ales în aceste zile când putea fi foarte ușor distras de alte lucruri.

Tocmai se gândea la distanța dintre dormitor și locul în care fuseseră găsite fetele, când Salmond a dat peste el.

— E totul în regulă, șefu'? l-a întrebat ea în timp ce-și scotea mănușile și-și dădea jos gluga.

— Da, cu excepția faptului că locul ăsta al crimei e de toată jena. Jason a luat și sticlele din dormitor?

— Da. Totul este împachetat și etichetat. Sunt amprente peste tot, bineînțeles, dar cele mai multe sunt la depozitul frigorific. Jason spune că înăuntru, lângă ușă, este una foarte clară.

— Poate fi a cuiva de la poliție sau a unui vânător de suvenire.

— Nu cred că fetele au fost omorâte acolo. Ce ziceți? E foarte puțin spațiu înăuntru. Eu abia încap stând în picioare. Și, apoi, să ne imaginăm că

ucigașul ar fi omorât-o pe una dintre ele în timp ce cealaltă nu făcea nimic.

Sparkes a încuviințat din cap.

— Nu s-au găsit urme care să indice că fetele ar fi fost legate. Dar poate că nu au fost omorâte în același timp. Cred, totuși, că au murit în clădire. În curte se ajunge trecând prin pensiune, iar afară, strada nu e niciodată goală. Uită-te în jur! Așa trebuie să fie zi și noapte, la câte cluburi și baruri sunt în zonă. Să cari două cadavre e o chestie care probabil că n-ar fi trecut neobservată.

— Eu cred că s-a întâmplat în dormitor, a spus Salmond în timp ce-și desfăcea o sticlă cu apă. Se poate să fi fost un joc erotic care s-a terminat prost. Asfixiere autoerotică. Ca parlamentarul ăla, cu satsuma.

— Satsuma?

— Un fel de mandarină.

— Bine, hai să nu ne batem capul cu ce fruct citric a fost. Fir-ar să fie, Zara, oare diferența de fus orar începe să-și facă efectul?

— Puțin, a răspuns Salmond zâmbind.

— Care-i ultima persoană care le-a văzut pe fete în viață?

— Conform celor spuse de poliția thailandeză, cei care erau la petrecere. Se pare însă că nu au fost prea mulți la petrecere. În pensiune, mai stăteau cei doi băieți din Olanda, Jake Waters și Jamie Lawrence. Lars și Diederik au plecat pe 11 august și, după cum spun polițiștii, Lawrence era deja la închisoare în acea noapte.

— Trebuie să mergem cât mai repede să-l vedem, ca să aflăm ce știe și să-i luăm amprentele. Dacă e să așteptăm materialele criminaliștilor de aici, ne pierdem timpul fără rost.

Sparkes s-a uitat din nou peste notițele sale.

— Știm doar ce spune poliția thailandeză, și anume că fetele erau în viață în acea noapte, dar ele puteau fi omorâte și ascunse mai înainte. Aoife nu ne-a putut da decât informații vagi despre data

la care au murit, din cauză că nu știa sigur ce temperatură era în depozitul frigorific. Ce dată avea e-mailul primit de Mags de la Alex?

Salmond și-a scos telefonul și a căutat în liniște.

— Doisprezece august. Din seara în care a prins-o pe Rosie furând din geanta ei.

— Asta înseamnă că ar fi putut muri oricând în ultimele șaptezeci și două de ore înainte de incendiu.

— Da.

În acel moment, telefonul lui Sparkes a sunat. Era un număr local.

— Alo? Inspectorul Bob Sparkes la telefon.

•

O jumătate de oră mai târziu, au sosit la fața locului și doi polițiști thailandezi. Unul dintre ei, cel mai în vârstă, vorbea o engleză stricată. Au zâmbit larg când i-au salutat, după care i-au condus în clădire pentru a le arăta zonele pe care le cercetaseră. Li se spusese, în mod evident, că fuseseră trimiși ca să-i instruiască pe detectivii britanici în felul în care trebuie desfășurată o investigație.

— Am înțeles că, după părerea dumneavoastră, incendiul ar fi fost provocat de o lumânare aprinsă, a zis Sparkes, cu un zâmbet larg pe buze, semn că începea să se prindă cum mergeau treburile pe acolo. De ce credeți asta? Sau v-a spus vreun martor?

— Da, proprietăreasă. Spus multe petreceri aici. Oameni bea. Lumânări aprinde. Lumânare căzut.

Apoi a dat să plece, considerând că și-a terminat treaba.

— Când ați vorbit cu proprietăreasa? Înțelesesem că ea a dispărut.

— După foc. Foarte de ajutor.

— Dar înțeleg că nu ați găsit niciun alt martor.

— Doar proprietăreasa. Pierdut tot în foc. Vină la străini morți.

— Da, numai că autopsia făcută în Anglia a relevat că una dintre fete a fost ucisă prin strangulare, a insistat Sparkes, blocând, chipurile întâmplător, drumul spre ieșire. V-am trimis și dumneavoastră raportul.

Cei doi thailandezi au vorbit între ei câteva minute.

— Caz închis. Avem treabă. Trebuie plecăm, a spus superiorul.

— Vă mulțumim foarte mult pentru că ne-ați arătat cum lucrați, le-a spus Sparkes, încercând să-și ascundă sarcasmul. Am putea primi și noi o copie a raportului dumneavoastră? Ne-ar fi de folos.

— Nu posibil. Regrete.

Și au plecat.

•

Echipa s-a adunat în cafeneaua din capătul aleii.

— Trebuie neapărat să vorbim cu proprietăreasa, a spus Sparkes. Ea a fost aici. Să întrebăm vecinii. Ei trebuie să știe unde este. Eu voi cere ambasadei noastre să ne ajute să-l vedem pe Jamie Lawrence.

După aceea, mergem acasă.

57.

Vineri, 12 septembrie 2014

REPORTERIȚA

Decizia de a veni nu a fost greu de luat. Urmăream orice pistă din povestea asta pentru a afla adevărul despre ce s-a întâmplat și despre implicarea fiului meu. Jamie Lawrence era, se pare, singura persoană în viață care ar fi putut ști. *În afară de tine, Jake,* îmi spun. *Dar tu nu ești*

aici. Vreau să aflu de ce anume trebuie să te protejez.

I-am explicat toate aceste lucruri lui Steve imediat după ce am aflat că Jamie era în închisoare la Bangkok. M-a ascultat în timp ce-și lua o porție de dhansak{27} de pui, din bolul de aluminiu care se afla pe masă.

— De ce trebuie să te duci? De ce nu aștepți până când prietenul tău, inspectorul Sparkes, se întâlnește cu el și îți arată raportul lui? a mormăit el.

— Pentru că vreau să-l întreb eu. Poate că nu vrea să vorbească cu cei de la poliție.

— Și va vrea să vorbească cu tine? m-a întrebat el, ridicând o sprânceană și luând apoi o înghițitură din berea lui.

— Îl voi atrage de partea mea, Steve. Îl voi convinge.

— Sunt sigur, Kate. Nimeni nu poate rezista farmecelor tale, nu-i așa?

Mi-am împins farfuria deoparte.

— Nu te purta urât cu mine. Înțeleg că ești obosit. Și eu sunt. Dar trebuie să aflu ce știe. Înțelegi asta, nu-i așa?

Steve nu mi-a răspuns. A mai luat o lingură de curry.

— Nu-i așa? am repetat eu, ridicând tonul. Băiatul ăsta poate fi cheia întregii povești.

— De fapt, Jake este cheia. De ce nu-ți folosești energia pentru a-l găsi pe el? Acest alt băiat a fost scos de sub ancheta poliției. El nu a fost acolo. Katie, ce faci tu se cheamă terapie de deplasare. O distracție cam costisitoare. Te va costa o avere să te duci acolo și s-ar putea ca nici măcar să nu-l vezi.

— Nu-i adevărat. Am făcut tot ce era posibil pentru a-l găsi pe Jake.

Și, într-adevăr, făcusem. Luasem legătura cu prietenii lui din școală, de la facultate, chiar și cu fosta lui iubită care-l vânduse presei. Le vorbisem

pe un ton calm, deși disperarea îmi rodea stomacul. Îi sunasem pe băieții cu care juca fotbal sâmbăta, fusesem în barurile unde obișnuia să meargă să bea un pahar, la bibliotecile unde studia, la cafenelele și magazinele în care intra. Nimic!

Nimeni nu-l văzuse, nimeni nu primise vreun semn de la el.

— Oricum, mă duc. Am fost eu în locuri și mai periculoase de atât.

Mi-au venit în minte peripețiile dintr-o rezervație naturală, în căutarea unui elefant legat în lanțuri, și o închisoare din Bulgaria, amintind de cea din filmul *Expresul de la miezul nopții.*

— Și am niște bani puși deoparte.

— Adică banii pentru vacanța noastră.

— N-are a face. Asta e mai important. Mă duc acolo.

Steve și-a mai pus niște mâncare de pui și a început să înfulece.

•

Și iată-mă ajunsă din nou la Bangkok, uitându-mă la zgârie-norii pe care-i mai văzusem din goana taxiului. Don lucrează deja pentru mine. Va trebui să-l plătesc din banii mei, dar el valorează cât greutatea lui în aur. El e singura mea speranță ca să pot intra în închisoarea unde este deținut Jamie.

Ne întâlnim la aceeași cafenea din capătul aleii. Din obișnuință, mă uit după Ross la mesele vecine. Nu este acolo. Mă reîntorc la Don și mă concentrez la ce-mi spune.

— Te pot ajuta să intri în Penitenciarul Klong Prem astăzi după-amiază. Nu a costat mult, dar vei putea sta doar treizeci de minute cu el.

— Ești un geniu, Don. Vii cu mine în caz că voi avea nevoie de un traducător?

— Sigur.

— Fir-ar să fie, e Kate Waters! se aude o voce de femeie răzbătând prin larma din cafenea.

Mă răsucesc în scaun. Zara Salmond stă la două rânduri în spate. Dar s-a ridicat deja și vine

valvârtej spre noi, o femeie cu o misiune, spre mirarea celor doi oameni care o însoțesc.

— Ce naiba cauți aici? strigă Salmond peste capetele clienților, fără să aștepte să ajungă la masa noastră.

— Păi… bună ziua! Urmăresc o pistă.

— Zău? Așteaptă până aude șefu' că ești aici.

Mă uit de jur-împrejur, dar nu-l văd pe Bob Sparkes.

— E aici?

— Te cred și eu. E după colț. Vorbește la telefon.

Mă ridic repede. Vreau să stau de vorbă doar cu el, fără publicul numeros reprezentat de turiști curioși și polițiști.

Aproape să ne ciocnim când o cotesc spre alee. Are telefonul în mână și nu e atent la ce se întâmplă în jurul lui.

— Bob, îi spun, făcându-l să tresară.

Continui să merg după el, făcându-l să mă observe și ghidându-l înapoi, spre un loc mai ferit.

— Kate? Ce naiba cauți aici?

— Sergentul tău mi-a pus, strigând, aceeași întrebare. Urmăresc o pistă.

— Ce pistă? Credeam că i-ai predat ștafeta lui Joe Jackson și că tu a trebuit să-ți iei liber.

— Ei bine, după cum știi, nu pot sta degeaba. Joe se ocupă de altceva acum. Tu ce faci? Cum merge treaba cu poliția thailandeză?

— Să spunem că, deocamdată, lucrăm pe cont propriu. Echipa noastră investighează la locul incidentului și încearcă să o găsească pe proprietara pensiunii. Poliția locală susține că e singurul martor.

— A, da? Cred că vă pot ajuta în sensul ăsta. Urmează să mă întâlnesc cu unul dintre prietenii lui Jake. El ar putea ști unde poate fi găsită.

— Da, bine… spune inspectorul, cu un aer vădit deranjat.

— Am putea merge împreună, să avem o discuție calmă cu el, îi spun, alunecând ușor către obișnuita noastră relație profesională.

— Ascultă-mă, Kate, spune el, readucându-mă la realitate. Îți mulțumesc pentru ofertă, dar, te rog, nu uita că noi îl căutăm pe fiul tău într-o investigație privind o crimă…

— Scuze, sunt o idioată…

— În orice caz, ce speri să descoperi aici? Jake e în Marea Britanie. N-ar trebui să fii acasă să-l aștepți?

— O, Doamne, parcă ai fi soțul meu.

— El se bucură de toată compasiunea mea, spune Sparkes zâmbind.

Mormăi ceva. În orice caz, nu vreau să știe despre vizita mea la închisoare. S-ar putea să încerce să mă oprească.

— Aici s-a întâmplat… orice s-ar fi întâmplat. Trebuie să aflu adevărul, Bob, de dragul lui Jake. Nu pot sta liniștită. E ca atunci când ai o mâncărime și simți nevoia să te scarpini.

— Știu, înțeleg, spune el.

Așa este, înțelege. Suntem făcuți din același aluat.

— Trebuie să plec, îi spun. Timpul mă presează.

— Unde te duci?

— Nu pot să-ți spun. E secret. Dar tu?

— La fel, spune și-mi face cu ochiul.

58.

Vineri, 12 septembrie 2014

REPORTERIȚA

Coada de la intrarea în Penitenciarul Klong Prem era lungă, iar eu îmi rodeam unghiile de

nerăbdare și de teamă că nu vom reuși să intrăm înainte de terminarea orelor de vizită.

Persoana de contact a lui Don îi spusese numărul de identificare al lui Jamie Lawrence și numărul cabinei unde urma să stăm de vorbă cu el și ne dăduse asigurări că puteam veni liniștiți. Erau foarte multe reguli pe care vizitatorii trebuiau să le respecte: nu aveau voie să aducă reviste sau cărți cu poze de femei, nici măcar îmbrăcate, nici bani, nici alimente, dar puteau plăti pentru articole de toaletă și mâncare, inclusiv – absolut straniu – de la KFC, livrate, ulterior, de personalul închisorii.

— Asta-i un fel de extrapedeapsă? am încercat eu să fac o glumă.

— Ei primesc drept hrană doar orez și capete de pește zilnic, m-a informat Don. Va fi recunoscător pentru orice îi trimitem.

— Sper că nu-i vegetarian, am zis eu în timp ce achitam o găletușă de la KFC, o pastă de dinți și un săpun.

— Nu-ți face griji, dacă nu îi place mâncarea, o folosește ca monedă de schimb.

Am trecut cu greu prin procedurile birocratice de acces: am fost verificați, am completat tot felul de formulare pe holurile cu ecou și am urmat săgețile care ne-au condus spre camera de vizite. Ne-am așezat pe o bancă și am așteptat să ne vină rândul. Un grup mare de oameni intrând brusc era semnul că un tur de vizite se terminase. Știu ce vreau să-l întreb și ce aș dori ca el să-mi spună. *Și, mai ales, ce sper să nu-mi spună.*

Oamenii sunt strigați pe rând, se ridică și se îndreaptă către cabinele alocate.

Don se ridică brusc.

— Ne-au strigat, îmi spune el.

Eu nu-mi auzisem numele sau ceva care să sune asemănător cu el. Don mă apucă de mână și-mi spune:

— Hai, nu avem timp de pierdut. E ultima cabină.

Ne mișcăm repede. Trecem pe lângă oameni deja așezați la vorbitor, în fața celor pe care-i vizitează. Zgomotul din cameră este asurzitor. Toți cei prezenți vorbesc cât pot de tare, încercând să-i acopere pe ceilalți.

În cabină, există un singur scaun înalt și un telefon din plastic. Mă așez și mă uit prin grilajul de metal la un tip cu telefonul la ureche, așezat la aproape un metru de mine. Mijesc ochii pentru a vedea mai bine.

— Don, ăsta-i thailandez, îi spun, și el se apropie de grilaj ca să vadă.

Ridic telefonul și spun:

— Jamie?

Omul spune ceva ce nu înțeleg.

— Nu e el! strig la Don. Ne-am așezat în cabina care trebuia? Dumnezeule, pierdem timp!

Don se duce repede la gardianul aflat la un birou, în spatele nostru. Se întoarce și-mi dă raportul.

— Ne-am așezat unde trebuie, dar nu e omul care trebuie. El a rămas aici de la vizita dinainte. Pe al nostru îl aduc acum.

Șterg telefonul și grilajul cu un șervețel umed. Thailandezul este scos afară și omul nostru este adus.

Privesc fix, fără a putea scoate un sunet.

— Ia telefonul în mână, îmi spune Don.

Îl iau. Cel din fața mea îl ridică pe al lui.

— Bună, mami, îmi spune.

59.

Vineri. 12 septembrie 2014

REPORTERIȚA

Jake nu poate vorbi nici el. Ne uităm unul la altul.

Stăm față-n față, iar el e atât de nemișcat, ca o statuie ridicată la căpătâiul unui mormânt. Dar e chiar el.

— Jake, șoptesc eu în mijlocul zumzetului de voci.

Își înalță capul cu un tremur ușor.

Își duce o mână la față, acoperindu-și-o ca și cum ar fi privit printr-o crăpătură în zid. De parcă n-ar fi cu totul în această încăpere.

— Nu pot să cred că ai venit, îmi spune el.

Don se apropie și mă împunge cu degetul. Nu înțelege tăcerea mea.

— Ai greșit numele, amețito! explodează el. E Jamie. Întreabă-l ceva! Nu am venit aici doar ca să te uiți la el.

Dau să spun ceva, dar gura mi-e încleștată. Scot doar un sunet gâtuit.

Don îmi înșfacă telefonul din mână și începe să vorbească.

— Salut, Jamie. Scuze. Prietena mea e un pic afectată de diferența de fus orar. Ce faci? Noi suntem reporteri și am venit aici ca să vorbim despre Mama's Guesthouse, pensiunea la care ai stat.

Mă reped să-i smulg lui Don telefonul din mână, iar el tresare și-i dă drumul.

— Jake, spun. Ce cauți aici?

Don a rămas mască.

— E fiul meu, Jake, îi explic.

•

Băiatul meu și cu mine vorbim pe îndelete, înaintând cu grijă pe câmpul minat al întrebărilor care-și așteaptă răspunsurile. Țin telefonul strâns lipit de ureche, așa cum am mai făcut-o și înainte, la mii de kilometri distanță, pentru a-i sorbi fiecare cuvânt. Don și-a apropiat urechea de telefon pentru a auzi mai bine, își notează câte ceva și ne întrerupe din când în când conversația.

Jake ne spune că Jamie i-a furat pașaportul și i l-a lăsat pe al lui. Nu știe de ce a făcut acest lucru. Și-a dat seama doar atunci când a fost arestat într-un bar de lângă pensiune. Cei de la poliție au căutat în rucsac și au găsit pașaportul lui Jamie și un pliculeț cu canabis.

— A fost o înscenare, mamă. Cineva le-a spus polițiștilor unde să mă găsească. Au venit direct la masa mea. Mi-au plantat droguri. Nu înțelegeam ce-mi spun. Toți țipau. Se uitau la acte și ziceau că sunt Jamie Lawrence. Nu le-am spus adevăratul meu nume. M-am gândit că se va rezolva și nimeni nu va trebui să afle că am fost arestat.

Noi, adică. Nu voia ca noi să aflăm. Părinții lui atât de critici.

— A avut loc vreo audiere? întreabă Don.

— Nu, sunt în arest preventiv.

— Jake, de ce nu ne-ai trimis un mesaj? îl întreb.

Îl aud oftând.

— Îmi pare rău, mamă. Am vrut, dar…

— Ne-ai spus că ești în Phuket, salvând animale sălbatice sau ceva de genul ăsta. De doi ani, noi nici măcar nu știm unde ești și ce faci.

— Mamă…

— Scuză-mă, dragule, nu voiam să te interoghez.

Lăsăm asta pe mai târziu.

— Sunt, pur și simplu, șocată să te găsesc aici.

O luăm de la capăt.

— De ce ai venit aici, mamă? Ce voiai să-l întrebi pe Jamie?

— Despre incendiul de la pensiune.

— Ce incendiu? Când?

— Din noaptea după ce ai fost arestat. Nu ai aflat despre el?

— Gardienii ăștia nu vorbesc engleza. Nu aflăm nimic aici.

— Cele două fete care stăteau acolo au fost omorâte.

— *Două fete?* țipă el, ducându-și mâna la față. O, Doamne! Alex?

De ce nu a întrebat mai întâi de Rosie?

Don se uită la mine. Simte și el că e ceva ciudat în reacția lui Jake. Întorc capul și articulez din vârful buzelor cuvântul „șoc”.

— Știu că e dureros, dragul meu, îi spun. Poliția face investigații, și aici, și acasă. Ei spun că Alex a fost omorâtă, Jake. Că a fost strangulată înainte să izbucnească incendiul.

Fața îi căzuse. Plângea. Îmi pun mâna pe grilaj, ca să fiu cât mai aproape de el.

— Nu plânge, îngerașul meu, îi spun.

Este pentru prima dată când îi spun așa cum îl alintam în copilărie și încep și eu să plâng.

— Cine crezi că a omorât-o, Jake? îl întreabă Don. Era cineva care se comporta ciudat în preajma ei? Sau care-i dădea prea multă atenție?

Băiatul meu încearcă să-și recapete suflul.

— Glumeam spunând că Jamie o hărțuiește pe Alex, spune el cu o voce slabă și răgușită, de parcă i s-ar fi scurs tot sângele din vene. Încerca s-o convingă să meargă cu el la Kho Phi Phi după ce Rosie…

Se oprește.

— După ce Rosie ce? îl întreb.

— Încerc să-mi amintesc, spune el cu voce nesigură. Rosie a plecat cu o zi înainte ca eu să fiu arestat. I-a spus lui Mama că pleacă în Myanmar cu niște băieți din Olanda. Jamie era foarte fericit. Credea că Alex va fi de atunci numai cu el.

— Băieți din Olanda? îl întreb eu. Lars și Diederik?

— Da. De unde știi cum îi cheamă? zice el, ridicând capul și uitându-se lung la mine.

— Am stat de vorbă cu Lars, Jake. Eu mă ocup de subiectul ăsta.

Mă uit în ochii lui, ca să văd dacă mă minte. Când era mic, îmi dădeam seama imediat. Se uita în altă parte sau în jos, la pantofii lui. „Freddie a

făcut asta, nu eu…” Când a mai crescut și minciunile au devenit mai rafinate, a început să-mi fie și mie mai greu. „Am încercat să sun, dar nu mai aveam credit pe telefon…” Puteam, totuși, să detectez în glasul lui când mima sinceritatea. „Pe bune, mami…”

Dacă aș avea mai mult curaj și dacă aș ști că vrea să inventeze ceva, i-aș spune direct: „Rosie nu a plecat în Myanmar cu băieții din Olanda. Amândoi știm asta, nu-i așa?” Dar nu știu ce va spune. Nu vreau să mă mintă. Nu sunt pregătită pentru așa ceva.

— Ea nu a părăsit pensiunea, spune Don. Ea e cealaltă fată moartă.

— E o poveste lungă, îl întrerup eu. Chipul tău a apărut pe prima pagină a tuturor ziarelor din Marea Britanie. Poliția te caută în legătură cu aceste crime, Jake. Ești într-o mare încurcătură.

— O, Doamne! Dar de ce nu-l caută pe Jamie?

— Pentru că ei cred că el este în închisoare la Bangkok, își lasă din nou capul în jos.

— Eu… noi te vom scoate de aici, îi spun.

N-am nici cea mai vagă idee cum, dar trebuie să-i dau o speranță.

— Bine.

— Rezistă, îi spune Don. Trebuie să găsim imediat un avocat. Cunosc eu unul care ar putea să ne ajute. Apoi vom vorbi cu cei de la poliție despre adevărata ta identitate. E bine așa?

Jake încuviințează din cap. Nu se uită la mine. Se aude un clopoțel, semn că vizita s-a terminat. Ne luăm rămas-bun.

— Vin din nou mâine, îi spun. Ți-am trimis ceva de mâncare. KFC.

Un gardian vine să-l ridice mai repede de pe scaun, pentru a face loc altui deținut.

— Te iubesc, Jake, îi strig prin grilaj, dar nu dă vreun semn că a auzit.

60.

Vineri, 12 septembrie 2014

REPORTERIȚA

Don și cu mine așteptăm să ieșim afară până să începem să vorbim.

— Îl putem scoate, Don? îl întreb.

E tot ce contează acum. De celelalte lucruri mă voi ocupa pe urmă. Orice-ar fi.

— Să vedem. Îl sun pe tip. Trebuie să implicăm și ambasada. Este o eroare de identificare, și noi putem dovedi cine este deținutul. E un început. Dacă am fi acasă, aș fi mai optimist, dar aici…

În timp ce el îl sună pe omul lui, eu îl sun pe al meu.

— Steve, l-am găsit pe Jake, îi spun grăbită.

— L-ai găsit? mă întreabă aproape țipând. Te-a sunat? Unde e? Ce face? Pot să vorbesc cu el?

— E aici, Steve, în Bangkok.

Urmează o clipă de tăcere, semn că Steve încearcă să proceseze veștile pe care tocmai i le-am dat.

— Cum? țipă el după aceea. Ce se întâmplă?

Îi explic încet, încercând să desfac nodurile întregii povești, atât pentru mine, cât și pentru soțul meu, la fel de traumatizat.

*

Don îi vede pe Bob Sparkes și pe Zara Salmond la coada din fața închisorii.

— Probabil merg și ei să-l vadă pe Jamie Lawrence, îmi spune, în timp ce eu încerc să mă ascund după un stâlp. Trebuie să le spunem ce s-a întâmplat. Ar putea să-l ajute pe Jake să iasă de acolo.

Nu sunt sigură, dar îmi încrucișez degetele.

— Domnule inspector, îl strigă Don pe Bob, iar eu încerc să schițez un zâmbet.

Bob pare foarte iritat când ne vede. Nu-mi zâmbește. Doar își trece mâna prin păr, lăsând în urmă brazde asudate.

— Ați fost înăuntru? întreabă el pe un ton nervos. Trebuia să mă gândesc că asta vrei să faci.

Iau aerul unei persoane care vrea să se scuze. Am nevoie să fie de partea mea.

— Da, Bob, am fost, îi spun și, brusc, ochii mi se umplu de lacrimi.

Îmi încleștez degetele și încerc să-mi revin.

— Kate? Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Jake, reușesc să spun, dar simt că mi se pune un nod în gât.

— Ce-i cu el? Ți-a spus Jamie ceva?

Clatin din cap, iar Don continuă în locul meu, spunând toată povestea în doar trei fraze.

— Jake Waters este închis acolo, nu Jamie Lawrence. Jake spune că Jamie l-a tras pe sfoară. Pașaportul i-a fost schimbat și i-au plantat droguri, așa că l-au arestat.

— Drăcia dracului! spune sergentul Salmond. În cazul ăsta, cine conducea în Surrey mașina închiriată?

Inspectorul Sparkes se uită în sus la cer, apoi la mine.

— Ești sigură că e el?

— E fiul meu. Bineînțeles că sunt sigură.

— Presupun că nu ați stat chiar unul lângă celălalt, în plus, nu l-ai mai văzut de mult timp. Vreau să spun că oamenii se mai pot înșela.

— El e! țip eu.

— Ce-a zis? Ce ți-a spus?

Îmi șterg nasul cu un șervețel pe care mi l-a dat sergentul Salmond. Oamenii așezați la coadă s-au întors să se uite la noi, curioși, înainte de a mai înainta câțiva pași.

— A zis că au început să-i spună Jamie și el a crezut că asta e bine. Că putea să scape din încurcătura asta și că nimeni nu trebuia să afle că avusese probleme. E un tâmpit, Bob, dar nu are

nimic de-a face cu incendiul. Nici măcar nu știa despre el. Era la Klong Prem, dormind pe podeaua unei celule, împreună cu alți șaptezeci de deținuți.

Sparkes nu vrea să audă povestea lacrimogenă a lui Jake și face semn din mână că nu-l interesează detaliile.

— Și fetele? Știe ce s-a întâmplat cu ele?

— A spus că Rosie a plecat înainte de incendiu, explică Don. Că ar fi plecat în Myanmar cu băieții din Olanda.

— Numai că nu s-a întâmplat așa, spune Bob Sparkes, ridicând din sprâncene.

— Așa i-a spus femeia care deținea pensiunea, Mama. Ați vorbit deja cu ea? zic și mă grăbesc apoi să închei seria întrebărilor despre Jake, virând discuția către Jamie. Jake spune că Jamie era un băiat ciudat care se tot învârtea pe lângă Alex, încercând s-o convingă s-o lase pe Rosie și să plece mai departe în călătorie alături de el.

— El crede că Jamie le-a omorât?

— Nu știe, dar ne-a spus că Jamie era fericit că Rosie dispăruse.

Salmond își scoate carnețelul de notițe.

— Deci Rosie a dispărut pe data de 13 august? întreabă ea, cu pixul în mână, gata să noteze ceva.

— Așa cred. Ne-a fost destul de dificil să stăm de vorbă printr-un grilaj, cu atâta lume care țipa în jurul nostru.

— Îmi dau seama, spune Sparkes. Trebuie să vorbesc personal cu Jake. E considerat suspect în cadrul investigației, până când putem să-l eliminăm de pe listă, și trebuie să fiu sigur că este el înainte de a lua legătura cu poliția thailandeză și cu echipa mea.

— Nu știu dacă deținuții pot primi drept de vizită de mai multe ori pe zi, spun eu, nefiind foarte sigură dacă îmi doresc ca fiul meu să fie interogat de inspectorul Bob Sparkes. Au un milion de reguli acolo.

— Lasă asta în seama noastră. Zara și-a făcut un prieten la administrația penitenciarelor, care ne-a deschis calea. Acum, spune-mi câteva secrete de familie cu care-l pot verifica pe Jake.

Îi spun numele animalelor de companie pe care le-am avut, îi vorbesc despre școala unde a învățat, despre rezultatele la examene, despre prima lui prietenă, dar tot timpul îmi stăruie în minte conversația avută cu el.

„Două fete?", țipase el ca și cum s-ar fi așteptat să fie vorba doar de un cadavru. Nu știa despre Alex. *Dar Rosie? Ce-i va spune oare lui Bob Sparkes?*

— Ce vei face cu toate aceste informații, Kate? întreabă Bob. Le dai la ziar?

Pentru câteva clipe, mă simt pierdută. Dar apoi îmi dau seama că n-am de ales. Dacă n-o fac eu, o face Don.

— Da. Bineînțeles. Vreau să fie eliberat din închisoare. Don îi găsește un avocat, iar eu mă voi duce direct la ambasadă ca să le spun. Au băgat la închisoare pe altcineva. Asta ar trebui să însemne ceva chiar și pentru autoritățile thailandeze.

— Bun, îți urez succes, spune Sparkes. Eu voi avertiza serviciul nostru de relații cu presa. Cât e la noi acum?

— E încă devreme, domnule, îi spune Salmond.

— Bine. Oricum nu confirm povestea ta, Kate, până nu-l văd, ca să mă asigur că e el.

— Te rog, Bob, poartă-te frumos cu el. A trecut prin atâtea!

61.

Vineri, 12 septembrie 2014

INSPECTORUL

Când a ieșit afară, Sparkes se simțea din nou plin de energie. Era Jake Waters. Făcuseră și o analiză de sânge la infirmeria închisorii, pentru a avea o hârtie ștampilată, dar, cu siguranță, era el.

— Hai, Zara, să ne vedem de treabă, a zis el în timp ce se îndreptau spre stația de taxiuri și-și deschidea telefonul.

— Trebuie să anunțăm la sediul central imediat și să publicăm fotografia lui Jamie Lawrence.

— Sunt sigură că Kate Waters a făcut-o deja, domnule. Am o mulțime de apeluri nepreluate.

— Da. Și eu la fel.

Unul era de la Eileen, dar, când s-au urcat în taxi, Sparkes i-a telefonat mai întâi inspectoarei-șefe Chloe Wellington. Pe Eileen avea s-o sune după ce-și termina treaba. Abia aștepta să-i spună și ei despre răsturnarea de situație. Avea să-i placă la nebunie.

•

A vorbit cu șefa lui în timp ce se aflau în trafic. Aceasta știa deja totul. *The Post* îi contactase înainte să publice relatarea lui Kate, în timp ce el se afla în incinta închisorii, dar nu dăduse curs nici unei solicitări înainte de a sta de vorbă cu el.

— Poți spune că s-au efectuat analize de sânge pentru stabilirea identității bărbatului din Bangkok, a spus Sparkes. De ce nu am comparat rezultatul testului ADN ale lui Jake Waters cu cel al ADN-ului prelevat din corpul lui Rosie? Ar trebui să punem o bombă la laboratorul ăla. Mai important este însă să transmitem un mesaj, și anume că trebuie să stăm urgent de vorbă cu Jamie Lawrence. *The Post* are fotografia lui luată de la băiatul din Olanda, Lars. Deci, să dăm sfară-n țară.

•

Ajuns în cameră, și-a scos cămașa udă leoarcă de sudoare și a pus-o sub aparatul de aer condiționat ca să se usuce. Simțea că-i fierb creierii. S-a așezat pe pat, cu un prosop în jurul umerilor, și a sunat-o pe Eileen.

A răspuns Sam.

— Bună, iubita mea, i-a spus. Am ratat un apel de la mama. Dă-mi-o, te rog, la telefon. N-o să-i vină să creadă ce se întâmplă aici.

— Nu pot, tati. Nu e bine.

Prosopul i-a alunecat de pe umeri, în timp ce încerca să se îmbărbăteze pentru ce urma să afle.

— Ce s-a întâmplat?

— De azi-noapte, e inconștientă. Îmi pare rău, tati. Poți veni acasă?

Începuse deja să se îmbrace cu cămașa umedă. Adrenalina i se răspândise în tot corpul.

— Vin. Ce spune doctorul?

Vocea fetei lui tremura. Fusese atât de curajoasă tot timpul ăsta, încât îi rupea sufletul.

— Că e o chestiune de ore, tati.

Și el nu va fi acolo. Știa asta.

— Ai fost lângă ea, iubito?

— Nu, Helen a fost aici. Mama a intrat în comă azi-noapte și ea m-a sunat imediat ce și-a dat seama. De ce ai plecat la Bangkok? De ce nu ești aici?

Nu s-a simțit în stare să spună nimic. Îl inunda un sentiment de vinovăție și de durere care îi anula orice alt gând.

— Tată? Mai ești la telefon?

Vocea lui Sam era colacul de salvare care-l ajuta să ajungă la țărm.

— Găsesc imediat un zbor, scumpo. Sărut-o pe mama din partea mea. Spune-i să mă aștepte. Și spune-i cât de mult o iubesc.

„Of, Doamne”, și-a spus, când a simțit că-i cedează genunchii. S-a trezit apoi pe covor. Leșinase? Nu voia să se ridice. Voia să zacă acolo, dar cineva a bătut la ușă. S-a ridicat cu greu în picioare, s-a dus la ușă și a deschis-o.

Era Kate.

— Bob! Ce-i cu tine? Arăți îngrozitor.

A lăsat-o să intre. Nu se simțea în stare să facă altceva.

Kate l-a dus să se așeze pe un scaun și l-a ajutat să-și tragă cămașa.

— E foarte frig aici, Bob. O să răcești. Opresc aerul condiționat.

— Trebuie să plec acasă. Trebuie să găsesc, neapărat, un zbor.

— De ce? O, Doamne! Eileen? Sun eu la agenția de bilete. Unde ai biletul și pașaportul?

El le-a scos din buzunarul hainei, fără să spună o vorbă. Biletul era umed de la transpirația de peste zi, dar Kate l-a luat și s-a așezat pe pat, cu telefonul în mână.

Inspectorul se uita la ea, urmărind-o cum încerca să schimbe zborul. *Așa arată de obicei când vrea să mă joace pe degete.*

— Bob, i-a spus Kate, acoperind telefonul. Vor să știe despre ce urgență este vorba. Va trebui să le spunem, în caz contrar, va trebui să-ți cumperi un alt bilet. Te va costa o avere. Tu ai bilet la clasa economic.

— Eileen e pe moarte, a zis el.

Kate a făcut ochii mari.

— Soția prietenului meu e bolnavă de cancer și trage să moară. Trebuie să ajungă acasă în seara asta, a auzit-o spunând. Aha. Altceva mai devreme nu aveți? Dar la alte companii?

A rămas foarte concentrată pe ce făcea până când a încheiat convorbirea și a pus telefonul jos.

— Gata. Următorul zbor direct la Londra este la miezul nopții. Mai sunt niște zboruri cu escale mai devreme, dar durează mai mult și riști să pierzi legăturile. Ți-am rezervat la zborul de la miezul nopții. Dată fiind diferența de fus orar, vei ajunge la Londra mâine-dimineață, la 6.30.

El a încuviințat din cap. Nu mai avea nicio speranță. Nu va ajunge acasă la timp. A lăsat capul în jos. Kate s-a întins și l-a prins de mână pe Sparkes.

— Plecăm la aeroport peste patru ore. Vrei s-o sun eu pe Salmond?

— Nu, o s-o sun eu.

— Îți aduc ceva de băut, a spus ea și s-a dus să se uite în minibar. Cred că o să-mi iau și eu ceva.

•

Salmond a venit imediat.

— Doamne, Dumnezeule. Îmi pare tare rău. Ce pot face?

— Nimic, Zara. Kate a rezolvat cu zborul, dar aș vrea ca tu să rămâi aici și să termini treaba.

— Sigur. Mă ocup eu. Mergeți acasă.

Kate i-a dat și lui Salmond o sticluță și a desigilat un pahar din baie.

Stăteau tăcuți, sorbind din băuturi, fiecare adâncit în gândurile lui.

Au revenit brusc la realitate când a sunat telefonul lui Salmond.

— E inspectoarea Wellington, a spus ea și i-a dat telefonul lui Sparkes.

Cele două femei s-au dus în baie pentru a-l lăsa să discute cu șefa lui.

— Zara, a strigat-o el după ce a terminat de vorbit. Trebuie să suni la sediul central și să-i ții la curent cu ce se întâmplă.

— O să fiți bine, domnule? l-a întrebat ea.

El a încuviințat din cap.

— Rămân eu cu el. Și-l voi duce la aeroport. Tu continuă investigația.

Bangkok, ziua a nouăsprezecea
Joi, 14 august 2014

Nu-l văzuse pe Jake de ore întregi. Îi spusese că se întoarce repede. Părea tulburat. Dar la plecare, îi mângâiase părul.

Nu înțelegea ce se întâmplă. Și nu-i plăcea când băieții făceau asta. Să te zăpăcească de cap. Acum erau topiți după tine, iar în clipa următoare, nu-i mai interesai.

Oricum, avea alte lucruri de care să se preocupe… dar gândul îi fugea la Jake și la mica adâncitură adorabilă pe care o avea deasupra buzei. Și la Rosie.

A tras adânc aer în piept și s-a uitat din nou la lista cu lucruri de făcut, stăruind asupra fiecărui rând scris.

S-o găsesc pe Rosie.

Să-i dau telefon mamei.

Să mă întorc acasă?

Și-a scos biletul de avion și l-a pus pe pat, lângă *Itinerarul final al lui* A & R. Ea și Rosie nu trecuseră de prima pagină, dar acum Alex frunzărea carnetul, stăruind asupra locurilor pe care nu avea să le mai vadă. Lacrimile îi curgeau pe hârtie, pătând-o și făcând să dispară detaliile aventurii lor thailandeze. Realitatea din jurul ei era și ea plină de pete. A început să rupă pagini din carnet și să le arunce prin cameră, dar apoi s-a oprit. Îi trebuia numărul de telefon al agenției de voiaj. Era sigură că-l notase undeva în Itinerar. L-a găsit la „Contacte utile”. Înainte de numărul de telefon al lui Rosie. Alex a luat noul său telefon în mână și a tastat numărul. A intrat direct mesageria vocală. A auzit ciripitul vocii lui Rosie. „Bună, sunt prea ocupată cu distracția ca să vă pot răspunde. Trimiteți-mi un mesaj dacă e ceva important…”

A rugat-o pe Rosie să o sune. „Te rog! Putem rezolva totul. Nu le-am spus nimic părinților, dar va trebui s-o fac. Te rog, sună-mă, Rosie!”

A rămas câteva momente cu telefonul în mână. Oare Rosie va vedea cine a sunat-o? Îi va scrie și un mesaj ca să fie sigură, după care se va duce să vorbească cu Mama.

•

Mama se uita furioasă la Alex.

— Mama, vreau să știu de ce a plecat Rosie. E foarte important.

Proprietăreasa a strâns atât de tare din buze încât rujul de culoare purpurie aproape că nici nu se mai vedea.

— Dacă nu-mi spui, mă voi duce la poliție să anunț dispariția ei, i-a spus Alex, încercând să-și păstreze tonul ferm.

Buzele purpurii au reapărut, într-un zâmbet forțat.

— Greșit! De aia a plecat Rosie.

I-a povestit lui Alex că Rosie plângea tot timpul pentru că îi era rușine de ceea ce făcuse, că a rugat-o să-i împrumute niște bani pentru a-și recăpăta pașaportul de la tipul cu scuterele.

— Voia să scape de toate astea și de tine.

— De ce de mine?

— Urăști la ea. Toți te-am auzit. Tu și Rosie, numa’ probleme.

Alex stătea în picioare în fața biroului lui Mama.

— Arată-mi, te rog, mesajele pe care le-a trimis. Trebuie să le văd.

Mama a luat telefonul de pe birou și l-a băgat în buzunar.

— Privat, a zis ea.

Alex o fixa cu o privire sumbră.

— Ce-i? Ce mai vrei? N-am timp de vorbă.

Apoi a întins mâna și s-a scărpinat în cap, iar Alex a observat că avea la urechi cerceii care-i lipseau.

— De unde-i ai? a întrebat-o Alex, arătând către cerceii în formă de floare.

Mama și-a acoperit lobul urechii cu palma.

— Rosie, i-a răspuns ea, cu un zâmbet vag. Cadou plecare. Acum pleci.

Mama i-a făcut semn să iasă.

— Rosie se culca cu Jake?

Întrebarea asta o frământa și-i săpa un gol în stomac.

— Cine spus?

— Jamie. El mi-a zis să te întreb.

— Rea fată ești. Faci numa' necaz la casa Mama.

— Unde-i Jake? a întrebat Alex, aproape țipând. Are vreo legătură cu plecarea lui Rosie?

— Nu e treaba ta. Pleci de aici. Trebuie camera ta.

•

Alex nu putea să stea locului. Mergea pe coridor între camera ei și dormitorul comun, apoi înapoi. Nu voia să stea de vorbă cu Jamie decât ca să-l întrebe unde este Jake.

— Când se întoarce?

Jamie a repetat că habar n-avea, iar iritarea care răzbătea din glasul lui aproape că-l făcea să gâfâie.

Alex îl urmărea cu atenție. Când a crezut că ea plecase, l-a văzut stând cu ochii închiși și numărând rar, cum fac copiii când se joacă de-a v-ați ascunselea. Când a deschis ochii, a tresărit, văzând-o atât de aproape de el.

— Ce e? a întrebat-o.

Ea continua să-l privească.

— Nimic. Spune-mi, te rog, tu crezi că Jake mă evită? Chiar aș vrea să vorbesc cu el înainte de a pleca acasă.

— Nu mai tot vorbi de plecat acasă. O rezolvăm noi cumva. Pot vorbi cu Mama, dacă vrei.

— Nu vreau. Am să-l rog pe Jake să vorbească cu ea când o să-l văd. El a lucrat mult timp aici și o cunoaște cel mai bine pe Mama.

— Nu-mi vine să cred că vrei să mai ai de-a face cu el după ce a făcut.

— Tu nu știi ce-a făcut, Jamie. Doar inventezi.

— Ei bine, știu ce-am văzut. Și ce-am auzit.

— Ce? Ce ai auzit?

— Am auzit-o pe Rosie țipând la Jake și amenințându-l că îți va spune că s-a culcat cu el.

— Taci! a strigat Alex.

— Dacă nu vrei să mă crezi, e problema ta.

— Mă duc să văd dacă nu-l găsesc pe undeva, a zis Alex, pregătindu-se să plece.

— Vin și eu. Nu e bine să te duci singură.

Dar Alex nu voia să meargă cu el, așa că Jamie a mers în spatele ei. Au colindat toate locurile unde știau că mergea el. Alex a observat că Jamie nici măcar nu se uita să vadă dacă Jake este acolo.

•

Când s-au întors, Alex și-a verificat telefonul, să vadă dacă nu cumva primise vreun mesaj de la Rosie. Nimic. Apoi a sunat la agenția de voiaj ca să-și schimbe biletul de avion. Erau locuri libere, dar numai din cele scumpe. Va trebui să-și roage părinții să-i plătească diferența. Când îi va suna.

— Sper să găsesc un zbor spre casă pentru mâine, i-a spus lui Jamie când s-a întors la bar, acum pustiu.

Pe fața lui se citea stupoarea.

— Dar am stabilit că vorbim cu Mama ca să rămâi aici.

— Nu, n-am stabilit nimic, *tu* ai stabilit. Și nu vreau să vorbești. Chiar dacă Rosie se întoarce. Cum mai pot avea încredere în ea? Voi suna acasă să le spun că mă întorc. Iau avionul și plec… îmi pare rău, dar trebuie să plec. Nu-ți face griji, o să-ți fie bine.

S-a ridicat cu gândul să se ducă la el și să-l îmbrățișeze, dar s-a răzgândit, ca el să nu-și facă o idee greșită.

— Nu-mi va fi bine, a spus el, cu vocea sugrumată de emoție. Vreau să stai, Alex. Te rog,

stai cu mine…

Ea s-a dat înapoi și și-a netezit bluza mototolită.

— Nu, Jamie. Îmi pare rău, asta nu se poate.

El părea gata să izbucnească în plâns.

— Ascultă, mă duc să-mi fac bagajele. Poate bem un pahar ceva mai târziu.

— Ca un fel de petrecere?

— Da, poate, i-a spus ea, cu îndoială-n glas.

62.

Vineri, 12 septembrie 2014

REPORTERIȚA

— Vrei să te las singur? îl întreb, nevrând să plec.

Pare mai mărunt de statură acum, ca și cum durerea l-ar fi împuținat la trup.

— Nu, îmi prinde bine puțină companie, chiar și una enervantă ca tine, zice și încearcă să zâmbească.

— Întotdeauna fermecător.

Așa ne tachinăm mereu atunci când situația se înrăutățește dramatic. Facem glume. Nu cele mai bune, recunosc. Cred că bravăm, pretinzând că putem să trecem cu zâmbetul pe buze peste orice.

— Vrei să-ți împachetez lucrurile?

— Mulțumesc mult, Kate. Mai e vreun coniac în minibar?

Pescuiesc toate sticluțele rămase și le pun pe covor în fața lui.

— Coniac nu mai e, doar whisky și gin. Sau o bere?

Îl las să-și aleagă și mă duc să-i iau lucrurile din sertare și să i le pun în bagaj. Mă surprinde că a avut timp să-și scoată lucrurile – majoritatea bărbaților nu se obosesc –, dar lenjeria de corp și

ciorapii sunt aranjate pe categorii, iar cămășile atârnă frumos în dulap.

— Parcă plănuiai să stai o lună aici, Bob. Ditamai bagajul!

— Nu mă puteam concentra când l-am făcut, așa că am pus de toate în el. N-ar fi trebuit să vin, nu-i așa?

Mă duc și mă așez pe patul de alături și-l apuc de mână. Nu mă pot împiedica. E un gest reflex pe care-l fac în astfel de situații, dar, de data asta, mă jenez și-mi retrag mâna. Bob însă mi-o prinde și mi-o strânge.

— Îți mulțumesc că mi-ești alături, Kate. Nici nu știi cât de mult contează pentru mine.

— De ce nu faci un apel video cu Sam? Ai putea să o vezi pe Eileen și să-i vorbești…

Își pune o cămașă curată, întorcându-se cu spatele cât timp o scoate pe cealaltă. Spatele îi este încă asudat. Cămașa i se lipește imediat de piele.

Caut în geantă și scot tripodul. Îl pun pe masă. E mai bine așa decât să țină telefonul în mâinile lui tremurânde.

— Mă duc în baie.

— Nu, rămâi, te rog. S-ar putea să nu mă descurc cu apelul video și să am nevoie de ajutorul tău.

O sună pe fata lui. O zăresc o clipă pe ecranul telefonului. Are ochii umflați de plâns.

— Pot s-o văd pe mama ta? îi spune el.

În oglinda de deasupra mesei, văd pe chipul lui toată tensiunea acumulată.

— Bună, iubito, spune el, când Sam ajunge cu telefonul la căpătâiul mamei ei, iar silueta din pat se mișcă la auzul vocii lui. Sunt aici, iubito. Știu că mă auzi, Eileen. Vreau să-ți spun cât de mult te iubesc. Și că voi veni acasă mâine-dimineață. Mi-ai promis că mă aștepți. Mă aștepți, da? Te rog, draga mea.

Plânge. Încerc să nu mă uit, dar mă surprind privind în oglindă tragedia.

— Mișcă telefonul, Sam. Vreau s-o văd mai bine.

Sam o arată pe mama ei, începând cu figura ei albă ca fața de pernă, continuând cu mâinile chircite, așezate pe pilotă.

— Suntem toți aici, tata, spune Sam și mișcă din nou telefonul pentru a-i arăta pe ceilalți, care se uită timizi la cameră. Și vom fi și mâine când te vei întoarce.

— Bine, scumpo. Pe mâine.

•

Îi spun să se întindă în pat. Este stors de puteri și închide ochii imediat. Stă întins pe o parte, cu mâinile băgate sub pernă. Sting lumina și aștept să adoarmă, după care mă duc în vârful picioarelor în baie și sun și eu acasă.

63.

Vineri, 12 septembrie 2014

MAMA

A pornit televizorul din bucătărie în timp ce-și mai făcea un ceai. Avea pe ea cămașa de noapte, peste care își trăsese un cardigan vechi. A dat sonorul puțin mai tare, pentru a acoperi zgomotul apei care fierbea în ceainic.

Ofițerul de legătură, Wendy Turner, o sunase cu noaptea-n cap ca să-i dea o veste extrem de importantă.

— Lesley, Jake Waters a fost găsit la Bangkok. Este în închisoare acolo.

— Ce? Și Jamie Lawrence?

Abia trezită din somn, încerca să asimileze informația.

— Nu. Poliția a crezut că e Jamie Lawrence, dar, în realitate, era Jake Waters.

— Nu înțeleg, Wendy. Ce tot spui?

Wendy îi explicase pe îndelete și, când închisese telefonul, Lesley credea că a înțeles. Se întorsese spre Malcolm și-i spusese:

— Nu-l mai caută pe Jake Waters. El e în închisoare la Bangkok. Acum, vor să stea de vorbă cu Jamie Lawrence. Din câte zic ei, se pare că el ar fi omorât-o pe Alex.

•

Amesteca zahărul în ceaiul lui Malcolm în timp ce, pe ecranul televizorului, rulau imagini cu pregătirile pentru referendumul din Scoția. Chiar când a luat cele două cești pentru a le duce sus, pe ecran a apărut chipul lui Alex. Deodată, a pus cestile la loc pe masă, grăbită să găsească telecomanda.

Prezentatoarea tocmai anunța „evoluția surprinzătoare" în cazul morții excursionistei.

— Mal! a strigat ea. Vino jos. E vorba despre Alex.

Malcolm a coborât în goană. Avea pe el un tricou și o pereche de boxeri, iar fața îi era încrețită de somn.

— Uită-te, i-a spus ea, arătând către ecranul televizorului. Presa a aflat că Jake Waters a fost găsit.

Malcolm s-a așezat pe un scaun și s-a frecat la ochi.

— Putem închide televizorul? a spus el. Am o durere de cap groaznică.

Lesley l-a închis și a sunat-o pe Wendy Turner. A intrat direct căsuța vocală.

Imediat ce a închis telefonul, a sunat Jenny.

— Am văzut și sunt complet confuză, a spus aceasta. E îngrozitor! Tocmai când cred că știu ce s-a întâmplat, totul e aruncat iar în aer. Vreau doar să aflu cine le-a omorât pe fetele noastre. Atât și nimic mai mult.

— Am încercat să vorbesc acum cu Wendy, dar a intrat direct căsuța vocală. Inspectorul Sparkes și

sergentul Salmond sunt în Thailanda. Nu știu cum să dau de ei acolo.

— Sun-o pe Kate Waters. Ea trebuie să știe.

Telefonul mobil al lui Kate suna. Lesley încerca să-și păstreze calmul.

— Bună, Lesley, a răspuns Kate. Ai auzit?

A întrebat-o direct, căci nu era timp pentru politețuri. Era o discuție între mame.

— Da. E incredibil. Știi cumva ce s-a întâmplat?

— Am fost mai devreme să-l văd pe Jamie Lawrence la închisoare și, în locul lui, l-am găsit pe Jake.

— Dar cum e posibilă așa o greșeală? Ei seamănă?

— Puțin. Aceeași înălțime și aceeași culoare a părului. Pașaportul lui Jamie era în rucsacul lui Jake. Iar Jake a lăsat-o așa, le-a spus polițiștilor că el e Jamie. Nu voia ca noi să aflăm că a fost arestat, iar polițiștii nu au pus la îndoială cele spuse de el. Era doar un străin jigărit, cu un plic de canabis în propriul rucsac. Nu cred că erau prea interesați să-i verifice identitatea. L-au arestat și l-au dus la închisoare.

— Dar la spital fusese Jamie?

— Da, cu pașaportul lui Jake. Jamie a fost la pensiune atunci când a izbucnit incendiul. Jake nu are nimic de-a face cu povestea asta, Lesley.

Amândouă au tăcut, amintindu-și brusc de țipetele de la ultima lor convorbire telefonică.

— Îmi pare rău pentru ce am spus, Kate. Eram atât de supărată…

— Știu. Toți trecem printr-o perioadă îngrozitoare. Cei de la poliție îl vor prinde pe Jamie. Acum, măcar, caută pe cine trebuie.

— Ei ce fac? Ești cu inspectorul Sparkes și sergentul Salmond?

Kate a făcut o pauză, apoi a șoptit în telefon:

— Bob Sparkes are o urgență în familie. Pleacă spre casă diseară. Zara Salmond termină ce mai e de făcut aici. Sun-o cam peste o oră.

— O, Doamne, ce s-a întâmplat?

— E o chestiune personală, Lesley. Nu cred că Bob vrea ca lumea să știe. E în regulă așa?

— Bineînțeles. Kate, ce a spus Jake despre fete?

— Nici măcar nu știa că au murit. A fost răvășit când i-am spus despre Alex. Cred că o plăcea mult.

Lesley a început să plângă. Se simțea ca și cum s-ar fi aflat pe marginea unui hău întunecat și, pentru că nu știa ce avea să se întâmple, prin minte îi roiau tot felul de întrebări ipotetice. Nu știa cum avea să se termine totul. Nu avea curajul de a mai face vreun pas înainte.

— Încearcă să rămâi tare, Lesley. Mă duc împreună cu un avocat să-l văd din nou. Încerc să-l scot din închisoare și, atunci, va putea să ne spună mai multe.

— Mă suni și pe mine după aceea? Te rog…

64.

Luni, 15 septembrie 2014

REPORTERIȚA

Nu am primit încă niciun semn de la Don. Bat darabana cu degetele pe tejgheaua de la recepția hotelului. A fost ocupat tot weekendul cu mine, care am stat în cârca lui stăruind să rezolvăm totul cât mai repede. L-a convins pe avocat să preia cazul, apoi am avut discuții interminabile cu cei de la ambasadă, de la poliție și din presă.

Mai așteaptă cinci minute, îmi spun. *Probabil că vorbește la telefon cu avocatul.* Urmează să mergem împreună cu el să-l vedem pe Jake ceva mai târziu dimineața asta. Mă uit la telefon ca un drogat, verificând la fiecare treizeci de secunde dacă am primit mesaje sau e-mailuri.

•

Bob mi-a trimis ieri un mesaj în care îmi spunea că Eileen a murit. Nu mi-a spus dacă a ajuns acasă la timp.

Sper că a reușit. Am așteptat mult până să plec vineri, după ce el s-a dus să prindă avionul. Am zăbovit împărtășindu-i durerea tăcută. Nu a mai plâns. Și-a păstrat lacrimile pentru când va ajunge acasă.

— Îți mulțumesc, Kate, mi-a spus în timp ce-și punea bagajul pe umăr și pașaportul în buzunarul de la piept. E mai bine să plecăm. Controlul de securitate poate dura foarte mult…

Aș fi vrut să-l îmbrățișez, dar îmi părea atât de fragil încât mi-a fost teamă să-l ating.

— Să ai un zbor ușor, Bob. Încearcă să dormi. În felul ăsta, ți se va părea că ajungi mai repede acasă.

A schițat cu greu un zâmbet.

— Hai, du-te. Am închiriat o mașină care te va lua de la aeroport.

— Mulțumesc. La revedere.

Mi-a strâns mâna, s-a întors și a dispărut în mulțime.

•

Am luat trenul pentru a mă întoarce în oraș. După atât de multă tensiune, nu cred că puteam suporta izolarea dintr-un taxi. Aveam nevoie de oameni în jurul meu, chiar dacă îmi erau străini. Cu atât mai bine. Le priveam fețele și-mi imaginam poveștile lor.

Am ajuns foarte târziu în camera mea. Am deschis laptopul. Chipul lui Jake era peste tot, numai că, de această dată, el era victima, nu făptașul.

„OMUL NEPOTRIVIT LA LOCUL NEPOTRIVIT!”

Zi aglomerată pentru presă, care poate critica poliția thailandeză pentru greșelile făcute: „ZECE MOTIVE PENTRU CARE S-AU ÎNȘELAT”, „GREȘELILE DEVASTATOARE, EXPLICATE

PE LARG” etc. etc. E o poveste complicată, dar editorii au apelat la toți indicatorii grafici pentru *plusvaloare:* fonturi diferite, marcaje de paragraf, trimiteri la surse.

Mi se părea extraordinar, dar mă întrebam dacă va ajuta la ceva.

Îi va face pe thailandezi să se rușineze și să-l elibereze pe Jake?

Ar fi trebuit să mă bag în pat imediat ce m-am întors la hotel, dar mai întâi mi-am turnat în pahar un vin luat din minibar și m-am gândit la Jake. La momentul când ne-am recunoscut, la reacția lui când i-am spus despre Alex. Și Rosie.

Îl voi întreba după ce îl vom scoate de acolo.

•

Nu pare mai odihnit azi, când îl vedem. Dar nici eu.

Toate rotițele se învârt acum. Ambasada își folosește resursele diplomatice, iar avocatul face demersuri pe lângă autoritățile polițienești. Îmi aștept rândul. Când avocatul și Don ies ca să stea de vorbă cu reprezentanții administrației penitenciarului, mă aplec în față și-l întreb:

— Ai reușit să dormi azi-noapte?

El clatină din cap.

— Ai primit mâncarea pe care ți-am trimis-o?

Dă din cap că da.

— Trebuie să vorbim, Jake.

— Când ies de aici, mamă. Mă tot gândesc la ce s-a întâmplat. Încerc să înțeleg.

— Toți vrem asta. Mai ales în ceea ce o privește pe Rosie. Știi ce i s-a întâmplat?

Clatină încet din cap.

— Cei de la poliție îți vor pune aceleași întrebări, știi, nu-i așa?

— Inspectorul a făcut-o deja și i-am spus același lucru. Că nu știu. Că a dispărut în seara când Alex s-a îmbătat și a trebuit să fie dusă în patul ei. Eu ar fi trebuit să ies cu Alex să mâncăm ceva, dar în schimb am ajuns să fac o tură dublă. Mi s-a spus

că Rosie plecase cu autobuzul în Myanmar ca să se întâlnească cu băieții din Olanda.

Vorbește prea repede, de parcă l-ar zori cineva să termine de spus poezioara aia. Mă cuprind fiorii.

— Și tu ai crezut? îl întreb pe un ton calm.

Jake se uită la mine.

— De ce mă întrebi? Ce ar fi trebuit să cred? Era posibil să fie așa.

— Cine ți-a spus?

— Mama, femeia care avea pensiunea. Pe ea ar trebui s-o interogheze poliția.

— Și Alex?

— Era în viață atunci când am plecat de la pensiune. Pe cuvântul meu, mamă. Tot spunea că vrea să plece acasă. Era o situație oribilă.

Clopoțelul sună. Se uită lung la mine. Îi văd durerea întipărită pe chip.

— Fii tare, dragule, îi spun și-mi agăț degetele de grilaj.

Încuviințează din cap și iese împleticindu-se.

•

Atunci când, în cele din urmă, ne întâlnim, observ că Ross e foarte neliniștit. Nervos, chiar. Când sare să mă salute, răstoarnă paharul cu băutură pe masa la care stă. Data trecută, fugise și m-am tot întrebat dacă acum va veni.

— Bună.

Trage un scaun pentru mine și reușesc să-l prind înainte ca acesta să se răstoarne.

— Fii atent! îi spun. Ești bine?

— Da, da. Scuze, sunt cam agitat. De câteva zile, încerc să mă las de droguri.

— Dar asta e extraordinar, Ross, îi spun și îi zâmbesc încurajator.

— Am luat ceva nasol și am ajuns la spital. Oricum, încerc…

Se oprește și-i face semn chelnerului să aducă încă o cafea.

— Crezi că-l poți scoate pe Jake de la pârnaie? El ce face?

— Tocmai l-am văzut. Arată foarte rău. Da, ne străduim să convingem autoritățile să-l elibereze.

Ross încuviințează din cap și-și încrucișează degetele, de zici că are cinci ani și am juca un joc. *Oare când se maturizează băieții? Probabil că doar atunci când au propriii lor copii,* mă gândesc în timp ce mestec în cafea. *Atunci când înțeleg, într-adevăr, ce înseamnă să fii adult.*

Ross nu poate sta locului.

— Cred că ar trebui să mă duc la farmacie, spune. Să iau ceva.

— Da, sigur. Încă ceva. Jake mi-a spus că ar trebui să vorbesc cu Mama, proprietara pensiunii, dar nu știu unde pot s-o găsesc. Tu ai văzut-o de curând?

Ross se uită la mine cu coada ochiului.

— Nu, n-am văzut-o, dar cineva mi-a spus că s-a dus la o verișoară. O să rămână acolo un timp.

— Aș vrea să stau de vorbă cu ea despre Jake. Poți să-mi dai adresa ei?

— S-ar putea să nu vrea să vorbească cu tine.

— Îți promit că nu-i spun că tu mi-ai dat-o.

O scrie pe un șervețel, cu pixul meu.

•

Femeia care stă în fața casei, pe un scaun portocaliu din plastic, este foarte machiată și poartă perucă. Își face vânt cu un evantai din bambus.

— Bună ziua. Mama, așa-i?

Îmi răspunde din vârful buzelor și nu se ridică de pe scaun.

— Cine ești? Ce vrei?

— Sunt Kate. Am fost la pensiunea dumneavoastră.

Nu-i o minciună. Am fost. Am stat printre ruine.

Ridică din umeri și-și rotește ochii către femeia așezată lângă ea, care pare cu totul ștearsă prin comparație.

— Nu te țin minte. Mulți oameni stat.

— Voiam să vă spun ce rău mi-a părut când am auzit despre incendiu. Trebuie să fi fost teribil să pierdeți tot ce aveați așa, deodată.

Mama pare pentru prima oară interesată și-i face semn celeilalte femei să se ridice din scaun, ca să-mi facă loc mie.

— Da, teribil. Pierdut casă, afacere, bani.

Țâțâi din buze, cu un aer compătimitor. Îi face semn verișoarei să aducă niște băuturi reci.

— Erați în casă când s-a întâmplat nenorocirea?

Ea încuviințează din cap.

— Dormeam. Trezit miros de fum, zice și flutură din mână ca pentru a alunga fumul.

— Vai de mine! Cum ați ieșit de acolo?

— Am sărit pe geam. Rupt mâna când căzut.

Își suflecă mâneca rochiei și-mi arată un ghips murdar.

— M-am dus în sat la mine, să mă vindec. Da' trebuit să mă întorc în Bangkok să rezolv tot.

— Ați avut noroc că ați scăpat cu viață, îi spun cu un aer exagerat de compasiune în voce.

A fost acolo. În fine, stau de vorbă cu cineva care a fost acolo.

— Mare noroc.

— Dar cum a început? Am auzit că a fost de la o lumânare căzută pe jos la o petrecere.

Mama mijește ochii.

— Poliția spune. N-a fost nicio petrecere. Băiatu' englez a făcut.

Își face vânt cu evantaiul, ca să sporească efectul dramatic.

Sunt auditorul perfect. Mă aplec în față și afișez o expresie de îndoială pe figură.

— De unde știți?

— Eu văzut cum a fugit. Și miros de gaz.

Scuipă cu dezgust pe pavaj.

Jamie. *Jamie always in the way.*

— Și bietele fete, spun în timp ce fața lui Mama devine împietrită sub machiaj. Am auzit că una

dintre ele, Rosie Shaw, plecase într-o călătorie în Myanmar…

— Așa mi-a spus mie.

— V-a spus?

— Ultima dată când văzut. În seara dinainte de foc.

— Da? spun eu cu grijă. Eu am crezut că plecase cu două zile mai înainte.

Mama își face vânt mai repede cu evantaiul.

— Da, da. Două zile înainte. Nu mai amintesc tot.

— Cred că ați fost foarte apropiată de ea. Am auzit că v-a trimis mesaje.

— Mda, băiatu' englez, Jamie, a spus așa la lume. Că-și făceau griji de ea c-a plecat. El spus așa, să fie fericiți.

— Jamie?

— Da. Mereu îmi șoptea la ureche. Povești. Spunea că vede tot, zice ea, ca pentru sine.

— Da? Ce văzuse?

— Urmărea mereu pe Alex. Voia la ea mult. A și drogat-o să nu plece cu Jake.

— Serios?

Nu-mi venea să cred ce-mi era dat să aud.

— Da, pus ceva în bere și pus în pat. S-o țină departe de toți.

Verișoara lui Mama ne întrerupe, ieșind din casă cu un telefon în mână. Îi face semn lui Mama, care se ridică.

— Scuze, important.

Stau cu o ceașcă cu apă care se încălzește în mâna mea și aștept. *Rosie n-a plecat. Jamie a inventat povestea cu mesajele. Alex a aflat? De-aia a fost omorâtă?*

Când se întoarce, Mama e furioasă.

— Cine ești? scrâșnește ea, din cadrul ușii.

— V-am spus, Kate.

— Poliția engleză, așa mi s-a spus.

— Nu, nu sunt. Dar ai dreptate, poliția engleză este în Bangkok pentru a cerceta moartea celor

două fete, însă eu nu sunt cu ei. Eu sunt mama lui Jake Waters.

Izbucnește efectiv în râs. Un râs ca un huruit obscen.

— Oho, nasol de tine, mai spune și intră în casă, trântind ușa.

•

Până la sfârșitul zilei, sosesc și rezultatele analizelor de sânge pentru Jake, care îi confirmă identitatea și permit autorităților thailandeze să-l elibereze. Petrec mult timp umblând cu taxiul de colo-colo pentru a aduna hârtii, telefonând acasă pentru a-l ruga pe Steve să scaneze niște documente și lui Joe, ca să găsească un număr. Îi voi mulțumi cum se cuvine atunci când voi fi acasă. Împreună cu Jake.

În cele din urmă, este eliberat foarte repede, fără tam-tam și fără scuze pentru greșeala comisă. Tipic thailandez.

Aștept ca Jake să fie adus. Zgomotul surd al ușilor trântite îmi dă de veste că se îndreaptă către mine. Am luat pașaportul, biletele de avion și bagajul cu mine. Don și avocatul au spus că e mai bine să plecăm imediat, până nu intervine ceva nou. În taxi, îl iau de mână și el mi-o strânge.

— Aproape am ajuns, îi spun. Tata și Freddie ne vor aștepta la aeroport.

65.

Marți, 16 septembrie 2014

REPORTERIȚA

Nu sunt doar ei. Terminalul Sosiri este înțesat de echipe de filmare și reporteri. Ar fi trebuit să mă aștept la asta, dar nu funcționez la capacitate maximă. Îl văd pe Steve în spate de tot, făcându-ne

frenetic cu mâna, împing cât pot de repede trolerul către el, iar Jake se sprijină de mâner ca un copil mic la supermarket, dar e ca și cum ai înota împotriva curentului. Reporterii se înghesuie în jurul nostru, aplecându-se pe sub obiectivele aparatelor de fotografiat și bombardându-ne cu întrebări.

— Cum e să fii din nou acasă, Jake?

— Vei da în judecată autoritățile thailandeze?

— Care-i primul lucru pe care vrei să-l faci?

— Să beau o halbă de bere și să dorm o săptămână, răspunde fiul meu și afișează zâmbetul lui frumos.

Camerele sunt îndreptate asupra lui, pentru a imortaliza momentul revenirii acasă.

Înaintăm ca o grămadă de rugby. Reporterii încă se țin după noi, cu capetele încă plecate pe sub obiectivele aparatelor de fotografiat, în timp ce noi încercăm să înaintăm. Steve se mișcă cu greu prin mulțime. Reușește, în cele din urmă, să ajungă lângă noi. Îl ia pe Jake în brațe și-l strânge cu putere.

— Tot bine arăți, îi spune, apoi mă îmbrățișează și pe mine.

— Tot urât ești, spune Freddie și-și lovește fratele ușor cu pumnul.

— Hai să mergem acasă, spune Steve și-l ia pe Jake de braț.

— Vrei să spui ceva pentru familiile lui Alex și Rosie? se aude o voce cunoscută.

Jake nu mai zâmbește. Îl prind de mână încercând să-l opresc, dar el se întoarce să vadă din partea cui vine întrebarea.

— Că-mi pare rău…

— Pentru ce? întreabă Louise Butler.

— Că au murit.

— Știi cum a murit Rosie, Jake?

Jake e năucit de schimbarea de ton. Steve și cu mine îl zorim să înainteze, pentru a scăpa de întrebări.

Lângă mine, apare Joe Jackson.

— Am putea avea câteva cuvinte doar pentru noi, Kate? Un interviu în exclusivitate? Aș putea veni la voi acasă.

— Sună-mă peste o oră, îi spun scurt. Trebuie să ajungem acasă.

66.

Joi, 18 septembrie 2014

INSPECTORUL

Așezat pe partea liberă a patului, Bob își punea șosetele. Ceilalți îl așteptau jos și știa că trebuie să se grăbească, dar voia să mai stea cinci minute cu Eileen. Totul fusese spus, se băuseră nesfârșitele cești de ceai, se răsfoiseră albumele cu fotografii, se evocaseră amintiri. Ritualul pierderii fusese respectat în cele mai mici detalii, dar el și-ar fi dorit nespus să fie singur cu soția lui și să audă ce avea ea să spună despre toate astea.

A închis ochii și imaginea ei i-a revenit în minte. Așa cum fusese la Crăciunul trecut, înainte de recidivă. Era șefă în bucătărie, ca un general de război, blestemând cartofii prăjiți care nu voiau să se rumenească și bătând de zor cocoloașele din sosul ei legendar. Și zâmbea în mijlocul acelui haos desăvârșit.

— Pentru toate astea, a meritat să te faci bine, nu-i așa?

Într-adevăr. Fiecare minut meritase din plin.

Era încă în viață când aterizase pe Heathrow. „E încă cu noi, tati”, i-a spus Sam când a sunat acasă, dar apoi se stinsese, când el se afla pe undeva pe autostrada M3.

— Nu a mai fost conștientă, Bob, i-a spus Helen când a ajuns. Îmi pare tare rău. Dar s-a dus în

liniște. A avut o moarte ușoară.

S-a așezat pe scaun lângă patul ei, i-a luat mâna rece în palmele lui și a început să i-o frece pentru a o încălzi, așa cum făcea de obicei.

— Bună, iubito. Am ajuns acasă.

•

Când se dusese împreună cu Sam la serviciul de pompe funebre, pentru a face toate aranjamentele necesare, avea instrucțiunile lui Eileen în buzunarul de la piept, lângă inimă.

— O să încerc să strecor în program și imnul „The Old Rugged Cross", a spus.

— Dacă o faci, te va bântui pe veci, a spus Sam zâmbind.

— Mi-ar plăcea, a zis el zâmbind amar, la rândul lui.

•

Funeraliile au decurs foarte bine. Toată lumea a râs și a plâns pe final la „Starman", apoi s-a băut și mai mult ceai și s-au vărsat și mai multe lacrimi la restaurantul cu o grădină învăluită în parfumul îmbătător al florilor, restaurant pe care-l alesese Eileen.

— I-ar fi plăcut cum a ieșit, Bob, i-a șoptit cumnata lui. Ar fi fost mândră de tine.

Spera că da. *Așa e, Eileen?* a întrebat în gând.

Totul e perfect. Acum ajut-o pe Sam să se descurce cu bătrânii, i-a șoptit soția lui.

— Când te întorci la muncă? a întrebat unul dintre unchii în vârstă, scuturându-și niște firimituri de pe cravata neagră.

— Mâine, s-a auzit spunând. Am un caz pe care trebuie să-l rezolv. Mă va ține ocupat o vreme. După care îmi voi lua câteva zile libere.

Nu putea să lase cazul nerezolvat. După aceea va avea timp să plângă.

•

Zara îl contactase dis-de-dimineață. Jamie Lawrence fusese văzut în cursul nopții. Din câte se părea, băiatul pe care-l căuta se ascunsese la

vedere în tot timpul ăsta, dar distribuirea fotografiei lui pusese capăt acestei situații. Un bărbat ieșit la plimbare cu câinele îl recunoscuse. Salmond îi trimisese un mesaj pentru a-l informa și el o sunase imediat. Nu avea somn și îi era recunoscător pentru că-i oferea ocazia să uite de ale lui.

— Când te-ai întors? o întrebase când ea i-a răspuns.

— Acum două zile sau, mai bine zis, ieri. Scuze, încă nu știu pe ce fus orar mă aflu. Erați treaz?

— Da. Nu pot să dorm.

— Îmi pare rău, domnule.

— Mulțumesc, Zara. La toți ne pare, dar încercăm să facem față. Oricum, ne obișnuiserăm cu gândul de mai mult timp.

— Vreți să vă țin la curent cu noutățile referitoare la Jamie Lawrence?

— Desigur. Funeraliile lui Eileen vor fi azi după-amiază. Mâine vin la birou.

— Sigur?

— Sigur.

Bangkok, ziua a douăzecea
Vineri, 15 august 2014

Nu fusese chiar o petrecere. Doar o sesiune de băut suficient de mult cât să-și alunge sentimentul de nefericire care o cuprinsese. Jamie băuse cu mult peste măsură. Se dusese în depozitul frigorific să mai ia băutură și împingea pe podea sticlele pe măsură ce le golea.

Era târziu. Trecuse bine de miezul nopții. Putea să dea un telefon.

— Dau un telefon acasă, a spus, mai mult pentru ea, decât pentru băiatul prăbușit pe podea. La ora asta, mama și tata s-au întors de la serviciu. Trebuie să-i sun. Dar ce le voi spune? Tu ce i-ai spune mamei tale, Jamie?

Preț de câteva momente, s-a uitat pierdut la ea.

— Mamei mele? Care din ele?

— Cum adică? Ai și o mamă vitregă? Ca Rosie?

— De fapt, am patru dacă le pun la socoteală și pe cele din plasament.

— O!

El a tras cu putere aer în piept, ca și cum s-ar fi pregătit să se arunce într-un val uriaș, iar ea n-ar fi avut cum să-l oprească.

— Am fost într-o casă de copii, apoi am fost adoptat. Pe urmă, după ce mama adoptivă nu m-a mai vrut, am trăit din nou într-o casă de copii până la șaptesprezece ani.

— Of, Jamie, i-a spus ea, împingând la o parte o sticlă care-i stătea în drum și ghemuindu-se lângă el.

— Asta a fost demult. De obicei, nu le spun oamenilor despre asta ca să nu mă considere diferit față de ei. Asistentul meu social mi-a spus că sunt prea sensibil și că nu toți mă judeca astfel. Dar o fac.

Apoi i-a destăinuit tot ce avea pe suflet. I-a vorbit despre copilăria lui. Despre mama lui

adevărată, care nu l-a mai vrut. Avea foarte puține amintiri cu ea – în primul rând mirosul. Miros de ars. Țigări ieftine care ardeau în scrumiere, degetele pline de pete de nicotină, chibriturile stinse și mirosul stătut al scrumierelor.

— Îmi zâmbea câteodată, a zis Jamie, cu gândul în altă parte. Îi îmbrățișam picioarele. Și ea începea să plângă. Îmi amintesc că mi-era foame.

Apoi i-a vorbit despre mamele din plasament. Alex încerca să-i urmărească istorisirea, dar Jamie vorbea tot mai repede.

— Prima era mai în vârstă și mirosea frumos. Erau mulți copii. Eram cu ei, dar singur. Aveam doar patru ani. Păstrasem o cutie de chibrituri care-i aparținuse mamei mele adevărate. Ca să pun tot felul de mărunțișuri în ea.

Alex i-a prins mâna și i-a strâns-o în semn de compasiune.

— Îmi imaginez cât de îngrozitor trebuie să fi fost. Erai atât de mic!

— Da. A doua oară când am fost dat în plasament, mama era mai tânără, dar eu am făcut pipi în pat și ea s-a enervat într-o zi și m-a bătut. Asistentul social a văzut urmele bătăii și mi-a găsit o a treia mamă. Mama adoptivă și tata adoptiv. A trebuit să mă mut la școala de acolo. Nu aveam uniforma potrivită și copiii se uitau ciudat la mine. Unul dintre ei chiar m-a întrebat: „Tu de ce porți o salopetă albastră?” Nu știam ce să-i spun. Am vorbit cu o doamnă drăguță în cancelarie, dar, în afară de a-mi oferi biscuiți și suc de fructe, nu m-a ajutat cu nimic. Am început să-i lovesc și să-i mușc pe ceilalți copii. Asta a fost cel mai rău. Și când, mai târziu, am intrat în belele și mai mari, am ajuns la casa de copii. Într-un fel, m-am bucurat. Fusesem deja pe la destule familii.

— Ai încercat vreodată s-o găsești pe mama ta adevărată? l-a întrebat Alex, fascinată, dar și îngrozită de ceea ce auzea.

— Am crezut c-a murit. Așa îmi spusese mama mea adoptivă. Când însă mi-a trebuit un pașaport ca să vin aici, am primit certificatul de naștere și pe cel de adopție. Așa am aflat, pentru prima dată, cine sunt. Am văzut numele mamei, Anita Way, și m-am gândit să mă duc să văd casa în care am locuit. Adresa era trecută pe certificat. Nu era prea departe, undeva lângă Kingston. Am luat trenul din Portsmouth și am schimbat la Clapham Junction. Am ajuns la adresă și m-am oprit pe trotuar încercând să-mi amintesc cum era când trăiam acolo. O femeie a trecut pe lângă mine și s-a îndreptat către intrarea în casă. Am întrebat-o dacă a cunoscut-o pe Anita, care locuise acolo. Dar era chiar ea!

— Nu se poate! a icnit Alex.

— Am crezut că am halucinații. Dar nu, era chiar mama mea. Nu a știut cine sunt până nu i-am spus. În acel moment, a intrat în panică. M-a băgat repede în casă, să nu mă vadă nimeni altcineva. Ciudat, nu mai mirosea așa cum îmi aminteam. Era îmbrăcată frumos. În living era un televizor mare și am văzut tot felul de lucruri pentru copii. Avea o altă familie. Nu i-a păsat când i-am spus că eu știam că a murit. „Da, eram moartă. Pe dinăuntru”. Când am încercat s-o întreb de ce m-a dus la casa de copii, s-a înfuriat. „Erai o greșeală, Jamie!” a zis el, imitând vocea unei femei, o voce țipată și dură.

Pe Alex a trecut-o un fior.

— Mi-a spus că n-a fost vina ei, a continuat el. Nu și-a dat seama decât atunci când era prea târziu ca să mai facă avort. Tatăl meu nu trăia cu ea. Era prea tânără și nu putea să aibă grijă de mine. Nu îi spusese soțului ei despre mine. Nici copiilor ei. Atunci i-am spus că și eu sunt copilul ei, dar ea mi-a răspuns că eram secretul ei murdar.

A urmat un moment de tăcere. Alex se întreba dacă mai avea să-i spună ceva sau dacă mai povestise acele lucruri și altora. Spera s-o fi făcut.

Nu voia să fie depozitara secretelor lui. Avea alte griji pe cap.

— N-ar fi trebuit să mă duc s-o caut, așa-i? a șoptit Jamie, ca pentru sine.

— Nu e vina ta. E nedrept ce ți-a spus. Nu meritai asta.

— Și acum, mă abandonezi și tu…

— Of, Jamie, nu începe din nou. O să-ți fie bine. Hai, treci în pat acum, altfel te vei simți îngrozitor de dimineață.

L-a lăsat să se cațăre în patul lui și s-a dus în camera ei. Îi era sete după atâta bere. Îi trebuia o sticlă cu apă. Mama le ținea în depozitul frigorific. Se întreba dacă acesta era descuiat. *Trebuie să fie. Jamie fusese mai devreme acolo să ia niște sticle cu bere.* Se va duce să-și ia și ea niște apă. Nu-i păsa de ce avea să spună Mama. Oricum urma să plece de dimineață.

În pensiune, era liniște. În timp ce se strecura pe ușa care dădea în curte, se întreba dacă era singura persoană care nu dormea la acea oră. Fusese în acea curte de câteva ori să stea de vorbă cu Jake, în timp ce el făcea diverse treburi. Ușa depozitului era înțepenită și a trebuit să împingă cu toată puterea pentru a o deschide, sperând să nu facă zgomot. Înăuntru, era întuneric beznă. Își luase telefonul cu ea, așa că a aprins lanterna pentru a avea puțină lumină. Era atât de frig acolo încât o apucase tremuratul. S-a dus repede la una dintre lăzile cu sticle de apă și a luat una. Apoi a dat să plece, dar s-a poticnit și a simțit că a călcat pe ceva solid, dar maleabil. S-a sprijinit de grămada de lăzi. Sticlele au zăngănit. A întors lanterna telefonului în jos și a văzut ceva strălucind pe jos. S-a aplecat să vadă ce este și, imediat, s-a ridicat îngrozită. De frică, s-a scăpat pe ea.

Era unghia cu sclipici a lui Rosie.

•

Nu-și amintea să fi țipat, dar probabil că o făcuse, căci Jamie intrase după ea și o scosese de

acolo.

— Rosie! a zis ea înspăimântată.

El s-a dus să vadă și s-a întors puțin cam prea repede.

— E moartă, a conchis el.

La fel părea și vocea lui. De ce nu țipa?

Alex era prea șocată ca să poată striga. I se făcuse dintr-odată atât de frig și tremura de-i clănțăneau dinții. Voia să spună ceva, dar maxilarul îi zvâcnea ori de câte ori încerca să deschidă gura.

Jamie a vrut s-o bage în clădire, dar ea l-a împins înapoi.

— Nu, a spus ea printre dinții încleștați. N-o putem lăsa așa.

— Nu mai are nevoie de tine, Alex. Rosie e moartă.

— Cine a omorât-o?

— Nu știu, a spus el, șuierând cuvintele.

Nu mai părea beat.

— Trebuie să chemăm o ambulanță și să anunțăm poliția. Să spunem cuiva.

— Mă ocup eu. Tu du-te în pat.

Alex a pufnit, parcă nevenindu-i a crede, și furia i-a descleștat maxilarul.

— *În pat?* Prietena mea e moartă! Ce tot spui?

— *Eu* sunt prietenul tău, Alex, a spus el liniștit.

— Nici vorbă! Mă duc să chem poliția. E o secție la colțul străzii Khao San.

Îi striga drept în față, dar expresia lui era perfect impasibilă.

— Ai venit aici ceva mai devreme să iei niște sticle de bere, a țipat ea. Ar fi trebuit s-o vezi.

— Nu, n-am văzut-o.

— O, Doamne, tu ai făcut-o, nu-i așa? Și nu ai spus nimic. Tu ai făcut asta? Tu ai omorât-o?

Jamie se uita la ea cu ochi goi.

— Nu mai țipa! i-a spus el.

67.

Vineri, 19 septembrie 2014

INSPECTORUL

Jamie Lawrence se uita la el pe sub gene. Era murdar, nasul îi curgea, iar arsurile în curs de vindecare de pe față aveau o nuanță roșiatică.

— Salut, Jamie, l-a salutat Sparkes. Te căutam.

Tânărul a clipit din ochi. Dormise într-un container de gunoi de la un cămin de copii, încolăcit ca o pisică vagabondă.

Un voluntar de la serviciul de supraveghere de proximitate, care locuia vizavi, îl văzuse dând târcoale prin preajmă cu o zi înainte și sunase la poliția locală.

— Posibil intrus la Meadow View. Bărbat tânăr, șapcă de baseball, cu o eșarfă peste față.

Sergentul de serviciu notase, cu un oftat scurt. *Probabil un tânăr de la cămin, care s-a întors după ora de stingere. Cine să vină acolo?*

Dar cel din tura următoare a remarcat detaliile privind șapca de baseball și eșarfa și a sunat la centrul operativ din Southampton.

— Cred că suspectul dumneavoastră a fost văzut, a spus inspectorul din Kingston. Ce vreți să facem?

— Supravegheați zona, dar nu interveniți, i-a spus Sparkes. Ajung imediat acolo.

•

Intrusul dormea încă atunci când Sparkes a ridicat, cu un scârțâit, capacul containerului, punând astfel capăt vânătorii. Nu s-a pus problema să fugă, să fie urmărit, să înjure, să lovească. A clipit, și atât.

— Sunt inspectorul Sparkes, dânsa e sergent Salmond. Te rog să vii cu noi.

Salmond i-a pus cătușele în timp ce Sparkes îi citea drepturile.

— Jamie Lawrence, ești arestat sub suspiciunea de omor a Alexandrei O'Connor, în preajma datei de 14 august 2014. Nu ești obligat să declari nimic, dar ar putea fi în detrimentul tău dacă nu declari la interogatoriu detalii pe care îți vei întemeia ulterior apărarea în instanță. Tot ce spui poate fi folosit împotriva ta.

În privirea lui Sparkes, a licărit o undă de triumf. *Te-am prins!*

Băiatul a clipit din nou.

•

Avocatul lui, un birocrat de modă veche, stătea lângă el în sala de interogatoriu.

— Începem înregistrarea, a zis Salmond, așezându-se confortabil în scaunul de plastic. Ne poți spune numele tău, te rog?

— Jamie Lawrence, a răspuns el, cu un glas de băiețel.

— De ce te-ai dus la căminul de copii? l-a întrebat Sparkes. A fost unul din cele în care ai stat?

Era aproape sigur că nu era așa, dar voia să-l liniștească.

— Nu. Era aproape de locuința mamei mele.

— Mama ta? Credeam că s-a mutat în Norfolk după ce ai fost dat în plasament.

Salmond vorbise cu May Lawrence și aceasta-i spusese că nu voia să știe nimic despre copilul adoptat. „L-a distrus pe soțul meu", i-a spus aceasta cu o voce stinsă, „Îmi doresc să nu-l fi văzut nicicând în viața mea".

— Nu aia, a zis Jamie privind încruntat și mângâindu-și bandajele murdare de pe mâini. Mama mea adevărată. În fine, oricum ea nu era acolo, așa că am plecat și am văzut căminul de copii. Părea a fi casa mea. Ciudat, nu-i așa?

Sparkes a clătinat din cap.

— Nu, oamenii caută să găsească ceva familiar în orice. Încercăm toată viața să navigăm în ape liniștite.

Citise asta într-o carte cu sfaturi despre cum să faci față pierderii unei persoane dragi, o carte pe care o cumpărase și o citise pe ascuns. Ca pe un material pornografic. Pornografia durerii. Și-a dres glasul. *Termină. Nu mai e mult și o să începi să-i cânți un cântec de leagăn.*

Se făcuse târziu și Sparkes se întreba dacă o va mai găsi pe Sam acasă. Când o lăsase, punea câteva dintre hainele lui Eileen într-o valiză veche.

— Voia să le trimit la o asociație de binefacere, îi spusese. E pe lista ei. Îți amintești când a cumpărat rochia asta cu paiete? întrebase ea, arătându-i o rochie strălucitoare pe care mama ei o cumpărase dintr-o toană, cu un an în urmă, de Crăciun. Îi spuneai că arată ca steluța din vârful bradului. Nu cred că a mai purtat-o vreodată de atunci.

El luase în mâini puloverul lui preferat din garderoba lui Eileen și își afundase fața în el. Păstra încă mirosul ei.

— Pe ăsta vreau să-l păstrez, zisese, punându-l sub pernă.

*

— Povestește-ne despre tine și Alex, i-a spus. Am înțeles că petreceați mult timp împreună la Bangkok.

Jamie a dat din cap aprobator.

— Eram cei mai buni prieteni.

— Dar abia vă cunoscuserăți.

— N-are importanță. Parcă ne știam de-o viață.

— Și Alex simțea la fel?

— Da, i-a răspuns Jamie fără să se uite în ochii lui. Urma să plecăm împreună într-o excursie.

— Nu asta i-a spus Alex prietenei ei, Margaret Harding. Îi scria că nu-i dai deloc pace, că-i stai tot timpul în cale.

Jamie a ridicat capul și și-a îndepărtat scaunul de lângă masă.

— Nu-i adevărat. Ne iubeam.

— Dar Alex nu te iubea, nu-i așa? Cred că ți-a fost greu. Erai disperat s-o ții lângă tine, așa-i?

Jamie a încuviințat din cap, alinat de compasiunea care i se arăta.

— Ai și drogat-o, a adăugat Sparkes pe un ton calm.

Jamie s-a înroșit la față și și-a încleștat pumnii.

Avocatul lui s-a trezit la viață și a intervenit:

— Aveți vreo dovadă în acest sens, domnule inspector?

— Avem un martor, i-a răspuns Sparkes.

— Proprietara pensiunii, Mama, a adăugat sergentul Salmond. Ea ne-a spus că Jamie a pus flunitrazepam[28] în băutura lui Alex pentru a o împiedica să plece cu Jake Waters, ceea ce a ținut-o bolnavă la pat timp de câteva zile.

În realitate, discuția cu Mama fusese neoficială. Proprietara pensiunii dispăruse înainte ca solicitarea pentru obținerea unei declarații formale să fie aprobată, dar detaliile fuseseră confirmate de Kate Waters.

— Nu puteam s-o las să plece cu el, a spus Jamie, retrăgându-se pe o margine a scaunului. Nu am crezut că o să-i facă rău. Am pus prea mult. Oricum, voiam s-o protejez, să am grijă de ea.

— S-o protejezi de Jake? De ce ți se părea că el ar fi o amenințare?

— Încerca să mi-o ia pe Alex! a țipat Jamie.

Avocatul a încercat să-l calmeze, punându-i o mână pe braț.

Erau aproape… Sparkes s-a aplecat și l-a întrebat cu blândețe:

— De ce nu ne spui ce s-a întâmplat în noaptea în care a murit Alex?

— Nu știu. Cred că a fost un accident, a răspuns tânărul, cu glas pițigăiat.

— Ce anume?

— Moartea lui Alex, a șoptit el.

Avocatul a dat să spună ceva, dar Jamie i-a luat-o înainte.

— Nu am vrut să se întâmple asta. O iubeam. Nu am vrut nici măcar s-o rănesc, dar ea m-a împins. Am încercat s-o rețin. Și s-a terminat prost.

Salmond a împins o cutie cu șervețele pe masă. Jamie a luat unul, și-a șters ochii și nasul, schimonosindu-se de durere când și-a atins arsurile.

— Vreau să înțeleg cum s-a întâmplat totul, Jamie, i-a spus Sparkes, apoi s-a retras ușor, lăsându-se pe spătarul scaunului și așteptând ca Jamie să vorbească.

— A fost de acord să bem ceva împreună, de rămas-bun. Eu eram deja puțin amețit. Am băut câteva beri de la pensiune. Eram supărat că mă părăsea. Cred c-am ținut-o prea apăsat. N-a mai respirat…

— De ce te părăsea Alex?

— Din cauza lui Rosie. Rosie dispăruse și Alex voia să plece acasă. Când mi-a zis, n-am suportat gândul ăsta.

— Erați doar voi doi la petrecerea aceea?

Jamie a încuviințat din cap.

— Nu mai rămăsese nimeni. Jake fusese arestat.

— Alex știa?

— Nu. Ea credea că a plecat, pur și simplu. Și am lăsat-o să creadă că așa era.

Sparkes a observat că Jamie își încleștase mâinile bandajate pe genunchi.

— Ar fi trebuit să-l urască, a zis el, ridicând vocea. I-am spus că Jake s-a culcat cu Rosie, dar ea nu m-a crezut. Am fost foarte gelos când i-am găsit pe amândoi în cameră. O doream atât de mult încât am simțit că mă furnică palmele când am văzut-o. Ca atunci când mă gândeam la mama. La mama mea adevărată. Mă apucă toate pandaliile când mă gândesc la ea. Mă iau toate sentimentele alea urâte despre care asistentul social spune că ar

trebui să le las să treacă de la sine. Doar că nu trec. Parcă ar fi prins rădăcini în stomacul meu, a zis tânărul, ducând mâna la abdomen ca și cum ar fi vrut să găsească locul exact unde se ascundeau acele trăiri. Sunt tot timpul aici, înăbușindu-le pe celelalte, pe care le simt când mi se întâmplă și mie ceva bun.

Cuvintele lui încărcaseră atmosfera din încăpere. Jamie se uita în jos la mâinile lui.

— Furasem pașaportul și portofelul lui Jake cu o zi înainte, după ce îl văzusem cu Alex. Am umblat în dulapul lui și le-am luat din rucsac. Am pus pașaportul meu în loc, în așa fel încât el să nu-și dea seama imediat.

— De ce ai făcut asta, Jamie?

— Ca să devin Jake, dacă asta voia Alex, a răspuns el, holbându-se mai departe la propriile mâini. Pare o nebunie, nu-i așa? Credeți că sunt nebun?

A îndreptat ochii către Sparkes. Inspectorul a clătinat din cap cu blândețe.

— Continuă.

— Probabil că i le-aș fi pus la loc a doua zi când m-aș mai fi calmat, dar el nu s-a mai întors. Jake a fost arestat înainte s-apuc să fac asta. Cred că Mama l-a reclamat la poliție. Nu mai erau în relații bune. I-am auzit cum se ceartă. Jake spunea că Alex vorbește tot timpul despre Rosie. Că totul mergea anapoda. Așa cum se întâmplase și ultima oară, cu un tip din Scoția. Că vor veni polițiștii și el nu are destui bani de șpagă. Mama i-a spus să tacă până nu-l aude cineva.

— Dar tu auziseși deja… i-a spus Sparkes, și tânărul i-a zâmbit ușor.

— Am auzit tot ce s-a întâmplat. Oricum, nimeni nu-mi dădea atenție acolo. Jake și-a luat rucsacul de care nu se despărțea niciodată și a plecat fără ca măcar să se uite la mine. Cred că Mama a dat un telefon. Jake spunea că ea se avea bine cu poliția. Jake plecase. Rosie plecase. Eram

sigur că Alex va merge cu mine la Kho Phi Phi. Ar fi trebuit, altfel pleca singură.

— Dar ea nu a vrut.

— Nu, a spus Jamie, atât de încet, încât Sparkes a trebuit să se aplece în față ca să audă mai bine. Nici nu voia să audă. Am făcut atâtea lucruri ca s-o conving să mă ia cu ea, dar degeaba.

— Ce lucruri, Jamie? l-a întrebat Sparkes, tot cu voce joasă.

Tânărul a închis ochii pentru câteva momente.

— Toate astea despre care v-am spus. Să iau pașaportul lui Jake, să-i spun lui Alex despre el și Rosie. Astea.

Mai sunt și altele. Sparkes știa, dar Jamie îi dădea înainte cu învinuirile.

— Nu vorbea decât despre Rosie. Unde e Rosie? Și că pleacă acasă. Spunea că nu mai are de ce să rămână. Mă săturasem.

— Unde ați stat?

— În dormitor.

— A băut și ea?

— Da, puțin. I-am adus eu berea care-i plăcea din depozitul frigorific. Stăteam pe podea și aveam de gând să-i spun cât de mult o iubesc, dar, până la urmă, am ajuns să-i povestesc cum am fost dus la casa de copii. M-am gândit că-i va părea rău pentru mine, că o s-o fac să se răzgândească, dar pe ea nu o prea interesa ce spun. Mi-a zis că va da un telefon acasă, să le spună totul părinților. Nu știam ce să fac. Am crezut că se dusese în camera ei, dar, la scurt timp, am auzit-o țipând afară. Am ieșit repede și am văzut-o plângând și spunând că a găsit-o pe Rosie.

Tensiunea din sala de interogatoriu crescuse. Sparkes se vedea în locul lui Jamie, în dormitorul băieților, ridicându-se cu greu în picioare, mergând la ușa din spate și ieșind afară în noaptea fierbinte.

— Ai văzut cadavrul lui Rosie?

— Un pic din fața ei. Avea o carpetă peste ea, dar i-am văzut părul.

— Unde era Alex?

— În curte. Tremura și plângea. Am încercat s-o liniștesc. I-am spus că rezolv eu totul, dar ea s-a înfuriat pe mine. Am încercat s-o ridic de jos, dar ea s-a zbătut ca să scape de mine. A început să mă împingă, ca și cum nici n-ar fi vrut să mă mai vadă. Ar fi trebuit s-o las să plece, dar nu am putut s-o fac. „Nimeni nu mă mai dă pe mine afară din nou", îmi tot repetam. Am apucat-o de gât ca s-o fac să tacă. Am strâns-o în timp ce ea se zbătea și mă lovea cu pumnii. „Oprește-te, Alex!", i-am spus. Cred că așa i-am spus. Și apoi s-a oprit.

Jamie și-a luat șervețelul de pe masă și s-a șters la ochi. Sparkes revedea în minte dansul hidos al morții din curtea aceea mizeră. *Probabil că a durat doar vreo două minute,* și-a spus, urmărindu-l pe tânăr cum se încovoaie în scaun.

— Alex era conștientă?

Jamie a clătinat ușor din cap.

— După asta, n-a mai vorbit, a spus el. Avea fața lividă. A căzut la pământ. Se scăpase pe ea. Pe picioare se vedeau dâre de urină, iar pantofii aveau stropi pe ei. Nu mă puteam abține, mă tot uitam ia picioarele ei. Nu voiam să mă mai uit la fața ei. Mă simțeam ca și cum aș fi fost acolo de ore întregi. Aerul era greu în jurul meu și, când am întors capul, am avut impresia că mă mișc cu încetinitorul. V-ați simțit vreodată așa?

Sparkes a încuviințat din cap.

— Și ce-ai făcut, Jamie?

— Mi-amintesc că mi-am spus că trebuia să repar cumva lucrurile. Voiam să dau timpul înapoi, dar nu aveam cum. Trebuia să ascund ce făcusem, astfel încât nimeni să nu afle. Am scos hainele murdare de pe ea, ca să arate bine, să fie curată, și am dus-o lângă Rosie. Le-am înfășurat pe amândouă în carpetă. Apoi mi-am scos chibriturile și am căutat ceva cu care să dau foc.

68.

Vineri, 19 septembrie 2014

INSPECTORUL

Au luat o pauză, căci Jamie a cerut niște calmante pentru arsurile lui. A povestit că focul îi explodase în față când a turnat mai mult gaz pe lucrurile lui Alex, care ardeau mocnit. Dura prea mult până ca focul să se extindă. Era îngrozit că oamenii vor sări să stingă incendiul înainte să ardă tot. Avea lichid inflamabil pe mâini și i-au luat foc când a încercat să-și acopere ochii. A mai spus că nu era sigur cine l-a urcat în taxiul care l-a dus la spital, dar că el crede că fusese Mama.

•

Stând în fața sălii de interogatoriu și analizând situația, Sparkes și Salmond striveau în mâinile lor neliniștite paharele de plastic pline cu apă.

— El spune că a fost un accident.

— Sigur, de ce n-ar face-o? a replicat Salmond. Dar unde sunt remușcările? Consideră că totul este despre el, nu despre Alex. Ca și cum s-ar simți el victimă.

Sparkes avea aceeași senzație, se simțea manipulat de povestea spusă și de privirea aceea pe care Jamie o afișa când voia să flirteze.

— Ai văzut cum se uită? Privitul pe sub gene este o tehnică tipică de atitudine pasiv-agresivă. Umil, dar dominant.

— Dacă spuneți dumneavoastră, domnule…

— Da, așa este, am citit despre asta acum câteva zile.

— Îl prefer pe Jack Reacher.

Salmond a băut ultimele picături de apă.

— Să mergem, mai avem de lămurit moartea celeilalte fete, a spus Sparkes și și-a aruncat paharul la coșul de gunoi.

•

— Spune-ne despre Rosie, a început direct Sparkes.

Jamie a clipit din ochi.

— Ce să vă spun? Era moartă. V-am povestit. Alex a găsit-o în depozitul frigorific.

— Tu când ai văzut-o pe Rosie acolo?

— V-am spus: după ce a găsit-o Alex.

— Dar tot tu ne-ai spus că fuseseși mai devreme să iei niște bere din depozitul frigorific.

— Eu…

Jamie a închis ochii.

— Te întreb încă o dată: când ai văzut-o pe Rosie acolo, înăuntru? Pentru prima dată?

— În ziua în care s-a crezut că plecase cu băieții din Olanda, a răspuns el într-un târziu.

Privirea pe sub gene dispăruse. Sparkes a observat acest lucru. Jamie Lawrence era în defensivă.

— Asta înseamnă că tu știai că ea era moartă și că, de două zile, corpul ei se afla dincolo de ușa din spate?

Jamie a încuviințat din cap.

— Eram prea speriat și nu am spus nimănui, a zis el. M-am gândit că oamenii ar putea crede că am vreo legătură cu asta.

— Dar nu prea speriat s-o împingi într-o parte pentru a-ți lua o bere, a izbucnit Sparkes. Ai vreo legătură cu moartea lui Rosie Shaw?

— Nu. M-am gândit că, poate, se intoxicase. Poate se înecase cu propria vomă.

Făcuse o scurtă pauză înainte de a-i oferi această explicație. Sparkes știa că e aproape. Cuvântul „poate” era folosit ca o acoperire, o pavăză în fața adevărului.

— De unde știi că s-a înecat?

— Nu știu. Presupun doar. Fetele de genul ei o mai pățesc așa, dar eu nu am fost acolo. Așa că nu știu.

„Nu am fost acolo”. Peste câteva minute, va spune că băieții mai mari l-au pus s-o facă.

— Știi cine a fost acolo?

Jamie și-a smuls niște ațe din bandajul de pe mâini și a clătinat din cap.

— În regulă. Tu când ai văzut-o ultima dată în viață pe Rosie?

— Nu-mi aduc aminte prea bine. Am văzut-o, probabil, în bar sau pe acolo, pe undeva. Stătea tot timpul prin zona aia.

— Până n-a mai fost. Sigur ați vorbit despre asta. Despre dispariția ei. Cred că era singurul subiect de conversație acolo, la pensiune.

— Da, cred că da. Ca să fiu sincer, îmi făcea silă să tot aud despre ea.

— Nu-ți plăcea Rosie?

— Nu. O uram. Amândoi o uram. Și eu, și Alex.

Jamie a scos din bandaj un fir lung pe care l-a înfășurat atât de strâns în jurul degetului încât vârful acestuia s-a albit.

— Era o târfă. Făcea probleme tot timpul. Alex a încercat la început să aibă grijă de ea, dar ea nu a ținut cont de ce-i spunea. Se droga, se culca cu oricine îi ieșea în cale. S-a culcat cu toți tipii din pensiune, să știți.

Jamie a scuturat din cap a dezgust.

— Te-ai culcat și tu cu ea, Jamie?

Părea de-a dreptul șocat.

— Eu? Bineînțeles că nu. Eu îi eram credincios lui Alex. Toți ceilalți, însă, au trecut prin patul ei.

— Și Jake?

— Da. Așa cum am spus deja și cum îi spusesem și lui Alex.

— Lucrul ăsta a iscat probleme între cei cu care se culcase? Certuri sau bătăi?

— Nu chiar. Nimeni nu o plăcea atât de mult încât să se bată pentru ea.

Biata Rosie, și-a spus Sparkes. *Biata copilă pierdută!*

— Ce droguri lua Rosie?

— Ketamină, mai mult. Lars i-a făcut rost și i-a dat înainte de a pleca.

— De unde o luase?

— De la Mama. Toată lumea știa că ea vindea ketamină, iarbă și ya ba. Și, câteodată, heroină.

— Și roofies[129], a zis Sparkes.

Jamie s-a uitat într-o parte.

Începuse să obosească. Sparkes s-a întors către Salmond pentru a-i face semn că interogatoriul a luat sfârșit. Dar Jamie mai avea ceva de spus.

— Pot să vă întreb ceva?

Sparkes s-a uitat din nou la el. Jamie îl privea iar printre gene, ca și cum ar fi vrut să-l facă pe inspector să-l placă, ceea ce l-a neliniștit pe Sparkes.

— Mă rog, da. Ce vrei să întrebi?

— Cu Jake ați stat de vorbă? Ar trebui să-l întrebați și pe el ce a pățit Rosie.

69.

Vineri, 19 septembrie 2014

REPORTERIȚA

Bob Sparkes părea foarte serios la telefon. Mi-a tăiat-o scurt când am încercat să-l întreb despre Eileen și slujba de înmormântare.

— Nu vreau să vorbesc despre asta acum. Te sun într-o chestiune oficială. Sergentul Salmond și cu mine suntem în drum spre Londra acum. Trebuie să stăm de vorbă cu Jake. E acasă?

— Da. Nu a ieșit din casă de când ne-am întors. Pentru moment, e aici cu Joe Jackson, care a venit pentru a-i lua un interviu despre tot acest coșmar. Nu m-ar fi lăsat să-l fac eu. Cred că ar fi fost cam ciudat. Oricum, Joe se ocupă de subiectul ăsta. O eroare judiciară în fine îndreptată.

Îl lăsasem pe Joe să aștepte câteva zile. I-am spus că Jake trebuie să se odihnească, dar adevărul

era că voiam să aud mai întâi povestea. Pentru a mă asigura că e bine să o spună.

— Asta-i ca să coroborați declarațiile sau care-i motivul? Am crezut că tu și Salmond nu mai aveți nevoie de el. El a dat deja o declarație la Bangkok.

Păstrez un ton liniștit, dar prin minte îmi trec tot felul de gânduri nedorite.

— Ajungem într-o oră și vorbim.

Închid și vâr capul în living, unde Jake și Joe stau de vorbă.

— Poți să vii puțin? îi spun fiului meu.

Se ridică și vine după mine. E în picioarele goale și are pe el o pereche de blugi de-ai lui Freddie, puțin cam scurți pentru el.

— Tocmai am vorbit cu Sparkes la telefon. Vine să stea de vorbă cu tine. Trebuie să mai pună niște chestii cap la cap, ca să finalizeze ancheta.

Lui Jake îi cade fața.

— Va fi o discuție scurtă, sunt sigură, îi spun, dar ne uităm puțin cam prea mult unul la celălalt. Tu ai dat deja o declarație. Cum merge cu Joe? Te întreabă ce trebuie? Ești sigur că nu ai nevoie de mine? zic, pe un ton vesel, dar adevărul e că telefonul lui Sparkes mi-a făcut stomacul ghem.

— Nu, am stabilit deja. Dar ce a spus poliția mai exact?

— Ce ți-am zis.

— Ar trebui să-l sunăm pe prietenul tău avocat?

Mă uit la fiul meu și încerc să-mi dau seama la ce se gândește.

— Nu știu ce să spun. Ar părea că ai ceva de ascuns dacă e și un avocat de față.

— Cred că așa ar fi cel mai bine. Nu vreau să mai am probleme.

— Da, sigur. Îl sun să văd ce crede și el. Mă ocup imediat.

Încuviințează din cap și dă să spună ceva, dar eu îl întrerup.

— Trebuie să mergem să-ți cumperi ceva de îmbrăcat înainte ca Mick să-ți facă poze, îi spun,

încercând să-l liniștesc. Ai venit acasă fără nimic.

Și-mi aduc aminte de perechea de pantaloni pe care o lăsase la Ross.

Joe deschide ușa și spune:

— Putem continua, Jake? Sunt deja în întârziere.

— Da. Mamă, ne faci tu niște ceai?

•

Inspectorul Sparkes bate ușor, iar eu deschid larg ușa. *Nu avem nimic de ascuns.*

— Ce faci? îl întreb.

Dar intimitatea camerei de hotel din Bangkok s-a dus de mult. Nu se uită în ochii mei în timp ce-și șterge pantofii perfect curați pe covorașul de la intrare și intră.

— Jake e acasă? mă întreabă.

— Da, ți-am zis și la telefon. E cu Joe Jackson.

— Poate ar fi mai bine să-l scoți pe reporter din cameră, îi spune sergentului Salmond.

Sunt gata să mă împotrivesc, dar el mă reduce la tăcere cu o privire scurtă.

Salmond intră în living și, după un schimb scurt de cuvinte, Joe își face apariția, băgându-și laptopul în geantă.

— Ce se întâmplă, Kate? mă întreabă el. Am fost dat afară.

— Du-te și tu la o cafea, mai în față pe stradă. Poliția vrea să mai stea de vorbă cu Jake. Te sun eu curând.

Nu am nici cea mai vagă idee dacă o voi face, dar vreau să plece. Nu trebuie să fie martor la ce se întâmplă în casa mea.

Închid ușa în urma lui Joe și mă întorc în living.

Jake stă pe canapea. E palid și tușește nervos.

— Ce se întâmplă? întreb eu.

Vocea-mi este furioasă, dar sunt mai degrabă înspăimântată decât scandalizată.

Sparkes se uită într-o parte. Îl arestează pe Jake în legătură cu moartea lui Rosie Shaw, în jurul datei de 13 august 2014.

Jake se ridică șovăielnic în picioare.

— Mergi cu noi la Southampton pentru interogatoriu.

— Trebuie să-ți pui niște pantofi, Jake, îi spun și încerc să-l privesc în ochi.

Se întoarce cu spatele la mine, iar eu rămân amuțită.

70.

Vineri, 19 septembrie 2014

REPORTERIȚA

Conveniserăm că eu nu voi spune nimic în caz că poliția revenea. În noaptea de dinainte, fiul meu și cu mine stătuserăm împreună, în timp ce ceilalți dormeau. Eram încă pe ora din Thailanda.

În timpul zborului către casă, nu-l întrebasem nimic. Nu voiam să-l cicălesc cu întrebări despre ce făcuse la Bangkok. Am mâncat amândoi. Era foarte obosit și a adormit în scaunul de lângă mine.

Steve îi pusese tot felul de întrebări pe când ne îndreptam cu mașina de la aeroport către casă, dar fără a pune presiune pe el și lăsându-l să navigheze printre detaliile despre viața lui la pensiune și în închisoare. Freddie ascultase tăcut.

Acasă, îi dădusem să mănânce. Apoi a făcut o baie și s-a culcat.

— L-am adus acasă, mi-a spus Steve când, în sfârșit, ne-am băgat în pat. Nici nu-mi vine să cred că-i adevărat.

— E minunat, nu-i așa?

Voiam să fie minunat, dar întrebarea nerostită – „Ce nu spune?” – îmi înnegura sentimentul de bucurie.

— Trebuie să stăm de vorbă cu el, Steve, i-am spus întorcându-mă cu fața către el.

— Vom vorbi, a murmurat el, pe jumătate adormit. Avem tot timpul.

Stau întinsă lângă el și în minte îmi revin toate cuvintele pe care mi le-a spus Jake, analizez afirmațiile din miezul poveștii lui și detaliile care le susțin, căutând punctele slabe. Mă opresc cu analiza mea atunci când ea mă duce prea aproape, când simt că ceva scârțâie.

De ce ar minți? a devenit mantra mea.

•

— Cred că știu ce i s-a întâmplat lui Rosie, a spus el pe un ton liniștit.

— Ne-ai spus ce știi tu, Jake, am zis eu într-o încercare disperată de a susține conspirația familială care consta în a ne astupa cu toții urechile.

Se uita mine, iar eu mi-am ținut respirația pentru câteva momente.

Pentru că tăcea, i-am spus în șoaptă: „OK. Spune-mi adevărul, Jake", așa cum făceam când era mic și găseam un bibelou spart sau un pachet de biscuiți lipsă.

— Când am văzut-o ultima dată, ea bea dintr-o sticlă de tequila contrafăcută. Era lungită pe patul ei și țipa la mine. Am crezut că va fi bine, că se va trezi cu o mahmureală și atât. Dar nu a fost bine. A murit, mamă.

— Când a murit? l-am întrebat tot în șoaptă.

— Nu știu. Cândva între momentul când eu am plecat și acela în care Mama încerca s-o trezească dimineață.

Am simțit că mâinile mi se încleștează în jurul cănii cu lapte cald.

— În regulă, i-am zis cu grijă, nefiind însă prea convinsă.

*Ce-ai făcut? Î*ntrebarea îmi țiuia în cap. *Dumnezeule, tu ai omorât-o pe fata asta?*

— De ce țipa Rosie la tine?

Pe fața lui Jake a trecut o ușoară umbră de îngrijorare.

— Eram beți și ne certaserăm.

Vocea abia i se auzea.

— Din ce cauză?

— Nu ar fi trebuit să mă culc cu ea.

S-a uitat în sus. În ochi îi citeam o întristare profundă.

— Ea o ținea una și bună: că mă vrea, mă atingea, mă săruta. Și am făcut-o. M-am culcat cu ea. Știam însă că o făcuse ca să se răzbune pe Alex. Avea pe față zâmbetul unui om care a câștigat o partidă. Era o situație dezgustătoare. Ne-am certat. I-am zis să nu-i spună lui Alex și a început să râdă. I-am spus să tacă, pentru că s-ar putea ca Alex să vină peste noi. Mi-a strigat în față că Alex nu poate veni. Că Jamie i-a pus ceva în băutură ca s-o împiedice să iasă cu mine. Mama îl văzuse. Urla că-i va spune lui Alex. Că-i va spune tot. Cred că a auzit toată pensiunea. Eram speriat, mamă. Situația scăpase de sub control. Voiam ca totul să se termine. Am lăsat-o acolo.

— Dumnezeule, ce coșmar! m-am auzit spunând.

Îmi puteam imagina toată scena. Parcă auzeam furia din vocile lor. Parcă simțeam în nări miasmele dezgustului. Am rămas cu ochii ațintiți la băiatul meu, de teamă că, dacă îmi întorc puțin privirea în altă parte, când mă voi uita înapoi la el, voi avea în fața mea un străin.

— Eram sigur că-i va spune lui Alex atunci când se va trezi. Dar n-a mai avut ocazia. Mama a găsit-o moartă a doua zi dimineață, când s-a dus să vorbească cu ea despre bani. Mama a venit la mine, m-a trezit și mi-a spus.

Jake a tras adânc aer în piept.

— Mama mi-a spus că, probabil, s-a înecat în timp ce dormea. A mai spus că părul îi era plin de vomă.

— Doamne sfinte! am exclamat, îngrozită de ce auzeam.

— Iar voi n-ați făcut nimic. De ce nu ați chemat o ambulanță? Sau poliția? De ce nu ați spus nimănui?

A închis ochii și și-a dus mâinile la gură ca și cum ar fi vrut să tacă definitiv. Dar nu aveam de gând să-l las așa.

— Jake, spune-mi, i-am zis, dându-i mâinile la o parte. I-ai făcut vreun rău lui Rosie?

N-am putut să-l întreb direct dacă a omorât-o. Asta era ceva definitiv, ceva ce nu putea fi retras.

Și-a dat capul pe spate șocat.

— Nu! De ce nu mă asculți? Nu i-am făcut nimic. Știam că nu vei înțelege pentru că nu ai fost acolo. Nu știi prin ce am trecut eu, cu viața mea ratată. Tot ce pot să-ți spun e că a trebuit să tac, altfel ar fi fost niște probleme teribile. Mama spunea că ar fi putut fi ca data trecută.

— Zidarul care a murit, am șoptit eu.

Jake a încuviințat din cap.

— Atunci a venit poliția și toată lumea din pensiune a fost anchetată. Mama mi-a spus că mă vor aresta și mă vor închide pentru că nu am viza care trebuie. Și că nu voi mai ieși din închisoare, poate niciodată, mamă. I-am dat toți banii pe care-i aveam, ca să rezolve. M-a trimis în satul ei natal. Am stat un timp acolo și, când m-am întors, totul se rezolvase. Poliția a spus că John s-a sinucis.

— Și nu a fost așa?

Jake a clătinat din cap, cu un aer obosit.

— A fost atacat în camera în care stătea și jefuit.

— Sfinte! Cine l-a atacat?

— Nu știu. Făcea tot felul de chestii riscante și se înhăitase cu niște tipi dubioși. Și de data asta, situația avea să se repete. Ar fi venit poliția. Eu mă culcasem cu Rosie în noaptea în care ea a murit. M-am gândit că voi fi arestat. Iar acum, nu mai aveam bani de dat ca Mama sa se ocupe de asta.

— *De asta?* E vorba de o fată de optsprezece ani, Jake.

— Îmi pare rău, mamă.

Am continuat să-l ascult fără să iau în seamă scuzele inutile.

Probabil că a simțit că inima mi se împietrește, dar a ales tocmai acest moment pentru a-mi da lovitura de grație.

— Și apoi, nimeni nu știa unde sunt. Tu și tata nu știați. Am făcut în așa fel încât să nu aflați. Îmi pare rău, dar viața mea era o mizerie totală. Nu voiam ca voi să știți asta. Mă tot gândeam cum se lăuda tata în fața oamenilor că eu voi ajunge avocat pledant. Ați pus prea multă presiune pe mine, mamă. Știu că nu ați vrut, dar ați făcut-o. Iar eu spălam closete în Bangkok. Ar fi trebuit să schimb totul, să-mi găsesc o slujbă adevărată și să vin mândru acasă. Dar timpul a trecut pe lângă mine.

M-am întins către el și l-am luat de mână.

— N-am știut că te simțeai așa.

— Am fost un idiot, dar nu am avut cu cine să mă sfătuiesc. Tu ai fi știut ce trebuie să fac, mamă, dar nu am vrut să afli ce mi se întâmplă. Te rog, ajută-mă acum. S-ar putea să mă trimită la închisoare. Nu mă vor crede că nu am nimic de ascuns. Te rog…

Eșecul meu ca părinte era copleșitor și mi s-a răspândit prin tot corpul ca o otravă, ștergând orice alt gând sau sentiment. *Nu am fost acolo să-l ajutăm. Asta-i greșeala noastră. Greșeala mea.* M-am întrebat mai târziu dacă aș fi acționat altfel în cazul în care nu-mi spunea toate astea. Era însă prea târziu.

Am rămas tăcuți o vreme. Singurul sunet din încăpere era ticăitul pendulei, ca bătăile inimii căminului nostru. Apoi, am făcut ce fac întotdeauna: pun întrebări la nesfârșit.

— Jake, cine mai știe că ai păstrat tăcerea în legătură cu moartea lui Rosie?

— Nimeni. Bine, Mama, dar evident că ea n-ar spune nimic.

— A mai auzit cineva când ți-a spus că Rosie e moartă?

— Nu știu. Ea a făcut destul zgomot, dar Alex era drogată și nici n-ar fi înțeles. Mai rămâne Jamie.

„Jamie, *always in the way”,* și-a spus Jake în gândul lui.

Am tot vorbit, am întors situația pe toate părțile, dar, în cele din urmă, el m-a convins că nu ar fi bine să declare ceva la poliție. M-a ținut de mâini și m-a privit în ochi în timp ce trăgea concluziile… băiatul meu, avocatul…

— Rosie a murit și nimeni nu poate fi tras la răspundere. Chiar dacă Jamie a auzit ce mi-a spus Mama. El e un ucigaș, nu-i așa? Cine o să-l creadă? Mamă, acum e vorba de viitorul meu.

M-am simțit atât de vulnerabilă. Ca atunci când l-am ținut pentru prima dată în brațe. Teama devoratoare că aș putea greși cu ceva și că l-aș putea răni pe copilul meu mă făcuse să izbucnesc în plâns. Mă simțisem copleșită de această responsabilitate. Era dincolo de puterile mele, dar trebuia să-l protejez, să-l ajut să se facă mare, să fac tot ce era mai bine pentru el. Purtasem această spaimă cuibărită undeva în pântecul meu, văzând peste tot numai primejdii. Steve încercase să mă ajute, explicându-mi că era vorba despre hormonii posptartum, despre instinctul matern etc. etc. Dar era ceva visceral, copleșitor. Crezusem că totul a trecut când copilul nostru a crescut destul ca să-și poarte singur de grijă, când l-am trimis la facultate. Dar nu se termină niciodată. Eram acum în aceeași situație, în care viitorul lui se afla în mâinile mele.

Așa că am acceptat.

71.

Vineri, 19 septembrie 2014

INSPECTORUL

Jake nu a scos o vorbă în mașină. A privit pe geam la celelalte mașini până au ajuns la secție. Nu avusese timp să-și lege șireturile înainte de a fi escortat la mașină. Picioarele îi jucau în baschetii vechi, ceea ce îl făceau să se poticnească la fiecare pas.

Salmond l-a apucat de braț.

— Pe aici, i-a spus ea.

L-a condus la biroul de arestări și l-a prezentat unui sergent morocănos, care l-a înregistrat. Sparkes urmărea procedura, rememorând pașii pe care trebuia să-i facă în timpul interogatoriului.

Dacă nu era întrebat, Jake nu spunea nimic. *E cu gândurile lui,* și-a spus Sparkes. *Recapitulează, oare, povestea pe care vrea să ne-o spună. I-a mărturisit, oare, lui Kate ce făcuse?*

Singurele lui cuvinte au fost: „E mai bine decât la Klong Prem".

•

— Ne poți spune numele tău spre a fi consemnat? l-a întrebat Salmond atunci când au luat toți loc în micuța sală de interogatoriu.

Jake părea mai tânăr decât de obicei, cu ochelarii lui de școlar și unghiile roase.

— Bun, a început Sparkes. Hai să pornim de la relația ta cu Rosie Shaw.

— Nu am avut o relație cu ea. Abia o cunoșteam.

— Alex spunea că ea flirta cu tine.

— Alex? a repetat el, complet confuz.

— În e-mailurile pe care le-a scris prietenei ei, Mags. Spunea că Rosie voia să i te fure.

— Habar n-am ce scria Alex în mesajele ei. De unde să știu eu?

Vocea îi era fermă și sigură. Sparkes și-a reamintit că Jake fusese student la drept.

— Dar îți aduci aminte că ai fost în patul lui Rosie Shaw în seara zilei de 12 august? l-a întrebat

Sparkes, pe același ton ferm.

— Ăă, nu sunt sigur. Nu cred.

Începuse să aibă ezitări, să se poticnească. Sparkes a insistat.

— Avem doi martori care spun că așa a fost. Că te-ai dus în camera ei și că ați făcut sex.

— Se înșală. Mi se pare că își dau doar cu presupusul. Spun, cumva, că ne-au văzut făcând sex?

Jake s-a dat înapoi în scaun și Sparkes s-a întrebat dacă nu cumva îi făcea plăcere acest moment. S-a decis să-i pună punct.

— Nu e nicio presupunere, Jake. ADN-ul tău a fost detectat în urmele de spermă găsite în corpul lui Rosie.

Jake a lăsat capul jos. Avocatul lui a ridicat o mână.

— Aș dori să discut un minut cu clientul meu dacă se poate.

Detectivii au ieșit pe coridor și s-au lipit de perete.

— Când ne întoarcem înăuntru, va spune adevărul, șefu', a zis Salmond.

— Nu mai e mult.

Când s-au întors în sala de interogatoriu, au observat că chipul lui Jake era lipsit de orice expresie.

— Clientul meu ar vrea să facă o declarație referitoare la relația lui cu Rosie Shaw, a spus avocatul și s-a așezat la loc pe scaun, pentru a-l lăsa pe Jake să vorbească.

— Am făcut sex cu Rosie Shaw, asta-i tot, a spus el pe un ton neutru. Nu am rănit-o. Voia să facă sex cu mine ca să se răzbune pe Alex. A murit după ce am plecat de la ea. Proprietara pensiunii mi-a spus mai târziu că a găsit-o moartă.

— Asta înseamnă că ați făcut sex împotriva voinței tale? l-a întrebat Sparkes pe un ton impasibil.

— Eram beat și m-a provocat.

— Înțeleg. Martorii ne-au spus că a avut loc și o ceartă. Că țipai foarte tare.

— Eram furios pentru că mă simțeam vinovat. Îmi plăcea de Alex și făcusem o mare prostie. Mă culcasem cu prietena ei. Cât de cretin am putut să fiu! a zis și s-a lovit cu palma peste cap.

— Rosie Shaw era în viață atunci când ai ieșit din cameră?

— Da, jur că era, a zis el pe un ton mai ridicat acum, îmi tot spunea că se va duce și îi va spune lui Alex despre noi.

— Și de ce nu a făcut-o? De ce nu s-a dus la Alex să-i spună?

— Alex fusese drogată de către Jamie.

Deci știa, și-a spus Sparkes, încuviințând din cap.

— E un psihopat. I-a pus ceva bere lui Alex pentru a fi sigur că ea nu va ieși cu mine. Rosie mi-a spus. Era o demență totală locul ăla…

— Deci nu a ajuns să-i spună lui Alex…

Jake a clătinat din cap, cu un aer obosit.

— Nu. A murit în acea noapte.

— Norocul tău, nu-i așa? Micul tău secret era în siguranță, a punctat Sparkes, notându-și ceva în carnetul lui.

Jake și-a împins scaunul în spate și s-a ridicat în picioare, tremurând tot.

— Glumiți? Nu i-am făcut niciun rău. A fost oribil. Mama a venit, m-a trezit și mi-a spus. Am fost în stare de șoc, am fost ca un zombi. Nu știam ce să zic și ce să fac.

— Stai jos, Jake! Și *ce* ai făcut?

Tânărul a ezitat și și-a reluat locul, ținându-se însă bine de scaun, ca și cum s-ar fi așezat în șaua unui cal.

— Trăiam totul ca prin vis. Pentru un timp mi s-a părut ireal. Stăteam în pat și încercam să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Cred că am adormit la loc. Când m-am trezit, am văzut că Mama se purta de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Te-ai culcat la loc după ce ți s-a spus că tânăra cu care făcuseși sex cu câteva ore înainte a fost găsită moartă în patul ei? a întrebat Sparkes, cu neîncredere în voce.

— Băusem mult, domnule inspector. V-am spus. Știu că pare că nu-mi păsa, dar nu-i așa. Eram șocat și nu știam ce să fac, așa că am mers pe povestea spusă de Mama, cum că Rosie ar fi plecat cu cei doi băieți din Olanda.

— Dar știai că nu-i adevărat, așa-i?

Jake a încuviințat din cap, cu un aer jalnic.

— Urma să-i spun lui Alex, dar am fost arestat înainte să apuc s-o fac.

— Asta s-a întâmplat peste mai bine de o zi. Ai avut nenumărate ocazii să spui.

— Credeți că nu mă învinovățesc în fiecare zi că nu am făcut-o? Dar n-am putut. Nu înțelegeți. Eram atât de speriat. Nu știam ce să fac. Speriat de ce s-ar fi întâmplat dacă vorbeam. Mă culcasem cu ea. Oamenii ar fi putut să mă învinovățească pentru moartea ei.

— Nu ai spus nici polițiștilor atunci când te-au arestat?

— Nu. Nici cine sunt în realitate. Eram deja într-o mare încurcătură.

— Jamie spune că erai cu Rosie când ea a murit.

Jake s-a uitat la el și aproape că a schițat un zâmbet.

— Sigur, de ce n-ar spune asta? Mă urăște pentru că Alex voia să fie cu mine, nu cu el. A omorât-o ca nu cumva să fie cu altcineva. Și ar spune orice ca să se răzbune. Pot să pariez că i-a pus ceva în băutură și lui Rosie, care ar fi putut să-i vorbească lui Alex despre micul lui năravcu drogul violului. E capabil de orice.

•

Când l-au adus din nou pe Jamie Lawrence la interogatoriu, acesta nu mai flirta. S-a așezat și și-a pus mâinile bandajate pe masă.

— Tocmai adormisem. V-am răspuns la toate întrebările. Ce mai vreți de la mine?

— Mai avem câteva întrebări pe care vrem să ți le punem, i-a spus Sparkes, aplecându-se în față pentru a-i capta atenția. Ai drogat-o pe Rosie Shaw?

Jamie s-a ridicat brusc în picioare.

— Se descurca și singură. Nu avea nevoie de mine.

— Dar i-ai dat ceva ca s-o împiedici să-i spună lui Alex despre flunitrazepam? Mama ne-a spus că Rosie știa despre asta. Te-ai temut că avea să spună ce fel de om ești în realitate?

Jamie a strâns puternic din buze și a clătinat din cap, ca și cum n-ar fi fost în stare să mai zică nimic.

— Îi facem analize de sânge lui Rosie, Jamie, așa că oricum vom afla, i-a spus Sparkes.

Era destul de sigur că analizele toxicologice nu mai pot releva urme de droguri după atâta timp, dar suspectul era în cumpănă și mai era nevoie doar de un impuls pentru a spune adevărul.

În sală se așternuse tăcerea, dar Sparkes avea răbdare. Stătea complet nemișcat, pentru a nu-i distrage atenția tânărului din fața lui. Jamie bătea nervos cu degetele în tăblia mesei. Ținea ochii închiși, ca și cum s-ar fi concentrat.

— I-am dat doar puțin, a șoptit el în cele din urmă, atât de încet încât Sparkes a trebuit să se aplece în față pentru a-l auzi. Doar ca s-o fac să tacă până îmi dădeam seama ce trebuie să fac. I-am pus în tequila și ea a adormit.

— Nu a adormit, a răbufnit Sparkes. Era în stare de inconștiență și băuse la greu, iar tu ai lăsat-o acolo să se sufoce. Biata fată!

— Trebuia să-și țină gura, a spus Jamie pe un ton liniștit. Oricum, numai ea a fost de vină. Nimeni n-a obligat-o să bea ca o cretină.

Sparkes s-a uitat la el în tăcere câteva minute bune, așteptând ca toate cuvintele acelea

înveninate să se scurgă de-a lungul pereților.

— Tu i-ai dus trupul neînsuflețit în depozitul frigorific, Jamie?

— Nu. Când m-am trezit a doua zi, nu mai era.

— Dar tu erai cel care auzea și vedea tot ce se întâmpla în pensiunea aceea. Băiatul pe care nimeni nu-l observa.

— Nu am nimic de-a face cu treaba asta, a spus Jamie, ridicând din umeri.

— Ne-ai spus de dimineață: „Am făcut atâtea lucruri ca s-o conving să mă ia cu ea". La asta te-ai referit? Să arunci un cadavru? Să-l ascunzi de ochii polițiștilor?

Jamie a lovit cu putere în masă, făcându-l pe avocatul lui să tresară.

— Nu!

— Dar știai că a murit, nu? a intervenit Salmond. Și ai contribuit la mușamalizarea morții ei. Mama ne-a spus că tu i-ai sugerat să inventeze că ar fi primit mesaje de la Rosie. Pentru a-i liniști pe ceilalți în privința dispariției lui Rosie. Ți se părea că ții situația sub control.

— Nu-mi păsa de Rosie. Alex era supărată că ea plecase fără să-i spună un cuvânt. Speram că asta o va face să se hotărască să vină cu mine.

— Dar ea nu a vrut, așa-i?

A clătinat iar din cap, obosit.

— Nu. Și totul s-a terminat foarte prost. Așa cum v-am spus deja.

72.

Vineri, 19 decembrie 2014

REPORTERIȚA

Am primit o felicitare de la una dintre fantomele trecutului. De la văduva lui Glen Taylor. Cei de la birou mi-au trimis-o într-un plic mare, de culoare

maro, în care mi-au pus și deconturile și niște hârtii de la sindicat.

Îmi scrie despre trauma pe care o împărtășim amândouă, aceea de a fi fost hăituite de presă. Ca și cum m-ar interesa… Presupun că, fiindu-i atât de aproape o vreme și figurând în amintirile ei din perioada în care soțul ei a fost acuzat de răpirea Bellei Elliott, ea consideră că mă cunoaște. Am stat alături de ea când ancheta era în plină desfășurare, în bucătăria ei, în livingul ei, în camera de hotel unde i-am luat interviul. Și cred că încă sunt în gândul ei.

Dar nu am mai auzit nimic despre ea de la ultimul apel în cazul Bella Elliott, deși a mai apărut ocazional în diverse știri, cum a fost atunci când a trimis scrisori părinților ai căror copii dispăruseră sau când s-a împrietenit cu criminali notorii, la închisoare.

Acum e rândul meu să fiu compătimită.

A auzit despre „necazul” meu și, evident, vrea să-mi aducă aminte de acea perioadă. Nu o spune direct. Chiar nu e stilul ei să o facă. Jeanie Taylor vrea să-mi spună cât de rău îi pare să audă de ce i se întâmplă lui Jake. Nu vreau ca ea să folosească numele fiului meu. Nu vreau să se atingă de ce-i al meu.

Nu-i voi răspunde. Rup în două felicitarea cu un om de zăpadă zâmbitor și o arunc la coș.

•

Jake nu va ști despre asta. El s-a dus la schi cu Steve și Freddie. O excursie ca între băieți, pentru ca Jake să-și revină. Steve a spus că îi va face bine. Procesul lui Jamie Lawrence va începe după Anul Nou. Toți am fost cu nervii încordați, așteptând ca subiectul să fie tocat mărunt în presă. Pentru scurt timp, m-am gândit că Jamie ar putea fi trimis în Thailanda și că acolo ar putea fi condamnat la moarte. „Cu injecție letală”, mi-a spus Joe, cel mai bun contact al meu. „Nu au mai executat un străin de prin 2009. Dar noi nu vom trimite un britanic

pe culoarul morții. Totul se va desfășura aici. Poți fi judecat în tribunalele britanice pentru uciderea unui cetățean britanic oriunde în lume”.

Acest lucru nu va fi pe placul familiilor. Lesley m-a sunat după ce Jamie Lawrence a fost acuzat de uciderea lui Alex. Mi-a spus că i-au scris Secretarului de Stat al Ministerului de Interne, cerându-i ca Jamie Lawrence să fie trimis înapoi la Bangkok pentru a fi judecat. „A omorât-o în Thailanda, să-și ispășească pedeapsa acolo. Noi organizăm o strângere de fonduri la școală – vindem dulciuri făcute în casă, pentru a putea să acoperim cheltuielile legale. Vrem ca vocile noastre să fie auzite…”, a mai spus ea, iar eu mi-am imaginat niște adolescenți cu obraji rumeni mâncând brioșe pe care stă scris: „Spânzurați-l pe Jamie Lawrence!”

Veninul din vocea ei m-a șocat. Nu era aceeași femeie pe care o văzusem ultima dată, la slujba religioasă de comemorare a fetelor. M-am așezat undeva în spate, nefiind sigură dacă prezența mea acolo era oportună, și am privit-o pe Lesley, o prezență plină de demnitate, alături de Jenny, care părea o umbră palidă. Biserica se umpluse de tineri. Fetele plângeau și se îmbrățișau între ele, pe când băieții stăteau în grupuri, stânjeniți și neștiind cum să-și țină mâinile. Jake îmi spusese că ar fi vrut să vină și el, dar l-am convins să rămână acasă. Afară, așteptau reporterii, gata să vâneze orice ocazie pentru a face fotografii, un gest total nepotrivit într-o astfel de zi. M-am dus singură. Am îngânat cuvintele din „Amazing Grace”, în timp ce puștii din jur își cântau durerea, ținându-se de mâini. Am plecat înainte de ultimele acorduri. Nu mă gândisem niciodată că Lesley ar fi putut milita pentru pedeapsa capitală. Mai degrabă o vedeam demarând o campanie pentru siguranța rutieră. Acum știu însă că, protejându-ne copiii, devenim uneori alți oameni.

Bătălia pentru dreptate – și condamnarea la moarte – o făcea pe Louise Butler să împingă tare din spate. După cum mi-a spus Joe, editorul meu nu a vrut să preia subiectul. „Un pic prea jos pentru cititorii noștri”, ar fi spus el în redacția de știri. „Și nici nu se va întâmpla, deci nu vom avea de pierdut…”

Familia O’Connor fusese mereu unită. Mă întrebam însă ce se întâmplă cu familia Shaw. Joe mi-a spus că Mike s-a mutat înapoi cu Jenny. „Nevasta numărul doi n-a vrut să mai audă de el când a aflat despre «năravurile» lui la locul de muncă. Jenny l-a primit înapoi. Aparent, sunt ca proaspăt căsătoriți. Le dau șase luni împreună”.

Suficient pentru ca întreaga cruciadă să se stingă și să fie dată uitării.

•

Joe îmi spune că Jamie încă susține că moartea lui Alex a fost un accident – o îmbrățișare tandră, care s-a terminat prost, din cauză că fusese mereu respins de către toți cei din jur. Băiatul meu de la birou a luat urma tuturor mamelor sale, inclusiv a celei care i-a dat viață. Nu va fi prea fericită atunci când totul se va termina și toată povestea va putea fi revelată. Mă mănâncă degetele să scriu eu reportajul, dar, de data asta, nu pot fiindcă fac parte din poveste. Mă întorc la Jake și la îmbrățișarea lui tandră cu Rosie.

Mă întreb cum se va descurca la contrainterogatoriu. Va fi citat ca martor pentru afirmațiile lui Rosie potrivit cărora Jamie ar fi drogat-o pe Alex. Nu ca inculpat. În cele din urmă, nu a fost acuzat de nimic.

„Nu există nicio dovadă sau o mărturie demnă de luat în seamă din care să reiasă că s-a întâmplat ceva reprobabil atunci când Jake a fost cu Rosie”, ne-a spus avocatul nostru, încrezător. „A recunoscut că nu a spus nimănui despre moartea lui Rosie, dar el nu a fost martor ocular și nu i-a văzut cadavrul. Chiar mă miră că procuratura

consideră că ar putea fi vorba de vreo complicitate aici", ne spune el de fiecare dată când ne întâlnim și ne mai ia cinci sute de lire din buzunar. Dar a trebuit să mai treacă încă o lună de așteptare tensionată până să ne comunice prin telefon sentința definitivă.

„O decizie rațională", ne-a spus avocatul. „Nu au existat dovezi incriminatorii".

Bob Sparkes nu mă sunase să-mi spună personal.

„Putem lăsa totul în urmă acum", a spus Steve după discuția telefonică cu avocatul. „Putem să o luăm de la capăt".

•

Jake își face, cu siguranță, planuri de viitor. Când s-a întors de la schi, mi-a spus că se gândește serios să reia studiile de drept. „Acum, voi fi un student copt la minte, mami. O să fac lucrurile așa cum trebuie de data asta".

Așa va face, îmi spun în orele târzii din noapte, când nu pot să dorm. *Va fi un alt om.*

Sunt însă și zile când mi-e greu să mă uit la fiul meu cel mare fără să am mustrări de conștiință că l-am acoperit. Mă uit cu luare-aminte la chipul lui și încerc să văd o urmă de remușcare, dar se pare că el a reușit să-și creeze un scut împotriva „celor întâmplate în Thailanda", cum se spune acum la noi acasă.

Steve zâmbește plin de optimism și spune că tinerii au o anumită rezistență la șocuri.

Îl las să gândească astfel.

Am decis să nu-i spun adevărul, pentru că el ar face ceea ce este corect. L-ar suna pe Bob Sparkes, l-ar obliga pe Jake să-și asume ce a făcut și să suporte consecințele. Pentru el, lucrurile sunt foarte simple: e bine sau rău, alb sau negru. Eu privesc ceva mai departe, în zonele gri, cu margini estompate, acolo unde așteaptă repercusiunile. Steve nu l-a văzut, ca mine, pe fiul nostru în închisoare. Eu i-am văzut figura îmbătrânită, i-am

simțit disperarea. Nu pot să-l arunc iar în starea aia deplorabilă.

Îmi distrag atenția cu gânduri legate de propriul meu viitor. Sunt încă în perioada de suspendare. „Acum ai timp să te ocupi de mușcatele tale”, mi-a spus Joe, încercând să-mi ridice moralul. Pot beneficia de ajutorul de șomaj. Steve îmi spune că ar trebui să profit de asta, dar eu nici nu vreau să mă gândesc. Am nevoie de o ancoră. Mai ales acum.

•

Îl sun pe Bob Sparkes – doar ca să-i aud vocea. Fusese în strana lui la slujba organizată în memoria fetelor. Schimbaserăm câteva cuvinte de convenienţă, nimic mai mult. Şi, de atunci, nimic.

— Inspector Sparkes, răspunde el.

— Bună, Bob. Kate sunt.

— Bună, Kate. Ce faci?

Pare nesigur pe el, dar nu ostil, așa că îmi fac curaj să continui.

— Nu prea rău. Tu?

— La fel. M-am întors la muncă.

— Asta-i bine. Te-am sunat ca să-ți spun ce surpriză am avut când am primit un semn de viață de la cineva.

— Uimește-mă! îmi spune și știu că așteaptă răspunsul cu zâmbetul pe buze.

— Jean Taylor.

— I-auzi! Ce voia?

Ne-am întors amândoi pe un teren comun, încercând să recreăm trecutul.

Poate ar trebui să-i scriu lui Jean Taylor și să-i mulțumesc pentru că mi-a oferit această șansă.

•

Astăzi, simt că e un nou început.

Am făcut curățenie. Am aruncat în sfârșit pantalonii. Pantalonii pe care-i adusesem acasă în bagaj. Pantalonii cu petele care puteau dezvălui minciuna fiului meu.

Câteva zile mai târziu, a venit la mine și era într-o stare nasoală. Voia să fumeze. Avea pantalonii murdari de vomă, sau ceva de genul, îmi spusese Ross când mi-i dăduse.

Îi uitasem în toată nebunia care urmase. Dar când am dat peste ei într-o pungă pe care o aruncasem în dulap după ce mă întorsesem acasă prima dată, fără Jake, am știut imediat că pot schimba totul. *A fost acolo, în cameră cu Rosie, exact așa cum spusese Jamie Lawrence. El a ascuns cadavrul. El a deturnat cursul justiției.*

De o sută de ori, am vrut să-i arăt pantalonii.

Dar, de fiecare dată, am dat înapoi.

Am sperat, probabil, că-mi va spune el singur. Că-și va asuma responsabilitatea pentru acțiunile lui.

Dar nu a făcut-o… și, de fiecare dată când m-am gândit că poate fi trimis la închisoare și că viața îi va fi distrusă, mi-am spus că datoria mea era să-i acord o nouă șansă.

Fetele nu o mai pot avea, dar eu nu pot să schimb acest lucru și să îndrept lucrurile. Lesley și Jenny vor ca toți cei implicați să fie condamnați public, pentru că își doresc ca toată lumea să sufere la fel de mult ca ele, dar prezența lui Jake în boxa acuzaților nu le va aduce fetele înapoi. Asta îmi spun în timp ce pun pantalonii și alte câteva lucruri vechi într-un sac de plastic și mă îndrept către containerele pentru materiale reciclabile. Mă opresc acolo, șovăind, cu mâinile împietrite, căzute pe lângă corp, până o aud pe vecina Bet strigându-mă.

— Bună, Kate. Ce-ți mai face băiatul ăla minunat?

Arunc sacul în hăul întunecat al containerului. Gata.

— E bine, Bet. Tu? îi răspund eu liniștită, ca și cum viețile noastre ar fi la fel ca înainte.

•

Am fost sunată de reporteri care m-au rugat să le spun opinia mea în legătură cu procesul lui Jamie. Sunt sigură că vor folosi cuvinte precum „tenace”, „devotată”, „curajoasă” și „inspirațională”, ca să-și împăneze articolele. Pentru ei, sunt mama cea bună care a fost alături de fiul ei, a rezolvat cazul și l-a ajutat să-și recapete libertatea.

Cred că, într-un fel, așa și sunt. Îl aștept pe primul să vină. Trebuie să ajungă în curând. Mă întreb dacă-mi va aduce flori. Eu așa aș face dacă aș fi în locul lui. Am pregătit un platou cu plăcințele, iar fotografiile de familie se află printre ramurile de vâsc de deasupra căminului.

Aștept în liniște. Am povestea pregătită.

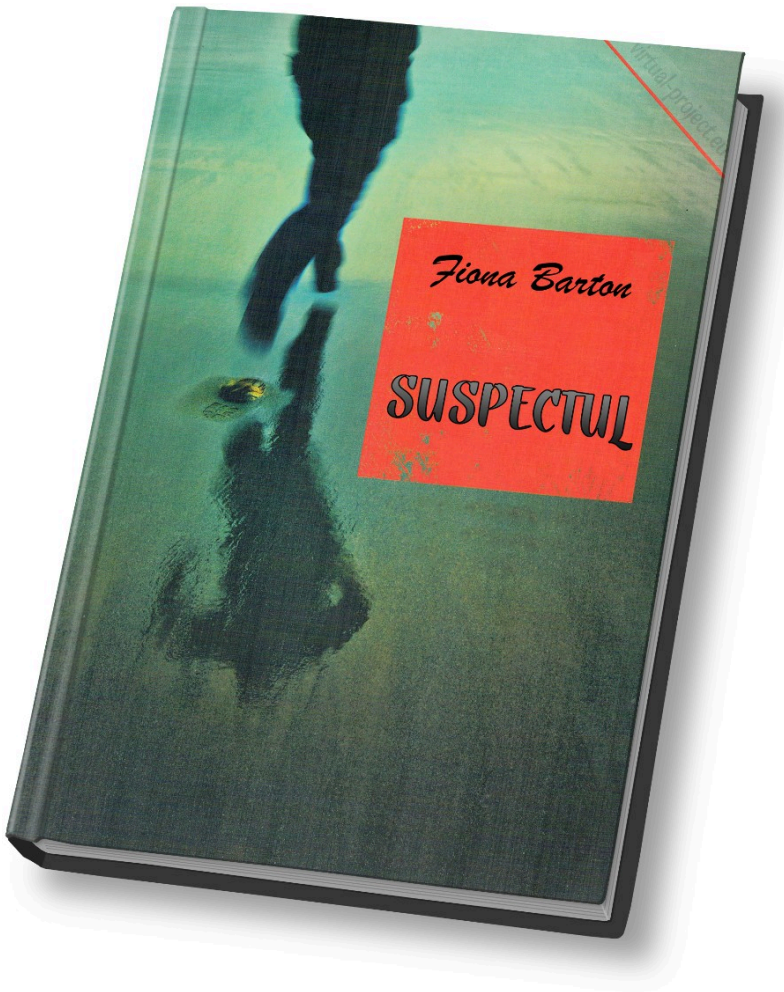

virtual-project.eu

[1] Petrecere organizată în nopțile de vară cu lună plină pe plajă, în peninsula Haad Rin (Thailanda), la care participă zeci de mii de turiști.

[2] Detectivi, personaje principale din seria de romane polițiste „Inspector Morse", semnate de scriitorul britanic Colin Dexter, și ale serialului cu același nume.

[3] Stradă importantă din Londra, metonimie pentru presa și publicistica britanică.

[4] *Bates Motel* este un serial american, realizat între 2013 și 2017, *prequel* al celebrului film *Psycho* (1960), în regia lui Alfred Hitchcock.

[5] Acronim pentru *You Only Live Once* („Doar o viață avem"), foarte popular în mediul online.

[6] *Fără un sfanț prin Paris și prin Londra,* carte autobiografică scrisă de George Orwell în 1933, relatare emoționantă și foarte detaliată a celor câțiva ani de sărăcie autoimpusă prin care a trecut scriitorul după ce s-a întors din Birmania.

[7] Comediant controversat și proprietar al unui club de noapte din Manchester.

[8] Nodul de cravată Windsor: nodul preferat de către ducii de Windsor, în realitate un nod triunghiular dublu, în care capătul lung al cravatei se împletește în fața celui îngust.

[9] Jeremy Paxman este jurnalist și prezentator britanic, cunoscut pentru stilul incisiv și direct cu care intervievează în special personalitățile politice.

[10] Acronim pentru *just wondering* („întreb doar"), folosit frecvent în conversațiile online.

[11] „Coasta crimelor", nume dat de tabloidele britanice celebrei regiuni de coastă spaniole Costa del Sol.

[12] Departament special al poliției thailandeze, însărcinat cu protecția turiștilor străini și combaterea criminalității împotriva acestora.

[13] Joc televizat în care participanții sunt supuși unor probe care le pun la încercare abilitățile de lucru cu cifre și litere.

[14] Runda finală a acestui joc, în cursul căreia participanților li se dau două sau trei cuvinte cu care trebuie, prin anagramare, să formeze unul singur.

{15} Folia de aluminiu și paiele sunt folosite pentru încălzirea și inhalarea drogurilor.

{16} Tablete ce conțin metamfetamină și cofeină, droguri foarte utilizate în Asia de Sud-Est

{17} În traducere liberă: „Sunt un piroman dement" (în limba engleză). Vers din refrenul celebrei melodii „Firestarter" a trupei Prodigy.

{18} *Prodigy* (în limba engleză).

{19} Violonist britanic de prestigiu. A studiat la Yehudi Menuhin School of Music și la Juilliard School. În anul 1989 a lansat albumul cu înregistrarea ciclului de concerte „Anotimpurile" de Antonio Vivaldi, vândut în peste două milioane de exemplare.

{20} *Peeping Tom* (1960), film horror britanic în care personajul principal, Mark Lewis, filmează femeile pe care le ucide pentru a le studia, ulterior, reacțiile din timpul agoniei. În argou, *Peeping Tom* înseamnă „voyeur".

{21} Celebru imn evanghelic compus în 1913 de predicatorul metodist american George Bennard.

{22} „Ding-dong! Vrăjitoarea a murit!", refren din musicalul american *Vrăjitorul din Oz.*

{23} Elizabeth Bennet și Fitzwilliam Darcy, cele două personaje principale ale romanului *Mândrie și prejudecată* de Jane Austen.

{24} Eroul serialului britanic de desene animate cu același titlu.

{25} „Jamie, mereu în drum" (în limba engleză).

{26} Automatic Number Plate Recognition - sistem inteligent de identificare a vehiculelor prin recunoașterea numerelor de înmatriculare.

{27} Fel de mâncare indian, preparat din carne fiartă împreună cu linte și diverse alte legume și care se servește cu orez fiert, ceapă caramelizată și condimente specifice.

{28} Medicament psihotrop, utilizat abuziv ca „drog al violului”.

{29} Termen argotic pentru „drogurile violului”.

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
PARTEA A DOUA
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.
35.

36.
37.
38.
39.
40.
41.
42.
43.
44.
45.
46.
47.
48.
49.
50.
51.
52.
53.
54.
55.
56.
57.
58.
59.
60.
61.
62.
63.
64.
65.
66.
67.
68.
69.
70.
71.
72.

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI 3
1. 3
2. 5
3. 10
4. 16
5. 23
6. 31
7. 36
8. 49
9. 55
10. 57
11. 63
12. 66
13. 77
14. 82
15. 86
16. 90
17. 93
18. 99
19. 102
20. 111
21. 113
22. 117
PARTEA A DOUA 121
23. 121
24. 129
25. 132
26. 135
27. 138
28. 141
29. 146

30. 152
31. 156
32. 161
33. 167
34. 174
35. 179
36. 182
37. 186
38. 189
39. 194
40. 204
41. 214
42. 221
43. 227
44. 234
45. 238
46. 242
47. 244
48. 252
49. 262
50. 272
51. 278
52. 284
53. 291
54. 294
55. 304
56. 307
57. 315
58. 319
59. 321
60. 326
61. 329
62. 338
63. 340

64. 343
65. 350
66. 352
67. 360
68. 368
69. 371
70. 374
71. 379
72. 385